Machine Translated by Google

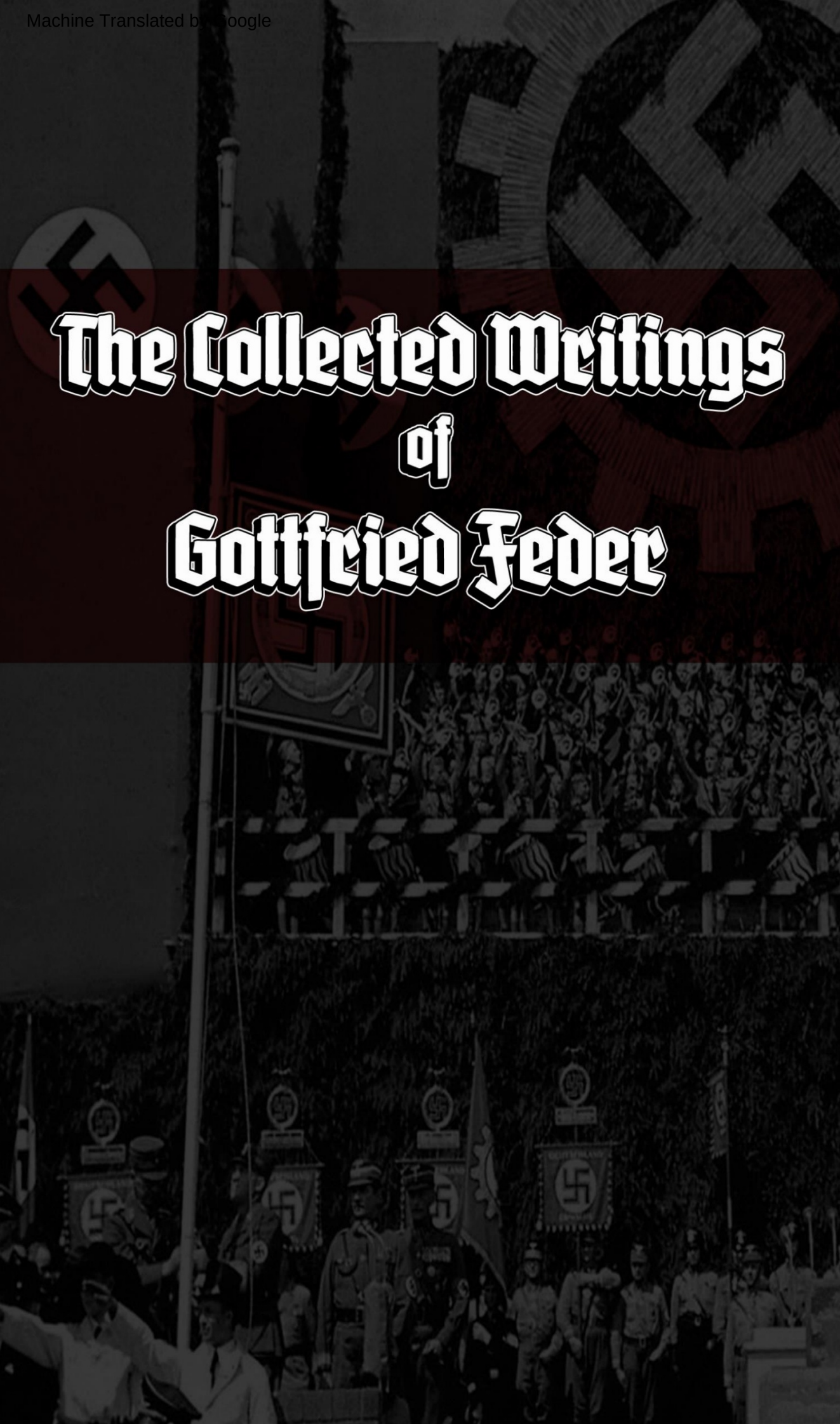

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Toplu Yazılar

Gottfried Feder

Kali Yuga'da, 130 AH'de yayınlandı

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

İçindekiler

NSDAP Programı ve Genel Kavramları 5

Giriş ve Önsöz 6

1. NSDAP'nin Çiftçi Nüfus ve Tarım Konusundaki Pozisyonuna İlişkin Resmi Parti Manifestosu..... 13

NSDAP'nin Arazi Mülkiyeti Politikası 17

2. 25 Nokta..... 21

3. Temel Fikirler 25

4. Program Gereksinimleri Ayrıntılı Olarak..... 32

5. Arzulamadıklarımız..... 52

6. Sonuç..... 53

Faiz Esaretinin Kaldırılmasına Dair Manifesto 55

Uygulamalar ve Gerekçeler 57

Savaş Tahvillerinin Banka Kredisine Dönüştürülmesi 75

Manifestodaki Hukuk Talebine İlişkin Özel Yorumlar 76

İtirazlar ve Çürütülmeleri 79

İleri Program 89

Ulusal Sosyalist Temel Üzerindeki Alman Devleti 56

Giriş ve Önsöz 92

1. Temeller..... 97

2. Program 116

3. Ulusal Sosyalist Devletin Devlet Yapısı 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 Ocak 1883, Würzburg, Almanya – 24 Eylül 1941, Murnau), başlıca ekonomik teorisyen olan Alman siyasi aktivistti Alman Nasyonal Sosyalizminin ilk evresinin.

İnşaat mühendisi Feder , 1919'da 'Kırılma Manifestosu' adlı kitabıyla ün kazandı. 'Çıkarların Esareti' ve o yılın Eylül ayında Münih'te düzenlenen Alman İşçi Partisi toplantısında yaptığı konuşma, Adolf Hitler'in Siyasete giriş. Feder'in sosyalist ve anti-kapitalist fikirleri daha sonra Hitler'in Mart 1920'de Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi (NSDAP) için sunduğu 25 maddelik programda ve Hitler'in "[Nasyonal Sosyalist] hareketin kateşizmi" olarak gördüğü Feder'in kendi kitabı 'Nasyonal Sosyalist Temel Üzerinde Alman Devleti'nde ifadesini buldu. 1924 ve 1936 yılları arasında Feder, Alman Reichstag'ında oturdu ve NSDAP ekonomi konseyinin başkanlığını (1931), Alman Ekonomi Bakanlığı'nın devlet sekreterliğini (1933) ve devlet konut komiseri (1934) yaptı. Ancak Nazi politikasının mevcut ekonomik sisteme genel olarak uyum sağlamasıyla Feder'in parti işlerindeki rolü büyük ölçüde azaldı ve 1936'da neredeyse belirsizliğe itildi .

Machine Translated by Google

Ulusal Program

Sosyalist Alman İşçi Partisi ve Genel Kavramları

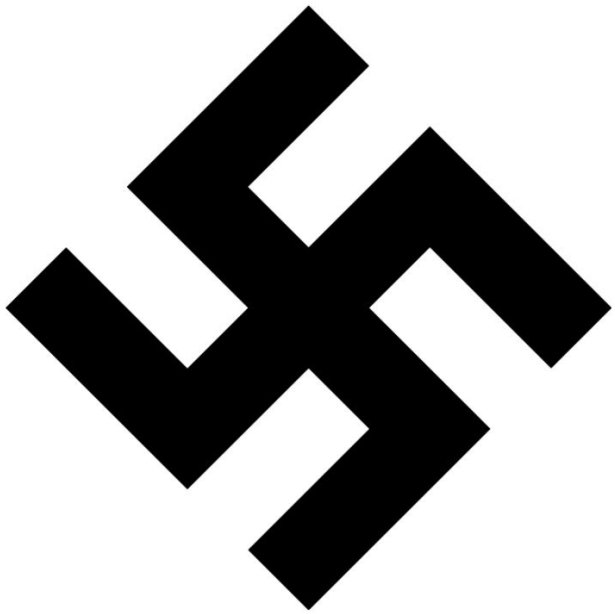

Machine Translated by Google

Yükselişin Tarihsel Anlatımı

NSDAP, Adolf Hitler'in Kariyerine İlişkin Biyografik Bir İncelemeyle

Adolf Hitler, 20 Nisan 1889'da eski Braunau Inn köyünde doğdu.
Bavyera.

Babası, fakir bir köylünün yetim çocuğuydu ve Gümrük Memuru olarak yetişmişti. Annesi ise Alman bir köylü ailesinden geliyordu. 13 yaşındayken babasını, dört yıl sonra da annesini kaybetti. Adolf Hitler, Ulusal Okul'dan mezun olduktan sonra, Tuna Nehri kıyısındaki Linz'deki Realschule'de öğrenciydi. Babası memur olmasını istemişti, ancak kendisi sanatçı olmayı arzuluyordu. Annesinin ölümü, onu geçimini sağlamak için daha fazla zaman kaybetmek zorunda bıraktı.

Hitler, 17 yaşında mimar olmayı hedeflediği Viyana'ya gitti. Önce bir inşaat işçisinin harcını karıştırarak, ardından bir mimarın çizimcisi olarak kendi çabalarıyla geçimini sağladı. 18 yaşında siyasete ilgi duymaya başladı; Marksizm karşıtı oldu, ancak şimdiye kadar hiçbir liderlik rolü üstlenmedi. Hitler, gençliğinden itibaren tutkulu bir milliyetçiydi ve çalışma dönemindeki toplumsal deneyimlerini milliyetçi inançlarıyla birleştirmeyi umuyordu. Birkaç yıl boyunca Viyana'da aşırı yoksulluk içinde yaşadı.

1912'de öğrencilik yaptığı Münih'e göç etti. Gençliğinin tadını hiç çıkarmamıştı, ancak cebinde 50 kronla evden ayrıldığı günden beri, çalışma ve yoksulluk onun kaderi olmuştu. Şubat 1914'te Avusturya Ordusu'nda görev yapma yükümlülüğünden kurtulmayı başardı. Altı ay sonra savaş çıktı. Hemen Alman Ordusu'nda gönüllü olarak göreve başladı ve Bavyera Kralı Ludwig'e doğrudan başvurarak, bir Bavyera alayına gönüllü olarak katılma izni aldı. 10 Ekim 1914'te yeni alay yürüyüşe geçti.

2 Aralık 1914'te 25 yaşındaki gönüllüye 2. Demir Haç verildi.
Sınıf.

'Bayernwald' saldırısındaki ve Wytschaete yakınlarındaki diğer çatışmalardaki cesaretinin takdiri olarak, özel bir cesaret ve güvenilirlik gerektiren bir haber taşıyıcısı olarak göreve başlaması emredildi; çünkü raporların genellikle yoğun ateş altında açık arazide taşınması gerekiyordu. Bu sayede, adı kısa sürede alayda, yoldaşlarının oluşturduğu dar çevrenin ötesinde duyuldu.

7 Ekim 1916'da bir şarapnel parçasıyla yaralandı. Mart 1917'de alayına geri döndü. Fontaines yakınlarındaki çatışmalardaki özel cesaretinden dolayı Alay Diploması ve son olarak Birinci Sınıf Demir Haç da dahil olmak üzere birçok nişan daha aldı.

14 Ekim 1918'de, alayındaki birçok yoldaşıyla birlikte, İngilizlerin o dönemde ilk kez kullandığı Hardal Gazı nedeniyle ağır yaralandı ve geçici olarak kör oldu. Hastanede yattığı sırada Devrim patlak verdi.

Bunun üzerine Hitler, siyasetçi olmaya karar verdi. 1919'da 6 kişiden oluşan küçük bir partiye katılarak Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'ni kurdu. Yeni hareketin programını ana hatlarıyla belirledi ve hareketin niteliğini ve amaçlarını belirledi.

Machine Translated by Google

Çekirdek: Yedi Adam

Adolf Hitler, Eylül 1919'da ilk konuşmasını yedi kişiye yaptı; ardından 11, 25, 47; Aralık 1920'de 111; Ocak 1920'de 270 ve kısa bir süre sonra 400 kişilik dinleyicilere hitap etti. 14 Kasım 1920'de, 1700 kişilik bir kitlesel mitingde konuştu. Bir yıllık çalışmayla 64 üyeye ulaşan genç Parti'nin propagandasını örgütledi. Bir yıl sonra, 1920'de, üye sayısı 3000'e ulaşmıştı. Hitler'in Münih'teki propaganda faaliyetleri öyle bir noktaya gelmişti ki, sonunda haftada üç kez kitlesel mitinglere katılıyor ve pazartesi günleri bir eğitim programı yürütüyordu. Her şeyden önce Versay'ın saçmalığına saldırdı ve Marksistlerin, Merkez Partisi'nin vb. bu Antlaşma'nın yerine getirilebileceği yönündeki iddialarını reddetti. Bu partilerin "Silahlarınızı bırakın, diğerleri de silahsızlanacaktır" sloganını yerden yere vurdu. Bizim silahlarımızı bıraktıktan sonra, geri kalanların da kendi paralarıyla olmasa bile, tamamen silahsızlanmış Alman ulusundan koparılan milyonlarla silahlanmaya devam edecekleri varsayımıyla konuştu. SPD ve Merkez'in anlaşmanın imzalanması yönündeki propagandalarına karşı çıkarken, ne imzalarsak imzalayalım Ruhr'un işgal edileceği kehanetinde

1921.

Bu yıl, Rosenheim ve Landshut'ta ilk yerel grupların kurulmasıyla kutlandı. Hitler, Parti'yi korumak için ilk birlikleri örgütledi ve Bavyera'da Ayrılıkçı harekete karşı mücadelesini başlattı. Liderimiz ayrıca Münih'teki Sirk'te 5000'den fazla kişinin katıldığı bir toplantıya hitap etti.

Toplantılarında, SPD, Merkez ve Halk Partisi'nin iddia ettiği gibi, Antlaşma'nın uygulanmasının Alman refahının barış ve huzur içinde inşa edilmesine yardımcı olmayacağını, ancak bu aptalca politikanın sonucunun büyük çaplı bir enflasyon olacağını ve Alman sanayisine büyük zarar vereceğini belirtti. Hitler'in, siyah-kırmızı hükümetin Devlet Demiryolları'nı millileştirmeyi planladığı iddiası "açık bir yalan" olarak ilan edildi. Parti içinde bir isyan girişimi engellendi. Hitler, kendisine diktatörlük yetkileri veren yeni Parti Anayasası'nı hazırladı.

Hitler'in adını daha fazla görmezden gelemeyen Sosyal Demokrasi, şimdi de terörizm yöntemleriyle bu korkudan kurtulmaya çalışıyordu. Liderimizin çelik gibi sinirlerinin üstün geldiği toplantılarda kanlı çarpışmalar yaşandı. Bu toplantılar sırasında yenilmez bir koruma birliği oluşturuldu ve bu birliğe o günden sonra "Sturmabteilung" adı verildi.

1922.

Münih'in fethi devam ederken, hareket Bavyera'nın geri kalanına yayılmaya başlamıştı. Hitler, diğer partilerle uzlaşma yoluyla birleşme yönündeki tüm teklifleri reddetti. Benzer tüm "milliyetçi" parti oluşumlarını kademeli olarak ortadan kaldırdı ve Nasyonal Sosyalist hareketi bunların üzerinde üstün kıldı.

Ekim 1922'de Hitler 800 kişilik bir orduyla Coburg'a yürüdü ve iki kez 24 saat içinde ilk kez o kasabadaki Kızıl Terör'ü tamamen ezdi.

Adolf Hitler, o zamanlar, siyah-kırmızı koalisyonun politikasının bir sonucu olarak öngördüğü enflasyona doğru hızla ilerlediğimizi kamuoyuna açıklamıştı.

Machine Translated by Google

Sistemin en tehlikeli ve en nefret edilen düşmanı olarak bilinen Sosyal Demokrasi ve Merkez Partisi, kendilerini argümanlarla savunmayı bırakıp iftira politikası benimsedi.

1923.

Ocak 1923'te ilk büyük Parti Konferansı toplandı ve Parti'nin ilk bayrakları asıldı. Sturmabteilung resmen kuruldu.

Parti propagandası kapsamlı bir şekilde incelenip geliştirildi ve örgütün kalıcı ilkeleri belirlenip yerleşti. Hitler'in etrafında büyük sayıda taraftar toplandı ve bunların çoğu bugün onun mücadelesindeki sadık ortaklarıdır. Bu arada, ona yönelik saldırılar giderek artan bir kararlılıkla sürdürüldü; rakiplerinin toplantılarını rahatsız etme suçlamasıyla ilk kez hapse girdi; sürekli para cezasına çarptırıldı. Buna rağmen, sisteme karşı mücadeleyi bir an bile bırakmadı.

Adolf Hitler, 1923 yazında Bavyera'nın Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt gibi kentlerinin çoğunda Kızıl Terör'ü çökertmeye girişti; bunu çoğu zaman sokak çatışmalarında kan dökülmesi pahasına yaptı ve bu çatışmalarda Sosyal Demokrat ve Komünist terörist grupları yendi.

Beceriksiz Reich Hükümeti'ne karşı verdiği mücadeleye sert suçlamalar eşlik etti. Ruhr meselesinde Hükümet'in zayıf direnişinin başarısızlığını kehanet etti ve Fransa ile mutabakat ve uzlaşma gibi aptalca politikalara sürekli saldırdı. İngiltere ve İtalya ile mutabakat gerekliliğini her fırsatta dile getirdi.

Kasım 1923'te Adolf Hitler, sistemi devirme girişiminde bulundu. Ayaklanma başarısız oldu ve Hitler tutuklandı.

1924.

Büyük Yargılama Mart 1921'de Münih'te gerçekleşti. Gerçekler nedeniyle suçlu bulunmasına rağmen, liderimiz ezici bir ahlaki gerekçeye sahipti. Hitler'in savunması Mahkeme'yi öylesine etkiledi ve tek ve münhasır sorumluluğu üstlenmesi o kadar ikna ediciydi ki, onu suçlayan avukatın konuşması, onurlu niyetlerine dair dikkate değer bir tanıklığa dönüştü. Ancak Hakim onu bir süre tutukluluğa mahkûm etti.

Nasyonal Sosyalist Parti, liderini kaybetmenin acısını yaşadı. Rakipleri, hareketin bittiğine ikna olmuşlardı ve o meşhur Dawes Paktı'nı imzalama cesaretini göstererek, Genç Plan'da doruğa ulaşan Almanya'nın yağmalanması sistemini bilinçli olarak başlattılar. Sosyal Demokratlar ve Merkez için ne büyük bir zafer! Görünüşe göre Almanya'nın köleleştirilmesi amacına ulaşılmıştı!

Hitler, serbest bırakılan ortakları aracılığıyla Dawes Paktı'na karşı boşuna mücadele etmeye çalıştı. Boşuna, Merkez Partisi, SPD ve Volkspartei'nin Plan kapsamındaki dış kredilerin ulusal refahı artıracağı, işsizliğin sona ereceği, ücretlerin artırılacağı, vergilerin düşürüleceği ve tarımın kurtarılacağı yönündeki güvencelerinin ulusu aldatmacadan ibaret olduğunu kamuoyuna ilan etmelerini sağladı. Boşuna, Dawes Paktı'nın yoksulluğu artıracağını, çünkü kredilerin faizinin sanayiyi çökerteceğini, kredilerin kendilerinin ise Plan kapsamındaki mali yükümlülükleri yerine getirme amacına hizmet ettiğini; iflas ve işsizliğin artacağını, ücretlerin artacağını onlara ilan ettirdi.

Machine Translated by Google

batacak, fiyatlar ve vergiler daha da artacak, çiftçiler tam bir yıkımla karşı karşıya kalacak ve sahip oldukları her şeyden vazgeçmek zorunda kalacaklardı.

20 Aralık'ta Hitler kaleyi terk etti.

1925.

27 Şubat 1925'te Adolf Hitler'in Parti'nin yeniden doğuşu çağrısı ortaya çıktı ve Hapishaneden çıktıktan sonra ilk konuşmasını 4000 kişilik bir dinleyici topluluğu önünde yaptı.

9 Kasım olaylarından sonra Nasyonal Sosyalist hareket dağıtılmıştı , ve tüm mal varlığına ve parasına el konmuştu; öyle ki, Adolf Hitler artık elinde hiçbir şey olmadan Parti'yi temellerinden yeniden inşa etmeye koyuldu. Berlin'deki Vorwärts ve Germania, onun çabalarıyla alay ediyor ve "hapis cezasının delirttiği aptalla" dalga geçiyordu.
Bununla birlikte, Parti'nin yeniden inşası Hitler'in liderliğinde büyük bir hızla ilerledi. Eski liderler bir kez daha sadakatle onun etrafında toplandılar. Hitler, Parti basınını yeni faaliyetlere teşvik etti.

Aralık 1925'te Parti'nin üye sayısı 27.000'e ulaşmıştı. Merkez ve Sosyal Demokratlar alarma geçerek liderin iki yıl boyunca kamuoyu önünde konuşmaması gerektiğine karar verdi.

1926.

Bu yılın haziran ayında Hitler'in hapsedilmesinden bu yana Parti'nin ilk Konferansı toplandı.

Burjuva dünyası, yerine getirme politikasının Almanya'yı kurtaracağına ve Dawes Paktı'nın sanayiyi canlandıracağına hâlâ inanıyordu. Marksistler ise egemenliklerinin sarsılmaz olduğuna inanıyorlardı.

Cumhurbaşkanı von Hindenburg taraftarlarından ayrılarak Merkez ve SPD ile birlikte yola çıktı. Parti mücadeleyi sürdürdü; yıl sonunda üye sayısı 49.000'e ulaştı.

1927.

Hitler'in kamuya açık konuşmasını yasaklayan emir, uygulanmasının imkânsız olduğu gerekçesiyle geri çekildi. Çok sayıda kitlesel mitinge hitap etti. Parti her ay daha da sağlam bir şekilde birleşti.

Her taraftaki gelişmeler Hitler'in haklı olduğunu giderek daha güçlü bir şekilde kanıtlıyordu. Dawes Paktı ifşa edildi ve sonuçları korkunç oldu. Sosyal Demokratlar ve Merkez Partisi, yalanlar ve iftiralarla kurtarılabilecek olanı kurtarmaya çalıştı.

Ağustos ayında Hitler, Nürnberg'de büyük bir başarıya ulaşan bir Parti Konferansı topladı. Yıl sonuna kadar Parti'nin üye sayısı 72.000'e ulaşmıştı.

1928.

Adolf Hitler, Partisi'ni mevcut sisteme karşı yoğun bir saldırıya yönlendirdi. Nasyonal Sosyalizm artık Almanya'nın iç ve dış yıkıcılarının amansız düşmanıydı.
Hitler, saldırısını özellikle çiftçilerin ve orta sınıfın anlamsız yıkımına yöneltti. İç pazarların başına gelecek felaketi önceden haber verdi. Yüzlerce toplantıda, yerine getirme politikasının delilik olduğunu ve bunun

Machine Translated by Google

Sonuçlar Alman sanayisi için ölüm ve yıkım anlamına gelecekti. Sosyal Demokratlar ve Merkez, intikam alma girişimlerinde alaycı ve alaycı tavırlar sergilediler. Yalanları ve hakaretleri bizzat Hitler'e yönelikti.

Yıl sonuna kadar üye sayısı 108.000'e ulaştı ve Parti'nin 12 üyesi Reichstag'da oturdu.

1929.

Adolf Hitler, mevcut sisteme karşı mücadelesini yorulmak bilmez bir enerjiyle sürdürdü. Partinin basını mükemmelleştirildi, Sturmabteilung genişletildi, oluşumlar güçlendirildi ve propaganda yoğunlaştırıldı. Nasyonal Sosyalizm öğretileri ulusal bilince derinlemesine nüfuz etmeye başladı.

4 Ağustos'ta Nürnberg'de muazzam bir ölçekte ikinci Parti Konferansı düzenlendi. Hitler, siyah-kırmızı sisteme giderek artan bir enerjiyle saldırdı ve "Demokrasi"nin tüm anlamlarına karşı en güçlü lider olarak rakipsiz bir şekilde öne çıktı. Onu Parti liderliğinden uzaklaştırma girişimlerinin tümü bastırıldı.

Yıl sonu itibarıyla Parti'nin üye sayısı 178.000'e ulaştı.

1930.

Genç Plan'a karşı mücadele tüm hızıyla sürüyordu. Hindenburg, planı enerjik bir şekilde savunuyor, bu sayede Almanya'nın kurtulacağını, Alman sanayisinin canlanacağını, işsizliğin önleneceğini, çiftçilerin yeniden nefes alacağını ve vergilerin hafifletilebileceğini ileri sürüyordu.

Adolf Hitler bu görüşleri gerçek dışı ve ölümcül olarak nitelendirdi; tam tersini öngördü. Partisi, şiddetli çatışmaların ortasında ulusu aydınlatmaya devam etti. Rakipler ise bir dizi yalanla karşılık verdi.

Reichstag seçimleri 14 Eylül'de gerçekleşti , 1930. Parti 6,5 oy aldı milyon oy aldı ve 107 üye seçildi. İç örgütlenmesi her zamankinden daha güçlüydü.
Dışarıdan desteklenen birkaç küçük isyan girişimi Hitler tarafından hemen bastırıldı ve koşulsuz teslim olmayı reddedenler sınır dışı edildi.

İster iyi ister kötü olsun, kendini SPD'nin eline teslim etmiş olan Merkez Partisi, Kilise'yi Hitler'e karşı kışkırtmaya başladı. Merkez Partisi'ne mensup Piskoposlar ve Rahipler, Nasyonal Sosyalist harekete karşı fanatik bir saldırı başlattılar, taraftarlarını aforoz ettiler ve hatta Hristiyan usulü cenaze törenini bile reddettiler. Hitler, Merkez'in Almanya için yıkım anlamına geldiğine olan inancına sarsılmaz bir şekilde bağlı kaldı ve ona karşı mücadelesini eskisinden daha da büyük bir kararlılıkla sürdürdü. Kendisinden fikirlerinde herhangi bir değişiklik yapma yönündeki her türlü girişimi şiddetle reddetti.

Yıl sonu itibarıyla Parti'nin üye sayısı 389.000'e ulaştı.

1931.

Genç Plan'a karşı mücadele devam etti. Hitler'in öngördüğü sonuçlar gerçeğe dönüştü.

Machine Translated by Google

Hükümet, sanayiyi kurtarmayı düşünerek acil önlemlerle idare etmeye başladı. Bunu sert tartışmalar izledi ve Adolf Hitler bu politikanın ölümcül sonuçlarına bir kez daha dikkat çekti. Birkaç ay -hatta birkaç hafta- içinde haklı olduğu ortaya çıktı.

Bu arada çok sayıda Nasyonal Sosyalist gazete yayın hayatına başlamış ve Parti'nin merkez yayınevi giderek büyük bir işletmeye dönüşmüştü. Örgütlenme oldukça verimli hale gelmiş ve Sturmabteilung zamanla yüksek bir gelişme aşamasına ulaşmıştı.

Rakiplerimiz yalanlara batmış, Fransa'ya mal siparişi verilmesine izin veriyorlardı.

1931 yılı sonuna gelindiğinde Hitler Partisi'nin üye sayısı 806.000'e, bir ay sonra 862.000'e, bir ay sonra da 920.000'e ulaşmıştı. Seçim günü yaklaşık bir milyon üye ve sandıkta da sayısız milyonlarca destekçi vardı.

Bir zamanlar fakir bir işçi, daha sonra cephede bir asker olan bu adam, on üç yıl gibi kısa bir sürede Almanya'nın gördüğü en büyük siyasi örgütü kurdu. Rakiplerinin bu adama karşı kullanabilecekleri tek kaynak yalanlar ve iftiralar. Ve tüm yalanlara rağmen şimdiye kadar hep kazandı ve bu sefer Reich Başkanı seçilmeye yaklaştı.

Almanya tarihinde, Parti, yüksek finans, sermaye, basın, kamuoyu, bürokrasi, yalan, terör ve zulüm gibi muhalefete rağmen, on iki yılda benzer bir başarıya imza atan var mıdır?

Bu, korunaklı bir çocuk değildi; en erken yıllarından itibaren en yüksek mertebede bir adamdı.
kelimenin tam anlamıyla, yalnızca kendi gücüne güvenerek.

Machine Translated by Google

Önsöz

1926'da Weimar'da Parti Konseyi, Almanya'daki siyasi hayatın her alanını etkileyen temel meseleleri özlü bir dille ele alan bir dizi broşür yayınlamaya karar verdi. Amacımız, Nasyonal Sosyalizmin kamusal yaşamımızın çeşitli görevlerine yönelik tutumunun ve hatalarını ve kusurlarını nasıl gidermeyi umduğunun tutarlı ve eksiksiz bir resmini sunmaktı ve sunmaya da devam ediyor.

Dolayısıyla görevimiz, önce nasıl durduğunu ayrıntılı bir şekilde incelemek, ardından bilimsel olarak nereden kaynaklandığını araştırmak ve son olarak, yaratıcı bir ilhamla, şu kader sorusuna cevap vermektir: Peki o zaman ne olacak? Bu broşürlerin yüce amacı, devletin yaşamı, finans ve ekonomi için yeni yöntemler göstermek; kaos sırasında bir "bronz kaya" oluşturmak, yakından inceleyerek net bir bilgi birikimi oluşturmak ve böylece tüm bunlardan birleşik bir siyasi iradenin ortaya çıkmasını sağlamaktır.

31 Ağustos 1927'deki büyük toplantıda Adolf Hitler kesin bir dille şunları söyledi: "Program konuları Yönetim Konseyi'ni ilgilendirmez; Program sabittir ve hareketin Programında belirtilen ilkelerde asla değişiklik yapılmasına izin vermeyeceğim." Führer'imizin bu kesin beyanına tüm kalbimle katılıyorum, çünkü bizimki gibi bir hareketin yaşamı ve vurucu gücü için en tehlikeli şey, sabit Programının zaman geçtikçe olumsuz eleştiriye maruz kalmasıdır.

Yahudi sorununda, yüksek finansla mücadelemizde, Dawes Paktı'nda ve yoksullaştırma politikasında, ya da Programımızda yer alan herhangi bir başka konuda bizimle sonuna kadar yürüyemeyeceğini hisseden ya da Alman ulusunun özgürlüğünü Milletler Cemiyeti, Locarno Paktı aracılığıyla uzlaşma ve korkaklıkla takas etmeye meyilli olan hiç kimse bize başvurmasın; onun yeri NSDAP'nin dışındadır. Biz, bu gibi kişilerin kürsü nutuklarında ve gazetecilik yazılarında dile getirmeye hazır oldukları 'üstün özel bilgiyi' tamamen reddediyoruz.

Prensiplerimizle temelden aynı fikirde olan bir adam belki birkaç küçük ayrıntı konusunda endişeli olabilir, çünkü özellikle saldırgan bir siyasi hareket içinde olduğumuzda hiçbir zaman her konuda mutlak bir fikir birliğine varabileceğimizi bekleyemeyiz.

Ancak, siyasi düşmanların, bir noktayı, konu dışı, iğrenç bir şekilde çarpıtarak yerin dibine batırması farklı bir durumdur; ki gerçekten de böyle olmuştur. Böyle bir durumda resmi bir yorum gereklidir.

Diğer Tarafların yaptığı gibi, sözde değiştirilmiş koşullara uyum sağlamak için Programımızı uygunluk gerekçesiyle değiştirmeyi reddediyoruz. Koşulları, Programımıza uygun hale getirmek için, onları ustalıkla yönetmeyi amaçlıyoruz.

Adolf Hitler tarafından bu broşür serisini yayınlamam için görevlendirildim.
Partinin resmi literatürünü oluşturmak.

6 Mart 1930 tarihli Partinin resmi Manifestosu'nu ve Reichslandbund'un önde gelen yayın organı Deutsche Tageszeitung'un bize yönelttiği on soruya verdiğim yanıtı da ekledim.
O gazete benim cevaplarımı kabul etti.

Bu, Almanya'da toprak mülkiyeti ve miras konusundaki kötü niyetimiz hakkındaki tüm yalanları ortadan kaldırmanın en iyi ve en etkili yoludur.

Machine Translated by Google

1. NSDAP'nin çiftçi nüfusu ve tarımla ilgili tutumuna ilişkin Resmi Parti Manifestosu

Münih, 6 Mart 1930

1. Almanya İçin Çiftçi Sınıfının ve Tarımın Önemi

Alman milleti, gıda ihtiyacının önemli bir kısmını yabancı gıda maddelerinin ithalatından karşılamaktadır. Dünya Savaşı öncesinde bu ithalatı sanayi ihracatımız, ticaretimiz ve yurt dışındaki sermaye mevduatlarımızla karşılayabiliyorduk. Savaşın sonucu bu olasılığı ortadan kaldırdı.

Bugün ithal ettiğimiz gıdaların parasını çoğunlukla dış kredilerle ödüyoruz. Bu da Alman ulusunu, kredi sağlayan uluslararası finansörlere giderek daha fazla borçlandırıyor. Eğer işler böyle devam ederse, Alman halkı giderek daha da yoksullaşacak.

Bu esaretten kurtulmanın tek yolu, Almanya'nın temel gıda maddelerini kendi ülkesinde üretebilmesidir. Bu nedenle, Alman tarımının üretimini artırmak, Alman milleti için bir ölüm kalım meselesidir.

Ayrıca, gelecekte iç pazarda daha fazla iş fırsatı arayacak olan sanayimiz için, ekonomik olarak güçlü ve üretken bir ülke nüfusu olmazsa olmazdır.

Ülke halkını aynı zamanda sağlık mirasının taşıyıcısı, milletin gençliğinin kaynağı ve silahlı gücünün omurgası olarak görüyoruz.

Nüfus artışına paralel olarak sayısı artan verimli bir tarım sınıfının sürdürülmesi, Nasyonal Sosyalist platformunun temel ilkelerinden biridir; çünkü hareketimiz gelecek nesillerdeki halkımızın refahını düşünmektedir.

2.Günümüz Devletinin Çiftçi Sınıfını ve Tarımı İhmal Etmesi

Artırılmaya müsait olan tarımsal üretim, çiftçilerin artan borçlanmaları nedeniyle tarımsal üretimin temel ihtiyaçlarını karşılayamamaları ve tarımın getirisinin olmaması nedeniyle üretimi artırma isteğinin ortadan kalkması nedeniyle sekteye uğramaktadır.

Tarımın emeğin karşılığını yeterince verememesinin nedenleri şunlardır:

1. Tarıma gereksiz yükler getiren mevcut maliye politikasında. Bu, Parti çıkarlarından ve Almanya'daki parlamenter demokrasiyi gerçekten kontrol eden Yahudi dünya para piyasasının, Alman tarımını yok etmek istemesinden kaynaklanmaktadır; çünkü bu, Alman ulusunu ve özellikle de işçi sınıfını onun insafına bırakacaktır;

Machine Translated by Google

2. Alman tarımına yönelik korumacı bir politikanın denetiminde olmayan, daha elverişli koşullar altında çalışan yabancı tarımcıların rekabetinde;

3. büyük toptancı aracıların elde ettiği abartılı karlarda,
Üretici ile tüketici arasında kendilerini konumlandırırlar.

4. Çiftçinin elektrik enerjisi ve suni gübre için ödemek zorunda olduğu baskıcı oranlarda
çoğunlukla Yahudiler tarafından yönetilen şirketler.

Yüksek vergiler, topraktaki emeğin düşük getirisiyle karşılanamıyor. Çiftçi borca girmek ve faiz ödemek zorunda kalıyor. Bu zulüm altında giderek daha da batıyor ve sonunda sahip olduğu her şeyi Yahudi tefeciye kaptırıyor. Alman çiftçi sınıfının mal varlığına el konuluyor.

3. Reich'ta, umduğumuz gibi, toprak haklarına saygı gösterilecek ve Almanya için bir Tarım Politikası olacak.

Alman Hükümeti, parlamenter demokratik yönetim sisteminin yardımıyla uluslararası para babalarının denetimi altında olduğu sürece, ülke halkının yoksulluk koşullarında köklü bir iyileşme veya tarımın canlanması umudu olamaz; çünkü bunlar, Almanya'nın toprağa dayalı gücünü yok etmek istiyor.

Hedeflediğimiz yeni ve çok farklı Alman Devleti'nde, çiftçiler ve tarım, gerçek anlamda ulusal bir Alman Devleti'nin başlıca dayanağı olmaları nedeniyle hak ettikleri ilgiyi göreceklerdir.

Bundan şu gereklilikler ortaya çıkmaktadır:

1. Alman milleti tarafından kazanılan ve savunulan Almanya toprakları, bir yurt ve geçim kaynağı olarak Alman milletinin hizmetinde olmalıdır. Bu toprakları işgal edenler, onu bu anlamda yönetmelidir.

2. Sadece Alman milletinin mensupları toprak sahibi olabilir.

3. Kanunen edindikleri araziler miras yoluyla edinilen mülk olarak kabul edilir. Ancak, mülkiyet hakkına, onu ulusal çıkarlar doğrultusunda kullanma yükümlülüğü de eklenir.
Bu yükümlülüğün yerine getirilmesi için özel mahkemeler atanır; bunlar, toprak sahibi sınıfın bütün dairelerinden gelen temsilcilerden ve Devletin bir temsilcisinden oluşur.

4. Alman toprakları, mali spekülasyon konusu yapılamaz ve sahibine haksız kazanç sağlayamaz. Topraklar, yalnızca onu bizzat işlemeye hazır olan kişi tarafından satın alınabilir. Bu nedenle, Devletin her toprak satışında önalım hakkı vardır.
Arazilerin özel kredi kuruluşlarına rehin verilmesi yasaktır. Çiftçilere, tarım için gerekli olan uygun şartlardaki krediler, Devlet tarafından tanınan dernekler veya Devlet tarafından sağlanacaktır.

5. Arazinin kullanım bedeli, arazinin büyüklüğüne ve niteliğine göre Devlete ödenecektir. Bu arazi vergisi, arazi mülkiyetine ilişkin herhangi bir ek vergilendirmeyi ortadan kaldıracaktır.

6. Ekim miktarı konusunda kesin bir kural koymak mümkün değildir. Nüfus politikamız açısından, çok sayıda küçük ve orta ölçekli işletmeye ihtiyacımız var.

Machine Translated by Google

Çiftlikler. Ancak büyük ölçekli çiftçiliğin oynayacağı çok önemli bir rol vardır ve eğer daha küçük işletmelerle sağlıklı bir ilişki sürdürüyorsa, haklıdır.

7. Mülkün bölünmesini ve miras hukukunun bozulmasını önlemek için bir miras hukukuna ihtiyaç duyulacaktır. üzerine borç birikmesi.

8. Devlet, uygun tazminat karşılığında araziyi kamulaştırma hakkına sahip olacaktır. imtiyazlı:

a. ulusun bir üyesine ait olmadığında;

b. — Arazi Mahkemeleri kararıyla — sahibinin kötü niyetle, Tarımcılık, ulusal çıkarlara uygun hareket etmemektir;

c. sahibinin kendisi işlemediği zamanlarda, bağımsız çiftçilerin yerleştirilmesi amacıyla;

d. Devletin ulusal çıkarlar doğrultusunda özel amaçları için gerekli olması halinde (örneğin iletişim, ulusal savunma). Yasadışı yollarla edinilen topraklar (Alman yasalarına göre) tazminatsız olarak müsadere edilebilir.

Devletin, nüfus politikasının yüksek ilkelerine dayanan bir planla, mevcut toprakları sömürgeleştirmesi görevidir. Topraklar, geçimlerini mümkün kılacak koşullar altında, miras yoluyla yerleşimcilere tahsis edilecektir. Yerleşimciler, medeni ve mesleki uygunlukları incelenerek seçilecektir. Miras hakkı olmayan çiftçilerin oğullarına özel ilgi gösterilecektir.

Doğu sınırlarının sömürgeleştirilmesi son derece önemlidir. Bu durumda, yalnızca çiftliklerin kurulması yeterli olmayacak, yeni sanayi koluyla bağlantılı pazar kasabaları kurulması gerekecektir. Bu, daha küçük çiftliklerin karlı bir teklif haline getirilmesi için bir fırsat yaratmanın tek yoludur.

Almanya'nın dış politikasının görevi, büyüyen nüfusun beslenmesi ve yerleşmesi için geniş alanlar sağlamaktır.

4.Çiftçi sınıfı ekonomik ve eğitimsel olarak yükseltilmelidir.

1. Toprak nüfusunun mevcut yoksulluğu, vergi indirimleri ve diğer acil önlemlerle derhal giderilmelidir. Borçlanmanın daha da artması, kredi faiz oranlarının yasayla savaş öncesi döneme düşürülmesi ve gasplara karşı acil dava açılması yoluyla önlenmelidir.

2. Tarımın karlı olmasını sağlamak devletin politikası olmalıdır. Alman tarımı, gümrük vergileri, ithalatın devlet tarafından düzenlenmesi ve ulusal bir eğitim programı ile korunmalıdır.

Tarım ürünlerinin fiyatlarının belirlenmesinde piyasa spekülasyonundan kurtarılmalı, tarımsal çıkarların büyük aracılar tarafından sömürülmesine son verilmeli, aracıların tarım işletmelerine devri devletçe teşvik edilmelidir.

Bu tür meslek kuruluşlarının görevi, çiftçilerin işletme giderlerini azaltmak ve üretimi artırmaktır. (Alet, gübre, tohum, damızlık temini)

Machine Translated by Google

(Uygun koşullarda stoklama, iyileştirmeler, haşereyle mücadele, ücretsiz danışmanlık, kimyasal araştırma vb.) Devlet, kuruluşların görevlerini yerine getirmelerine tam destek sağlayacaktır. Devlet, özellikle çiftçilerin suni gübre ve elektrik enerjisi maliyetlerinin önemli ölçüde düşürülmesi konusunda ısrarcı olmalıdır.

3. Örgütler ayrıca, tarım işçileri sınıfını, toplumsal anlamda adil sözleşmelerle tarım topluluğunun üyeleri olarak belirlemelidir. Bu konularda denetim ve hakemlik Devletin görevi olacaktır. İyi işçilerin çiftlik sahibi statüsüne yükselmeleri mümkün kılınmalıdır. Tarım işçilerinin yaşam koşulları ve ücretlerinde çokça talep edilen iyileşme, genel tarım durumu iyileşir iyileşmez gerçekleşecektir. Bu koşullar düzeldiğinde, artık topraklarda yabancı işçi çalıştırmaya gerek kalmayacak ve bu gelenek gelecekte yasaklanacaktır.

4. Çiftçi sınıfının ulusal önemi, Devletin tarımda teknik eğitimi teşvik etmesini gerektirir. (Yetenekli ama imkânı olmayan gençler için çok elverişli koşullara sahip çocuk okulları, tarım liseleri.)

5. Mesleki Örgütler, çiftçi sınıfının ihtiyaç duyduğu tüm yardımı sağlayamaz; bunu yalnızca Alman özgürlüğü için NSDAP'nin siyasi hareketi yapabilir.

Kırsal kesimdeki nüfus, tüm Alman ulusunun yoksul olması nedeniyle yoksuldur. Tek bir işçi sınıfının, Alman toplumunun tamamının servetini paylaşmaktan kaçınabileceğini düşünmek bir hatadır; iyi ya da kötü, birbirine bağlı olan şehirliler ile kırsal kesim halkı arasında kıskançlık yaratmak ise bir suçtur.

Mevcut siyasal sistem altında ekonomik yardımlar kalıcı bir iyileşme sağlayamaz, çünkü siyasal kölelik halkımızın yoksulluğunun kökenindedir ve bunu ortadan kaldırabilecek tek şey siyasal yöntemlerdir.

Ulusal köleleştirmeden sorumlu olan ve hala sorumlu olan eski siyasi partiler,
özgürlük yolunda önder olamazlar.

Gelecekteki devletimizde meslek örgütlerini bekleyen önemli ekonomik görevler vardır; onlar bu yolda daha şimdiden çok hazırlık çalışmaları yapabilirler; fakat yeni bir ekonomik düzenin temellerini atacak olan siyasal kurtuluş mücadelesi için uygun değillerdir; çünkü bu mücadele, tek bir mesleğin değil, bütün milletin bakış açısıyla yürütülecektir.

Siyasi kurtuluş mücadelesini sonuna kadar taşıyacak hareket
NSDAP mı

(imza) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAP'nin Arazi Mülkiyeti Politikası

Gottfried Feder'in Cevabı

25 Ocak 1930 tarihli Deutsche Tageszeitung (No. 47) , Brandenburg Landbund liderlerinin bize yönelttiği bir dizi soruyu yayınladı. Soruların temel amacı, NSDAP'nin özel toprak mülkiyeti, miras, kredilendirme, gümrük vergileri, fiyat düzenlemesi, kâr paylaşımı ve genel sosyo-politik ve seçim taktiği konularına ilişkin tutumunun tanımlanmasıydı.

BEN.

Parti Programının 17. Maddesinin daha sonra keyfi bir şekilde yorumlanmasıyla ilgili endişeleri gidermek için ilk soru şu şekilde sorulmuştur: "NSDAP, yüzünü bu tür bir

saldırıya karşı koymayacağına dair bir garanti vermeye hazır mıdır?"
"Toprak mülkiyeti."

Cevap: Ulusal Sosyalizm özel mülkiyeti bir ilke olarak kabul eder ve onu
Devlet koruması altında.

Ülkenin ekonomik hayatında küçük büyük tüm işletmelerin sağlıklı bir şekilde bir arada bulunmasını sağlamaya çalışacaktır.

Programın bütününün ruhu, Nasyonal Sosyalizmin, Marksizmin kesin ve tutarlı bir karşıtı olarak, onun yıkıcı genel müsadere temel doktrinini tamamen reddettiğini ve ulusal devlet için en iyi ve en sağlam temelin kalıcı bir tarım sınıfı olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koymaktadır.

Fakat aynı zamanda, bütün tarımsal değerleri kendileri için seferber etmeyi ve çiftçileri vergi ve borç faizleriyle kovmayı amaçlayan büyük kapitalistlerin kararlı bir karşıtı olan Nasyonal Sosyalizm, çiftçilerin büyük işletme çıkarlarının saldırılarına karşı devlet tarafından korunmasını ister.

Faizin esaretinden ve vergilerin zorbalığından uzak, güçlü ve sağlıklı bir çiftçi sınıfına ihtiyacımız var.

II.

İkinci soru, Hitler tarafından atandığım için şahsen bana yöneltildi.
'Programla ilgili tüm konuların nihai hakemi'.

"Nasyonal Sosyalizmin mülkiyetin miras alınmasına karşı tutumu nedir ve
veraset ve intikal vergisi?"

Cevap: Ulusal düşüncenin temel direği olduğu için, mülkiyetin sürekliliği, yani bir insanın atalarının geri alıp işlediği toprağın miras yoluyla başkalarına geçmesi doğal bir sonuçtur. Bu nedenle Nasyonal Sosyalizm, toprak mülkiyeti ilkesini tanıdığı gibi miras ilkesini de tanır.

Machine Translated by Google

Eğer mal uzak akrabalara gidiyorsa Nasyonal Sosyalist Devlet özel bir vergi koyacaktır, ancak yakın akrabalar söz konusu olduğunda bu vergi o anki geçerli oran üzerinden değerlendirilecektir.

III.

Bu soru, olası sonuçlarla ilgili oldukça yersiz bir endişe nedeniyle sorulmuştur.
Özel kapitalistlerden kredi alınmasının yasaklanmasının toprak güvenliği üzerindeki sonuçları.

Cevap: Tarımsal mülkiyeti borçtan kurtarmak ve çiftçileri profesyonel finansörlerin pençesinden kurtarmak isteyen bir Devlet (çok sayıda çiftçi Yahudiler tarafından evlerinden kovulmuştur), kapitalizmin para tekelini kırmak ve faizin köleliğini ortadan kaldırmak isteyen bir Devlet, gerekli kredileri vermeyecek veya fahiş faiz talep etmeyecektir; tam tersine, Nasyonal Sosyalizm tarıma azami yardımı sağlamayı amaçlar.

IV.

"Faizin esaretini kırmak." Kazanılmamış gelirlerin ortadan kaldırılması. "Faiz nedir?"
"Nasyonal Sosyalist Parti'nin kurtarılan mı yoksa miras alınan sermayeye karşı tutumu nedir?"

Cevap: Günümüzde herhangi bir çiftçinin faiz taleplerinden dolayı 'kazanılmamış geliri' var mıdır, ya da herhangi bir toprak sahibi kiralarından biriktirdiği parayla geçinebilir mi?

Bu, elinde hâlâ az da olsa sermayesi kalmış bazı toprak sahiplerinin kaygılı olduğu, ya da Nasyonal Sosyalist Program'ın bu en temel talebinin kasıtlı olarak yanlış anlaşıldığı veya göz ardı edildiği anlamına gelir.

Not: Kelimenin tam anlamıyla "faizin esaretini kırmak"tan bahsediyoruz. Kimse tasarruflardan, ipoteklerden veya devlet kredilerinden elde edilen küçük miktarlardaki faizi faizin esareti olarak tanımlamaz. Bununla kastettiğimiz şey, kasıtlı enflasyonun tüm birikimlerimizi çalması ve çiftçinin yeni ipotekler ve kısa vadeli krediler için kendisini mahveden oranlarda faiz ödemek zorunda kalmasıdır.

Mevcut kapitalizm sistemine sadık kalmayı savunanlar, çiftçilerin gerçek çıkarlarına aykırıdır ve bankaların ve acentelerinin tarıma el koymalarına izin vermekten yanadırlar. Geri kalanı için okuyucuları Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage ve Das Programm der NSDAP (Ulusal Sosyalist Vakıf ve NSDAP Programı Üzerine Alman Devleti) başlıklı broşürlerime yönlendireceğim.

V.

Vergilendirmeye ilişkin politikamız açık ve tutarlı bir şekilde şöyledir: Tüketiciyi,
dolaylı vergi yükünden, üretici ise işini zorlaştıran vergilerden kurtulmuş olur.

"Parti ithalat vergilerini kaldırmayı düşünüyor mu?"

Cevap: Landbund'un, Reichstag'daki Nasyonal Sosyalist oylamanın, ulusal üretimin kent ve kırsal kesimde korunması ilkesine uygun olarak, tarım ürünlerine koruyucu vergi konulması yönünde kesinlikle olumlu sonuçlandığını bilmesi gerekir.

VI.

Kâr Paylaşımı meselesi. Bu geniş ve zorlu konuyu burada ele almamız mümkün değil. Haftalık dergim Die Flamme'de, tutumumuzu birkaç makalede ayrıntılı olarak anlattım.

Machine Translated by Google

Deutsche Tageszeitung'daki makale yanıltıcıdır, çünkü alıntıladığı cümleleri bağlamından koparmaktadır. Şahsen, kapitalist ve Marksist düşünce okullarının genel anlamıyla kâr paylaşımının doğru bir çözüm olmadığını düşünüyorum. Bu konuda Programımız fabrikalardaki işçilere atıfta bulunmaktadır ve tarımla ilgili bir broşürde bu konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışmanın bir anlamı yoktur.

VII.

Yaşlılık Sigortası Faydalarının Uzatılması.

"Bu amaçla fon nasıl toplanacak?"

Cevap: Şu anda Yaşlılık Sigortası için bir düzenleme mevcut, ancak çoğu durumda yetersiz kalıyor ve yoksulluk olarak değerlendiriliyor. Vergi yükü ortadan kalktığında ve şu anda işsiz olup çalışabilenler ekonomik hayata geri döndüğünde, işsiz kalanlara yeterli Yaşlılık yardımı sağlamak için yeterli kaynak bulunacaktır.

VII, IX, X.

Bunlar sadece Parti taktikleriyle ilgili sorulardır, herhangi bir ilkeyle ilgili değil.

Almanya'ya mutsuzluk getiren bir koalisyona karşı olduğumuz için, tıpkı Alman Ulusalcıları ve Hristiyan Ulusalcı Çiftçilerin yaptığı gibi, doğal olarak ara sıra Komünistlerle (bütün bir dünya bizi onlardan ayırsa da) oy kullanmak zorundayız. Taraftarlarımızın nereden geldiğini kimsenin bize dikte etmesine izin vermiyoruz; aksine, bedenlerinde iyi bir Alman yüreği taşıyan, iyi niyetli ve Parlamento'nun kötü yönetiminin ve (Barış Antlaşmaları'nın) berbat uygulama politikasının sona ermesini arzulayan herkese -işçilere, burjuvalara ve çiftçilere- yöneliyoruz. Diğer Partilerle "sosyal iletişim" kurmanın, Alman ulusunu Marksizm ve Parlamentarizm'den kurtarmanın uygun bir yolu olduğunu düşünmüyoruz; çünkü bu, siyasi pazarlığa yol açar. Almanya'yı bu çamurdan ancak diktatörce bir eylem ve kararlı bir güç kullanımı çıkarabilir.

Milletimiz güzel söz değil, sertlik istiyor; pazarlık değil, zavallı, ezilen milletimiz için sağlam iş istiyor.

Yukarıda belirtilenlerin tam ve açık bir açıklaması, Nasyonal Sosyalizmin tarıma ilişkin tüm politikaları hakkında Hermann Schneider, Eckersdorf ve Kreis Namslau tarafından kaleme alınan Nasyonal Sosyalist derlemenin 19. sayısında yer almaktadır. Bu kitap, Almanya'nın sıkıntı çeken çiftçi sınıfını yeniden canlandırmak için iyi düşünülmüş öneriler içermektedir.

Dr. Buchner'in 16. sayısında ekonomik politikamızın anlamı ve ruhu üzerine mükemmel bir makale yer alıyor.

Albay Hierl'in 12 numaralı yazısı ulusal savunma politikamızı anlatıyor.

Siyasi düşmanlarımızın bize zarar verme umuduyla, kin ve hakikatten uzak bir şekilde yanlış bir şekilde sundukları bazı sorular hakkında birkaç sözle bitirelim.

Daimi memur sınıfına karşı tutumumuz kesinlikle değerlidir. Bu sınıfa karşı olsaydık, büyük Prusya Kralı'na bu kadar gönülden hayran olmazdık. Ordu yurtdışında neyse, memlekette de saf ve yozlaşmamış bir memur sınıfı odur. Onur ve görev, memurlarımızda bir kez daha temel nitelikler haline gelmelidir. Kızıllar ve Siyahlar'ın emrine amade memurlar, gelecek Devlet'te yok olacaklar; bu tür Parti iplerini çekenlerin onur ve göreve ihtiyacı yoktur.

Machine Translated by Google

Nasyonal Sosyalistlerin memurlara karşı oldukları ve maaşlarını düşürüp emekliliklerini kaldırmayı planladıkları iddiası, muhaliflerimizin basını tarafından yayılan siyasi bir yalan niteliğindedir. Aksine, Almanya'ya hayatları boyunca sadakatle hizmet etmiş tüm millet mensuplarına, yaşlılıklarında onları üzecek bir onursal emeklilik maaşı vermeyi arzuluyoruz. Sosyal yardım ancak bu şekilde "yoksullaşma" damgasından kurtulacaktır.

Emeklilik fikrinin serbest meslek sahiplerine ve el işçilerine de genişletilmesinden bahsetmeliyiz. Bu amaç için nasıl para toplayacağımız konusunda endişelenmemize gerek yok. Her yıl yurt dışına milyonlarca, kendi bankalarımıza ise daha da fazla para ödemeyi bıraktığımızda, bu meblağların çok küçük bir kısmı Yaşlılık Emekliliklerini karşılamaya yetecektir.

İşsizlik Yardımı ve Sigortası

Devletin, çalışabilecek durumda olan kişileri devlet fonlarıyla desteklemesi kendi başına bir iş değildir. Geçimini sağlayamayanlara yönelik mevcut yardım sistemine karşı tutumumuz hiçbir zaman değişmedi; işsizler için daha iyi koşullar sağlanması amacıyla Parlamento'da her zaman baskı yaptık.
Bunu, bunun doğru bir durum olduğunu düşündüğümüz için değil, emek, gıda üretimi ve tüm ticareti uçurumun kenarına sürükleyen aptalca dış ve iç politikaya sahip mevcut hükümet gibi bir hükümetin, bu politikayı bir kenara bırakması gerektiği için yapıyoruz.

Ekonomik dünyaya milyonlarca çalışabilecek insanı geri kazandıramayan bir devlet, süpürülmeyi hak eder; bu nedenle, işsizliğe yardım sorununu maddi olarak çözemezse, biz sadece omuz silkeriz.

Sosyal yardım sistemine yönelik çeşitli saldırılar, bu sosyal yardımın kötüye kullanıldığı vakalara atıfta bulunsalar bile, bizi inandığımız ilkeden vazgeçirmeye yetmiyor. Yaklaşık 3.000.000 işsiz arasında, yardım kaldırılsa hemen işe dönecek 2 veya 300.000 kötü şöhretli tembelin olabileceğini kabul etsek bile, en az 2,5 milyon iyi işçi, memur, mühendis, teknisyen, ustabaşı, memur vb.'nin umutsuzca iş arayıp bulamadığı gerçeğini unutmamalıyız. Tamamen sağlıksız devlet politikamızın başarısızlığı nedeniyle, sefil işsizlik yardımında herhangi bir değişiklik yapmak imkânsızdır.

Dine ve Din Adamlarına Yönelik Saldırılar

NSDA.P.'nin ABD'ye saldırmayı hayal etmediğini sık sık dile getiremeyiz.
Hıristiyan dini ve onun değerli hizmetkârları.

Bizim saldırdığımız şey, Merkez ve Bavyera Halk Partisi'nin yozlaşmış politikalarıdır; bunlar, ateist, Tanrı'yı inkar eden Sosyal Demokrasi ile işbirliği yapmadıkları sürece "Kilise Tehlikede" diye bağırmaktan asla geri durmazlar.

İnsanın Tanrı'ya karşı ilişkisi konusunda o kadar yüksek ve kutsal bir idealimiz var ki, dinin siyasi çatışmaların pisliğiyle lekelenmesini görmekten nefret ediyoruz.

Machine Translated by Google

2. 25 Puan

Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi, 25 Şubat 1920'de Münih'teki Hofbräuhous-Festsaal'da yaptığı büyük bir mitingde programını dünyaya duyurdu.

Partimizin Tüzüğünün 2. maddesinde bu Programın değiştirilemez olduğu belirtilmektedir.

Program

Alman İşçi Partisi'nin Programı, süre bakımından sınırlıdır; liderler, açıklanan hedeflere ulaşıldıktan sonra, kitlelerin hoşnutsuzluğunu yapay olarak artırmak ve böylece Parti'nin varlığını sürdürmesini sağlamak amacıyla yeni hedefler koymaya niyetli değillerdir.

1. Tüm Almanların birleşerek, sağ temeller üzerinde Büyük Almanya'yı oluşturmasını talep ediyoruz. ulusların sahip olduğu kendi kaderini tayin etme hakkının.
2. Alman halkının diğer uluslarla ilişkilerinde eşit haklara sahip olmasını ve Versay ve Saint Germain Barış Antlaşmalarının yürürlükten kaldırılmasını talep ediyoruz.
3. Halkımızın beslenmesi ve fazla nüfusumuzu yerleştirmek için toprak ve toprak (koloni) talep ediyoruz.
4. Devletin vatandaşı, ulusun üyeleri dışında hiç kimse olamaz. Alman kanından olanlar, inançları ne olursa olsun, ulusun üyesi olamaz. Dolayısıyla hiçbir Yahudi ulusun üyesi olamaz.
5. Devletin vatandaşı olmayan herkes Almanya'da yalnızca misafir olarak yaşayabilir ve yabancı kanunlara tabi sayılacaktır.
6. Devletin yönetimi ve yasaları üzerinde oy kullanma hakkı yalnızca o devletin vatandaşına aittir. Bu nedenle, ister Reich'ta, ister kırsalda veya daha küçük yerleşim yerlerinde olsun, her türlü resmi atamanın yalnızca o devletin vatandaşlarına verilmesini talep ediyoruz. Parlamentonun, makamları yalnızca parti çıkarları doğrultusunda ve karakter veya yetenek gözetmeksizin doldurma alışkanlığına karşı çıkıyoruz.
7. Devletin, vatandaşlarının sanayisini ve geçimini teşvik etmeyi birinci görevi haline getirmesini talep ediyoruz. Devletin tüm nüfusunu beslemek mümkün değilse, yabancı uyruklular (devlet vatandaşı olmayanlar) Reich'tan dışlanmalıdır.
8. Alman olmayan tüm göçler engellenmelidir. 2 Ağustos 1914'ten sonra Almanya'ya giren tüm Alman olmayanların derhal Reich'tan ayrılmalarının zorunlu kılınmasını talep ediyoruz.
9. Devletin bütün vatandaşları hak ve ödevler bakımından eşittir.
10. Devletin her vatandaşının zihni veya bedeniyle çalışması birinci görevi olmalıdır. Bireyin faaliyetleri, toplumun çıkarlarıyla çatışmamalıdır; ancak toplum çerçevesinde ilerlemeli ve genel yarara yönelik olmalıdır.

Machine Translated by Google

Bu nedenle talep ediyoruz:

11. Çalışmadan elde edilmeyen gelirlerin kaldırılması.

Faiz Esaretinin Kaldırılması.

12. Her savaşın bir milletten talep ettiği muazzam can ve mal kaybı göz önüne alındığında, savaştan kaynaklanan kişisel zenginleşme, millete karşı işlenmiş bir suç olarak değerlendirilmelidir.

Bu nedenle savaştan elde edilen tüm kazanımların acımasızca müsadere edilmesini talep ediyoruz.

13. Bugüne kadar şirket (Tröst) haline getirilmiş tüm işletmelerin millileştirilmesini talep ediyoruz.

14. Toptan ticaretten elde edilen kârın paylaşılmasını talep ediyoruz.

15. Yaşlılık dönemine yönelik düzenlemelerin kapsamlı bir şekilde geliştirilmesini talep ediyoruz.

16. Sağlıklı bir orta sınıfın yaratılması ve korunmasını, toptan satış yapan işyerlerinin derhal kamulaştırılmasını ve küçük esnafa ucuz bir bedelle kiralanmasını ve tüm küçük tedarikçilere devlete, ilçe yönetimlerine ve daha küçük yerleşim yerlerine azami özen gösterilmesini talep ediyoruz.

17. Ulusal ihtiyaçlarımıza uygun bir toprak reformu yapılmasını, kamu yararına toprakların bedelsiz olarak kamulaştırılmasına ilişkin bir yasanın çıkarılmasını, toprak borçlarına uygulanan faizin kaldırılmasını ve toprak üzerinde her türlü spekülasyonun önlenmesini talep ediyoruz .

18. Ortak çıkarlara zarar veren faaliyetleri olanların acımasızca yargılanmasını talep ediyoruz. Millete karşı işlenen alçakça suçlar, tefeciler, vurguncular vb. inançları veya ırkları ne olursa olsun ölümle cezalandırılmalıdır.

19. Maddiyatçı dünya düzenine hizmet eden Roma Hukuku'nun, tüm Almanya için geçerli bir hukuk sistemiyle değiştirilmesini talep ediyoruz.

20. Devlet, yetenekli ve çalışkan her Alman'a yüksek öğrenim imkânı sunmak ve böylece ilerlemesini sağlamak amacıyla, ulusal eğitim sistemimizi kapsamlı bir şekilde yeniden yapılandırmayı düşünmelidir. Tüm eğitim kurumlarının müfredatı, pratik yaşamın gerekleriyle uyumlu hale getirilmelidir.

Devlet fikrinin (Devlet sosyolojisi) kavranması, öğrencideki zekânın ilk şafağından itibaren okulun hedefi olmalıdır. Sınıf veya meslekleri ne olursa olsun, yoksul ebeveynlerin yetenekli çocuklarının gelişiminin Devlet pahasına olmasını talep ediyoruz.

21. Devlet, ana ve çocukları koruyarak, çocuk işçiliğini yasaklayarak, kanunla belirlenen zorunlu jimnastik ve sporlarla bedensel etkinliği artırarak ve gençlerin bedensel gelişimiyle ilgilenen kulüpleri yaygınlaştırarak, ülkede sağlık düzeyini yükseltmeye çalışır.

22. Ücretli ordunun kaldırılmasını ve ulusal ordunun kurulmasını talep ediyoruz.

23. Bilinçli siyasi yalanlara ve bunların basında yayılmasına karşı hukuki mücadele talep ediyoruz. Alman ulusal basınının kurulmasını kolaylaştırmak için şunları talep ediyoruz:

---

[1] Adolf Hitler, 13 Nisan 1928'de şu açıklamayı yaptı: NSDAP Programının 17. maddesinin muhaliflerimiz tarafından yanlış yorumlanmasına cevap vermek gerekir.

NSDAP özel mülkiyet ilkesini kabul ettiğinden, "tazminatsız el koyma" ifadesinin, gerektiğinde yasadışı yollarla edinilen veya ulusal refaha uygun olarak yönetilmeyen arazilere el koymaya yönelik olası yasal yetkileri ifade ettiği açıktır. Bu ifade, ulusal refaha uygun olarak yönetilmiştir. İlk olarak, arazi spekülasyonu yapan Yahudi şirketlerine yöneliktir.

Münih, 13 Nisan 1928. (imza) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. Alman dilini kullanan tüm gazete editörleri ve yardımcıları
dil, milletin mensupları olmalıdır;

b. Almanca olmayan gazetelerin yayınlanabilmesi için Devletin özel izninin gerekli olduğu. Bu gazetelerin Almanca basılması zorunlu değildir;

c. Alman olmayanların Alman gazetelerine maddi olarak katılmaları veya onları etkilemeleri kanunen yasaklanacak ve yasaya aykırı davranmanın cezası, bu tür gazetelerin kapatılması ve ilgili Alman olmayanların derhal sınır dışı edilmesi olacaktır. Ulusal refaha hizmet etmeyen yayınların yayınlanması yasaklanmalıdır. Bir ulus olarak hayatımızı parçalayabilecek türden tüm sanat ve edebiyat eğilimlerinin yasal olarak kovuşturulmasını ve yukarıda belirtilen gerekliliklere aykırı davranan kurumların kapatılmasını talep ediyoruz.

24. Devlette tüm dinlerin, Alman ırkının ahlaki duygularına aykırı olmadıkları ve devlete tehdit oluşturmadıkları sürece, özgür olmasını talep ediyoruz.

Parti, özü itibarıyla pozitif Hristiyanlığı savunur, ancak inanç konusunda kendisini herhangi bir mezhebe bağlamaz. İçimizdeki ve dışımızdaki Yahudi-materyalist ruhla mücadele eder ve ulusumuzun ancak şu ilkeyle içeriden kalıcı bir sağlığa kavuşabileceğine inanır:

Ortak Çıkar, Kendi Çıkarından Önce Gelir.

25. Yukarıda belirtilenlerin tümünün gerçekleştirilebilmesi için, güçlü bir devlet merkezi iktidarının oluşturulmasını talep ediyoruz. Siyasi olarak merkezileşmiş Parlamento'nun tüm Reich ve teşkilatı üzerinde tartışmasız otoritesi; ve Reich tarafından konfederasyonun çeşitli eyaletlerinde çıkarılan genel yasaların uygulanması amacıyla sınıflar ve meslekler için Meclislerin oluşturulması.

Parti liderleri, gerekirse kendi çıkarlarını feda edeceklerine yemin ediyorlar.
hayatları — yukarıdaki Maddelerin yerine getirilmesini güvence altına almakta.

Münih, 24 Şubat 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

22 Mayıs 1920'de yapılan Genel Kurul toplantısında kapsamlı bir tartışmanın ardından , "Bu Program değiştirilemez" kararı alındı. Bu, her kelimesinin değişmeden kalması gerektiği veya Programı derinleştirmek veya geliştirmek için herhangi bir şeyin yasaklanması gerektiği anlamına gelmez; ancak, içerdiği ilke ve öncü fikirlerin kesinlikle ve sarsılmaz bir netlikle değiştirilemeyeceği anlamına gelir.

Programda, çıkar kaygısıyla hiçbir eğilme ve bükülme olamaz, günümüz siyaset, toplum ve ekonomi düzenlemeleri açısından hiç de hoş karşılanmayan çok önemli noktalara gizlice müdahale edilemez, hiçbir duygu sapması yapılamaz.

Adolf Hitler, iki ana noktasını kurşun kalemle basmıştır: Benlikten Önce Ortak Çıkar - Programın ruhu. Çıkar Esaretinin Kaldırılması - Ulusal Sosyalizmin özü. Bu iki noktaya ulaşıldığında, "gerçek Devlet"te yaklaşan evrenselci toplum düzeninin, günümüzün bireyci toplum teorisinin yozlaştırıcı etkisi altında, Devlet, ulus ve ekonominin günümüzdeki ayrımına karşı zaferi anlamına gelir.

Machine Translated by Google

İnşa edilmiş. Günümüzün, emekçi sınıfları ezen ve bankacılar ile borsa spekülatörlerinin korsan kazançlarını koruyan sahte devleti, pervasız özel zenginleşmenin ve en aşağılık siyasi vurgunculuğun arenasıdır; halkını hiç düşünmez ve hiçbir yüksek ahlaki birlik bağı sağlamaz. Tüm güçlerin en acımasızı olan paranın gücü, mutlak kontrolü elinde tutar ve devlet, ulus, toplum, ahlak, tiyatro, edebiyat ve tahmin edilmesi daha zor olan tüm ahlak meseleleri üzerinde yozlaştırıcı, yıkıcı bir etki uygular.

Elbette bu dev mücadelede geri adım atmak, yalpalamak yok; ya zafer ya da yenilgi.

Aynı temel ilkenin, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.) adlı kitabımda verdiğim biraz farklı görüşü bir değişiklik değil, yaşamın çeşitli siyasal, ekonomik, mali, kültürel yönlerine göre toplanmış ve düzenlenmiş bir dizi noktadır.

Eğer benim bu görüşlerim (bkz. s. 22) 25 Madde'den farklı veya ona zıt olarak değerlendirilebilseydi, Hitler kitabımı kısa önsözünde asla "hareketimizin din dersi" olarak tanımlamazdı. Herkes kendi zevkine göre bu görüşlerden birini seçmekte özgürdür, ancak bunları karşılaştırdığında birbirleriyle çeliştiklerini görmeyecektir.

Programımızda ifade ettiğimiz taleplerimiz konusunda gelecekte mutlak bir mutabakat sağlamak ve hareketi herhangi bir harekete zarar verebilecek şoklardan korumak için, —
Profesyonel ve amatör eleştirmenlerin, homurdananların ve bilmişlerin sunduğu 'iyileştirme önerileri' üzerine Adolf Hitler, 11 Şubat 1926'da Bamberg'de düzenlenen tüm bölge örgütçülerinin katıldığı bir konferansta, Gottfried Feder'i Programla ilgili tüm konularda son yargıç olarak resmen atadı.

Machine Translated by Google

3. Temel Fikirler

Bu broşürde, Nasyonal Sosyalist devlet anlayışının temel ilkelerini mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde ortaya koymayı amaçlıyoruz. Daha sonraki bir broşürde, bu anlayışın sosyolojik, teorik ve manevi yönlerini daha ayrıntılı olarak ele alacağız.

Çeşitli diğer siyasi özlemleri ve bunları farklı partilerde ve derneklerde temsil edenleri de anlatmaya çalışmayacağız; bu başlı başına bir iştir; ancak burada yalnızca taleplerimizin temel noktalarını ortaya koyacağız.

Dünya kaosun içinden, düzen düzensizliğin içinden, organizasyon ise vahşi karmaşanın içinden doğdu.

Bugün dünyada kaos kol geziyor; karmaşa, mücadele, nefret, baskı, soygun, zulüm, çıkarcılık. Kardeş kardeşe yabancılaşmış. Aynı milletin mensupları birbirlerine saldırıyor, sırf gamalı haç taktığı için bir adamı bıçaklayarak öldürüyorlar. Hepsi aynı yüklerin, aynı yoksunlukların altında eziliyor; ancak son aylarda Marksist işçilerin işverenlerine, parti liderlerine, bankacılara, borsadaki kan emicilere veya toptancı vurgunculara saldırdığını veya onları öldürdüğünü kim duydu? Kaosa kurban edilecek tek kişi iyi, basit işçidir. Marksistler akıllarını yitirmiş durumdalar ve kendi sınıflarının yağmacılarına katılmak için akın ediyorlar, ancak kendilerini kurtarmaya hazır olanlara vahşice karşı çıkıyorlar.

Milliyetçiler ve diğer partiler hükümette yer alıyor veya ulusal ideallerini yok eden ve dolayısıyla hem onurlarını hem de karakterlerini kaybedenlerle iktidara gelmek için mücadele ediyorlar. Savunma dernekleri, hükümeti birlikte yönetebileceklerine inandıkları pasifistler, enternasyonalistler ve Yahudilerle birlikte "Devlet'e" -Severing ve Grzesinsky Devleti'ne- sızmaya çalışıyorlar.

Aklını kaçırdılar! Sözde Hukukçular, kartalların ve yılanların, kurtların ve kuzuların, insanlığın ve kolera basilinin işbirliği yapamayacağını göremiyorlar. Düzensizliğe, siyasi kaosa, siyasi güçsüzlüğe bir "düzen" görüntüsü vermek için tüm güçlerini harcıyorlar. Ama o "fanatikler" olan Nasyonal Sosyalistlere karşı çıkıyorlar; onların kendilerini eski ayrıcalıklarından ve konumlarından mahrum bırakacağından çılgınca korkuyorlar. Şimdi "siyasi ekmek ve balıklardan pay" talep ettikleri halk yüzünden her şeyi kaybettiklerini unutuyorlar.

Büyük ya da küçük olsun, sanayicilerin tek bir amacı vardır: kâr, tek bir özlem, tek bir protesto, tek bir protesto: vergilendirmeye karşı; tek bir şeyden korkar ve saygı duyarlar: bankalar; faizin esaretini kırma yönündeki Nasyonal Sosyalist talebini ise omuz silkerek geçiştirirler.

Tek arzuları 'borçlanmak'. Bankaların zahmetsizce ve emek harcamadan verdikleri kredilerden elde ettikleri muazzam geliri son derece olağan görüyorlar. Ekonomi partileri kurup, ağır vergilendirmenin ana sebebi olan Dawes Yasaları'na oy veriyorlar.

İş dünyası, güçlü şirketlerin elinde olduğu için onurunu yitirdi. Üreticiler, en büyük düşmanları olan yüksek finans dünyasına teslim oldu. Fabrika ve ofislerdeki, borç batağındaki işverenler, en ufak bir ücretle yetinmek zorunda kaldılar; çünkü emeğin tüm kârı, faiz ve temettü şeklinde, tarafsız para gücünün cebine gidiyor.

Kontrolü elinde tutanlar kaosu tamamen durduramıyor. Yukarıdan vergi ve faiz ödemeleriyle eziliyorlar, aşağıdan da sular altında kalmışların homurdanmalarıyla tehdit ediliyorlar.

Machine Translated by Google

İşçiler, kapitalizmin kontrolündeki bir devlete körü körüne bağlandılar; mevcut kaosun sömürücüleri ise, onların emekçi kitleler üzerinde köle tüccarları olarak iktidarda kalmalarına göz yumuyor. Öfkeleri, Marksizmin çılgınlığına değil, Kancalı Haç takanlara yönelik. Alman ekonomisinin trajedisinin yaklaştığını, algılandığını ve zamanında ele alındığında, Almanya'nın kendi gücüyle dengeyi nasıl yeniden sağlayabileceğini yalnızca bizim gördüğümüzü unutuyorlar.

Her türlü isim altında, temel fikirleri makul olan ama mevcut kamusal yaşam kaosunda umutsuz olan dernekler, düzeni nasıl sağlayacaklarını arıyorlar. Hepsi boşuna, çünkü büyük bir toplumsal bütün olarak ulusla bağları yok. Hepsi sadece kendi kastları için küçük avantajlar kapmaya niyetli; herhangi bir siyasi veya ekonomik ilkeden yoksun olarak, sırayla her siyasi partiye başvuruyorlar. Mevcut sisteme boyun eğiyor ve sözde yüce otoriteye boyun eğiyorlar.

Sayısız organizatöre, yöneticiye ve yol göstericiye yapılan ödemelerle Alman milletine inanılmaz meblağlarda maliyet çıkardılar, ancak hiçbiri en ufak bir fayda sağlamadı. Enflasyon - suç teşkil eden bir önlem - tüm sınıfların, tutumluların, dernek üyelerinin, zanaatkârların birikimlerini çaldı.
Doğrudan yeşil masadan gelen yeni bir vergi, yıllarca süren çalışmanın verdiği umutları yerle bir ediyor. Hükümete yapılan sayısız toplantı, görüşme ve vekaletname sonrasında elde edilen bir avantaj, genellikle hayat pahalılığındaki bir artış, fiyatlardaki bir artış veya düşüşle ortadan kalkıyor.

Kaos ve çılgınlık! Bir çiftçi böylesine bir zulüm altında nasıl yaşayabilir? İşçi, fiyatlar sürekli yükselirken nasıl alışveriş yapabilir? Yaşam maliyeti endeksi yükselmeye devam ederken memurların ve çalışanların maaşlarına zam yapmanın ne faydası var? Safdillikleriyle, tüm yoksullaşma ve baskıya neden olan, "Ulusun Babası" değil, para despotluğunun tiranı ve vergi tahsildarı olan Devlet'ten yardım bekliyorlar.

Bu yüzden tekrar tekrar eski partilere dönüyorlar, siyasetle ilgilenmediklerini ve ait olduklarını söylüyorlar Hiçbir Partiye katılmayalım ve aynı zamanda şu sefil Parti çekişmelerinin eskisi gibi sürmesine izin verelim.

Nasyonal Sosyalizmin önüne koyduğu büyük görev, biçimi yeniden sağlama, kaosu dağıtma, eski düzenlerden uzaklaşan dünyayı yeniden düzene koyma ve bu düzeni -en yüksek Platonik anlamda- koruma kararlılığıdır.

Burada belirtilmesi gereken nokta, ne polisli bir devletin görünürdeki düzenini, ne geleneklerle kutsanmış ve kanunla izin verilmiş mali soygunları, ne de sendikaların, tröstlerin ve diğer örgütlü ulusal ihanet girişimlerinin komplolarını, ne kadar iyi "işlerlerse işlesinler", "düzen" olarak görmediğimizdir. Bir haydut çetesinin bile bir "düzeni" vardır, hapishanelerin de kendi "düzenlemeleri" vardır. Ancak ulus olarak, organik bir bütün olarak ele alındığında, kamusal hayatımızın her yönü acı, esaret, baskı ve samimiyetsizlik gösterir ve herkesin herkese karşı verdiği kaotik bir mücadele tablosu sunar.

Hükümet halka, parti partiye karşı, aynı zamanda en doğal olmayan ittifakları kuruyor, işveren işçiye, tüccar üretici ve tüketiciye, toprak sahibi kiracıya, işçi çiftçiye, memur halka, işçi işçiye karşı.

'Burjuvazi', Kilise Devlete karşı, her biri kendi hasmına körü körüne karşı çıkıyor ve sadece kendi bencil çıkarlarını, ilerlemesini ve para babalarını düşünüyor. Kimse diğerinin yaşama hakkı olduğunu veya kendi bencil amaçlarının peşinden koşmanın bedelini bir başkasının ödemek zorunda olduğunu düşünmüyor. Kimse komşusunun refahını veya topluma karşı daha yüce görevlerini düşünmüyor. Kişisel çıkar peşinde soluk soluğa bir arayış. Komşunun üzerine binmesi için dirsek at, bir şey elde etmek istiyorsan vücudunu çiğne - neden umurunda olsun ki? İşte modern iş dünyası.

Kendimizi kandırmayalım. Büyük bir dünya değişiminin ortasındayız ve basit ruhların, zavallı gezgin ruhların bu kaostan çıkış yolu görememesi ve rahatlamayı başkalarında araması doğaldır.

Machine Translated by Google

intihar etmek veya dünyanın sonunun geldiğini düşünüp altın buzağı yarışına katılmak ve körü körüne girdaba atılmak. "Keyfini çıkarın, bizden sonra tufan."

Bir milletin moraline bu kadar büyük bir darbe vurulması, ancak toplumun tüm entelektüel temelinin sarsılması veya yanlış olması durumunda mümkün ve açıklanabilir. Nitekim Marksizm, Kapitalizm ve kamusal yaşamımızın liderlerinin hepsinin aynı tanrıya taptığını görüyoruz.
Bireyselcilik. Kişisel çıkar tek teşviktir; kişinin hayatta kendi dar sınıfı için avantajlar elde etmesidir.

Daha sonra, bu diziye, dikkatli bir şekilde adanmış daha fazla katkı yayınlanacaktır.
toplumun inşasının sosyolojik çalışması.

Burada, günümüzün devlet ve siyasal ekonomisindeki organik hatalar ile Nasyonal Sosyalist Devlet'in özü arasındaki farkın karşılaştırmalı bir resmini kısaca göstermeye çalışacağım. Günümüz doktrini şudur: Toplum, bireylerin toplamıdır; devlet ise en iyi ihtimalle bireylerin veya birliklerin kullanışlı bir birleşimidir.

Toplumun inşasına dair bu doktrini bir taş yığınına benzetebiliriz. Tek gerçekliği, taşların tek tek parçalarıdır. Şekli tamamen şansa bağlıdır; bir taşın üstte mi yoksa altta mı olduğu fark etmez. Sonuç, bir taş yığınından ne daha fazlası ne de daha azıdır.
taşlar.

Aynı benzetmeyle, Nasyonal Sosyalist toplum doktrinimize ve devlet felsefesine karşılık gelen devlet, evdir. Mekanik olarak konuşursak, ev de birçok ayrı tuğladan oluşur: kum, çimento, kirişler, pencereler, kapılar, döşemeler vb. Ancak herkes bir evin, bir odanın daha üstün bir varlık, kendi başına yeni, özgün ve eksiksiz bir şey olduğunu, üst üste yığılmış tuğlalardan daha fazlası olduğunu görebilir. Herkes bir evin, bir dizi tekil parçanın bir yığın halinde üst üste konmasıyla değil, yalnızca bu parçaların bilinçli bir plana göre bir araya getirilmesiyle oluştuğunu anlayabilir.

İşte bir ulus için de durum böyledir. Kaos, bilinçli bir planla organik olarak düzene sokulup yerini biçime bırakmadıkça, parçaların kütlesinden akılcı bir bütün oluşmadıkça gerçek Devlet ortaya çıkamaz. Ancak o zaman bileşen parçalar amaçlı bir biçime bürünecektir. Viyana Üniversitesi eski Rektörü Othmar Spann, Der Wahre Staat adlı kitabında ve Gesellschaftslehre adlı eserinde, bilimsel ilkelere dayalı bir Devlet'teki evrensel düzen idealine karşı günümüzün bireyci Devleti'nin sosyolojik temellerini hayranlık uyandırıcı bir şekilde açıklamıştır.

Biz Nasyonal Sosyalistler, herkesin anlayabileceği şu deyimi uydurduk:

Bireyden önce toplum.

Birey, ancak ulusal topluluğun bir üyesi olarak genel çıkarlara hizmet ederek, her biri kendi yerinde daha yüksek bir hayata uyanabilir. Ancak bu şekilde, her biri gerçek Sosyalizme, toplumsal duyguya, gerçek yaşama erişebilir, güvenlik bilinci kazanabilir ve ancak bu fikrin egemenliği altında, günümüzün soygun sisteminden organik, ulusal bir hükümetin doğabileceğini ve hem topluluğa hem de topluluğun her bir üyesine fayda sağlayabileceğini anlayabilir.

Günümüzde birey, egemenlik için mücadele eden güçlerin çaresiz bir kurbanıdır; dernekleri ona yardım etmekten acizdir. Asıl düşmanın kim olduğu - aylak vurguncu ve sömürücü - açıkça anlaşılamamıştır. Marksistlerin kapitalizme karşı haykırışlarına, Merkez'in dindar açıklamalarına, iş dünyasının yük hakkındaki şikayetlerine rağmen...

Machine Translated by Google

Vergilendirme ve faiz, dünyayı gölgede bırakan finansın, dünya düşmanının ve onun temsilcisi olan Yahudi kodamanının farkına varılmıyor.

Tüm sınıflar faizin kırbacını hissetmiştir; vergi tahsildarı nüfusun her kesimine ağır bir yük bindirmiştir; ama kim banka ve borsanın gücüne karşı koymaya cesaret edebilir? Sermaye, dünyanın geri kalanındaki tüm deneyimlerin aksine, sanki kendi dışında, zahmetsizce, faiz ve temettüler aracılığıyla ve her dakika daha da büyüyüp güçlenerek karakterini ortaya koyar. Şeytani yalan ilkesi, yaratıcı emeğin nezaketini alt etmiştir.

Yıkılın, faizin esareti bizim savaş naramızdır.

Diğer her şeyin temelini oluşturan bu talebin, kendi saflarımızda bile tam ve geniş anlamıyla doğru bir şekilde anlaşılmadığını biliyorum. Örneğin, konuşmacılarımızın çok azı bu temel soruya saldırmaya cesaret ediyor, ancak çoğu bunun ne kadar önemli olduğunu hissediyor; zira Parti sloganlarımızdan biri "Sermayeye ve Borsaya Karşı Mücadele"dir. Ancak "çıkarın esareti"nin gerçekte ne olduğu, ulusun ve bireyin yaşamı üzerindeki etkisi, "finans"ın halkı nasıl köleleştirdiği, onu kırmak için benimsenmesi gereken doğru ve pratik yöntemlerin neler olduğu ve kırmanın tüm halk için sonuçlarının ne olacağı, çok az kişi için yeterince açık ve kendi sözcükleriyle açıklayabilmelerine olanak sağlıyor.

Adolf Hitler, büyük eseri Kavgam'da (Cilt I, s. 224-225) bu sorunun büyük önemini şu şekilde belirtmiştir: "Haziran 1919'da Gottfried Feder'in faiz esaretini yıkmak üzerine verdiği ilk dersi dinlerken, bunun Alman ulusunun geleceği açısından son derece önemli bir teorik gerçek olduğunu hemen anladım. Uluslararası sermaye ve finansla mücadele, Alman ulusunun bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin Programı'nın ana noktası haline gelmiştir."

Bütün ciddi Nasyonal Sosyalistler bu kanaati paylaşırlar, çünkü bu sorunun çözümü Yahudi sorununun çözümü anlamına gelir ve bundan çok daha fazlasıdır.

Antisemitizm bir bakıma tüm hareketimizin temelinde yatan duygunun temelidir.
Her Nasyonal Sosyalist bir antisemittir, ancak her antisemitistin Nasyonal Sosyalist olması gerekmez.
Antisemitizm olumsuzdur; antisemitik kişi, ulusal veba mikrobunun taşıyıcısını tanır, ancak bu bilgi genellikle bireysel Yahudi'ye ve Yahudilerin iş hayatındaki başarısına karşı nefrete dönüşür. Sonra, en iyi ihtimalle antisemitizm, Yahudi'yi devletimizden ve ekonomik hayatımızdan kovmaya yardımcı olmak için ortaya çıkar. Antisemitik kişi, bundan sonra nasıl ve ne olacağı konusunda endişelenmez.

Eğer, Yahudiler kovulduktan sonra bile, günümüzdeki Yahudi egemenliğinin ilkesi -genel çıkardan önce kişisel çıkar- ve Yahudi bankacılık ve kredi sistemi varlığını sürdürmüş olsaydı, bugün Yahudilerin yaptığı gibi, Yahudilerin yerine geçip kendi ırklarına karşı öfke duymaya hazır yeterince piç Yahudi veya hatta melez ırktan 'normal Alman' olurdu ve belki de bir zamanlar Yahudilerin oturduğu yerde oturan birçok 'anti-semitist' görürdük.

Şimdi, temel talebi Çıkar Esaretini yıkmak olan Nasyonal Sosyalizm özünde yapıcıdır. Daha derinlere işler ve sonuçları çok daha kapsamlıdır.

"Das Herzstück unseres Programms" (Ulusal Sosyal Yıl Kitabı, 1927) adlı denememde, talebin bizi diğer tüm Partiler ve dernekler arasında nasıl bir konuma getirdiğine dikkat çekmiştim. Diğer tüm taleplerimizde, Sağ ve Sol Partilerde benzer ve paralel özlemler buluyoruz. Bizimki dışında hiçbir Parti, bu tek talebin bir karşılığını gösteremez.

Machine Translated by Google

Hepimiz biliyoruz ki, ne "Kahrolsun Kapitalizm" gibi sahte sloganlarıyla Sol, ne de Anavatan söylemleriyle Sağ, yeni bir dünya çağı başlatmaya muktedir değil. Çünkü ne Marksistler ne de gericiler ekonomimizin doğasında hiçbir şeyi değiştiremezler, tıpkı Rusya'daki Komünistlerin yaptığı gibi, sadece yok ederler. İnşa etmekten acizdirler.

Rusya'daki Komünistler gibi.

Çıkar Esareti derken neyi kastediyoruz?

Dünya Yahudiliğinin parasal finansının egemenliği altındaki halkların durumu.

Toprak sahibi, çiftçilik faaliyetlerini finanse etmek için, emeğinin sonucunu neredeyse yiyip bitirecek kadar yüksek faizli borçlar almak zorunda olan ya da borçlanmaya ve ipotekleri kurşun ağırlığı gibi peşinden sürüklemeye zorlanan bu esaret altındadır.

Aynı durum, dükkânlarda ve fabrikalarda çok az bir ücret karşılığında üretim yapan işçi için de geçerlidir; hissedar ise çalışmadığı halde temettü ve ikramiye almaktadır.

Aynı durum, gelir elde eden orta sınıf için de geçerli; onların işi neredeyse tamamen bankalardaki kredili mevduat hesaplarının faizini ödemeye gidiyor.

Ekmeğini zihinsel veya bedensel emekle kazanmak zorunda olan herkes de aynı durumdadır; nispeten küçük bir kesim ise, emek veya zahmet çekmeden, temettülerinden, spekülasyonlarından ve banka hisselerinden büyük kârlar elde etmektedir. Tutumlu tasarruf sahiplerinden ve küçük kapitalistlerden bahsetmiyoruz.
Onlar da kazançlarını sahte bir sisteme borçlu olsalar da, hayatları boyunca çoğu zaman küçük faizlerinin bir kısmı vergi olarak ellerinden alındı, böylece yaşlılıklarında onlara tam kazançlarının bir kısmını kolayca geri ödeyebiliyoruz. Bu konuda daha sonra daha fazla şey söyleyeceğim.

Aynı şey, işini emek vererek kuran ve zamanla bir şirkete dönüştüren sanayici için de geçerlidir. Artık serbest bir aktör değildir ve eğer dışlanmak istemiyorsa, açgözlü yönetim kurulunu ve hissedarlarını da memnun etmek zorundadır.

Aynı durum, açıklarını borç yoluyla kapatan tüm uluslar için de geçerlidir.

Bu esaret, egemenlik haklarını, maliyesinin, demiryollarının, vergi ve gümrüklerinin denetimini, Almanya'nın Dawes Yasasını kabul ederek yaptığı gibi, para gücüne, yani bankacılara teslim eden her millet için yıkım demektir.

Yaratıcı emek de, her şeyden önce parayı düşünüyorsa aynı esaret altındadır. Bugün
İş dünyasının 'hizmetçisi' olan para, emeğin efendisi, hatta acımasız tiranı haline gelmiştir.

Çıkarın köleliği, sermaye ile emek, kan ile para, yaratıcı çalışma ile sömürü arasındaki karşıtlıkların gerçek ifadesidir.

Bu esaretin kırılması gerekliliği, milletimiz ve ırkımız için o kadar büyük bir öneme sahiptir ki, milletimizin utanç ve esaretten kurtulma ümidi; aslında bütün dünyada mutluluğu, refahı ve medeniyeti yeniden kazanma ümidi, yalnızca buna bağlıdır.

"Her şeyin etrafında döndüğü eksendir; salt bir mali politika zorunluluğundan çok daha fazlasıdır. İlkeleri ve sonuçları siyasi ve ekonomik yaşamı derinden etkilese de, ekonomik çalışmalar için öncü bir sorudur ve bu nedenle her bireyi etkiler ve her birinden bir karar talep eder: — Millete hizmet mi, yoksa sınırsız kişisel zenginleşme mi? Toplumsal Sorunun çözümü anlamına gelir."

Bütün 'dünya soruları', kaosun içinden bir alev gibi yükselen tek bir kelimeyle anlatılabilir; aynı zamanda sayısız peygamber ve kitap, o kelimeden doğan bütün soruları tüketemez.

Machine Translated by Google

Nasyonal Sosyalizmin bu geniş temel ilkesi hakkında şu anda daha fazlasını söyleyemeyiz. Broşürlerimde sorunun her temel yönüne ışık tuttum: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft - Münih, 1926 (artık basımı yok); Der Staatsbankrott, Die Rettung - Jos.C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik - Diessen, 1921; ve Der Deutsche Staat auf Nationaler und Sozialer Grundlage - Frz. Eher Nachf., Münih, (tümü Partimizin Münih'teki kütüphanesi, Thierschstr. 11'den temin edilebilir).

Bu sorunun ayrıntılarına hakim olmak için yoğun bir çalışma gerekiyor, çünkü son 50 yıldır uygulanan pratik ekonomi, kapitalist düşünceyi öylesine yakından takip ediyor ki, onunla büyüyen herkesin bundan kurtulmak için tam bir yönelim değişikliğine ihtiyacı var.

Yakında bu konuda bir broşür çıkacak olup, üyelerimize, gelecek milliyetçi devletin bu çok önemli görevi hakkında açıklama getirecektir.

Yukarıda belirtilen Programımızın iki oldukça yeni temel ilkesine ek olarak,
Devletin genel politikasıyla ilgili olarak bazı diğerlerinin de belirtilmesi gerekir.

Devlet politikamızın temelindeki ilke kısaca şöyledir: Alman İmparatorluğu, Almanların yurdudur.

Bu, tüm dış politikamızın büyük ilkesidir ve Almanya'nın siyasal kurtuluşunu, ırk politikamızın bütün gereklerini ve Devlete üyelik koşullarını içerir.

Ekonomik ilkemiz şudur: Milli ekonominin görevi, toplumun temel ihtiyaçlarını karşılamaktır.
hayatın amacı sermayenin mümkün olan en yüksek kârı elde etmesini sağlamak değil.

Bu ekonomik politika ilkesi, özel mülkiyete ve çok küçükten çok büyüğe kadar çeşitli işletme biçimlerine (Sendikalar, Tröstler) ve ayrıca, 'ulusal ekonomi'nin ulusun salt sömürülmesi ve yalnızca kar amacıyla işletilmesi durumuna düşmemesi için, iş dünyasında canlı bir güç olması gereken büyük ahlaki sorulara karşı Nasyonal Sosyalizmin temel tutumunu kapsar!

Finans konusundaki prensibimiz şudur:

Finans, Devletin yararına var olacaktır; finans patronları birlik oluşturmayacaktır.
Devlet içinde devlet.

Bu ilke, sismik bir değişimi içermektedir. Faiz esaretini kırmak için alınması gereken pratik tedbirlerle ilgilidir: Finansın millileştirilmesi, kredi sisteminin ve bankacılık sisteminin kontrolü.

Bu görevlerin her biri Programımız açısından büyük önem taşımaktadır. Bunlar, tüm vergi mevzuatını kapsamaktadır ve nihai -ve görünüşte imkansız-
Vergisiz bir Devletin amacı.

Sosyal konulardaki ilkemiz şudur:

Genel refah, her şeyin en yüce yasasıdır.

Bu ilkemiz, her sınıfın, her mesleğin, genel çıkarı gözetmeksizin sosyal politikada kendi özel grubu için avantaj elde etmeye çalıştığı günümüz uygulamalarıyla taban tabana zıttır. Herkesin bir barınak bulmasını, herkesin geçimini sağlamasını ve yaşlılar için genel bir bakım sistemi kurmasını mümkün kılmak istiyoruz.

Eğitim ve ahlaki ilerleme konusunda değişmez ilkemiz şudur: Bu yöndeki tüm çalışmalar yalnızca Alman vatandaşlığı bakış açısıyla yapılmalıdır. Milletimizin ahlaki ve entelektüel güçlerinin, sanatta yeni bir Rönesans, yeni bir klasik dönem başlatması, emirle veya zorla mümkün değildir. Yaşanan mağduriyetlere son verilmelidir.

Machine Translated by Google

Alman sanat ve düşünce hayatımız, özellikle basının zehirlenmesi yoluyla Yahudi diktatörlüğünün elindedir.

Kamusal yaşamın bu önemli alanının dışında elbette dikkate alınması gereken daha birçok iyileştirme var.

Hukuk sistemimizin yeni kurumların çeşitliliğine uyum sağlayacak şekilde değiştirilmesi gerektiği açıktır; demokratik oylamayla Parlamento'ya seçilme skandalının ortadan kaldırılması gerekecektir ve bir Diktatörlük geçiş döneminin ardından, Devletin dışsal görünür biçimi ve federal Devletlerin iç işlevleri konusunda karar vermemiz gerekecektir.

Ancak bu kısa taslakta bu soruların ne kadar büyük boyutlara ulaştığını görebiliyoruz.
Programımızın muazzam temel prensipleriyle yüz yüze geldiğimizde.

Bu temel bir şey değil; aslında bizim için monarşi mi yoksa cumhuriyet mi olacağımız, 5 veya 25 eyaletten oluşan bir federasyona sahip olmamız, yeter ki hepsi güçlü bir merkezi hükümet altında birleşmiş Alman eyaletleri olsun, yabancılarla karşı karşıya kalsınlar ve yeter ki sadece Alman Devleti'nin kendi ülkelerindeki vatandaşları mutlu ve memnun yaşayabilsinler.

Machine Translated by Google

4. Program Gereksinimleri Ayrıntılı Olarak

Gottfried Feder tarafından Der deutsche Staat'ta formüle edildiği gibi.

Yeni üyeler kaydederken, Programın aşağıdaki şekilde kullanılması açıklık getirecektir. Küçük maddeler, önceki bölümde açıklanan ilkelere uygun olarak daha önemli başlıklar altında sıralanmıştır.

NSDAP'nin Siyasi ve Ekonomik Programı

Amacımız, Alman ruhuyla Alman özgürlüğünün Almanya'da yeniden doğmasıdır.

Bu amaca ulaşmak için araçlar şunlardır:

1. Siyasi ilke: Alman İmparatorluğu, Almanların yurdudur.

    a. Dış politikada:

        • Alman ırkının tamamını kapsayan homojen bir ulusal devletin kurulması.

        • Alman çıkarlarının yurtdışında enerjik bir şekilde temsil edilmesi.

    b. Irk politikasında:

        • Alman ırkının tamamını kapsayan homojen bir ulusal devletin kurulması.

        • Alman çıkarlarının yurtdışında enerjik bir şekilde temsil edilmesi.

    c. İç politikada:

        • Devletin vatandaşlık haklarını, yalnızca Almanya'nın ruhu ve kaderiyle bütünleşmiş bir topluluğa mensup olanlar kullanabilir.

        • Alman olmayan kişi, Alman Devleti'nde ancak misafir sıfatıyla ikamet edebilir ve yabancı hukuka tabidir.

        • Almanların hakları, yabancı ülke vatandaşlarının haklarına göre önceliklidir.

2. Ekonomik ilkemiz: Devletin görevi, insanların yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak ve sermayenin mümkün olan en yüksek kârı elde etmesini sağlamak değil.

    a. Ulusal Sosyalizm özel mülkiyeti bir ilke olarak tanır ve onu şu şekilde korur: kanun.

    b. Ancak ulusal refah, servetin bireylerin elinde toplanmasına bir sınır getirilmesini gerektirir.

    c. Tüm Almanlar, genel refahın ve refahın teşviki için bir topluluk oluştururlar. kültür.

    d. Her Alman'ın çalışma yükümlülüğünün sınırları içinde, özel mülkiyetin kutsallığına saygı gösterilerek, her Alman emeğinin sonuçlarını kazanmakta ve kullanmakta özgürdür.

Machine Translated by Google

e. Tarım dâhil olmak üzere ekonomik hayatın her alanında, küçük ve büyük her türlü işletmenin sağlıklı bir şekilde birleşmesi teşvik edilecektir.

f. Şimdiye kadar şirket biçiminde olan tüm mevcut işletmeler, millileştirilmek.

g. Tefecilik, vurgunculuk ve kişisel zenginleşme pahasına ve zarara yol açmak milletin tamamı ölümle cezalandırılacaktır.

h. Her işçiye (Devlet için) bir yıllık çalışma yükümlülüğü getirilmesi, Almanca.

3. Finansal ilkemiz: Finans, devletin yararına var olmalıdır; finans devleri devlet içinde devlet kuramazlar. Bu nedenle amacımız, çıkarların esaretini kırmaktır.

a. Devletin ve dolayısıyla milletin, faizle borç veren büyük finans kuruluşlarına olan borçlarından kurtulması.

b. Reichsbank ve tahvil ihraç eden kuruluşların millileştirilmesi. c. Bütün

büyük kamu amaçları (su gücü, demiryolları, vb.) için para sağlanması; bunun kredi yoluyla değil, faizsiz devlet tahvilleri verilmesi veya nakit para kullanılmadan yapılması.

d. Teminatlı bir temelde sabit bir para standardının getirilmesi.

e. Faizsiz kredi vermek amacıyla ulusal bir iş geliştirme bankasının kurulması (para reformu).

f. Vergilendirme sisteminin sosyo-ekonomik ilkelere göre kökten yeniden modellenmesi. Tüketicinin dolaylı vergi yükünden, üreticinin ise ağır vergi yükünden kurtarılması (mali reform ve vergi indirimi).

4. Toplumsal-siyasal ilkemiz: Genel refah, en yüce yasadır.

a. Emeklilik sisteminin millileştirilmesi yoluyla Yaşlılık Sigortası'nın geniş çaplı geliştirilmesi. Alman Devleti'nin her üyesine, belirli bir yaşa geldiğinde veya kalıcı olarak engelli ise, bu yaştan önce geçimini sağlayacak yeterli güvence sağlanacaktır.

b. Üretken işletmelerde faaliyet gösteren herkesin, verimlilik ve çağa uygun kârlara katılımı. Görevin ulusal bir bakış açısıyla yerine getirilmesinde sorumluluk da paylaşılacaktır.

c. Savaş ve Devrim'den elde edilen, dürüst çalışmadan elde edilmeyen tüm kârlara ve tefecilerin ve paragözlerin servetlerine toplumsal amaçlar için el konulması.

d. 20. maddede önerilen yöntemlerle (yeni bir ulusal banka) Reich genelinde geniş çaplı yeni inşaatlar yapılarak konut sıkıntısının giderilmesi.

5. Kültürel hedefimiz, tüm bilim ve güzel sanatların siyasi açıdan özgür, ekonomik açıdan sağlıklı bir devlet temelinde gelişmesidir. Bunu başarmanın yolları şunlardır:

a. Gençleri büyük bir eğitimden sonra bedenen sağlıklı ve zihnen özgür olacak şekilde eğitmek Alman kültürünün gelenekleri.

b. Tam bir inanç ve vicdan özgürlüğü.

c. Hıristiyan mezheplerine özel koruma.

d. Alman ahlak içgüdülerine aykırı olan ve devlete ve millete zararlı içerik taşıyan dogmaların engellenmesi.

Machine Translated by Google

e. Basında, edebiyatta, sahnede, sanatta ve sinema salonlarında her türlü kötü etkinin engellenmesi.

f. Alman ortaokullarında eğitim özgürlüğü; bir kararnamenin oluşturulması yüksek fikirli adamların sınıfı.

6. Askeri işler.

a. Her özgür Alman'ın hizmet etmesine ve çalışmasına izin vererek ulusu verimli hale getirmek silahlar.

b. Ücretli ordunun kaldırılması.

c. Profesyonel subaylardan oluşan yüksek eğitimli bir birliğin komutası altında ulusal savunma için ulusal bir ordunun kurulması.

7. Diğer öneriler.

a. Basın reformu. Ulusal çıkarlara aykırı hareket eden tüm dergilerin kapatılması. Asılsız ve kasıtlı olarak çarpıtılmış tüm istihbaratların kesin sorumluluğu.

b. Seçim yarışlarındaki moral bozucu yöntemlerin ve seçilenlerin dokunulmazlığının ortadan kaldırılması için imtiyaz yasalarının değiştirilmesi.

c. Ticaret ve meslek odaları kurulması.

d. Toprak Kanunları ile ilgili yargı reformu - toprak mülkiyeti haklarının ilke olarak tanınması; toprağın güvencesi altında özel kaynaklardan borç alma hakkının olmaması; Devletin, özellikle yabancılar ve Yahudiler söz konusu olduğunda, ön alım hakkına sahip olması; Devletin, mülk sahibinin kötü yönetimi durumunda mülkleri yönetme yetkisine sahip olması.

Medeni Hukuk — Günümüzde hakim olan mülkiyet haklarının tek taraflı hukuki korumasına karşılık, kişisel onur, sağlık gibi konularda büyük ölçüde koruma sağlanmıştır.

e. Devlet Hukuku reformu.

Alman karakterine en uygun devlet biçimi, merkezi bir kişisel güçte birleşmiş egemen kontroldür. Ulus, bu merkezi kişisel gücün seçilmiş bir hükümdar mı yoksa bir cumhurbaşkanı mı tarafından kullanılacağına daha sonra karar vermelidir.

Reich'ın federal karakteri.

Alman milletinin, ırk ve tarih bakımından sıkı sıkıya birbirine bağlı bir dizi ülkeden oluşması, eyaletlerin her birinin içişlerinde geniş ölçüde bağımsız olmasını gerekli kılmaktadır.

Alman milletini yurt dışında temsil etmek, pasaport, gümrük ve ayrıca ordu ve donanmanın işlerini sağlamak Reich'ın görevidir.

Bu Ulusal Programın yürütülmesinin önünde üç temel engel bulunmaktadır:
Sosyalizm: Marksizm, Parlamenter sistem ve kapitalist zenginler.

1. Anti-Marksist kampanyamız, Yahudi Karl Marx'ın yıkıcı doktrinlerine, yani ulusu bölen sınıf savaşı, ticareti imkânsız kılan özel mülkiyetin ortadan kaldırılması doktrinlerine ve tarihin tüm ekonomik materyalist görüşüne karşıdır.

Machine Translated by Google

2. Parlamentolara karşı yürüttüğümüz kampanya, halkın sözde temsilcilerinin sorumsuzluğuna, dokunulmaz olmaları nedeniyle, pratikte kararlarının sonuçlarından sorumlu tutulmamalarına; ayrıca sistemden kaynaklanan tüm kötülüklere (ahlaki yozlaşma, kayırmacılık, rüşvet) karşıdır; bunların hepsi nihai kötülüğe, yani böyle bir parlamentoya bağımlı bir hükümete yol açar.

3. Diğer ikisinin üstünde yer alan Mammon'a karşı kampanyamız, paranın dünyayı saran gücüne, yani büyük kredi kuruluşlarının ülkemizi sürekli sömürmesine karşıdır.

Aynı zamanda kamusal, ticari ve kültürel hayatımızdaki tüm yıkıcı tezahürleriyle birlikte ruh öldürücü, maddeci açgözlülük ve yağmacılık ruhuna karşı da muazzam bir mücadeledir.

Asıl mücadele, özünde farklı iki yapı tarafından temsil edilen iki dünya teorisi arasında yaşanmaktadır: yaratan ve yaratıcı olan ruh ile huzursuz, açgözlü ruh. Derin köklere sahip, ancak manevi deneyimde dünyanın geri kalanından üstün olan yaratıcı ruh, esas olarak Aryan ırkı tarafından taşınır. Hiçbir yere kökü olmayan, yalnızca maddi şeylere, ticari amaçlara odaklanan açgözlü ruh ise esas olarak Yahudiler tarafından temsil edilir.

Nasyonal Sosyalizm, tıpkı antisemitizm gibi, Yahudi-materyalist ruhunu kötülüğün başlıca nedeni olarak görür; ancak tarihin bu en büyük mücadelesinin yalnızca Semitik ruhu yok etmekle sınırlı kalmaması gerektiğini bilir; bu yüzden Nasyonal Sosyalizmin büyük Programı, antisemitik yok etme arzusunun çok ötesine geçer, çünkü tamamlandığında emek ve başarıdan oluşan Nasyonal Sosyalist Devlet'in nasıl görünmesi gerektiğini gösteren olumlu ve yapıcı bir tablo sunar.

Bu yüce hedefe ulaşıldığında, Nasyonal Sosyalist Parti otomatik olarak dağılacaktır; çünkü o zaman Nasyonal Sosyalizm, tüm Alman ulusunun tüm yaşamı olacaktır. NSDAP, kelimenin sıradan anlamıyla bir siyasi parti değil, Almanya'yı yurtdışında utanç ve güçsüzlükten, içeride ise moral bozukluğundan kurtarmak, onu yurtdışında yeniden güçlü ve saygın, içeride ise ahlaki ve ekonomik olarak sağlıklı kılmak için güçlü ve kararlı liderlerin etrafında toplanmış, geleceğe güvenen ve emin bir ulus kesimidir.

“Alman İmparatorluğu, Alman halkının yurdudur.”

Devlet politikasının bu ilkesinin her kelimesi, bugün içinde bulunduğumuz içler acısı durum göz önüne alındığında, kırbaç darbesi gibidir.

'Alman İmparatorluğu' - bugün nerede bir Alman İmparatorluğu var? Almanya bağımsız bir devlet olarak adlandırılmayı talep edebilir mi? Hayır! Devlet Hukuku alanındaki en kayıtsız uzmanlar bile, şu anki Almanya gibi bir ülkeyi, tüm egemenlik haklarının tam olarak kullanıldığı bir ülke olarak tanımlayamaz.

Bir devletin en önemli beş hakkı şunlardır: toprakları üzerindeki egemenlik, ordusu, Maliye, iç yönetimi, haberleşme ve son olarak da adalet.

Uluslararası Hukuk kapsamında bir ulusun haklarının ne olduğunu daha fazla açıklama yapmadan herhangi bir vatandaşa bu şekilde anlatmanız ve bunu Almanya'nın bugünkü durumuyla karşılaştırmanız yeterlidir; egemen bir 'Alman İmparatorluğu'nun artık var olduğunu iddia etmenin imkânsız olduğu açıkça ortaya çıkar.

Topraklarımız üzerindeki kontrolümüz bir alay konusu, çünkü Fransa istediği zaman Alman topraklarını izin almadan ve muhalefet görmeden ele geçirebilir. Çekler, Polonyalılar, Danimarkalılar

Machine Translated by Google

Alman topraklarına herhangi bir engelleme korkusu olmadan girebiliyorlardı. 'Lanet olası eski rejim', en ufak bir sınır ihlalini bile çok farklı yorumluyordu. O zamanlar Alman topraklarına askeri bir müdahale, 'savaş hali' anlamına geliyordu.

Bir ulusun toprak egemenliğini koruyabilmesi için, topraklarına ve dolayısıyla vatandaşlarının yaşamlarına ve mutluluklarına yönelik herhangi bir saldırıyı püskürtebilecek bir silahlı güce ihtiyacı vardır. Özgür bir devlet, yabancı bir gücün eylemlerini denetlemesine veya ordusunun gücü, teçhizatı, silahları ve garnizonları hakkında karar verme hakkına sahip olmasına izin veremez; eğer izin verirse, kesinlikle "egemen" değildir; iktidar araçlarına hükmedemez; askeri kuvvetlerinin kontrolünü kaybetmiştir. Almanya bunu, düşman Silahsızlanma ve Kontrol Komisyonlarına boyun eğerek yapmıştır.

Almanya zaten Mütareke şartları altında bu aşağılanmaya maruz kalmış ve uluslararası haklarını kaybetmişti.

Bununla birlikte, iç denetiminin bir kısmını elinde tutabilirdi; ancak askeri denetim ortadan kalkar kalkmaz, finans devleri Alman emeğini sınırsızca sömürme fırsatını yakaladılar.

Öncelikle, Almanya'da Devrim'in çamurlu selinin patlaması yaşandı; ardından tefeciler ve vurguncular, Sosyal Demokrat hainler, kaos oğulları, firariler, hapishane kuşları iktidarı Demokratlar ve Merkez'le paylaştılar ve tüm finansörlerin arkasında ve üstünde, Yahudiler işlerini yaptılar. Kısa süre sonra, sözde Ulusal Partilerin Hür Masonları, özellikle de Stresemann Kardeş, göreve çağrıldı. Son darbe yakında gelecekti. Uzmanlar, Dawes Yasaları ile Almanya'nın maliyesinin kontrolünü elinden aldılar ve bu maliye bir avuç Yahudi'ye, Alman ve yabancı finans kodamanlarına devredildi. Reichstag demiryollarını serbest bıraktı ve onlarla birlikte tüm iletişimin kontrolünü, ayrıca vergi ve gümrüklerin kontrolünün büyük bir kısmını da Tazminat Komiseri'ne devrederek serbest bıraktı.

Adaletin denetimi artık neredeyse yok. İşgal altındaki bölgeler yabancı askeri hukukuna tabi; Almanya'nın geri kalanını, Cumhuriyet'in savunulması gibi özel düzenlemeler yönetiyor; hakların güvencesizliği, sözde Aufwertungsgesetze aracılığıyla organize kamu soygunu, mahkemeleri yanlışın doğru olduğuna karar vermeye zorluyor.

Almanya artık egemen bir devlet değil. Bir köle kolonisi. Almanlar baskı altında tutuluyor, hapse atılıyor, ifade özgürlüğünden mahrum bırakılıyor; çünkü hâlâ "Alman"lar ve köleliklerine son vermek istiyorlar.

Evet, Almanya'nın yeniden özgür olmasını istiyoruz ve bu yaklaşan Alman İmparatorluğu, Almanların yurdu olacak; yalnızca düzeni sağlayan bir makine, yalnızca bir 'Devlet', bir 'otorite', bir 'hükümet', bir avuç hükümdar hanedanı için bir sinecure değil, aynı zamanda bir Yuva, o büyülü kelime - yuva sevgisi, güzel, güneşli, sevgili. Yuva toprağının kokusu yükseliyor, gezgin ayaklarının altındaki yuva toprağını hissettiğinde sevinçle titriyor; ona kan bağıyla bağlı.
Ev duygusu, güven duygusudur ve bu duygudan, ev sevgisinin güzel çiçeği doğar. Devlet ve milletin bundan daha güzel bir amacı olamaz.

Dikkatli bir sosyal politikadan, işsizlik sigortasından, konut projelerinden daha önemlidir; ancak gerçekten de kişinin kendi evine sahip olması, yuva sevgisi için en güçlü teşviklerden biridir.

Ev, coşkuyla mı yoksa istekle mi hizmet edildiğine bakılmaksızın, bir 'İmparatorluk Devleti'nden daha fazlasıdır. mecburiyet altında.

Bir yönetimden, kişinin kendi çıkarlarını savunmasından, bir hayvan barınağından veya can ve mal güvenliğinden daha fazlasıdır. Tüm bu kamusal nesneler, yuva kavramına hizmet etmelidir. Tıpkı yuva fikrinin, uygun bir şekilde yetiştirilmiş çocuklar için özel bir çekiciliğe sahip olması gibi.

Machine Translated by Google

örgütlenmiş bir aile, tıpkı kişinin kendi odasının bir otel odasından veya bir hapishane hücresinden çok farklı duygular uyandırması gibi; ev, anlatılamayacak kadar şefkatli ama bir o kadar da güçlü bir şeydir; bir amaç uğruna birleşme fikrinden, yani Liberal - parlamenter - demokratik sosyal devlet anlayışından daha üstündür.

Devletin Politikası

İlke: Alman İmparatorluğu, Almanların yurdu olacaktır; Yahudilerin, Rusların (Komünistler), Almanya (Crispien) adında bir vatanı olmayan Sosyal Demokratların ve Alman topraklarında uzun veya kısa süreli ikamet eden tüm yabancıların yurdu olmayacaktır.

Biz, yalnızca 'Alman uyruklular'dan söz eden, ancak 'Alman' kavramını ulusal, daha doğrusu ırksal anlamda görmezden gelen Weimar Anayasası'na karşı keskin ve köklü bir muhalefet içindeyiz.

(a) Dış politika.

1. Alman ırkının bütün kollarını kucaklayan sağlam bir ulusal devletin yaratılması.

İster Fransız, ister Danimarkalı, ister Polonyalı, ister Çek veya İtalyan egemenliği altında olsun, tüm Alman kanından olanlar bir Alman İmparatorluğu'nda birleşecektir. Düşmanlarımız için talep edilenden ne daha azını ne de daha fazlasını talep ediyoruz: Almanların anavatanları olan Alman Devleti'ne ait olma hakkını talep ediyoruz.

Südet Almanyası, Alsas-Loren, Polonya, Avusturya Birliği kolonisi ve eski Avusturya'nın yerini alan eyaletlerdeki tüm Almanları talep ediyoruz. Ancak bu talep, emperyalizme yönelik her türlü eğilimi açıkça dışlamaktadır; bu, her güçlü ulusun doğal gerekliliği olarak öne sürdüğü basit ve doğal bir taleptir.

2. Alman çıkarlarının yurtdışında güçlü bir şekilde temsil edilmesi, daha ileri ve gerekli bir sonuçtur.
a noktasının

Yabancı topraklara gidenler genellikle en iyi, en çalışkan ve en maceraperest kişilerdir; mühendisler, kaşifler, profesörler, tüccarlar, doktorlar. Onlar, asla kaybedilmemeleri gereken büyük Alman ulusal ailesinin üyeleridir. Yurt dışındayken evlerinden korunmayı bekleme hakları vardır. Sadece Kültür yayıcıları değil, aynı zamanda dünyadaki Cermen fikrinin bilinçli öncüleri olmalıdırlar; 'insanlığın elçileri' değil, İskandinav fikrinin taşıyıcıları olmalıdırlar.

Almanya'yı yurtdışında temsil edenler, yabancı fikirlere kapılmamalı, üstün Alman karakterlerine bağlı kalmalıdır. Dışişleri Bakanlığımız demir bir süpürgeyle temizlenmelidir. Erzberger ve Stresemann tarzında yabancılara karşı dalkavukluktan vazgeçmeliyiz; Alman çıkarlarının güçlü bir şekilde temsil edilmesine başka türlü saygı duyulacağı ve bunun sonucunda da küçümseme yerine Alman isteklerine odaklanılacağı görülecektir.

(b) Irk politikası.

3. Yahudilerin ve Alman olmayanların kamusal hayattaki tüm sorumlu pozisyonlardan dışlanması.

Bu talep bizim için o kadar doğaldır ki, daha fazla açıklamaya gerek yoktur; ancak ırk doktrinimizin ilkelerini kavramayanlara ikna edici argümanları kısaca sunmak mümkün değildir.

Machine Translated by Google

Bir Yahudi'ye "Yahudi dininin Devleti'nin bir vatandaşı" olarak bakan ve onu heterojen, ayrışmış, asalak karakterli bir halk olarak görmeyen herkes, bu talebin önemini kavrayamayacaktır. Bir kişi, çilek bitkisinin ortasında tesadüfen yetişen bir lahananın çilek bitkisi olduğunu ve ondan iyi çilekler elde edilebileceğini söyler veya düşünürse, koyun sürüsünün arasına giren bir aslan yavrusunun koyun olduğunu düşünmek kadar yanılıyor olur. Bir Alman, Çin veya Hindistan'da iyi bir devlet memuru olmaz ve bir Alman kasabasının Hazine görevlisi veya Belediye Başkanı olarak bir Çinli veya Hotantolu görmek istemeyiz.

Oysa Almanya'da bir Enver Paşa'nın ya da bir Çang Kay Çek'in iktidarda olması, parçalanan ırksal özellikleriyle serbestçe hareket edebilen bir Yahudi'nin iktidarda olmasından daha iyidir.
Kesin olan şu ki, Devrim Devlet'teki düzen bağlarını gevşetti ve köklü Yahudi bankacıların yanı sıra, yakın zamanda Almanya'ya göç eden Doğulu Yahudiler de Almanya'yı yoksullaştırarak zenginleştiler. Hepimiz bunu gördük ve deneyimledik; İskandinav kurumlarının bu parçalanması her zaman devam etti. "Bu kurnaz halk için tek bir yol var: Düzen sağlandığı sürece umut edecek hiçbir şeyleri yok." (Goethe, Plundersweilen'deki panayırda)

Bu nedenle talep ediyoruz:

4. Doğu Yahudilerinin ve diğer asalak yabancıların göçünün durdurulması ve
İstenmeyen yabancıların ve Yahudilerin sınır dışı edileceği.

Büyük enflasyon döneminde, Galiçya ve Polonya'dan gelen Yahudiler, haşereler gibi Almanya şehirlerine akın ettiler. Büyük bir ev kıtlığı yaşanmasına rağmen, kısa sürede çok iyi bir barınma imkânına kavuşurken, Almanlar sığınaklara sığınmak zorunda kaldılar. Kirli işlerine koyuldular; her şeyi satın aldılar: inciler, İran halıları, elmaslar, altın, gümüş, platin, Savaş Kredisi, bin marklık banknotlar, bakır, kurşun, edebiyat, tiyatrolar, tahıl (Buharlaştırıcı Şirketi). Kısa sürede gözle görülür bir şekilde zengin oldular ve 'normal Almanların' gözünde Alman statüsüne yükseldiler.

Davanın çözümünde uzlaşma kesinlikle kabul edilemez. Irksal inançları net ve tavizsiz olan yöneticilere sahip olmalıyız. Anti-semitik muamelenin pratikte uygulanmasıyla ırkın sağlığı yeniden sağlanmalı ve ulusumuz İskandinav düşüncesi anlamında Kuzey'e doğru yönlendirilmelidir.

Bu soru belki de NSDAP'ın 'geçici Programı'na tam olarak ait değildir; ancak Alman ulusu 'yozlaştırılmadıkça' onunla fazla bir şey yapılamayacağını hepimiz açıkça anlamalıyız.

Ama burada şunu söyleyebiliriz ki, korkunç ırksal yozlaşma, en azından teoride, ancak ırk sorunlarına karşı duyulan olağanüstü ilgi ve bu konuda çok sayıda kitap bulunması sayesinde önlenmiştir; ancak gerçek ilerleme kaydetmemizi sağlayacak tek şey, sağlam ve sürekli çalışmadır.

(c) Devlet vatandaşlığı konusunda şunları talep ediyoruz:

5. Alman Kültürüne ve ortak kadere inanan Almanlardan başka hiç kimse,
Bütün Almanlar, Devletin vatandaşı olma haklarından yararlanacaklardır.

Machine Translated by Google

Burada bile sınırlar çizilmelidir. Alman doğumlu olsalar bile, millete ve devlete karşı bilinçli olarak zararlı hareketlerde bulunan, dışarıdan emir alıp itaat eden, yani ortak kaderde pay sahibi olmayan kişilere vatandaşlık hakları tanınmayabilir; bu haklardan yararlanma onurundan mahrum bırakacağımız çok sayıda insan var.

6. Alman olmayanlar Alman Devleti'nde yalnızca misafir olarak ikamet edebilirler ve yabancı hukuka tabi olduğu için.

Bu, yabancılara karşı ebediyen devam eden yaltakçılığa sonsuza dek son vermek için tasarlanmış gerekli bir ilkedir. Ancak bu, yabancı bir ülkenin vatandaşlarını sıcak bir şekilde karşılamayacağımız ve uygun şekilde davrandıkları sürece onlara misafir olarak iyi davranmayacağımız anlamına gelmez; ancak

7. Almanların hak ve çıkarları, yabancı bir milletin tebaasının hak ve çıkarlarından önceliklidir.

Diğer taleplerimizin Programımıza ayrıntılı olarak eklenmesine gerek yok. Örneğin, yabancıları etkileyen yasaların aldığı biçim, yerleşim yerlerinde daha sonra ele alınacaktır; ayrıca Yahudilerin dışlanma yöntemleri de. Bir ilkeler programının, üstünlüğün nasıl sağlanacağına dair taktiksel ayrıntılar vb. veren bir eylem programı olması beklenemez. Programımızı çok katı bir şekilde belirlemeye kesinlikle karşıyım, çünkü bu büyük mücadelede öncelikle asla geri adım atmayacağımız ilkeleri belirlemeli ve burjuva ve Sosyalist Partilerin oy toplama yöntemlerini taklit etmemeliyiz.

Ekonomik Politika

Ulusal Hükümetin görevi, yaşamın temel ihtiyaçlarını karşılamaktır,
Sermaye için mümkün olan en yüksek karı güvence altına almak.

Basit ve sade düşünen insanlara, bu apaçık gerçeği bir ilke olarak ilan etmenin gereksiz olduğu gelebilir. Üretici, çiftçi, zanaatkâr ve imalatçı için, ürettiği şeyin ya kendisi tarafından ya da ticari bir mal olarak başkaları tarafından kullanıldığı veya tüketildiği aşikâr bir gerçektir.

Onun gözünde üretim veya tüketimle ilgisi olmayan iş,
gülünç, imkânsız, akla aykırı.

Bu bizi işe alım çalışmalarımızdaki en büyük entelektüel zorluklardan birine getiriyor. Yurttaşlarımız şunu söylemek zorunda: — Elbette, emek ve ekonominin anlam ve amaçlarını düşünürkenki doğal duygunuz oldukça doğru, ancak ne yazık ki günümüzün sözde siyasi ekonomisi bu doğal iddiaya hiçbir şekilde cevap vermiyor. Daha yakından bakarsanız, tüm ulusal siyasi ekonominin apaçık görevine tamamen aykırı olan korkunç özellikleri keşfedeceksiniz.

Peki ya tefeciler ve vurguncular? Bu evrensel yağmacılar, hayatın temel ihtiyaçlarını karşılamayı düşünüyorlar mı? Hayır! Değer yaratmakla mı meşguller, bir şey üretiyorlar mı? Hayır! Ekonomik anlamda hırsız ve hainler, sadece kendileri için servet biriktiriyorlar.

Peki ya bankalar? Parayı dolaştırırlar ve 'kredi' verirler. Evet; ama bunu Posta İdaresi yapar, hem de daha ucuz, daha hızlı ve daha iyi; peki bankalar kime kredi verir? —

Machine Translated by Google

Muhtaç, emekçi kitleler, kendi evleri olmayan, ev inşa edemeyen, barınma ihtiyacını gideremeyenler? Hayır! Çiftçilere, işletmeleri işletenlere ve ekonomik ihtiyaçları üretip dağıtanlara mı? Bedava değil ve yalnızca geri ödemeye yönelik doğal taahhüdün ötesinde bir güvence sağlandığı takdirde; üstelik faiz de alıyorlar. Bankalar, üreticilerin müşterilerine iyi, ucuz ve zamanında hizmet verilip verilmediğini veya ekonomik ihtiyaçların hızlı, ucuz ve gereken özenle karşılanıp karşılanmadığını umursuyor mu? Hayır! Tek düşünceleri faizden, komisyondan veya para arzını kullanma bankacılık sürecine ne ad veriliyorsa ondan kâr elde etmektir. Bankalar ne üretir? Hiçbir şey! Ne kazanırlar? Büyük meblağlar.

Böylece tefeciler, vurguncular, bankalar, finansörler hiçbir ihtiyacı karşılamaz, aksine mevcut kapitalist sistemden muazzam kârlar elde ederler; hatta günümüzün anti-sosyal ekonomik sistemini zorbalıkla yönetir ve sömürürler. Ekonominin temel görevi, kredi faizlerinin güvence altına alınmasını sağlamaktır, yani işçiler kazançlarının bir kısmını "Şehre" vermeye zorlanırlar. Fabrika sahibi veya işçilerin deyişiyle "sömürücü" ve "kan emici" ne yapar? Mümkün olan en düşük ücretleri ödeyerek, kalitesiz malzeme kullanarak, seri üretim, ortalama ve yüksek perakende fiyatlarıyla kendisi için mümkün olan en büyük kârı elde etmeye çalışır.

Çalışanlarının yoksulluğunu hiç düşünmez; mallarının çöp olarak hemen atılması gerekmesine aldırmaz; bu onun için daha da iyidir, çünkü bu onun için daha fazla iş ve daha fazla kâr demektir. Aptal insanlar, sadece çekici bir şekilde sergilendiği sürece, ucuz çöpün peşinden tekrar tekrar koşarlar.

Sermayesinin getirisi onun için ilk sırada gelir, yaşamın temel ihtiyaçlarını karşılamak ise ikinci sırada gelir.

Ama yine de bir şeyler yapıyor. İş sağlıyor.

Gerçek fabrika sahibi bambaşka bir şeydir; ekonomik bir lider olarak yüce görevinin bilincinde olan kişidir. En azından ekonomik anlamda yüksek bir ahlaki değere sahip olmalıdır.
Görevi, insanların gerçek ekonomik ihtiyaçlarını keşfetmektir; eğer aynı zamanda bir mucit ise, bu öncü işi kendisi yapar. Maliyetlerini olabildiğince düşük tutmalı ve en iyi şekilde değerlendirmeli, mallarını piyasaya sürebilmek için fiyatları mümkün olduğunca düşük tutmalı, hem üretim kalitesini hem de miktarını korumalı, çalışanlarına iyi ücret ödemeli, böylece malları serbestçe satın alabilsinler, tesis ve ticaret yöntemlerinde iyileştirme ve yenilemeleri sürekli düşünmelidir. Tüm bunları işinde ön planda tutarsa, "yaşamın temel ihtiyaçlarını" en iyi ve en yüksek anlamıyla karşılamış olur ve kârlar, bunları ilk hedefi haline getirmeden kendiliğinden gelir. Bu tür üreticilerin en iyi ve evrensel olarak bilinen örneği Henry Ford'dur. Kendi ağır sanayimizde de aynı derecede önemli başka isimler var, —

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens ve daha birçokları.

Bu tür işletmelerin karakteri, çalışanlarının çıkarlarını gözeten yüksek ahlaki niteliklere sahip kişiler tarafından kişisel olarak yönetilmediği ve tarafsız limited şirketlere devredildiği zaman tamamen farklıdır.

Bir işletmenin kurucusu aynı zamanda baş hissedar olduğu ve ürünlerinin mükemmellik standardını koruyabildiği sürece her şey yolunda olabilir; ancak dönüşüm gerçekleşir gerçekleşmez, kapitalist hissedarların çıkarları gölgede kalır. Eski sahipler, yani yöneticiler, artık iş yöntemlerinde ve çalışma koşullarında iyileştirmeler için hissedarları temsil eden Yönetim Kurulu'na güvenmektedir ve hissedarların, işçilerin refahı ve işin mükemmelliğiyle (köle efendisinin çıkarı dışında) hiçbir ilgisi yoktur, yeter ki...

Machine Translated by Google

Buradan çıkan temettüler iyi ve büyük temettülerdir. Özel hisse senetlerinin piyasaya sürülmesinin yıkıcı bir etkisi oldu, çünkü herhangi bir spekülatör hisseleri ele geçirip, hakkında hiçbir şey bilmeden büyük endüstriyel işletmelerin sahibi olabilir. Borsa için hisse senetleri ve hisse senetleri, onlar için sadece oynayacakları bir kağıt parçasıdır. Üretim ve emek koşullarıyla ilgilenmezler, çoğu, kanunen sahibi oldukları işletmedeki ürünlerin veya pazarlama, emek, ücret ve geçim koşullarının ne olduğunu bilemez. (!) Ve aslında sahibidirler, çünkü piyasada şu veya bu fabrikanın hisselerini köşeye sıkıştırmışlardır.

Şimdi bu durumu siyasal ekonomi üzerindeki etkileri açısından inceleyelim ki, kapitalist sistemin yozlaşmış karakterini kavrayabilelim.

Günümüzde işletmeler yalnızca sermayenin getirisini arıyor.

Büyük perakende mağazaları farklı yöntemler izliyor. 'İlgi çekiciliği', 'blöf'ü, 'ortalama', 'lüks eşyalar' ve yukarıda gösterdiğim gibi gereksiz şeylere karşı arzu uyandırır.

İncelikli sanatlarla inşa edilmiş büyük saraylar, görünüşte ucuz ama çoğunlukla işe yaramaz ürünler satın almaya davet eder ve kolay ödeme koşulları sunarak müşterilerini saf lükse her türlü parayı harcamaya teşvik eder. Tuvaletler, insanların mağazalarda uzun zaman geçirmelerini sağlamak için sağlanır; böylece mağazalar adeta birer israf yuvası haline gelir, çünkü kimse hediye olarak bir şey aldığını sanmasın. Gerçekten zengin insanlar büyük mağazalardan alışveriş yapmazlar; daha fakir olanın bilmediğini bilirler: Ucuz alan pahalı alır. Bu saraylardan alışveriş yapan kalabalıklar, bu sarayların biriktirdikleri paralarla inşa edilmediğini mi sanıyorlar? Yürüyen merdivenlerin, asansörlerin, tuvaletlerin, peri masalı gibi aydınlatmaların parasını ödeyerek geçindiklerini mi sanıyorlar?

Ayrıca, büyük mağazaların küçük dükkan sahiplerine felaket getirdiğini, ev işçilerini ve çalışanlarını acımasızca sömürdüklerini ve üretilenlerin çoğunlukla çöp olduğunu unutmayın. Kaliteli ürünler genellikle saygın özel mağazalardakilerden daha pahalıdır; bu da büyük mağazalara karşı mücadelemizi haklı çıkarır. Onları, hayatın temel ihtiyaçlarını karşılamayan, yalnızca hissedarlar için büyük kârlar elde etmek amacıyla var olan kapitalist düşüncenin pratikte özel bir biçimi olarak görüyoruz.

Yaşamın temel ihtiyaçlarının sağlanmasına ilişkin bu öncü anlayış göz önüne alındığında (ki bunun Komünist ekonomi şemasıyla hiçbir ilgisi olmadığını belirtmeliyiz), bu soru özel mülkiyete ilişkin tutumumuzda önem bakımından ilk sırada yer alır.

8. Nasyonal Sosyalizm, mülkiyetin özel mülkiyetini bir ilke olarak kabul eder ve onurlu bir şekilde edinilip kullanıldığı takdirde yasayla korur. Bunu burada tartışamayız, ancak "iş" terimini doğru bir şekilde anlayan herkes, "iş" ürününün çalışanın mülkiyeti olması gerektiğini hemen anlayacaktır. Bir üretici, emeğinin veya değerinin neden belirsiz bir "topluluğun" mülkiyeti olması gerektiğini anlayamayacak ve emeğinin meyvelerinin bir bireye, yani kapitaliste gitmesi gerektiğini kolayca kabul etmeyecektir. Dolayısıyla, "iş"in anlamının doğru anlaşılması, doğal olarak özel mülkiyetin kabul edilmesine yol açar.

   Son olarak bir konu daha var: Ev kavramı. Ev, bir erkeğin gerçekten kendi mülkü olmadığı ve kendi evi kendi ailesini barındırmadığı sürece gerçek değildir. Bir erkeğin kendi bahçesinden topladığı meyve ve sebzeler, kalabalık bir lokantada yenen bir yemekten daha lezzetlidir. Sahip olma özlemini ve sahip olmanın sevincini bilmeyen biri, özel mülkiyetin önemini kavrayamaz. Böyle bir adamın hiçbir yerde kökü yoktur; ilginç olan şu ki:

Machine Translated by Google

Yırtıcı tipteki insan her zaman kıskançtır, sahip olmak için her zaman yeni bir şey arar; oysa toprağın sağlam adamı olan İskandinav insanı, fikirlerinde son derece mütevazıdır. Çalışarak elde edebileceğinden fazlasını istemez. Bir işçi, asla kazanamayacağı güzel bir villa istemez; hayatı boyunca evin inşa maliyetinin üç dört katını ödeyeceği kiralık bir ev değil, kendine ait güzel, küçük bir ev ister. Fakat Yahudi, kapitalist, hiçbir araziye bağlı kalmak istemez; ideali, senetlerle, ipotek senetleriyle ve senetlerle dolu büyük bir kasadır. Amacı, mülkte değil, başkalarının ipotekli mülkünde zenginliktir. Çalışmaz, ancak borç verdiği herkese karşı üstünlük sağlayacak tahvil desteleri biriktirene kadar da dinlenmez. Programımızın bir sonraki talebi, buna bir son vermek için oluşturulmuştur.

9. Ulusun refahı, servet biriktirmenin bir sınırının belirlenmesini gerektirir.
bireylerin elinde.

Zenginlik kendi başına zararlı değildir; aksine, iyi yönetilen mülkler, onlarla bağlantısı olan herkese fayda sağlar. Ancak yine de, zenginliği bir nimetten lanete dönüştüren kapitalist kredi sistemidir; servet bir soygundur. Mülksüz işçilerin büyük çoğunluğu ve borçlu orta sınıf, zenginlerden giderek daha fazla ayrılıyor; sayısız küçük mülk sahibi borç yüzünden haciz ediliyor ve vatan bilmeyen, vatan bilmeyen finansörlerin gücü, modern soyguncu baron şatoları olan bankalarda otururken giderek daha da kötüleşiyor. Ulusal Devlet, bununla başa çıkmak için şunları yapmalıdır:

10. Bütün Almanlar, toplumun ilerlemesi için bir çalışma topluluğu oluşturacaktır.
Ortak refah ve kültür.

Bu çalışma topluluğu fikri, evrenselci toplum anlayışının ekonomik olarak yıkılmasını gerektirir. Tüm çalışma ve üretim, topluma hizmet etme yüce fikrine dahil edilmelidir. Bu fikir, kişisel çaba ve çalışkanlığa hiçbir şekilde karşı değildir, ancak bireysel ilerlemenin diğer insanların pahasına olmaması gerektiği anlamına gelir. Aşağıdaki nokta bu talebi dile getirmektedir.

11. Her Alman'a düşen genel çalışma görevi çerçevesinde ve özel mülkiyet ilkesinin kabulüyle, her Alman dilediği şekilde kazanç elde etmekte ve emeğinin sonuçlarını kullanmakta özgürdür.

Yukarıdakiler, Marksizmin ve yüksek finansın toplumsallaştırma planlarını açıkça reddeder. Devlet, toplumsal hizmet fikriyle birbirine bağlı mümkün olan en fazla sayıda özgür varlığı kapsamalıdır. — Madenleri, yüksek fırınları, haddehaneleri ve tersaneleri küçük ölçekte işletmek elbette mümkün değildir, ancak yüz bin özgür ve bağımsız ayakkabı ustası, beş devasa ayakkabı fabrikasından daha iyidir.

Almanya'nın Kuzey ve Doğu bölgelerindeki büyük toprak mülkiyetleri, küçük serbest çiftçiler tarafından yönetilmektense büyük ölçekte işletildikleri için daha verimlidir. Küçük serbest mülkler, kasaba ve köylere kolayca ulaşılabildiğinde daha verimlidir. Bir sonraki noktamız şunu gerektiriyor:

12. Çiftçilik de dahil olmak üzere her türden, büyük ve küçük işletmelerin sağlıklı bir şekilde bir araya gelmesi, muhafaza edilecektir.

13. Büyük işletmeler (sendikalar, tröstler) millileştiriliyor. Bu talep, kapitalist düşünceye karşı genel mücadelemizle tutarlıdır. — Herhangi bir üretim dalındaki sendika ve tröstlerin ilk amacı, benzer diğer işletmelerle birleşmektir.

Machine Translated by Google

Fiyatları belirleme amacıyla. İyi malları ucuz fiyata dağıtma arzusuyla yönetilmezler. Bu tür "halkalar", özellikle iyi iş yapan yeni işletmeler tarafından cezbedilir. Aynı iş kolundaki yeni firmalar, genellikle tazminat olarak çok yüksek bir fiyatla satın alınır ve ortadan kaldırılır. Arz, havuzlama yoluyla düzenlenir; bu sayede fiyatları görünüşte gerçek bir "arz ve talep"e göre ayarlayabilirler. Rekabetin fiyatları düşük tutmasını istemeyen hissedarları ilgilendiren şey budur. Yeni fikirler ve icatlar düşmanca bir gözle izlenir ve benimsenmeleri eski tesislerin ödeme kapasitesini tehlikeye atacaksa tercihen bastırılırlar. Büyük bir merkez ofisten devasa tröstler olarak yönetilen bu tür işletmeler, açıkça "sosyalleşmeye hazırdır", yani topluma bireysel rekabetin sağladığı hizmetlerden hiçbirini yerine getiremez hale gelmişlerdir. Başından beri felç olmuş durumdadırlar ve yalnızca kapitalizmin açgözlülüğüne hizmet ederler.

14. Tefeciler, çıkarcılar ve milletin zararına acımasızca zenginleşenler ölümle cezalandırılacaktır.

Mevcut haliyle Kanun, bireysel mülkiyete özel bir koruma sağlıyor. Küçük hırsızlıklar insanlık dışı bir şekilde cezalandırılırken, Kanun, tüm bir ulusu "kapitalist yöntemlerle" soyan büyük çaplı dolandırıcıları yakalamanın bir yolunu sunmuyor. Özellikle enflasyonu teşvik edip bundan kâr sağlayanlardan bahsediyoruz. Almanya'da olduğu gibi, tarihte ilk kez, çalışkan bir ulusun tüm birikimleri, bu denli büyük çaplı bir enflasyon suçuyla çalındı.

İstikrarın ardından bankaların açgözlülüğü, yol soygunculuğundan bile daha kötüydü. 'Savaş şirketlerinin' uygulamalarına kurban giden Almanların sayısı, organize soyguncu çetelerinin kurbanlarından daha fazlaydı.

Zamanı geldiğinde bu konuları daha ayrıntılı olarak ele alacağız ve bunlar için yasal bir formül bulmak zorunda kalacağız. Ancak herkes, 'ulusa karşı örgütlü dolandırıcılığın', küçük çaplı para hırsızlıkları veya dolandırıcılık kadar, hatta daha da ağır bir şekilde cezalandırılması gerektiği konusunda hemfikir olacaktır.

15. Her Alman için bir yıllık çalışma veya hizmet yükümlülüğünün getirilmesi.

Çalışarak hizmet etme yükümlülüğü, hizmet görevinin topluma görünür bir ifadesi olacaktır. Eğitici olması ve her Alman'ın önüne, tüm toplumun tek vücut halinde nasıl çalıştığının bir örneğini koyması amaçlanmaktadır. Her Alman'a, ulusa hizmet için çalışırken görevin tam anlamıyla yerine getirilmesinin bereketini gösterecektir.

Mali Politika

İlginin esaretini kırmak.

Bu konudaki ilkelerimiz ikinci bölümde o kadar ayrıntılı bir şekilde ortaya konmuştur ki, Burada sadece amacımıza pratikte ulaşmak için uygun olan tedbirleri açıklayacağız.

16. Devletin ve dolayısıyla milletin borçlarından ve büyük finans kuruluşlarına faiz ödeme zorunluluğundan kurtulması.

Devlet borçlanamaz; çünkü buna mecbur değildir. Devlet ile ara sıra borç alıp borçlanmak zorunda kalan özel şahıs arasında bir karşılaştırma yapılamaz. Devlet, Darphane'yi kontrol eder; böylece özel şahsın yapamayacağı parayı kazanabilir! Bunu çılgınca bir şekilde yaptı:

Machine Translated by Google

Enflasyon döneminde de aynısını Rentenmark'ta, aynısını da -kontrolü sözde Reichsbank'a bıraktıktan sonra- sözde Reichsmark'ta yaptı.

Devlet, enflasyon tehlikesi olmadan, para kazanma hakkını çok daha iyi kullanabilirdi. — Ama ancak önce:

17. Reichsbank ve tüm ihraç bankaları millileştirildi ve
18. Bütün büyük kamu amaçları (su gücü, demiryolları, vb.) için borç yoluyla değil, faizsiz devlet tahvilleri verilerek veya nakit para kullanılmadan para sağlanması halinde;

Başka bir deyişle: — Yeni değerler yaratmadan, gelişigüzel banknot basımı enflasyon demektir. Hepimiz bunu yaşadık. Ancak doğru sonuç, Devlet tarafından faizsiz tahvil ihraç edilmesinin, aynı zamanda yeni değerler yaratılıyorsa enflasyona yol açamayacağıdır.

Günümüzde büyük ekonomik girişimlerin krediye başvurmadan hayata geçirilememesi tam bir çılgınlıktır. İşte tam da bu noktada, devletin en faydalı sonuçları doğurabilecek parayı üretme hakkının makul bir şekilde kullanılması gerekir.

Örneğin, su gücüyle çalışan büyük bir elektrik santralinin aşağıdaki gibi sıradan bir şekilde inşa edilebileceği herkes için açık olmalıdır:

Hükümet, Bavyera, Saksonya vb. eyaletlerin su gücünden tüm ekonomik gereksinimleri karşılayarak yararlanmak için Yasama Meclisi'ne bir yasa tasarısı sunar. Yerel Meclis veya başka bir organ, inşaata karar verir ve Maliye Bakanı'na veya Devlet Bankası'na, üzerinde çalışılan yeni çalışmalarla tam olarak karşılandığını göstermek için özel olarak işaretlenmiş bir dizi banknot çıkarma yetkisi verir. Bu banknotlar, Devlet veya Reich'ın birleşik kredisiyle desteklenir. Enflasyon nedeniyle hiç kimse itiraz edemez. İnşaat, ulusu temsil eden Konsey tarafından verilen ek krediyle gerçekleşir ve banknotlar da diğerleri gibi yasal ödeme aracı haline gelir.

İş tamamlandığında, bu para karşılığında müşterilere nitrat veya elektrik verilir ve birkaç yıl içinde ihraç edilen ürün geri çağrılarak imha edilebilir. Sonuç: Devlet ve millet, kendilerine büyük bir gelir kaynağı sağlayan yeni bir iş kurmuş ve millet bundan daha da zenginleşmiştir.

Mevcut sistemin aptallığını kanıtlamak için yukarıdakileri şu anki durumla karşılaştıralım:
Şimdi başlayalım.

Bir borç alınır. Birkaç kapitalist, Parlamento lehine oy kullansa bile tüm ulusun yapamayacağı bir şeyi yapar; Devletin kendilerinden borç almasına izin verirler. Devlet, doğrudan yetkisini ulusun yararına kullanmak yerine, belirli bir işi tamamlamak için gereken tutarın kalıcı faizini ödemeyi taahhüt eder ve böylece boynuna bir değirmen taşı asar. Ve en maliyetlisi, tahvil ihraç ederek "yeni satın alma kapasitesi" yaratır. Bilançoda, yeni işin yeni kağıt parayla mı yoksa yeni tahvillerle mi temsil edildiği fark etmez.

Ancak topluluk zarar görüyor çünkü tahviller, yeni işin sermayeye ipotek edildiğini ima ediyor ve sermaye de doğal olarak kendini oldukça güvence altına alıyor, fiyatları belirliyor ve kârları alıyor. Dolayısıyla, ülkenin su gücündeki gelişmelerle asıl zenginleşenler finansörler oluyor; geri ödeme konusunda kayıtsızlar; sürekli sağılan inekler gibi tekellere sahip olmayı seviyorlar. Nüfus,

Machine Translated by Google

elektrik akımına veya nitratlara pahalıya mal olmakta ve bir kez daha milli malın bir kısmı finansörlerin çıkarlarına dönüştürülmektedir.

Okuyucuyu, bu soruları bu broşürde mümkün olandan daha ayrıntılı bir şekilde ele alan önceki yazılarıma, özellikle de Der deutsche Staat'a yönlendirmeliyim. Ayrıca, bu serideki birkaç sayı, gelecek devletin para yaratma konusundaki yeni yöntemlerinin çeşitli özel yönlerini ele alıyor.

19. Sabit bir para basma standardı getirilmesini talep ediyoruz. Şu anda bunu kabul ediyoruz, ancak soygun eskisi gibi devam ediyor. Biz Nasyonal Sosyalistler, iktidara geldiğimizde enflasyon dolandırıcılığına derhal son vermek ve yeni bir garantili para basma standardı getirmek için her şeyi hazırlamıştık.

20. Kalkınma ve ekonomi için yeni bir ulusal bankanın kurulması.

Bu talep, Nasyonal Sosyalist Kütüphane'nin 8. Broşüründe kapsamlı bir şekilde açıklanmaktadır: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Bu maliye politikası talebimizin bizim dışımızda diğer siyasi çevrelere de derinlemesine nüfuz etmesi dikkat çekicidir.

1921'de bu talebimi Bavyera Hükümeti'ne tam olarak hazırlanmış bir yasa tasarısı biçiminde sundum. İlk başta fikir büyük bir sempatiyle karşılandı; ancak "uzmanlar" (bankacılık camiası) istişareye çağrılınca, Hükümet "Feder'in Ütopyası"nı reddetti.

Şubat 1921'de Türingiya'da yapılan başarılı seçimlerin ardından, Landtag'daki Partimiz böyle bir bankanın kurulması için yoğun çaba sarf etti ve Maliye Bakanı von Kluchtzner'in işbirliğine hazır olduğunu gördü; burjuva kesim de bu çabaya destek verdi. Landtag'da oy çokluğuyla Hükümet, kalkınma ve ekonomi için bir Sosyal Banka kurma yetkisi aldı. Bunun üzerine Reich Hükümeti, Reichsbank'ın baskısı altında, halkın iradesinin uygulanmasını yasakladı.

Bu arada, Reichstag'a, farklı eyaletlerde benzer bankaların kurulmasını öngören bir yasa tasarısının taslağını sunmayı başarmıştım; ancak, Dawes yılının (1924) kısa oturumunda, hükümet partileri tarafından ihtiyatlı bir şekilde o yılın sonbaharındaki fesih tarihine kadar ertelendi.

Mechlenburg Eyalet Meclisi'nde bir banka tasarısı görüşülüyordu. Karar, Alman milliyetçi Maliye Bakanı'nın tereddütleri ve Reichsbank'ın bu konuda yol açacağı engeller nedeniyle geçersiz sayıldı.

Kalkınma bankasının temelindeki fikir, yukarıda açıklanan büyük kamu amaçları için para yaratma planından daha az basit değildir.

Ekonomik Kalkınma Bankası gibi birleşik bir ekonomik kuruluşa, yeni inşa edilen evlerin değeriyle karşılanan kalkınma parası (Baumark-Scheinen) basma hakkı verilmelidir. Böylece, bugün yeterli miktarda konut inşa etmeyi imkânsız kılan devasa faiz yükünden kurtularak, bunlar inşa edilebilir.

Her Alman'ın kendine ait bir evi var. Hiçbir kısıtlaması olmayan topraklarda yaşayan özgür bir halk.

Machine Translated by Google

21. Vergi sisteminin sosyal, politik ve ekonomik ilkelere göre tamamen yeniden modellenmesi. Tüketicinin dolaylı vergi yükünden, üreticinin ise faaliyetlerini kısıtlayan vergilerden kurtarılması.

Sosyal Politika

Sosyal politika, günümüzün siyasi çözümlerinin en sevdiği slogan. Kulağa çok hoş geliyor, onları popüler kılıyor ve her şeyi yoluna koyacağına söz veren Parti'ye oy kazandırıyor.

Her parti, memura mesela maaş artışı vaadinde bulunduğunda buna Sosyal Politika diyorlar.

Aynı şey, memurların ve işçilerin isteklerini yerine getireceklerine söz verdiklerinde de geçerlidir; ya da düşük gelirlilere, savaş mağdurlarına, genç öğretmenlere veya yurtdışındaki Almanlara küçük bir yardım yaptıklarında da geçerlidir.

Ve bütün insanlar, bu siyasi fare avcıları 'sosyal' flütlerini çaldıklarında onların peşinden koşuyorlar .

Öncelikle, Sosyal Politika'nın kamu refahını en yüksek yasa olarak ifade ettiği ve artık anlaşıldığı üzere, Sosyal Politika'nın aslında genel refahı hiçe sayan, kişisel çıkarları gözeten bir politika olduğu açıkça belirtilmelidir. Her türlü özensiz vaatte bulunulur ve bunları verenler, en başından itibaren bunları yerine getirmenin imkânsız olduğunu bilmelidir.

Almanya'nın siyasi, ekonomik ve mali açıdan bu kadar güçsüz olduğu şu dönemde -ki bu durum önce Dawes Yasaları'nda, şimdi de Young Yasası'nda ve milletimize yük bindiren, hayatı neredeyse imkânsız hale getiren sözde tatmin politikasında ifadesini buluyor- "Sosyal Politika"dan bahsetmek hem yanlış hem de gülünçtür. Alman yaşamı bu kadar kısıtlıyken, herkes komşusunu ezip geçmeye ve onu bir kenara itmeye çalışırken, nüfusun farklı sınıfları arasında anlaşmazlıklar varken, bir grubu diğerinin pahasına kayırmayı vaat eden "genel iyilik için Sosyal Politika" değil, bir sınıfı diğerine karşı kışkırtma politikasıdır. Anlık bir "iyileşmenin" daha yüksek yaşam maliyeti ve daha yüksek vergilerle ortadan kalktığını çok iyi biliyorlar.

Sosyal politika çok farklı bir şey ifade ediyor: Sosyal sorunu çözme kararlılığı.

Şanssız, sömürülen işçi sınıfları, adil ücretlerinin, kendilerine uygun olan yaşam standartlarının olduğuna inanırlar. toplumsal düzendeki konumları onlardan esirgeniyor — dolayısıyla sınıf savaşı çıkıyor.

Ekonomik hayatımızın derin yaralar aldığı, acı bir haksızlığın yaşandığı hepimizin malumudur.
Oysa Marksizmin 'sınıf savaşı' ve 'mülksüzleştirenin mülksüzleştirilmesi' ve 'toplumsallaşma' gibi 'toplumsal ve ekonomik talepleri' ile çıkardığı sonuçlar tümüyle yanlıştır; çünkü bu, en yüksek yasası genel refah olan gerçek bir toplumsal politikanın tüm gerçek gereklerine aykırıdır.

Sınıf savaşının önde gelen ilkesi –bir politika ilkesi olarak– nefrettir. 'Mülksüzleştirenin mülksüzleştirilmesi' kıskançlığı bir ekonomi ilkesi haline getirir ve 'toplumsallaştırma' liderlikte kişiliği yıkmak ve akıl ve verimliliğin yerine materyalizmi, kitleyi yerleştirmek anlamına gelir.

---

2 Hameln Kavalcısı'na bir gönderme.

Machine Translated by Google

Komünist ekonomi sisteminin tamamen iflası ve 1918 Alman Devrimi'nin acınası başarısızlığı göz önüne alındığında, Marksist doktrinlerin tamamen çöktüğünü kanıtlamak için daha fazlasına gerek yoktur.

Okuyucularımın özellikle dikkatini, Marksizmden doğan bu sözde sosyalizmin sağduyuya veya herhangi bir "toplumsal" fikre dayanmadığı, yapıcı olmadığı, siyasi düşüncenin en derinlerine saplanmış olduğu ve her zaman bildiğimiz gibi kaba ve kaotik bireycilik genel ilkesine dayandığı gerçeğine çekmek isterim. Bu sözde sosyalizm, yalnızca ulusun diğer yarısına karşı -yapıcı bir amaç gütmeden- nefret ve kıskançlık duygularıyla birleşmiş bir grup birey tarafından inanılmaktadır. Toplumsal sorunun bu yolla çözülmediğine ve çözülemeyeceğine ve tek çözümlerinin nefret ve ganimet arzusu olduğuna; Marksist Borsa isyanından canlı bir Devletin değil, sadece bir harabe yığınının ortaya çıkabileceğine şaşırabilir miyiz?

Nasyonal Sosyalizm bir kez daha doğru kelimeyi buldu: Borsa isyanı. Marksizm, kapitalist ihanetin bir ifadesidir. Kapitalisttir, çünkü bireyciliğe dayalı bir toplum kaosa sürüklendiğinde, kaçınılmaz olarak büyük finans devlerinin etkisi altına girer.

'Anti-kapitalist' (Marksizm, sınıflar arası savaş) olduğunu iddia eden sosyo-politik teoriler -bugünkü anlamıyla sosyal politika- zorunlu olarak kapitalisttir, çünkü aynı entelektüel ilkeyi paylaşırlar. Farklı sınıfları, ulusal birlik gibi yüce bir anlayışla, acı dolu bir özenle, tek tek organik olarak inşa etme arzusunda değillerdir; aksine, özlemleri tamamen bencildir; başkalarını umursamadan kendi konumlarını iyileştirmek isterler.

Kapitalizm ve Marksizm aynı şeydir! Aynı entelektüel dalda büyürler.
Onlarla, en amansız rakipleri olan bizler arasında dünyalar kadar fark var. Toplumun inşasına dair anlayışımız onlarınkinden çok farklı. Bu ne bir sınıf mücadelesi ne de sınıf bencilliği, ama bizim temel yasamız genel refahtır.

22. Hayat sigortalarının millileştirilmesiyle Yaşlılık Sigortası'nda büyük gelişmeler sağlandı. Alman ulusunun her üyesi, belirli bir yaşa geldiğinde ve kalıcı olarak sakat kalırsa bu yaştan önce geçimini sağlayacak yeterli gelire sahip olacak.

İşte toplumsal sorunun çözümü budur.

Toplumsal gerginliğe yol açan şey, ücretler, maaşlar ve gelirlerle ilgili doğrudan hoşnutsuzluk değil, belirsizliktir; bir insanın ileriki yaşları hakkındaki, sokağa atılma korkusuyla yaşadığı kaygıdır. Çeşitli meslek gruplarını Marksist ve kapitalist tipte sahte toplumsal örgütlerde bir araya gelmeye iten ve işveren ile çalışan arasındaki düşmanlığı körükleyen şey, bu derin kaygıdır. Her iki taraftaki en temel içgüdüleri serbest bırakır ve sonuç karşılıklı düşmanlık olur. İşçinin hayattaki asıl amacı, anlık bir ücret artışı mücadelesinde kaybolur ve sosyal politikanın asıl amacının, yaşlılara uygun bir yaşam sağlamak olması gerektiğini asla anlayamaz.

yaş.

Devletin, memur sınıfının emeklilik sonrası ihtiyaçlarını karşılayarak iyi ve takdire şayan bir çözüm bulduğunu bir kez daha görüyoruz. Bu, kapitalist gelir idealinin uygun ve mutlu çözümüdür; yani, onu kişisel emeğe ve verimliliğe dayalı gerçek Devlet gelir idealine dönüştürmektir.

Machine Translated by Google

Bu genel refah düzeyini gerçekleştirmek, Nasyonal Sosyalizmin en yüce ve en asil amacı olacaktır.

23. Herkes için kâr paylaşımı.

NSDAP, kendisini bu taleple özdeşleştiriyor. Aslında kelimenin tam anlamıyla saf bir sosyalist talep; ancak yine de kapitalizmin cazip ama yozlaştırıcı bir hediyesi olarak karşımıza çıkıyor.

Başkalarının emeğinden elde edilen kârın paylaşımı, Nasyonal Sosyalizm tarafından en sert şekilde eleştirilen haksız kazanç kapsamına girer. Bir insanın kendi emeğinden elde ettiği kârın paylaşımı o kadar doğal ve toplumsal açıdan o kadar adil bir taleptir ki, ilke olarak buna karşı hiçbir şey ileri sürülemez.

Zorluk, bunun uygulanmasında, yani işçinin üretimine, becerisine ve çalışkanlığına, mucidin, muhasebecinin, tüccarın, yönetimin ve işletmeyle ilgili diğer durumların zekâsına düşen payın miktarının sınırlandırılmasında ortaya çıkmaktadır.

Elbette, bir ürünün değerini artıran tarafların göz ardı edilmemesi son derece önemlidir. Mevcut sistemde bile, sermayenin bir işletmeden elde etmeyi umduğu ganimetin bir kısmı işçiye geri ödenebilir.

Burada, ileride Nasyonal Sosyalist Devletin sorunu nasıl çözeceği konusunu tartışmayacağız.

Ben şahsen, fiyatların genel olarak düşürülmesinin, aynı zamanda ücretlerin mevcut düzeyde tutulmasının, tüm ulusal üretimimizin kârının paylaşımı talebini karşılamanın daha iyi ve daha pratik bir yolu olacağını düşündüm.

Ancak Nasyonal Sosyalist Devlet'in sorunu, bugün Marksist ve kapitalist eğilimli beyinlerin tasavvur ettiğinden çok daha kapsamlı bir şekilde çözmesi mümkündür. Mevcut kâr paylaşımı talebi, ya kâr arzusundan (özünde kapitalist) ya da kıskançlıktan (özünde Marksist) kaynaklanmaktadır.

Yalnızca bizim anladığımız ideal Devlet'te bu haklıdır, çünkü bunu çözmeye geldiğimizde, işletmede küçük bir pay verme gibi kapitalist yöntemden kaçınmalıyız; bu yöntemin tek amacı daha büyük hissedarların temettü haklarını güvence altına almaktır ve ayrıca kişisel faktörü alçaltır ve genel kamuoyuna zarar verir, çünkü bu kıskançlık Marksist fikrinden de kaçınmalıyız.

Anlaşılır olması açısından birkaç örnek verelim.

Bir ayakkabı fabrikasında çalışan 'kâr paylaşımı' yapan işçilerin, gömlekleri, takım elbiseleri, çorapları, yiyecek ve içecekleri için aynı pahalılığı ödemek zorunda kalıyorlarsa, işletmede birkaç hisse almaları, küçük bir ikramiye almaları veya maliyet fiyatına bir çift ayakkabı almaları hiçbir işe yaramaz. Çünkü terziler, fırıncılar ve bira üreticileri, kendi 'kâr paylaşımlarıyla' kumaş üreticilerinin, fırınların ve bira fabrikalarının açgözlülüğünü örtmektedirler.

Fiyatların düşürülmesi, ülkenin her ferdinin ulusal üretimin kârlarından pay almasını sağlayacak bir tılsımdır.

Machine Translated by Google

Sokak süpürücüleri, gündelikçiler, demiryolu işçileri, postacılar, ulaştırma işçileri, hastane çalışanları -sadece birkaçını saymak gerekirse-, tarım işçileri, madenciler, inşaatçılar, emekçiler gibi sınıflar, sırf değerlerin artışına katkıda bulunmadıkları için kâr paylaşımından dışlanacaksa, bu gerçek bir Nasyonal Sosyalistin toplumsal adalet duygusunu tatmin etmeyecektir. Ayrıca, tarımın (ki bunda yalnızca çiftçiliğin ayrıntıları değil, aynı zamanda onunla bağlantılı diğer işlerde çalışan milyonlarca kişi de dikkate alınmalıdır) hasadın iyi olduğu yıllarda "kar sağladığı" söylenmelidir; ağır sanayide de madenler, dünya rekabetinin baskısı nedeniyle ancak çıplak kâr sağlamaktadır.

Sanayinin en önemli kollarında çalışan, ancak koşullar nedeniyle kârdan doğrudan pay alamayacak milyonlarca işçi ve çalışanın, bir gece kulübünde veya Türk hamamında bulaşıkçı veya hamal olarak ya da tekel konumunda olup tüm dünyaya ürün tedarik eden bir optik veya kimya fabrikasında çalışan kalabalık sınıftan daha az ilgi göreceğini iddia edebilir miyiz? Bu sonuncular lüks üretimden elde edilen kâr ve temettüleri paylaşırlarsa, ulusun çoğunluğunun bu avantajlara ulaşmasını giderek daha da imkânsız hale mi getirecekler?

Yıllardır bir işletme için muhteşem işler başarmış işçilere ve memurlara yağdırılan temettü, ikramiye ve Noel hediyeleri yağmurunu düşünmekten hoşlanırız. Bu sosyo-politik nitelikteki özlemlerin, genel ilkeler üzerine yazılmış bu incelemede tartışılıp savunulmasına gerek yoktur. Şu anki haliyle talep, önemli bir taleptir ve taraftar çekmesi gerekir. 'Kârlar' esas olarak genel iş durumuna ve yönetimin teknik becerisine ve satış becerisine bağlıdır; başarısızlık hatalı bir yapıdan veya hesaplamalardaki bir hatadan kaynaklanabilir. İşçiler ne kadar yetenekli ve çalışkan olurlarsa olsunlar, yılın sonuçları veya kazançlar veya kayıplar üzerinde çok az veya hiç etkileri olmayabilir.

Verimlilikleri, uygun ve yeterli bir ücret talep etmelerini haklı çıkarır, ancak kârdan pay talep etmeleri için hiçbir ahlaki veya ekonomik gerekçe yoktur. İşletme yılı zararlarını birikimlerinden karşılamaları gerektiği önerisine haklı olarak karşı çıkarlar; yöneticilerin kötü yönetimi veya savurgan yaşam tarzlarını, ücretlerinde bir indirimle telafi etmelerinin beklenmesine de haklı olarak karşı çıkarlar. Ancak 'kâr paylaşımı', yalnızca riskleri ve zararları paylaşma yeteneği ve isteği varsa veya özel bir verimlilik gerektiriyorsa haklıdır.

İşte genel kar paylaşımının bir yönü.

Örneğin, Almanya'nın büyük boyahaneleri, tekel konumunda olmalarına rağmen, neden IG Farbenindustrie hissedarları için kapitalist bir sağmal inek olmaya devam etsin ve en iyi ihtimalle fiyatları artırarak kârlarından işçilerine ve memurlarına pay versin?

Ulusal Sosyalist Devletin görevi, büyük tekelci kârların, fiyatların en cömert şekilde düşürülmesi yoluyla herkesin kullanımına sunulmasını sağlamaktır.

Sorunun bir Sosyal politika sorunu olmadığı, günümüz kapitalist toplum düzeniyle (hissedarların alacakları) yakından ilişkili olduğu açıktır.

Machine Translated by Google

Kısaca ifade edilen bu prensipleri uygulamak ve kâr paylaşımını mümkün olduğunca tüm işletmelerde gerçekleştirmek ve kârın yalnızca profesyonel finansçıların cebine girmesini sağlamak amacımızda bu prensiplerden rehberlik almak istiyoruz.

24. Dürüst çalışmayla elde edilmeyen, savaş ve devrim yoluyla elde edilen tüm kazançların ve ayrıca markın istikrara kavuşturulması ve yeniden değerlendirilmesi ile elde edilen kazançların; ayrıca tefecilerin ve gaspçıların mallarının kamulaştırılması.

Bu, hiçbir ilkeye göre açıklama gerektirmeyen bir ceza ve adalet ölçüsüdür.

25. 20 Numaralı Kanun (Kalkınma Bankası) kapsamında sağlanan imkânlarla, Reich genelinde geniş çaplı inşaatlar yapılarak konut açığının giderilmesi. Bu, sosyo-politik talepler listesini tamamlar. Teknik ve finansal sorun hakkında bu broşürde pek bir şey söylenemez, çünkü bu çok geniş ve özel bir konudur ve görünüşe göre yalnızca finansal zihinlerin anlayabileceği ve aslında onlar tarafından yürütülmesi gereken bir konudur. NS Kütüphanesi'nin 8 numaralı broşürü bu konuyu tüm yönleriyle ele almaktadır.

Din ve Sanat

Bu konuda bir Program kapsamında birkaç temel ilkeden fazlasını belirtmek mümkün değildir. Bu zaten yapılmıştır. Geri kalanında, din meselelerini genel siyasete ilişkin açıklamalara dahil etmemek ilkemiz olmalıdır; ancak Yahudiliğin gizli doktrinlerinin yozlaştırıcı etkisini kamuoyuna yönelik açıklama ve saldırıların hedefi olarak ele alabiliriz.

Aynı şey Hristiyanlığa yönelik tüm aptalca saldırılar için de geçerlidir. "Hristiyanlık sadece zarar vermiştir" gibi ifadeler, bunları söyleyen kişinin ne insani ne de siyasi zekâya sahip olmadığını göstermektedir.

Kilise'yi siyasete karışmakla suçlayabiliriz ve tüm iyi Hristiyanlar, Engizisyon'un Haç adına uyguladığı zulümleri ve cadılık davalarını onaylamayacaktır; ancak insanlık tarihinin en büyük olgusunu, bireylerin hataları ve sapkınlıkları için genel anlamda istismar etmek yanlıştır. Hristiyan dini, milyonlarca insanı yetiştirmiş, eğitmiş ve acı çekerek Tanrı'ya ulaştırmıştır.

Orta Çağ kültürü Haç işaretiyle yükselmiştir; başarı, fedakarlık ve cesur inançların kökleri Hristiyanlıktadır. Dolayısıyla, Hristiyanlığın içsel manevi özünü, tarih boyunca ortaya çıkan çeşitli oluşumlardan ayırmaya dikkat etmeliyiz.

Partimiz pozitif Hıristiyanlık esasına dayanmaktadır.

Alman ulusunun dinsel inançları ve deneyimleri için bir gün yeni bir biçim keşfedip keşfedemeyeceği konusundaki bütün sorunları, umutları ve arzuları tartışmak için burası uygun bir yer değildir; bunlar, Nasyonal Sosyalizm gibi bir Programın sınırlarının çok ötesindeki konulardır.

Sanat, edebiyat, bilim, sahne, sinema ve özellikle tüm basın alanlarında ulusumuza zarar veren tüm yıkıcı etkilere karşı duruşumuzu sergilemek acil bir önem taşımaktadır. İlkeler Programımız - 25 Madde -

Bu konu hakkında daha fazla bir şey söylemeye gerek kalmayacak kadar ayrıntılıdır.

Machine Translated by Google

Askeri ve diğer Reformlar

Ulusal Ordu, Ticaret ve Meslek Odaları, oy hakkı ve hukuk reformu, kamu hayatını etkileyen o kadar kapsamlı sorunlardır ki, birkaç cümleyle geçiştirilemezler. Başlıca fikirler Programın kendisinde ortaya konmuştur, ancak bunları düşünme, işleme ve her şeyden önce tarihsel geçmişe aktarma görevi, siyasi iktidarın bizim olacağını ve devletin işlerini devralmak için gerekli güç ve bilgiyle donatılacağımızı umduğumuz önümüzdeki yılların en büyük sorunu olacaktır.

Burada Nasyonal Sosyalizm altında araştırma yapmak için zengin bir alan var.

Nasyonal Sosyalizmin önemi, ulusal yaşamın hiçbir alanını dokunulmadık bırakmamasından anlaşılır; çünkü o, o yaşamı üzerine inşa edeceğimiz yepyeni bir temel sağlar.

Machine Translated by Google

5. Arzulamadığımız şeyler

Programımızın olumlu yönlerini güçlendirmek için kısa bir açıklama yapmakta fayda var:
İstemediğimiz şey.

Tarihin çarklarının geriye dönmesini veya kendi kusurlarıyla neredeyse hiçbir iz bırakmadan yok olup giden hanedanların yeniden canlanmasını istemiyoruz. Tahttan indirilen sınıfların eski ayrıcalıklı konumlarına geri dönmesini de istemiyoruz.
Subay sınıfı ve memurlar, her şeyden önce millete hizmet etme düşüncemize gerçekten uygun çalıştıkları sürece, diğer meslek sınıflarından daha üstün veya daha iyi değillerdir.

İnsanı insan yapan üniforma ya da altın dantel değil, performansıdır.

İşçi sınıfı için tek taraflı bir ayrıcalık veya yapay bir üstünlük ya da herhangi bir proletarya diktatörlüğü istemiyoruz. Hiç kimse, geçmişte ezilen herhangi bir sınıfın iktidara gelme iddiasında bulunabileceğine kendini inandıramaz. Bu tür özlemler, gerçeğe dönüştürüldüğünde, Kasım 1918 Borsa ayaklanmasına eşlik edenler gibi, kaçınılmaz olarak korkunç sonuçlara yol açar. Şimdiye kadar zirvede olanlar nüfusun "ezilen" kesimi değil, siyasi düzenek ve yönetimi ele geçiren siyasi dolandırıcılar, açgözlü maceracılar, vurguncular, gevezeler ve aptallardan oluşan bir kalabalıktır. Vaat edilen proletarya diktatörlüğü,

'Karlılık' diktatörlüğü.

Nasyonal Sosyalizm altında yeni bir devlet düzeni bile, elinde Programımızın ilkelerine tamamen bağlı, kararlı ve enerjik, deneyimli, son derece eğitimli bir kadro olmadığı sürece başarılı olamazdı. Hatta aramızda bile çok sayıda saf demagog, yeni düzende kendilerine yol açıp avantaj elde edecekti.

Çöken bir toplumsal düzenin kusurlarını eleştirmek, onun üzerinde yapıcı bir çalışma yapmaktan çok daha kolaydır.

Sadece Parlamento ve yönetimde yavaş yavaş kendine yer edinen, ardından belki bir koalisyon hükümetinde bir iki görev kabul edip sonunda belini kıran yeni bir Parti'ye ihtiyacımız yok; çünkü o zaman tarihteki rolümüz bitmiş olur, tıpkı bugün Sosyal Demokrasi'nin Almanya'da siyasi ve entelektüel bir güç olarak sona ermesi gibi. Aynı şey, hükümette yer almak için temel ilkelerinden vazgeçen Alman Milliyetçileri için de geçerli.

Sadece mevki veya iktidar uğruna göreve gelen bakanlar istemiyoruz; ancak bu tür herhangi bir pozisyonu büyük hedefimize doğru bir aşama olarak göreceğiz. Bizimle diğerleri arasında her zaman dünya teorimizin alevli kılıcı vardır.

Bir tarafta Devlet; daha doğrusu, finansörlerin tiranlığını maskelemek zorunda kalan Liberal-demokratik-parlamenter damgalı sahte Devlet ve onun ayaklarının dibinde, sistemden geçimini sağlamak için mücadele eden Yahudi kamp takipçilerinden ve yer avcılarından oluşan kaynayan bir kalabalık.

Bizim tarafımızda, gerçek sosyal adalet ve ulusal hürriyet Devleti'ne ulaşana kadar halkımızın kurtuluşu ve arınması için mücadele var.

Machine Translated by Google

6. Sonuç

NS Kütüphanesi'nin bu ilk broşürünün amacı, Nasyonal Sosyalist'e Parti Programı hakkında bilmesi gerekenleri öğretmektir. Tüm argümanlarımızda kızıl bir iplik gibi işlenen tek temel ilkeyi defalarca gördük: Nasyonal Sosyalizm, günümüz kapitalizminin ve onun Marksist ve burjuva uydularının dünyasına keskin bir karşıtlık oluşturan bir dünya teorisidir.

Hayatımız bu yüce ideal uğruna verilen bir mücadele, yeni bir Almanya için verilen bir mücadeledir.

Biz Nasyonal Sosyalistler fırtına bayrağımızı dünyaya sallıyoruz. Her zaman genç, parıldayan ve güneşte parıldayan, yeniden canlanan hayatın simgesi olan Kancalı Haç yükselir.

Machine Translated by Google

Kaldırılması Manifestosu Çıkar Esareti

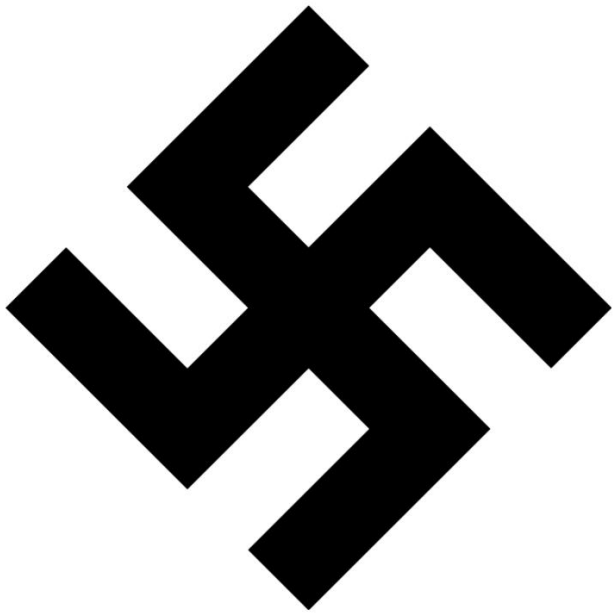

Machine Translated by Google

Mamonizm, çağdaş kültür dünyamızın ve hatta tüm insanlığın muzdarip olduğu ağır, her şeyi kapsayan ve bunaltıcı bir hastalıktır. Dünya halklarını saran yıkıcı bir hastalık, yiyip bitiren bir zehir gibidir.

Mammonizm denildiğinde şu anlaşılmalıdır:

bir yanda, ezici uluslararası para güçleri, halkların kendi kaderini tayin hakkının üzerinde taht kuran hükümet üstü mali güç, uluslararası büyük sermaye, salt Altın Enternasyonal;

Öte yandan, toplumun en geniş kesimlerini etkisi altına almış bir zihniyet; doymak bilmez bir kazanç hırsı, bütün ahlaki kavramların korkutucu bir çöküşüne yol açmış ve daha da fazlasına yol açabilecek salt dünyevi bir yaşam anlayışı.

Bu zihniyet uluslararası plutokraside vücut buluyor ve zirvesine ulaşıyor.

Mammonizmin başlıca güç kaynağı faiz yoluyla elde edilen zahmetsiz ve bitmek bilmeyen gelirdir.

Kredi faizinin tamamen ahlak dışı bir fikir olması fikrinden Altın Enternasyonal doğdu.
Faiz ve her türlü çıkar hırsından doğan zihinsel ve ahlaki yapı, burjuvazinin bir bölümünün korkunç bir çürümeye sürüklenmesine yol açmıştır.

Faizli kredi fikri, büyük kredi sermayesinin şeytani bir icadıdır; yalnızca bu fikir, azınlıktaki zenginlerin, üretken halkların ve onların çalışma potansiyellerinin aleyhine tembel bir hayat sürmelerini mümkün kılmıştır; derin, uzlaşmaz ayrılıklara, sınıf nefretine yol açmıştır; yurttaşlar ve kardeşler arasında savaş doğmuştur.

Acı çeken insanlığı iyileştirmenin tek çaresi, radikal yolu

faiz esaretinin kaldırılması.

Faizli paraya köleliğin kaldırılması, tek olası ve
Üretken emeğin gizli zorlayıcı para güçlerinden kesin kurtuluşu.

Faize köleliğin kaldırılması, hür kişiliğin yeniden kazanılması, insanın kölelikten, Mammonizmin ruhunu bağladığı lanetten kurtuluşu demektir.
Kapitalizmle mücadele etmek isteyen kişi faiz köleliğini ortadan kaldırmalıdır.

Faize köleliğin kaldırılması nereden başlamalı? Borç sermayesiyle!

Neden?

Çünkü borç sermayesi, tüm büyük sanayi sermayesine kıyasla o kadar güçlüdür ki, büyük para güçleriyle ancak faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasıyla etkili bir şekilde mücadele edilebilir. Borç sermayesinin büyük sanayi sermayesine oranı 20:1'dir. Alman halkı, borç sermayesi için doğrudan ve dolaylı vergiler, kira ve artan yaşam maliyetleri şeklinde yılda 12 milyar sterlinden fazla faiz toplamak zorundadır; oysa savaşın patlama yıllarında bile Alman anonim şirketlerinin dağıttığı tüm temettülerin toplamı yalnızca 1 milyar sterlindi.

Kredi sermayesinin çığ gibi büyümesi, tüm insan hesaplama kapasitesini aşıyor,
faizden ve faiz üstüne faizden sonsuz, bitmez tükenmez ve zahmetsiz gelir elde etmekle.

Faiz köleliğinin kaldırılması emekçi halk için hangi nimeti getirir?
Almanya'nın, dünyanın bütün ülkelerinin proleterleri için?

Faiz köleliğinin kaldırılması, bize tüm doğrudan ve dolaylı vergilerin kaldırılmasını sağlama olanağını verir. Bunu duyun, tüm ülkelerin, tüm eyaletlerin ve kıtaların değer üreten insanları: Doğrudan ve dolaylı kaynaklardan gelen tüm devlet gelirleri, sürekli olarak büyük borç sermayesinin cebine akmaktadır.

Machine Translated by Google

Posta, telgraf, telefon, demir yolu, maden, orman vb. gibi devlet işletmelerinin kârları, okullar, üniversiteler, mahkemeler, idari kuruluşlar ve sosyal refah için gerekli tüm devlet taahhütlerinin finansmanına tamamen yeter.

Bu nedenle, kârlar devam ettiği sürece hiçbir gerçek sosyalizm insanlığa bir fayda getirmeyecektir. Kamu işletmeleri büyük sermayeye bağımlı kalmaya devam ediyor.

Bu nedenle, devletin temel yasası olarak, önce Alman halkları için, sonra da bizimle birlikte uluslar birliği kültürel topluluğuna girmek isteyen tüm akraba halklar için temel yasa olarak şunu talep ediyoruz:

1. Savaş tahvilleri, Alman İmparatorluğu'nun bütün diğer borçlanma araçları, Alman federal devletlerinin bütün diğer borçlanma araçları, özellikle demiryolu tahvilleri ve bütün yerel yönetimlerin tahvilleri, faiz yükümlülüğünün kaldırılmasıyla, nominal değer üzerinden yasal ödeme aracı ilan edilir [ya da daha doğrusu banka kredisine dönüştürülür].

2. Diğer tüm sabit faizli senetler, teminatlı tahviller, sanayi tahvilleri, ipotekler vb.'de faiz yükümlülüğü, anaparanın geri ödenmesi yükümlülüğüyle yer değiştirir; böylece faiz oranına bağlı olarak 20 veya 25 yıl sonra ödünç verilen anapara geri ödenir ve borç tasfiye edilir.

3. Tüm gayrimenkul borçları, ipotekler vb., tapu sicilinde kayıtlı yükümlülüklere uygun olarak, bugüne kadar gerekli olan ödemelerle aynı tutarda taksitler halinde ödenecektir. Bu şekilde borçtan kurtulan ev ve arazilerdeki mülkler kısmen devletin veya yerel yönetimin mülkü haline gelir. [Bu şekilde devlet, kiraları kontrol etme ve düşürme konusunda daha iyi bir konuma gelir.]

4. Tüm para sistemi devletin merkez bankasına bağlı olmalıdır. Tüm özel bankalar da (posta çeki bankaları, tasarruf bankaları ve kredi kooperatifleri) şube olarak birleşecektir.

5. Gayrimenkul kredilerinin tamamı yalnızca devlet bankası aracılığıyla verilmektedir. Kişisel kredi ve ticari krediler, devletin izniyle özel bankacılara verilmektedir.
   Bu imtiyaz, ihtiyaç dikkate alınarak verilmekte olup, bazı ilçelerde şube açılması yasaklanmıştır. Ücret tarifesi devlet tarafından belirlenmektedir.

6. Hisse senedi menkul kıymetleri, sabit faizli senetler gibi yıllık %5 faiz oranıyla ödenir. Fazla kâr, kısmen hissedarlara "risk alınan" sermayenin karşılığı olarak ödenir (sabit faizli ve madeni paraya dayalı senetler gibi); kalan fazla ise, emeğin egemenlik hakkı gereği, ya toplumsal olarak dağıtılır ya da ürün fiyatlarının düşürülmesi için kullanılır.

7. Fiziksel nedenlerle (ileri yaş, hastalık, bedensel veya zihinsel iş göremezlik, çok genç olmak) geçimini sağlayamayacak durumda bulunanlara, mevcut sermaye varlıklarından elde edilen faiz gelirleri, menkul kıymet teslimi karşılığında aynı ve hatta daha da artırılmış düzeyde emeklilik maaşı olarak ödenmeye devam edilir.

8. Mevcut kağıt para enflasyonunu azaltmak amacıyla, Reich ve devletlerin savaş tahvilleri ve diğer borçlanma araçlarına genel ve kademeli bir vergi uygulanacaktır. Bu kağıtlar kağıt hamuruna dönüştürülecektir.

9. Halkın yoğun bir şekilde aydınlatılması yoluyla, paranın tamamlanmış emeğin bir belgesinden başka bir şey olmadığı ve olmaması gerektiği halka açıklanmalıdır; elbette her yüksek gelişmiş ekonominin bir alışveriş aracı olarak paraya ihtiyacı vardır.

Machine Translated by Google

değişimde paranın işlevi de bununla sona erer ve hiçbir durumda paraya, üretken emeğin zararına, faiz yoluyla kendiliğinden büyümek için dünyaüstü bir güç verilmemelidir.

Bu kadar açık ve dikkate alınması gereken tüm bunları neden daha önce yapmadık? Toplumsal sorun için Kolomb'un Yumurtası gibi mi?

Çünkü Mammonist körlüğümüz yüzünden, faizin kutsallığı doktrininin korkunç bir kendini aldatmaca olduğunu, insanı kutsayan tek şeyin borç faizi olduğu müjdesinin tüm düşüncelerimizi uluslararası plütokrasinin altın ağına doladığını açıkça görmeyi öğrenmedik . Çünkü, her şeye gücü yeten para güçleri tarafından, birkaç zengin insan hariç, şu gerçeği unuttuk ve kasıtlı olarak kafamız karışıyor:

Bu kadar sevimli görünen ve düşüncesizlerin bu kadar sevdiği faiz, vergilerle tamamen dengeleniyor. Tüm vergi mevzuatımız, faiz köleliğinden kurtulmadığımız sürece, büyük sermayeye karşı bir haraç yükümlülüğünden ibarettir ve öyle kalacaktır; sandığımız gibi, toplum için emek harcamak adına gönüllü bir fedakarlık değildir.

Dolayısıyla, faize dayalı para köleliğinden kurtuluş, küresel devrimin açık sloganıdır; üretici emeğin hükümet üstü para güçlerinin zincirlerinden kurtuluşu.

Uygulamalar ve Gerekçeler

Yoksul halkımızın acı dolu tarihinde katlanmak zorunda kaldığı en büyük krizlerden birinin ortasındayız. Halkımız ciddi şekilde hasta; tüm dünya ciddi şekilde hasta.
Milletler çaresizce kekeliyor; tutkulu bir özlem, kurtuluş çığlığı kasvetli kitlelerin arasından geçiyor. Kahkaha ve dansla, sinema ve gösterişle, halk kendi acıklı kaderini unutmaya çalışıyor; hayal kırıklığına uğramış umutlarını, derin iç acısını unutmaya çalışıyor.
"Devrimin kazanımları" olarak adlandırılabilecek şeyler karşısında duyulan korkunç hayal kırıklığı hakkında. Peki her şeyi nasıl farklı hayal etmiştik? Bütün o güzel vaatler nasıl farklı işlemişti? Gecenin karanlığında, askeri çöküşümüzün karanlığında elde etmeyi umduğumuz her şey, parıldayan altın gibi görünüyordu; ama şimdi, gri gün bulduklarımızı aydınlattığında, hepsi çürümüş tahta parçaları.
Şimdi burada şaşkın bir halde duruyoruz. Gecenin karanlığında ışıldayan bu çürümüş odun parçaları uğruna, bugüne kadar bizim için değerli ve kıymetli olan her şeyi çöpe attık ve tüm ceplerimizi bu içler acısı hazineyle doldurduk. Umutsuzluğun öfkesinin tam da yoksulların en yoksullarını sarmasına, kendi kardeşlerine karşı anlamsız bir öfkeyle hiddetlenmelerine ve kurtuluşa duydukları derin özlemle, yollarına çıkan her şeyi yok etmeye çalışmalarına şaşmamalı.
Bu durum, vicdansızlık ve aptallık halkı daha da kışkırtırsa, tam bir deliliğe yol açacaktır.

Ve bu çılgınlığın nereye varacağını Bolşevik Rusya'da görüyoruz. Lenin, Rusya'da sosyalleşme olarak adlandırılan millileştirmenin bir başarısızlık olduğunu, soğukkanlı bir şekilde beyan ediyor. Ekonomi mahvoldu, paranın alım gücü sıfıra indi, aydınlar öldürüldü, emekçi ekmeksiz kaldı. Tüm halkta umutsuzluk; Kızıl diktatörleri ihanete uğramış halkın intikamından yalnızca Çin ve Letonya paralı askerlerine dayanan kanlı bir terör koruyabilir. Uluslararası spekülatörler, takıntılı parti fanatikleri, en ağır yük altındaki burjuvazinin temsilcileri ve Alman halkına doğası gereği en yabancı olan bir ırkın mensupları hükümette kalmaya devam ederse, bizim aramızda da gelişme bu yolu izleyecektir.

Machine Translated by Google

Kulağımıza fısıldanan o güzel, güzel sözler neydi gerçekten? Pazarlık edildi
Barış, Milletler Cemiyeti, parlamentarizm, halk egemenliği, demokrasi, proletarya diktatörlüğü, sosyalizm, kapitalizmin yıkılışı, militarizmden kurtuluş ve benzeri güzel sloganlar. Kendi kaderini belirleyecek yeni ve özgür bir halkın doğması gerekiyordu. Tüm bu tezahürleri, tüm bu sloganları en yüksek ahlaki ciddiyetle incelemezsek, hastalığın semptomlarını zeki ve ilgili bir doktor gibi vicdanlı bir şekilde test etmez ve hastanın mevcut durumunu titizlikle teşhis etmez, bu ciddi ve kritik hastalığın nereden kaynaklandığını tespit etmek için hiçbir çabadan kaçınmazsak, bunların hiçbiri gerçekleşmedi, gerçekleşemedi ve asla gerçekleşemez.

卐卐卐卐卐

Çağımızın hastalığına Mammonizm deniyor.
Mammonizm Nedir?

Mammonizm, büyük uluslararası para güçlerinin uğursuz, görünmez, gizemli saltanatıdır. Mammonizm aynı zamanda bir zihniyettir; Mammonistik zehirle enfekte olan herkesin bu para güçlerine tapınmasıdır. Mammonizm, başlı başına sağlıklı olan insanın edinme dürtüsünün sınırsız hipertrofisidir. Mammonizm, para hırsının bir deliliğe dönüşmesidir; para üstüne para yığmaktan daha yüksek bir amaç bilmez, eşsiz bir vahşetle dünyanın tüm güçlerini kendi hizmetine zorlamaya çalışır ve ekonomik köleliğe, dünyanın tüm halklarının iş potansiyelinin sömürülmesine yol açmalıdır. Mammonizm, tüm ahlaki kavramların çöküşüne yol açan zihniyettir. Dünya çapında bir olgu olarak düşünülen Mammonizm, insandaki vahşi, acımasız egoizmle eş tutulmalıdır. Mammonizm, açgözlülüğün, sınırsız hükmetme arzusunun, tamamen dünyanın mallarını ve hazinelerini ele geçirmeye odaklanmış zihniyetin ruhudur; özünde salt dünyevi yönelimli insan tipinin dinidir.

Mamonizm, sosyalizmin tam tersidir. En yüce ahlaki fikir olarak tasarlanan sosyalizm, insanın dünyada yalnızca kendisi için var olmadığı, her insanın topluma, tüm insanlığa karşı görevleri olduğu ve yalnızca ailesinin, kabilesinin, halkının anlık refahından sorumlu olmadığı, aynı zamanda çocuklarının ve halkının geleceğine karşı sarsılmaz ahlaki yükümlülükleri olduğu fikrini savunur.

Daha somut bir şekilde, Mamonizm'i tüm halkların iktidar hırslı büyük kapitalistlerinin bilinçli bir işbirliği olarak görmeliyiz. Bu bağlamda, Mamonizm'in gizlice ortaya çıkışı her zaman dikkat çekici olmuştur.

Gerçekten de, dünyayı saran Anglo-Amerikan emperyalizminin ardındaki nihai itici güç, büyük iş adamlarıdır; başka bir şey değil. Büyük para güçleri, Dünya Savaşı'nın korkunç kitlesel katliamlarını finanse etti. Büyük para güçleri, tüm büyük gazetelerin sahipleri olarak, dünyayı bir yalanlar ağına ördüler. Tüm aşağılık tutkuları memnuniyetle kışkırttılar, mevcut eğilimlerin büyümesini gayretle desteklediler ve akıllıca basın propagandalarıyla Fransız rövanşizmini alevlendirdiler. Pan-Slav fikrini, Sırpların büyük güç olma kibrini ve bu devletlerin paraya olan ihtiyacını, dünya yangınının başlaması gereken noktaya kadar özenle beslediler.

Hatta Almanya'daki bizler arasında bile, sadece daha fazla ihracat rakamı, ulusal zenginlik, genişleme, büyük banka projeleri ve uluslararası finans anlaşmaları bilmek isteyen Mammonizm ruhu,

Machine Translated by Google

kamu ahlakının çöküşüne, yönetici çevremizin maddeciliğe ve hedonizme doğru sürüklenmesine, ulusal yaşamımızın yüzeyselleşmesine yol açtı; bunların hepsi korkunç çöküşün sorumlusu olan etkenlerdir.

卐 卐 卐 卐 卐

Hayretle kendimize, Mammonizmin, uluslararası büyük sermayenin karşı konulmaz gücünü nereden aldığını sormalıyız.

Büyük para güçlerinin uluslararası iş birliğinin tamamen yeni bir olguyu temsil ettiği göz ardı edilmemelidir. Tarihte buna benzer bir durum yok. Parasal nitelikteki uluslararası yükümlülükler neredeyse hiç bilinmiyordu. Uluslararası faiz ekonomisi fikri ancak yükselen küresel ekonomiyle, genel küresel ticaretle birlikte yerleşti ve burada en derin köklere dokunuyoruz, Altın Enternasyonal'in karşı konulmaz gücünü aldığı en derin güç kaynağına ulaşıyoruz.

Faiz, yani hiçbir emek katkısı olmadan salt para sahipliğine dayanan zahmetsiz ve sonsuz mal akışı, büyük para güçlerinin büyümesine neden olmuştur. Borç-faiz, Altın Enternasyonal'in doğduğu şeytani ilkedir. Borç-sermaye, kan hunisini her yere sıkıca bağlamıştır. Büyük borç sermayesi, bir anemonun kolları gibi, dünyanın tüm devletlerini ve tüm halklarını tuzağa düşürmüştür.

Devlet kredileri, devlet tahvilleri, demiryolu tahvilleri, savaş tahvilleri, ipotekler, teminatlı tahvil yükümlülükleri - kısacası her türden kredi aracı, bir bakıma tüm ekonomik hayatımızı sarmış durumda; öyle ki, bundan böyle dünyanın tüm halkları altın ağlarda çaresizce kıvranıyor. Faiz ilkesi uğruna, her türlü mülkiyetin kazanç hakkı taşıdığı yönündeki tamamen çılgın bir siyasi yanılgıya uygun olarak, paranın faizine köleliğe boyun eğdik. Sadece paraya sahip olmanın neden sürekli faiz ödemelerine hak kazandırması gerektiğine dair tek bir gerçek, geçerli ahlaki gerekçe bile sunulamaz.

Faize ve her türlü gelire karşı bu içsel muhalefet, üretken emeğin hiçbir şekilde ortaya çıkmadığı, tüm halkların ve zamanların ruhsal yaşamına sirayet eder. Ancak paranın gücüne karşı bu derin içsel direniş, uluslar arasında hiçbir zaman günümüzdeki kadar belirginleşmemiştir.

Mammonizm, dünya egemenliğine başlamak için hiçbir zaman bu kadar kapsamlı bir şekilde hazırlanmamıştı. Tüm alçaklıkları, güç hırsını, intikam hırsını, açgözlülüğü, kıskançlığı ve yalanı, şimdiki kadar ustaca gizlenmiş ve acımasızca saldırgan bir şekilde kendi hizmetine sunmamıştı. Dünya Savaşı, özünde, insanlığın evrim sürecinde, gelecekte Mammonist-materyalist dünya görüşünün mü yoksa sosyalist-aristokrat dünya görüşünün mü insanlığın kaderini belirleyeceğine karar verme mücadelesindeki en önemli kararlardan biridir.

dünya.

卐 卐 卐 卐 卐

Yüzeysel olarak bakıldığında, Mammonist Anglo-Amerikan koalisyonu şüphesiz başlangıçta zafer kazanmıştır. Buna bir tepki olarak Doğu'da Bolşevizm ortaya çıkmıştır ve eğer Bolşevizm'de büyük bir fikir görmek isteniyorsa, bu şüphesiz Mammonist dünya görüşüne taban tabana zıt bir tutumdur. Ancak Bolşevizmin bunun için uygulamaya çalıştığı yöntemler, Dr. Eisenbarth'ın beceriksizce uyguladığı tedavi yöntemleridir. Bunlar, iç zehirlenmesinden hasta olan birine neşterle, başını, kolunu ve bacaklarını keserek yardım etme girişimidir.

Machine Translated by Google

Bolşevizmin bu taşkınlığına, bu anlamsız altüst oluşa karşı, birleştirici bir güçle tüm emekçi sınıfları birleştiren, dünyayı hasta eden zehri yok edecek uygulanabilir yeni bir fikir ortaya koymalıyız.

Ben bunun anlamını faize köleliğin kaldırılması olarak görüyorum.

Finansal sıkıntımızın gerçek ve hakiki sebebinin borç sermayesine olan faiz olduğunu gösteren üç etken vardır.

Birincisi, sabit faizli kredi sermayesinin, yani yaratıcı emek uygulanmadan kendiliğinden büyüyen ve aslında sonsuza dek büyüyen sermayenin korkunç orantısızlığı.
Almanya'da bu kredi sermayesi, 250 milyar gibi çok da yüksek sayılmayacağımız bir seviyeye ulaşmış durumda. Bu muazzam meblağın aksine, tüm Alman sanayimizin endüstriyel işletme sermayesi yalnızca 11,8 milyar. Buna ek olarak, 16.000 endüstriyel limited şirketin [GmbH] 3,5 milyarlık sermayesi de var; dolayısıyla, toplamda sadece yaklaşık 15 milyarlık bir endüstriyel sermayemiz var. 20:1 oranı ilk temel bulgudur[3] .

Bu değerlendirme, en büyük öneme sahip mali sorunlarda, kredi-sermayeye yönelik tüm tedbirlerin, sanayi büyük sermayesine yönelik tedbirlerden 20 kat daha etkili olması gerektiği anlamına geliyor.

İkincisi: Yukarıda 250 milyar olarak tahmin edilen kredi sermayesinin faiz ödemesi, tüm zamanlar için toplam olarak ele alındığında, yıllık yaklaşık 12,5 milyar marktır. Buna karşılık, 1916 yılında dağıtılan tüm endüstriyel temettülerin toplamı, 1915 yılında yaklaşık bir milyar marktı. Önceki on yıllarda bu rakam ortalama olarak yaklaşık 600 milyondu. Savaşın son iki yılında [1914-1918] önemli ölçüde artmış olabilir, ancak içinde bulunduğumuz yıl [1919] için çok daha büyük bir çöküşe işaret edecektir.

Tüm Alman hisse senedi şirketlerinin [AG] ortalama karlılığı %8,21'di; bu da sabit faizli kredi değerlerinin ortalama getirisinden yalnızca yaklaşık %3,5 daha yüksekti.

Özetle, Alman halkı gelecekte büyük borç sermayesinin çeşitli ebedi faiz giderleri için yılda yaklaşık 12,5 milyar ödemek zorunda kalacak. Oysa en büyük ekonomik büyüme yılında sanayi sermayesinden elde edilen getiri 1 milyar dolar iken, kesintisiz refah dönemlerinde bu rakam yalnızca 0,6 milyar dolardı. Dolayısıyla, burada yine 20:1 ile 12:1 arasında değişen bir oran görüyoruz.

Üçüncü ve en tehlikeli etken, faiz ve faiz üzerinden faiz yoluyla büyük kredi sermayesinin akıl almaz derecede büyümesidir. Burada biraz daha konudan sapmalı ve sorunu açıklamak için yüksek matematiğe küçük bir yolculuk yapmalıyım. Önce birkaç örnek vereyim.

Satranç oyununun icadının büyüleyici hikâyesi herkesçe bilinir. Zengin Hint kralı Şihram, mucidin kraliyet oyununu icat ettiği için ona bir dileğini bahşetmiş. Bilgenin dileği, kralın ona satranç oyununun ilk karesine bir, ikincisine iki, üçüncüsüne dört buğday tanesi vermesi ve böylece her kareye bir öncekinin iki katı kadar buğday tanesi vermesiymiş. Kral, bilgenin görünüşte mütevazı dileğine gülümsemiş ve her kareye buğday tanelerinin paylaştırılabilmesi için bir çuval buğday getirilmesini emretmiş. Hepimizin bildiği gibi, bu dileğin gerçekleşmesi dünyanın en zengin prensi için bile imkânsızdı. Dünyanın bin yıllık tüm hasadı, satranç tahtasının 64 karesini doldurmaya yetmez.

[3] Elbette 17:1 daha doğru, ancak belki Feder oranın artma olasılığını da hesaba katıyor.

Machine Translated by Google

Bir örnek daha: Birçok kişi, bileşik faiz hesaplamanın işkencesini okul günlerinden hatırlayacaktır; Hz. İsa'nın doğumunda yatırılan bir kuruşun bileşik faizle nasıl her 15 yılda bir iki katına çıktığını. Hz. İsa'nın doğumundan sonraki 15. yılda kuruş 2 kuruşa, MS 30 yılında 4 kuruşa, MS 45 yılında 8 kuruşa ve böyle devam eder. Çok az kişi, bu kuruşun bugün ne kadar değer taşıdığını hatırlayacaktır: Dünya, Güneş ve tüm gezegenlerin toplam hacmine eşit bir altın hacmi, bileşik faizle yatırılan bu kuruşun değerini temsil etmeye yetmez.

Üçüncü bir örnek: En eski uluslararası plütokrasi olan Rothschild Hanedanı'nın serveti bugün yaklaşık 40 milyar dolar değerindedir. 1800 yılı civarında Frankfurt'ta, kayda değer bir serveti olmayan yaşlı Belediye Başkanı Amschel Rothschild'in, Hessen Kontu I. Wilhelm'in kendisine emanet ettiği milyonlarca doları, kısmi rezerv kredisi yoluyla kullanarak hanedanının devasa servetinin temelini attığı bilinmektedir.

Rothschild'de faiz ve faiz üzerinden faizin birikimi yalnızca kuruş oranında başarılı olsaydı, eğri şu anki kadar dik bir şekilde tırmanmazdı. Ancak Rothschild'lerin toplam servetinin yalnızca kuruş oranında arttığını varsayarsak, Rothschild'lerin serveti 1935 yılında 80 milyar, 1950'de 160 milyar, 1965'te 320 milyar olurdu ve bu da toplam Alman ulusal servetini çoktan aşmış olurdu.

Bu üç örnekten matematiksel bir yasa çıkarılabilir. Rothschild servetinin yükselişini temsil eden eğri, satranç tahtasındaki buğday tanelerinin sayısından türetilebilen eğri ve peni ile çarpımının oluşturduğu sayı.

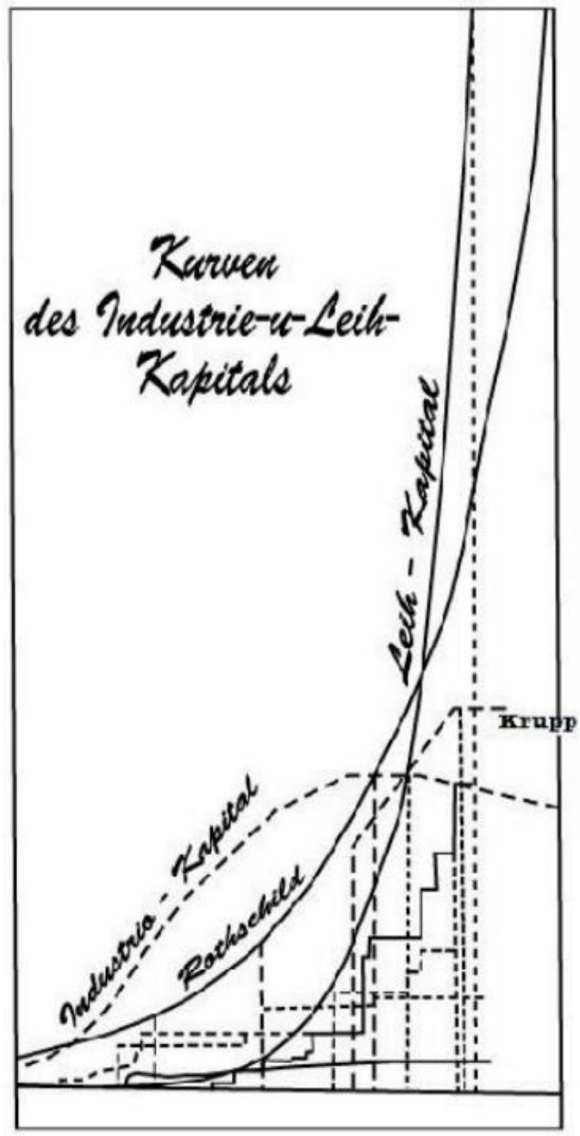

bileşik faizle üretilenler, basit matematiksel eğrilerdir. Bu eğrilerin tümü
Aynı karakter. Başlangıçta mütevazı ve kademeli bir artıştan sonra eğri giderek dikleşir ve kısa sürede neredeyse sonsuza teğet olacak noktaya yaklaşır.

Ancak sanayi sermayesinin büyüme eğrisi tamamen farklı bir şekilde ilerler.
Aynı şekilde çoğunlukla küçük başlangıçlardan ortaya çıkan eğrilerde kısa sürede güçlü bir tırmanış görülür, ta ki sermaye belirli bir doygunluğa ulaşana kadar.
Daha sonra eğriler daha düz bir çizgiye doğru ilerler ve yeni icatlar mevcut fabrikaların, makinelerin vb. değer kaybetmesine yol açtıysa, bazı endüstrilerde belki de biraz düşüş yaşanır. Burada sadece bir örnek, Krupp fabrikasının gelişiminden bahsetmek istiyorum. Yaşlı Krupp, 1826'da neredeyse hiçbir varlığı olmadan öldü. 1855'te Alfred Krupp, Mısır hükümeti adına 36 top için ilk siparişini aldı.

Krupp, 1873 yılında 12.000 işçi çalıştırıyordu. 1903 yılında Frau Berta Krupp, tüm işletmeyi ve mülkü Alfred Krupp'a sattı.

Machine Translated by Google

160 milyonluk anonim şirket. Bugün toplam sermaye değeri 250 milyona ulaşıyor. Krupp ismi biz Almanlar için ne ifade ediyor? Endüstriyel gelişimimizin zirvesi. Dünyanın ilk [çelik] top üreticisi. En inatçı, amaçlı ve yoğun üretkenliğin muazzam bir toplamı. Yüz binlerce halk yoldaşımız için Krupp girişimi ekmek ve iş anlamına geliyordu. Milletimiz için silah ve savunma - ama yine de Rothschild milyarlarıyla karşılaştırıldığında cüce kalıyor. Krupp servetinin bir yüzyıl boyunca büyümesi, Rothschild servetinin faizden ve faizin faizinden zahmetsiz ve sonsuz bir şekilde katlanarak büyümesiyle karşılaştırıldığında ne anlama geliyor?

Kalın çizgilerle çizilmiş iki eğri, kredi-faiz ilişkisini temsil eder ve üstteki eğri Rothschild servetinin gelişimini gösterirken, başlangıçta düz, ardından hızla yükselen alttaki eğri, genel olarak tüm bu eğrilerin karakteristik gelişimini gösterir; yatay eksende küçük bir ilerleme, dikey eksende değerin iki katına çıkmasına neden olabilir. Taralı çizgi, toplam sanayimizin son 40-50 yıldaki gelişim eğrisini göstermektedir. Farklı şekilde taranmış ince çizgiler ise, endüstriyel sermayenin taranmış eğrisinin genel karakterinin türetildiği, rastgele seçilmiş birkaç büyük sanayi kuruluşunun gelişimini göstermektedir.

Borç-sermaye eğrilerinin oldukça sıkıştırılmış gösterildiği özellikle belirtilmelidir. Dolayısıyla, örneğin Rothschild servetinin eğrisi, Krupp eğrisinin 80 katı yükseklikte olmalıdır. Eğrilerin gösterilmesinin amacı elbette yalnızca iki sermaye türünün temelde farklı karakterini ortaya koymaktır. Borç-sermaye eğrileri başlangıçta oldukça kademeli bir artış gösterir; daha sonra gelişim hızlanır, ta ki giderek daha da vahşileşip her şeyi de beraberinde sürükleyerek, insani kavramların çok ötesine yükselir ve sonsuzluğa doğru ilerler.

Endüstriyel sermayenin eğrisi ise aksine sonlu kalır! Ayrıntıda bir izin gösterdiği sapmalar ne kadar güçlü olursa olsun, genel olarak endüstriyel gelişmenin temel karakteri her zaman öyle olacaktır ki, güçlü bir başlangıç gelişmesinden sonra belli bir olgunluk, doygunluk dönemi gelecek ve bunun ardından er ya da geç düşüş başlayacaktır.

卐 卐 卐 卐 卐

Hiçbir şey bize, borç sermayesi ile sanayi sermayesi arasındaki derin ve temel farkı bu karşılaştırmadan daha net bir şekilde gösteremez. Borç sermayesinin yıkıcı etkileri ile büyük sanayi işletmelerinde ortaya konulan ve riske atılan işletme sermayesinin işletme kârları (temettüleri) arasındaki farkı, bu karşılaştırmadan daha net bir şekilde ortaya koyamaz.

Kredi sermayesi ve sanayi sermayesinin izlediği matematiksel yasaların kabul edilmesinin, tek başına, çökmüş finans ekonomimizi düzeltmek için kaldıracın nereye uygulanacağını açıkça gösterdiği yeterince vurgulanamaz. Açıkça görüyoruz ki, kapitalist ekonomik düzen, sermayenin kendisi ve bu haliyle insanlığın belası değildir. Büyük kredi sermayesinin doymak bilmez faiz ihtiyacı, tüm emekçi insanlığın lanetidir!

Sermaye olmalı! Emek olmalı! Emek tek başına pek bir şey yapamaz. Sermaye tek başına hiçbir şey yapamaz!

Emeksiz sermaye ancak kısır olabilir! Bu nedenle, devrimin en önemli talebi, en asil görevi, bir dünya devriminin en anlamlı anlamı, paranın faizine olan köleliğin ortadan kaldırılmasıdır.

Rothschild Hanedanı'nın bugünkü değeri 40 milyar dolardır. Amerikan yüksek finans dünyasının milyarderleri Bay Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt ve Astor'un toplam değeri ise 40 milyar dolardır.

Machine Translated by Google

En az 60-70 milyar. Sadece %5 faiz oranıyla bu, sekiz aile için 5-6 milyarlık bir gelir anlamına geliyor ki bu, Karl Helfferich'in araştırmalarına göre, 1912 yılında Prusya'daki tüm vergi mükelleflerinin yıllık gelirinin yaklaşık %75'ine denk geliyor. (O dönemde yaklaşık 21.000.000 vergi mükellefi vardı ve bunların %75'i yaklaşık 15.000.000'e denk geliyordu. Her vergi mükellefinin ortalama 1,56 akrabası vardı; dolayısıyla 23 milyon akraba.)

Dolayısıyla yaklaşık 38.000.000 Alman, yukarıda adı geçen milyarderlerin yıllık geliriyle geçinmek zorunda kalmıştır. Elbette, Amerikalı milyarderler, Rothschild Hanedanı vb. gibi saf bir kredi kapitalisti değildir. Amerikalı milyarderlerin gerçekten "100 milyon dolarlık milyoner" mi yoksa "1000 milyon dolarlık milyoner" mi olduğu konusunda tartışmak istemiyorum.
"milyon marklık milyarderler"; ilk durumda, bir veya iki düzine daha Kroisos saymak yeterli olurdu. Ya da Rathenau'nun "300"ünü kabul edelim; o zaman envanterimiz kesinlikle yerinde olacaktır. Burada kesin bir sayı vermek önemli değil, ancak kabul edilen 300'e 38.000.000 oranı, uluslararası borç sermayesinin acımasız saltanatına dair gözlerimizi açıyor.

O halde, bütün enerjik emeği boğan bu korkunç zincirleri atalım; paranın faiz getirme gücünü elinden alalım ve bütün insanlık uluslararası sermayeye faiz ödemekle yükümlü olana kadar da faiz getirmesin.

Böylece, kaldıraç tek başına nerede olduğunu bize ilk kez açıklığa kavuşturan bu üç noktadır.
İç mali sıkıntılarımızın hafifletilmesinde etkili bir şekilde uygulanabilir.

Bir başka şey de, sosyalist fikir dünyasının tamamının endüstriyel sermayeye yönelik saldırısının tamamen hedeften sapmış olduğunu kabul ediyoruz, çünkü tüm girişimci kârının amaçlanan tam bir düzenlemesi veya toplumsallaştırılması bile – zayıflatılmamış bir ekonomi varsayıldığında –
Reich'ımızın ve Devletimizin bütçelerinin muazzam mali yükleriyle karşılaştırıldığında gülünç derecede cüzi bir meblağ elde edilecektir.

Faizli paraya olan köleliğin ortadan kaldırılmasıyla, tüm mali sıkıntı tek bir darbeyle ortadan kaldırılabilir. Ayaklarımızın altındaki sağlam zemini hemen hissederiz; bu sefil tahvil ekonomisiyle kendimizi en iğrenç şekilde kandırdığımızı hemen anlamamız gerekir ve anlayacağız.

Borç sermayesi borçtan başka nedir ki? Borç sermayesi borçtur! Bunu yeterince tekrarlayamayız. Alman halkının tamamı savaş için 150 milyar borç almışken, bu ne biçim bir deliliktir? Üstelik bunun için kendisine 7,5 milyar faiz vaat etmişken ve şimdi, başından beri kaçınılmaz olan bu 7,5 milyarı tamamen hayali vergiler şeklinde kendisinden tahsil etmeye çalışmanın zor durumuna düşmüş hissediyorken?

卐卐卐卐卐

Bu kendini kandırmanın trajik yanı ise, dünyanın geri kalanından her zaman çok daha iyi kullandığımız bu savaş tahvili ekonomisinin aptallığından ziyade, yalnızca nispeten az sayıda büyük kapitalistin bundan muazzam bir kazanç elde etmesi ve orta ve küçük ölçekli kapitalistler ile iş dünyası, ticaret ve sanayi de dahil olmak üzere tüm emekçi halkın faiz ödemek zorunda kalmasıdır. Ve işte tam da bu noktada, tüm fikrin siyasi yönü ortaya çıkıyor. Burada, aslında büyük borç sermayesinin ve yalnızca bunun [yani sanayi sermayesinin değil] tüm emekçi insanlığın laneti olduğunu fark edebilirler. Kişi meseleyi istediği gibi çarpıtabilir, ancak her zaman tüm çalışkan insanların çoğunluğu borç sermayesinin faiz ödemelerinin maliyetini ödemek zorundadır. Orta ve küçük ölçekli kapitalistlerin, güzel faiz ödemelerinin karşılığında gösterecekleri hiçbir şeyleri yoktur; gösterebilecekleri hiçbir şeyleri olamaz, çünkü

Machine Translated by Google

Faiz tamamen vergilendirilmelidir. İster doğrudan vergiler şeklinde, ister dolaylı vergiler, pullar, gümrük vergileri veya ticarete yüklenen diğer yükler şeklinde olsun, çalışkan halk her zaman enayi , büyük sermaye ise bundan faydalanan taraftır. Marx ve Engels'in sosyalist fikir dünyasının nasıl bu kadar karmaşıklaştığını görmek artık oldukça şaşırtıcı.

Marx ve Engels'in sosyalist fikir dünyasının, Komünist Manifesto'dan Erfurt Programı'na (özellikle Kautsky'ye) ve hatta günümüz sosyalist liderlerine kadar, sanki emir verircesine borç sermayesinin çıkarlarını nasıl esirgediğini görmek artık oldukça şaşırtıcı. Faizin kutsallığı tabudur; faiz kutsalların kutsalıdır; henüz kimse bunu sorgulamaya cesaret edememiştir. Mülkiyet, soyluluk, kişisel ve mal güvenliği, Kraliyet yasaları, ayrıcalıklar ve dini inançlar, subayların onuru, vatan ve özgürlük az çok yasaklanmışken, faiz kutsaldır ve dokunulmazdır. Servetin müsaderesi ve toplumsallaştırma, yani görünürde bireylerin bütünü adına işlendikleri ölçüde yalnızca biraz şekerle kaplanmış, açıkça yasa ihlalleri, günün düzenidir: bunların hepsine izin verilir, ancak faiz, faiz noli me tangere'dir, "bana dokunma"dır.

Reich'ın borçlarının faiz ödemesi, devlet bütçesinin hem alfa hem omegasıdır. Devasa ağırlığı, devlet gemisini uçuruma sürükler, ancak... hepsi büyük bir dolandırıcılıktır... yalnızca ve yalnızca A büyük para güçlerinin çıkarı için beslenen korkunç bir kendini aldatmacadır.

Burada, daha sonra ele alacağımız küçük emeklilerle ilgili itirazlara kısaca değinmek istiyorum ki, bunlar üzerinde kafa yormaya gerek kalmasın. Çok büyük meseleler ele alınırken bunlar dikkate alınmıyor, ancak bu tazminatların sosyal refah hizmetlerinin en geniş şekilde genişletilmesiyle sağlanacağı aşikâr.

Dolandırıcılık, dedim! Faiz dolandırıcılığı! Güçlü bir kelime. Ama bu kelimenin haklı bir yanı varsa, ki savaş sırasında sahada ve evde belki de en çok kullanılan kelimeydi, faiz dolandırıcılığı söz konusu olduğunda en çok haklılığa sahip.

Peki ya savaş tahvilleri? Reich, ilk 5 milyarla halkın cebindeki mevcut birikimleri sildi. Para tekrar geri aktı. Sonra parayı tekrar emmek için yeni bir kredi geldi ve onunla birlikte kalan son birikimler de. Ve yine pompa geldi ve milyarlarca doları emdi ve sonra tekrar geri çekildi, ta ki bu büyüleyici oyun dokuz kez tekrarlandıktan sonra, Reich 100 milyar borca girene kadar.

Karşılığında halk elbette elinde 100 milyar dolarlık incecik basılmış kağıt para tutuyordu - ilk başta çok daha zengin olduğumuzu sanıyorduk - ama sonra devlet gelip "Ben iflasla karşı karşıyayım" diyor.

Evet, ama neden? - Ara sıra sağ üst cebimden yüz marklık bir banknot alıp sol cebime koysam bile, kesinlikle iflas edemem. Savaş tahvili ekonomimizin aptallığını iflas ilan ederek sürdürmek, şüphesiz ki en büyük aptallık olur .

Faizli paraya olan köleliği kıralım! Savaş tahvillerini faizi iptal edilmiş yasal ödeme aracı ilan edelim ve devlet iflası kabusu, Mart ayında Güneş'in altında eriyip giden kar gibi üzerimizden eriyip gitsin.

---

4 Feder burada Alman ulusunu, bireylerin basit bir toplamı olarak değil, birleşik bir varlık olarak ele alıyor: Bazı Almanlardan diğer Almanlara transfer edilen para Alman ulusu içinde kalıyor, bu da Alman hükümetinin dağıtımı, belki bazı bireylerin doğrudan aleyhine olacak şekilde, ancak ulusun bir bütün olarak iyiliği için ayarlama yetkisine sahip olduğu anlamına geliyor.

Machine Translated by Google

Bana diyorlar ki; faiz ödemelerinin iptali gizli bir devlet iflasıdır.
Hayır, bu doğru değil! – Devletin iflası hayaleti aslında sadece bir masal ve Mammonist güçlerin uydurduğu bir korku hikayesidir.

Franz Röhr'ün Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Devlet İflası Hakkında Herkesin Bilmesi Gerekenler] adlı kitabı, tamamen Mammonist düşünce tarzına saplanmış durumda.
Yazar, genel olarak, toplumsallaşma yoluyla bizi tehdit eden ekonomik sorunları gayet açık bir biçimde fark etmesine ve sonunda ancak ekonomimizin yeniden inşasının bizi kurtarabileceğini kesin ve doğru bir biçimde vurgulamasına rağmen, faizin kutsallığına ilişkin batıl inançtan kendini kurtaramıyor ve bu nedenle, tamamen Mammonizmin çıkarlarıyla uyumlu bir şekilde devletin iflasını, tümüyle korkunç bir felaket olarak tasvir ediyor.

İlginçtir ki, Röhr daha iyi tarihsel bilgiye sahip olmasına rağmen, Mammonist görüşten kendini kurtaramaz ve kapanış cümlesinde şöyle der: "Yıkıcı ekonomik felaket önlenmezse, hiç kimse bundan kurtulamayacaktır." 81. sayfada kamu maliyesinin kötü yönetiminin sonuçlarının çok hızlı bir şekilde kısmen tersine döndüğünü kabul eder ve 68. sayfada her halükarda Rusya'nın (geçtiğimiz yüzyılda) bu para krizlerini kalıcı sorunlar yaşamadan atlattığına dair hiçbir şüphe olmaması gerektiğini söyler. 76. sayfada, devlet iflaslarının etkilerini incelerken, elbette derin ekonomik sorunlar vb. yaşanmış olsa da, genel olarak ne devletin ne de ekonomik gücünün yıkımına yol açmadığını belirtir. Aksine, ulusal ekonomide hızlı bir canlanma ve kamu maliyesinde bir toparlanma yeterince sık gözlemlenmiştir. Yazar daha sonra üç satır daha devlet iflasının kesinlikle ekonomik felaket anlamına geldiğini ve sonsuz sefalete yol açtığını söylediğinde; bu mantığı takip edemediğim için üzgünüm.

Ama şimdi kendi özel durumumuza dönelim! Hangisi daha dürüst olurdu? Halkı fahiş bir vergi yüküyle ezerken, savaş tahvillerinin dokunulmazlığından ikiyüzlüce bahsetmek mi?
Ya da bir maliye bakanı, halka açıkça yaklaşıp, "Savaş tahvillerinin faizini ödeyemem, ya da ancak sizden tam olarak aynı miktarda vergi toplarsam ödeyebilirim." deme cesaretini gösterseydi. "...Ama o zamanlar, savaş sırasında kesinlikle paraya ihtiyacım vardı; daha akıllıca bir şey (bkz. İngiltere) aklıma gelmedi ve bu yüzden yüksek faizli savaş tahvilleriyle dolandırıcılık yaptım. Beni affedin sevgili halkım; sonuçta hepsi sizin içindi, ama artık saklambaç oynamak istemiyorsak... Ben, devlet, artık faiz ödemeyeceğim ve siz, vergi mükellefi, bu faiz ödemelerini karşılamak için vergi ödemek zorunda değilsiniz... Bu, işlemlerimizi tamamen basitleştirir; hem muazzam vergi bürokrasisinden hem de devasa faiz ödeyen bürokrasiden kaçınırız, böylece muazzam miktarda para ve iş potansiyelini koruruz."

Bu dolandırıcılığı ifşa etmekte uzun süre oyalandım, ancak bunu kesinlikle temel bir mesele olarak görüyorum Burada hiçbir noktada büyük resmi gözden kaçırmamalıyız.

卐卐卐卐卐

Bavyera vergi beyannamelerine göre, zarar görecek olanların sayısı, diyelim ki vergi beyannamelerine göre 30.000 markın üzerinde faiz ödemesi alanlar, 822 kişidir; bu da tüm Almanya'da vergi ödemekle yükümlü olanların (Bayr. St-Z. 1913) yalnızca %0,4'üne denk gelir; dolayısıyla yaklaşık 10.000 kişidir. (En üstteki 10.000 kişi!)

Şimdi bu devrimci talebin en önemli yönlerini mümkün olduğunca kısa bir şekilde kendimiz için açıklığa kavuşturalım ve gerçekten de meseleleri önce ulusal bakış açımızdan ele alalım.

Machine Translated by Google

Bunun için öncelikle mevcut durumumuza net bir bakış gerekiyor. Dışişleri Bakanı Eugen Schiffer, Berlin Ticaret Odası'ndaki önemli konuşmasında, durumu "görmezden gelinemeyecek" olarak nitelendirdi. Bu sadece kısmen doğru. Görmezden gelinebilecek bir şey ise, ulusal ekonomimizin muazzam borcu ve para birimimizin eşi benzeri görülmemiş devalüasyonudur.
kısacası bir gecede yoksullaşmış bir halk haline gelmiş olmamız.

Ancak barış antlaşmasıyla bize yüklenen yükler göz ardı edilemez. Gördüğümüz gibi, mevcut borç senetleri yaklaşık 250 milyar dolara ulaşıyor. Öncelikle, İtilaf Devletleri'nin bize bir şekilde 50 milyar dolar daha savaş tazminatı yüklediğini varsayalım: bu da toplamda yaklaşık 300 milyar dolarlık bir borca denk geliyor.

Bu incelemenin dar sınırlarını ne kadar zorlarsa zorlasın, yine de Alman ulusal servetinin büyüklüğü hakkında birkaç söz söylenmelidir. Helferrich ve Steinmann-Bucher'in araştırmaları, Alman ulusal servetini yaklaşık 350 milyar olarak değerlendirmektedir. Bu tür bulgulara, ne kadar dikkatli elde edilmiş olursa olsun, ancak çok sınırlı bir değer atfedilebilir. Bunlar yalnızca ekonomik faaliyetlerin aksamadan devam ettiği dönemler için geçerlidir. Ancak, devlet ve belediye mülkleri de dahil edildiğinden, örneğin yol onarımları, su yolu tadilatları vb. de dahil edildiğinden, oldukça yanıltıcıdırlar. Bu tür eserlerin üretimi muazzam paralara mal olmuş olsa da, kesin olarak söylemek gerekirse, içsel bir değerlerinin olmadığı açıktır. Ulusal servet için daha iyi bir ölçüt, savunma katkısı veya savaş zamanı servet vergisi için vergi beyannamelerinden ortaya çıkan sözde vergilendirilebilir servettir. Bunun için toplam 192 milyarlık bir tutar ortaya çıkar, bu da Helfferich'in rakamından çok daha azdır. Ancak, deneyimlere göre, bu tutara yasal olarak vergiden muaf küçük servetler için yaklaşık %10 ve "sessiz rezervler " için de yaklaşık aynı miktarda bir miktar eklenebilir.5

Her halükarda, 250 milyar doları aşan bir ulusal servetten bahsetmek bana aşırı iyimser geliyor. Ancak bu rakamın bile çok sınırlı bir önemi var. En doğru olanı, sayısal olarak kavranabilen bir ulusal servet fikrinden tamamen uzaklaşmak ve ulusal servetin yalnızca tüm ulusun zihinsel ve fiziksel çalışma potansiyelinde ifade bulduğunu ve dolayısıyla daha dar sermaye kavramıyla hiçbir ilgisi olmayan büyüklük sıralarına ait olduğunu kabul etmektir. Gerçekten de, maden kaynaklarının, ormanların zenginliklerinin ve verimli toprakların varlığında daha ileri bir ulusal servet kaynağı görmeliyiz, ancak bunlar da sayısal olarak kavranamaz, çünkü değerleri, maden kaynaklarının işletilmemiş olmasına veya jeolojik bir rapora göre milyarlarca ton kömür ve

yakında.

Almanya'nın gerçekten fakir bir ülke olduğunu unutmayalım. Tekellerden neredeyse hiç yok. Maden kaynakları bakımından, Çin, Hint ve Amerikan imparatorluklarının eşsiz maden kaynaklarından bahsetmeye bile gerek yok, komşularının çoğunun çok gerisinde kalıyor. Toprağın verimliliği bakımından ise, Rusya'nın bereketli kara toprağı ve tropikal ve subtropikal bölgelerin zahmetsizce verimli alanlarıyla kıyaslandığında çok geride kalıyor. Dolayısıyla, nihayetinde elimizde yalnızca halkımızın çalışma potansiyeli ve iradesi ve yeterli iş imkânı var. Bu durumda, teminatlı borçlardan, borçlanma araçlarımızın teminatından söz edilemeyeceğini açıkça anlamalıyız...

5 "Sessiz rezervler" muhasebede pozitif değerlerin küçümsenmesi ve negatif değerlerin abartılmasının sonucudur, bu nedenle mümkün olan en düşük net değere sahipmiş gibi bir görüntü yaratmak için.

Machine Translated by Google

Faiz getiren savaş tahvilleri olsun, faiz getirmeyen Reich banknotları olsun, bunların arkasında yalnızca ve yalnızca tüm halkın vergi potansiyeli vardır – ve vergi potansiyeli, toplam çalışan nüfusun iş gücünün bir fonksiyonundan başka nedir ki?

卐卐卐卐卐

Şimdi, bir başka önemli soru kompleksini ve elbette devlet gelir kaynaklarımız ile harcamalarımızın ana kalemlerini kendimiz için açıklığa kavuşturmalıyız. Para kazanma kaygısının özel hayatımızda kapladığı geniş alan ile devlet mali yönetimimizin önemli sorularına verdiğimiz önem arasında dikkat çekici bir tezat var; ancak bireysel ekonomi ile ulusal ekonomi arasında hiçbir temel fark yok.

Devlet gelirlerinin başlıca kalemleri şunlardır: birincisi, posta idarelerinin ve demiryollarının net kârları; ikincisi, madenlerin, ormancılık idarelerinin ve diğer devlet işletmelerinin kârları; üçüncüsü, gümrük vergileri ve dolaylı vergiler; dördüncüsü, doğrudan vergiler.

Bu son derece pratik meselelerde salt teorik tartışmalara girmemek için, 1911 yılı Bavyera eyalet bütçesindeki kalemleri büyüklük sırasına göre açıklamak istiyorum. Posta, telgraf ve demiryolları 120 milyon; ormanlar, madenler vb. yaklaşık 40 milyon; dolaylı vergiler 53 milyon; doğrudan vergiler 60 milyon getirdi. Damga vergileri, harçlar, miras vergileri, arazi vergileri, Reich'tan gelen gelir transferleri vb. de 67 milyonluk bir ek kaynak oluşturdu.

Peki ya harcamalar? Burada ilk olarak, demiryolu borçları da dahil olmak üzere devlet borcunun faiz ödemelerini 85 milyon olarak buluyoruz. Kraliyet ailesi için 5 milyon; adalet idaresi için 27 milyon; iç yönetim için 40 milyon; kiliseler ve okullar için 51 milyon; mali yönetim için 13 milyon; Reich ile ilgili harcamalar için 50 milyon; emeklilik maaşları için 36 milyon. Çeşitli harcamalar için 5 milyon. O zamanlar, Bavyera maliyesinin bu şanslı yılında, yıllık bütçe 27 milyonluk bir gelir fazlası bırakıyordu.

Ancak düşüncemizin kapsamı içinde, bizi ilgilendiren tek harcamalar, faiz köleliğinin kaldırılmasıyla giderilebilecek harcamalardır. Burada, devlet borcunun faiz ödemesi doğal olarak 85 milyon markla ilk sırada yer almaktadır; buna mali yönetim için yaptığımız ödemelerin yaklaşık 10 milyon marklık büyük kısmını da eklersek; ayrıca, Reich ile ilgili amaçlar için yapılan ödemelerin büyük bir kısmı, buna 25 milyon markı ve son olarak kraliyet ailesine yapılan 5 milyon markı da eklersek, artık yok olmuştur: toplam 125 milyon.

Bu kayıtların ortadan kalkması , gördüğümüz gibi 53 milyon ve 60 milyon mark, toplam 113 milyon mark getiren tüm doğrudan ve dolaylı vergilerin uygulanmasından vazgeçilmesi olasılığı anlamına geliyor !

Şu anda doğrudan ve dolaylı vergilerin tamamen kaldırılması gerektiği görüşünde değiliz; şüphesiz makul sınırlar içinde bir yandan eğitirken diğer yandan da düzenleme işlevi görürler. Mülkiyetten elde edilen kârların, devletin kolluk kuvvetleriyle güvenli bir mülkiyeti sürdürmesi gerektiği için, ılımlı ve kademeli bir vergiye tabi tutulması kesinlikle doğru ve adildir. Ticaret ve sanayinin, işletme kârlarına karşılık gelen vergi katkılarını zorunlu kılmaları da aynı derecede uygun görünmektedir, çünkü devlet aynı zamanda onlar adına kamusal ticaret yollarının bakımını ve gelişimini de üstlenmelidir. Oy kullanma hakkına sahip her vatandaş için buna karşılık gelen asgari bir anket vergisi de aynı şekilde bir zorunluluktur.

Machine Translated by Google

Devletin, kişinin ve malının güvenliğini de gözetmesi gerektiği için hakkaniyet gereğidir.

Dolaylı vergiler alanında, tüm saf lüks vergilerinin güçlü bir şekilde genişletilmesi en iyi anlamda düzenleyici bir etkiye sahiptir, halkın tüm basit gıda maddeleri ve ihtiyaçları vergiden muaf tutulmalıdır!

Böyle bir vergi politikasının sonucu daha çok yüksek gelirler olacaktır ki, bu konuda konuşulamaz, çünkü nüfusun büyük çoğunluğu için vergilendirme gerçek bir yük değil, sadece kişinin yalnızca bireysel bir öz değil, aynı zamanda devletin bir vatandaşı olduğunu ve medeni haklarının yanı sıra medeni görevleri de olduğunu hatırlatan bir şey olmalıdır.

Vergi gelirleri, daha önce de gördüğümüz gibi, net kârları devletin okullar, üniversiteler, adalet idaresi, iç yönetim vb. gibi normal harcamalarını karşılamaya yeten devlet işletmelerinin borçlarını ödemek için daha az gerekli olmalıdır. Vergi gelirleri, devletin normal devlet bütçesi kapsamında hiçbir zaman yeterli kaynağın bulunmadığı özel kültürel görevlerini ilerletmek için kullanılmalıdır. Burada öncelikle yetimhaneler, körler ve sakatlar enstitüleri, kreşler, hamile anne bakımı, verem, alkol ve zührevi hastalıklarla mücadele ve özellikle savaşta sakat kalanlarımızın barınması ve insani bakımı için bahçe şehirler ve yerleşim yerlerinin inşası hakkında düşünüyorum.

卐 卐 卐 卐 卐

Bakış açımız genişliyor. Bakir topraklar görüyoruz. Faiz köleliğinin kaldırılması tüm vergilerin iptali anlamına gelebilir mi? Bu devasa mücadeleden muzaffer bir halk olarak çıksaydık, bu olurdu. Durum böyleyken, fazla erken kutlama yapmayalım; düşmanlarımızın bize yüklediği yükler, bunu yapmamızı engelleyecek. Ama her halükarda, az önce kullandığımız Bavyera eyalet bütçemizin oldukça basit örneğine dayanarak bakir topraklar görüyoruz...

Genel olarak diğer Alman federal eyaletlerinde de oldukça benzer ilişkiler görüyoruz ve devlet işletmelerinin, demiryollarının, postanelerin, telgrafların, ormanların, madenlerin vb. fazlalıklarından, adaletin tüm idaresi, tüm iç yönetim, devlet inşaat projeleri, okul ve üniversitelerin tüm giderleri ve kültürel amaçlar için yapılan tüm devlet harcamalarının sorunsuz bir şekilde karşılanabileceğini söylemek abartı olmaz. Dolayısıyla, tamamen ideal bir durum.

Peki neden böyle olmuyor? Faiz devreye girdi. Faiz ödemeleri yüzünden halkın gıda maddeleri pahalılaşıyor; faiz yüzünden şeker ve tuz, bira ve şarap, kibrit ve tütün ve sayısız diğer günlük ihtiyaç maddeleri dolaylı vergilere tabi tutuluyor.
Faiz nedeniyle, tahıl fiyatlarının artması şeklinde yansıtılan arazi vergileri, kiraları artıran ev vergileri, işletme vergileri olmak üzere üçe ayrılan doğrudan vergiler artırılmalıdır.
Üretken emeğe yük bindiren, memurların ve sabit maaşlı çalışanların yaşam standartlarını kaçınılmaz olarak düşüren gelir vergileri ve nihayet, verirken mütevazı ama alırken doymak bilmez olan borç sermayesi, sermaye temettüleri üzerinden vergi öder. 1911 yılı vergi beyannamelerine göre, Bavyera'da alınan 253 milyon sermaye temettüsünün 8,1 milyonu devlet vergisi olarak ödenmiştir.

Tüm sermaye temettülerinin, sermaye üzerindeki tüm faizlerin, nihayetinde tüm halkın emeğiyle toplanması gerektiğini gördük. Kamu borçlarının faiz ödemelerinin,

Machine Translated by Google

Devlet bütçemizin en büyük kalemini oluşturan faiz ödemeleri üzerinden vergi ödemekle yükümlü olanların devlet gelirlerine son derece sınırlı bir katkı sağladığını gördük.

Nispeten büyüklük açısından, kapitalist toplam 60 milyonluk doğrudan verginin 8 milyonunu ödedi; bu da 1911'de Bavyera'da ödenen doğrudan devlet vergilerinin yalnızca sekizde biri ila altıda biri kadardır. Ancak doğrudan vergiler, toplam devlet gelirinin yalnızca beşte birini oluşturmaktadır. Dolayısıyla, borç sermayesi, devletin toplam ihtiyaçlarının yalnızca otuzda biri ila kırk sekizde birini karşılamaktadır.

Savaş sırasında, özellikle son yıllarda, vergi mevzuatının sermaye temettülerine daha güçlü bir vergi uygulamasına yöneldiği inkar edilemez, ancak dolaylı vergilendirme de az çok buna ayak uydurmuş, dolayısıyla göreceli büyüklükte pek bir değişiklik olmamıştır.

Reich'ın bütçesini düşündüğümüzde tablo daha da vahimleşiyor. Burada oranlar zaten çok daha az elverişli. Reich, federal eyaletlerle aynı vergi kaynaklarına sahip değil. Doğrudan vergiler federal eyaletlere ayrılmış durumda; Reich'ın işletmeleri, Reich'ın postanesi ve demiryollarıyla sınırlı (bunun Prusya devlet demiryollarını kapsamadığını unutmayın) ve sonuç olarak geriye yalnızca geçiş ücretleri ve dolaylı vergiler kalıyor.

Reich'ın gelir kaynaklarının büyüklük sırası (bkz. 1917 ve 1918 yılları için Alman Reich'ının İstatistik Yılları Kitabı) , 1915 yılında dolaylı vergilerden 1 milyar, özel gelirlerden (savaş katkısı, matriküler harçlar) 0,8 milyar vb. idi. Burada da aynı tablo yine karşımıza çıkıyor. Üçte birinden fazlası, tam olarak 1,3 milyarı, daha 1915 yılında Reich'ın borç faiz ödemeleriyle yutulmuştu. Burada da borç sermayesi yeniden devreye girdi. Burada da bunu karşılamak için tüm doğrudan vergilere ihtiyaç duyuyor. Şeker 163 milyon, tuz 61 milyon, bira 128 milyon, tütün, şnaps, köpüklü şarap, lamba yakıtı, kibrit, iskambil kağıtları ve sayısız başka ürün, tamamen kapitalistlerin cebine akan bir milyar markı bir araya getirmek için vergilendirilmek zorundaydı.

Bugün, Reich'ın borç faizinin nasıl ödeneceği bir muamma. Sadece faiz ödemeleri, 100 milyar dolarlık savaş tahvilleri ve diğer savaş kredilerine dayanarak [yılda] 8 milyar dolar yiyip bitiriyor. Posta ve demiryollarından elde edilen gelirlerin daha fazla artırılması pek mümkün değil. Geçiş ücretlerinde daha fazla artışa pek tahammül edilmiyor; bu nedenle, muhtemelen yalnızca dolaylı vergilerde beş veya on katlık bir artış kalıyor - bir imkânsızlık! - veya yalnızca ve yalnızca paranın faizine olan köleliğin kaldırılmasının bizi kurtuluşa götürebileceği açık içgörüsü. Tüm savaş tahvili ekonomisi muazzam bir kendini aldatmacaydı. Alman ulusu, savaşı için kendisinden yüz milyar dolar borç aldı. Bunun için kendisine 5 milyar dolar faiz sözü verdi; bu nedenle 5 milyar dolar vergi ödemek zorunda. Tüm fayda, sermaye temettülerinden o kadar çok para alıyor ki, onu kullanması mümkün değil ve yine de, gördüğümüz gibi, sermaye temettüleri üzerinden alınan vergiyle yalnızca oldukça mütevazı bir yüzde kesiliyor.

卐卐卐卐卐

Sunumumun ana hatlarıyla, birçok okuyucunun güzel senetlerinden elde ettikleri faiz gelirini kaybetme korkusunu ortadan kaldırmış olmayı umuyorum. Faiz ekonomisinin büyük bir kendini aldatmaca olduğunu tek bir örnekle kısaca göstereyim. Bununla birlikte, sağlam bir orta sınıf gelirinin üst seviyesine de bakmak istiyorum.

Bir hane reisinin 10.000 marklık bir emek geliri ve buna ek olarak 5.000 marklık bir sermaye temettü geliri olduğunu varsayalım. İlk etapta bunun yaklaşık 1.500 markı doğrudan vergi olarak ödenecek; ardından en az 1.000-1.200 marklık bir kısım yüksek kiralar şeklinde ödenecek.

Machine Translated by Google

Ebedi faiz için soyulup gitti. Beş veya altı kişilik bir aile için dolaylı vergiler şeklinde 1000 mark daha harcanması muhtemel ve daha şimdiden, küçük ve orta ölçekli kapitalistlerin önceki yıllardaki uygun vergi oranları altında elde ettikleri güzel sermaye temettülerinden geriye pek bir şey kalmadığı anlaşılıyor. Nitekim, bugün artık "fazlalık"tan söz edilemez; aksine, bugün mevcut muhteşem vergi önerilerine bakıldığında, emekten elde edilen gelirin önemli ölçüde daha fazla vergilendirileceği muhtemel.

Doğal olarak durum, diyelim ki, sadece 1 milyon sermaye temettüsü toplayan büyük kapitalist için oldukça farklı görünüyor. (Bu tür insanlar bugün Almanya'da oldukça fazla.) Bu şanslı adam sermaye temettüleri vergisinden en fazla 50-60 bin mark ödüyor. Dolaylı vergilerden de önceki örnekteki aile babasından daha fazlasını ödemiyor. Sonuçta bütçesiyle, günümüzün pahalı döneminde bile 40-50 bin markla oldukça rahat bir şekilde yaşayabilir. Eğer elinde yaklaşık 900.000 mark nakit kalırsa, bunun karşılığında %5'lik kredi faiziyle birlikte gelecek yıl 45.000 mark daha alacak ve bu da yasa gereği çalışan nüfusun sırtından olacak.

Sadece faiziyle geçinen küçük emekli şüphesiz zarar görecektir. Çalışabiliyorsa, elbette emeğinden gelir elde etmeye karar vermelidir. Böylece, fiziksel veya zihinsel çalışma potansiyelinden başka hiçbir şeye sahip olmayan milyonlarca yoldaşından çok daha iyi bir konuma gelir. Bunu istemiyorsa, servetini tüketmek zorundadır. Sonuçta, %5 faizle aldığı yıllık tutarı tüketmeye devam ederse, servetini tekrar tekrar kemirmek için 20 yılı vardır. Çalışamayacak durumda olan veya hastalık ya da yaşlılık nedeniyle güçsüz düşen kişiler için, toplumun tüm kesimleri için sosyal refahın geliştirilmesi yoluyla uygun bir geçim kaynağının sağlanması gerektiği açıktır.

Toplumsal refahı şu şekilde canlandırıyorum:

Diyelim ki, bugüne kadar 60.000 marklık bir sermaye yatırımının faiziyle geçinmek zorunda kalan yaşlı bir dul kadın, faiz köleliğinin yasal olarak ilan edilmesiyle gelir kaynağından mahrum bırakıldı. Burada, emeklilik sisteminin en geniş şekilde genişletilmesiyle, bahsi geçen kişiye sermayesine karşılık gelen bir emekli maaşı alma fırsatı verilecek ve bu sayede yıllık emekli maaşı önceki faiz getirisine göre artırılabilecek, böylece bu çevrede yaşayanlara bile paranın değer kaybını telafi edebilecektir. Böylece, örneğin, Reich'ın, eyaletlerin borçlanma araçlarından veya teminatlı tahvillerden teslim edilen 60.000 mark karşılığında, yıllık 4.000 marklık ömür boyu emekli maaşı verilebilir. Dul kadının çocukları varsa ve servetinin bir kısmını onlara vasiyet etmek istiyorsa, kendisine yalnızca 40.000 markın emekli maaşına dönüştürülmesine izin verilebilir; kalan 20.000 mark ise çocuklar için saklanabilir. 40.000 markın, emekli maaşı talep edenin yaşına bağlı olarak, alınan ana paranın 1/12'sine kadarı yıllık olarak verilebilir. Ayrıca, faiz köleliğinin kaldırılmasıyla baskıcı vergilerin kaldırılmasıyla dul kadının geçim maliyetinin önemli ölçüde azalacağını da belirtmek gerekir.

Nüfusun her kesiminin kişisel çıkarlarını ayrıntılı olarak incelemek bu makalenin kapsamını fazlasıyla aşacaktır. Böylesine devrimci bir talep kişisel çıkarlarla ilgili olamaz; ancak fikir hayata geçtikçe, sağlıklı sonuçların nihayetinde her bireye kişisel fayda sağladığı görülecektir.

Yukarıda daha önce izole edilmiş olan, savaş tahvilleri üzerindeki faizden nasıl kurtulunacağı sorunuyla, küçük kapitalistlerin -ki bununla hiper-Amerikan reklamcılığı yoluyla elde edilen yüz binlerce kişiyi kastediyorum-

Machine Translated by Google

Tasarruflarını savaş tahvillerine abone olmak için harcama kampanyası yürütenler, faizden hiçbir fayda görmemekle kalmıyor, çünkü bunun bedelini vergilerle kendileri ödemek zorunda kalıyorlar; büyük sermayenin korunması için hazırlanmış vergi mevzuatı sayesinde, milyon marklık abonelikler için faiz ödemelerini desteklemek zorunda kalıyorlar.

Bana öyle geliyor ki, bu acil hususların yanı sıra, çocuklarının refahı için herkese yapılan bir çağrı, endişeli tahvil sahiplerini, Reich'ın borçlarından ebedi faizden vazgeçmeyi tamamen doğal bir şey olarak kabul etmeye ikna etmelidir. Bu durumda, vatanına acil ihtiyaç içinde 10.000 mark veren vatansever, anaparayı bile azaltmadan, yüz yıl içinde 50.000 mark faiz alma iddiasından başka ne kaybeder? Çocukları ve torunları, sırf tüm faizi ödemek için sonsuza dek çalışmak zorundadır.

卐卐卐卐卐

Ödünç alınan meblağların geri ödenmesi sorunu çeşitli yollarla çözülebilir. Geçtiğimiz yılın [1918] 20 Kasım'ında Bavyera Halk Devleti hükümetine [Kurt Eisner yönetimindeki] sunduğum, söz konusu soruna ilişkin kısaca özetlediğim ana fikirlerimde, 20 yıl boyunca yıllık %5 oranında faiz ödemesinin yerine geri ödeme yapılmasını önermiştim. Hatta bundan sonra çok daha iyi bir öneride bulunabileceğime inanıyorum; basitliği nedeniyle kesinlikle tercihi hak ediyor: "Faizlerin iptali üzerine savaş tahvili senetleri geçerli sayılacaktır." İşte Kolomb'un Yumurtası. Bu önlemin avantajı, her şeyden önce, hiç kimsenin bundan gerçekten bir şey hissetmemesidir. Savaş tahvili senetleri depolarda beklemeye devam ediyor; ancak hiçbir genç, bir kitap, bir dolap veya birinin arkadaşına ödünç vereceği başka bir yararlı nesneden daha fazla bunları alamıyor.

Paraya ihtiyacı olan biri, savaş tahvili çıkarıp onunla ödeme yapar.
Sonuçta savaş tahvilleri, diğer 10, 20, 100 ve 1000 marklık banknotlarımız kadar güzelliğe ve kağıt değerine sahiptir. Faiz ekonomisinden faizsiz ulusal ekonomiye böylesine sorunsuz bir geçişte piyasanın parayla dolup taşmasından kesinlikle söz edilemez.
Ekonomi. Tüm savaş tahvilleri, banka kasalarında veya halk tarafından güvenli kabul edilen yün çoraplar ya da gübre yığınları gibi diğer gizli yerlerde, iyi korunmakta ve saklanmaktadır. Nitekim, yaklaşık 40 milyar dolar tutarındaki ihraç edilmiş kağıt paramızın da dolaşımda olmadığı, ancak çoğunlukla yukarıda açıklanan şekilde istiflendiği inkâr edilemez. Savaş öncesi ekonomik patlama dönemlerindeki para ihtiyacımız da yalnızca 4-6 milyar dolar civarındaydı ve giderek daha da gelenekselleşen nakitsiz ekonomide bugün bunun iki katından fazlasına ihtiyaç duymamız düşünülemez .

卐卐卐卐卐

Faizin iptali, tüm sabit faizli varlıklar için aynı şekilde yapılmalıdır. Bu varlıklar için, tıpkı temettü getiren varlıklarda olduğu gibi, özellikle ipotekler için, başlangıçta önerilen 20 veya 25 yıllık yıllık emeklilik "geri ödemesi" önerilmektedir.

İpoteklerde faiz köleliğinin kaldırılması, şüphesiz konut sorununun çözümü, fahiş kiralardan kurtuluş anlamına geliyor. İpotek sahibinin neden bu kadar yüksek faiz ödediği hiç de açık değil.

---

6 Feder, daha sonraki bir bölümde, savaş tahvili sertifikalarının para birimi olarak kullanılmasına izin vermenin doğru olmadığına karar verdiğini belirtiyor. En iyi fikir. Bunun yerine banka kredisine dönüştürülmesini öneriyor.

Machine Translated by Google

Bir ipotek sahibinin bir kez ödünç verilen bir meblağın faizinden ebediyen faydalanması gerekirken, neden ona zahmetsiz ve sonsuz bir mal akışı sağlanmalı, neden büyük bir halk kitlesi, sırf bu sağlıksız faiz ilkesi yüzünden, her yıl yüksek kiralar ödemeli? Çok kısa bir şekilde araya girelim ki, kiraların tamamen iptal edilmesinden söz etmek mümkün değil, çünkü elbette evlerin yönetimi ve bakımı sürekli emek ve para gerektirir. Dolayısıyla kiraların düşürülmesi, ancak ipoteklerin geri ödenmesiyle kendiliğinden gerçekleştiği sürece gerçekleşebilir.

Yalnız bir noktayı açıkça vurgulamak gerekir: Faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasının, girişimci ruha, üretici emeğe, mal üretimine, servet edinmeye hiçbir şekilde engel teşkil etmediği sürece, toplam değer üreten emeğimizle en ufak bir ilgisi yoktur. Aksine, gördüğümüz gibi, tüm emekçi halk boğucu, mantıksız, ağır bir yükten kurtulur; ruhsal yaşamımız sarhoş edici bir zehirden arınır.

卐 卐 卐 卐 卐

Faiz sorununun ne kadar verimli olduğunun tarih boyunca ne kadar doğru bir şekilde kabul edildiğini, bütün çağlarda ve bütün milletlerde zihinlerin bu konuyla meşgul olmasından anlayabiliriz...

Eski Ahit'in çeşitli yerlerinde, örneğin Levililer 25 ve Tesniye 15'te, faizin kesilmesine ilişkin düzenlemeler buluyoruz; yedinci yılın her zaman bir kabul veya jübile olması gerektiği, bu yılda halkın bütün borçlarının silinmesi gerektiği şeklinde.

Solon, MÖ 594 yılında kişisel borç köleliğini bir yasayla kaldırdı. Bu yasaya büyük Seisachtheia (yüklerden kurtulma) adı verildi.

Antik Roma'da M.Ö. 332 yılında çıkarılan Lex Gemicia, Roma vatandaşlarının faiz almasını tamamen yasaklamıştı.

Justinianus döneminde bileşik faiz yasağı getirilmiş ve gecikme faizi, başlangıçta ödünç verilen tutara ulaştığında artık hiçbir şekilde faiz talep edilemeyeceği hükmü getirilmiştir.

Papa I. Leo (Büyük), 443 yılında faiz almayı genel olarak yasakladı; o zamana kadar sadece din adamlarının borçtan faiz talep etmesi yasaktı. Faiz yasağı artık Kilise Hukuku'nun bir parçasıydı ve aynı zamanda laikler için bağlayıcı bir düzenlemeydi. Laik mevzuat da giderek kilise görüşleriyle uyumlu hale geldi ve hatta faiz almanın cezalandırılması tehdidinde bulundu. Bunu, Kutsal Roma İmparatorluğu'nun 1500, 1530 ve 1577 yıllarındaki polis yönetmeliklerinde görüyoruz.

Elbette, bu tür yasalar o zamanlar çokça karşı çıkılıyor ve sık sık ihlal ediliyordu ve bu oldukça kısa tarihsel retrospektifte, şaşırtıcı bir tarihsel gerçek olarak, 11. ila 17. yüzyılların kilise hukukunda faizin Hıristiyanlara yasak olmasına rağmen, Yahudilere izin verildiğinden bahsedilebilir.

Bu güçlü yük atma yöntemlerinin hangi ekonomik tümörlere yol açtığını her bir örnekte incelemek olağanüstü derecede ilgi çekici olurdu. Özellikle hangi güç ve kuvvetlerin faiz yasaklarını defalarca ihlal ettiğini görmek çok değerli olurdu.

Orta Çağ'da tefecilere kısa süreli iş yaptırılırdı; kanları kuruduktan sonra çiftçiler veya vatandaşlar bir araya gelip vurguncuları öldüresiye döverlerdi. Bugün ise

Machine Translated by Google

faiz sorununun bambaşka bir aşamasına girildi. Bu tür katliamlar son derece kınanmaktadır.

Ayrıca artık, iltihaplı ceplerin çıkarılmasıyla mücadele edilebilecek, hastalığın yerel olarak sınırlı bireysel belirtileri söz konusu değil; yaşanan, tüm insanlığın ciddi biçimde hastalanmasıdır.

卐卐卐卐卐

Şunu en çok vurgulamak gerekir ki, tam da çağdaş kültürümüz, tam da ekonomik ilişkilerin uluslararası niteliği, faiz ilkesini bu kadar öldürücü kılmaktadır.
Yukarıdaki tarihsel retrospektif, günümüz koşulları için bir benzetme olarak da değerlendirilmemelidir. Babilliler Asurluları, Romalılar Kartacalıları, Cermenler Romalıları yendiğinde, faiz köleliği devam etmedi; uluslararası dünya güçleri yoktu. Savaşlar da borçlanma yoluyla değil, barış döneminde biriktirilen hazinelerle finanse ediliyordu. David Hume, Kamu Kredisi Üzerine Deneme adlı eserinde bu konuya çok güzel bir genel bakış sunar. Yalnızca mülkiyetin sürekliliği ve uluslararası hukuku olan modern çağ, borç sermayesinin sonsuza kadar artmasına izin verir. İsa'nın doğumunda faize yatırılan kuruş artık yoktur, çünkü o zamandan beri tüm mülkiyet hakları defalarca şiddete boyun eğmek zorunda kalmıştır; buna karşılık, yaşlı Rothschild'in faize yatırdığı kuruş hâlâ mevcuttur ve uluslararası hukuk varsa, sonsuza dek var olacaktır.

Ayrıca, Dünya'nın geniş bir bölümünün ancak modern çağda doğal ekonomiden para ekonomisine geçtiği göz önünde bulundurulmalıdır. Bu bağlamda, faiz alma konusundaki tüm kısıtlamaların ve aynı şekilde faize ilişkin tüm yasakların ancak 19. yüzyılın ortalarında kaldırılmış olması oldukça önemlidir: örneğin İngiltere 1854'te, Danimarka 1856'da, Belçika 1865'te, Avusturya 1868'de.

Dolayısıyla, faizin paranın mülkiyetinden ayrılmaz bir unsur olduğu anlayışının günümüzdeki başlangıcı yarım asırdan çok da eski değil. Ancak tam da bu faiz anlayışı, paranın ilk kez, bildiğimiz evrensel zorlamanın şeytani gücüne dönüşmesine neden oldu.

Devletlerin kapitalistlere olan borçlanmasının başlangıcı ve giderek artması da ancak 19. yüzyılın ortalarına dayanır . Devletin, halk topluluğunun emanetçisi olmaktan çıkıp kapitalist çıkarların emanetçisi haline geldiğini ancak o zamandan beri görüyoruz. Bu gelişme, tüm ülkelerde karşılaştığımız ve daha önce de belirttiğimiz gibi, yalnızca Mammonist çıkarlara hizmet eden ve devasa bir dünya kredisi yapısıyla taçlandırılması gereken savaş tahvillerinde zirveye ulaşmıştır.

卐卐卐卐卐

Bu kısa retrospektifler, borç sermayesine, kendisinden sonsuza dek ve bitmek bilmez bir şekilde büyümek için dünya üstü bir güç verilmesi gerektiği varsayımından nihayet kurtulmamızı kolaylaştırmalıdır. Bu güç, korkunç bir tükenme potansiyeliyle donatılmıştır. Dünyevi işlerden ve kötülüklerden etkilenmeyen borç sermayesinin, geçicilikten, yıkım güçlerinden, dev silahlarımızın atışlarından etkilenmeden bulutların üzerinde taht kurabileceği fikrinden kurtulmalıyız. Çünkü mermilerle paramparça olan evler, kulübeler, demiryolları ve köprüler bile toza ve küle dönüşse bile, ipotekler varlığını sürdürecektir;

Machine Translated by Google

Demiryolu tahvilleri ve kamu borç senetleri silinmiyor. Köyler, şehirler, tüm iller savaşın çılgın yıkımına kurban gitse, sonuç ne olur? Yeni borç senetleri bunun anlamı. Bulutların üzerinde taht kuran Altın Enternasyonal, açgözlü gözlerle insanlığın çılgınca hücumunu izliyor. Ve tüm insanlığın sonunda yalnızca Mammonizmin faiz kölesi olarak hizmet edeceği zaman çok da uzak değil.

Fikir uluslararasıdır; tüm dünyayı özgürleştirmelidir. İlk önce bunu başaran millete selam olsun.
cesur bir adım atar. Yakında diğerleri de onu takip edecektir.

Bana sıklıkla yöneltilen, bu fikrin ulusal çapta gerçekleştirilebilir olup olmadığı sorusu,
Evet diye cevaplayın. İçsel olarak borçluyuz.

Yabancı faiz taleplerine karşı şimdilik doğal olarak güçsüzüz; bunların ödenmesi gerekiyor. Aşırı sermaye çıkışı mümkün olduğunca engellenmeli, ancak kanun koyucu cinayet, adam öldürme, dolandırıcılık vb. suçlara karşı yasalar çıkarmaktan ne kadar kaçınırsa, çünkü her zaman hainler olacaktır, tıpkı bir halkın bütünüyle kamu maliyesinin iyileştirilmesi için gerekli görülen bir adımı atmaktan kendini alıkoymaması gerektiği gibi, halkın en iyi kesimlerinin ganimetlerini ülke dışına güvenli bir şekilde taşımaya çalışmaması nedeniyle de. Yüz milyonlarca, hatta milyarlarca dolarlık savaş tahvili sertifikasının yurt dışında harcanacağını varsaysak bile; bu bile faiz köleliğini ortadan kaldıramamak için önemli bir neden olamaz; çünkü oransal olarak, 250 milyar marktan fazla sabit faizli yerli yatırım varlığının büyük çoğunluğu hâlâ ülkede olmalıdır.

Tekrar kısaca özetleyelim. – Faiz köleliğinin ortadan kaldırılması, kamu maliyemizin nihai ve kalıcı iyileşmesinin radikal yoludur. – Faiz topluluğunun ortadan kaldırılması, baskıcı doğrudan ve dolaylı vergilerden vazgeçme olanağı anlamına gelir, çünkü devlet işletmeleri, özellikle daha uygun sektörlerin (iç su yolları, elektrik, hava trafiği vb.) kamulaştırılmasından sonra, kamu hazinesine devletin tüm sosyal ve kültürel görevlerini destekleyecek yeterli fazlalık sağlayacaktır.

Bu mali kaygının yanı sıra, faiz ortaklığının ortadan kaldırılması, üretken emeğe her alanda hak ettiği önceliği tanıyacaktır. Para, ulusal ekonomimizin güçlü itici gücünde bir hizmetkâr olmak üzere, kendisine uygun rolüne geri dönecektir. Yine olduğu gibi, tamamlanmış emeğin bir belgesi haline gelecek ve böylece çağımızın azgın para hırsından uzak durmak gibi daha yüce bir hedefe giden yol açılacaktır.

Bu fikir, tüm çalışan nüfusun birleşik bir cephesinin kurulmasını işaret ediyor: Daha önce gördüğümüz gibi, borç sermayesinin tatmini için dolaylı vergilerle ağır bir yük altında olan mülksüz emekçiden, memur ve çalışanlardan oluşan tüm burjuva sınıfından, sefil konutlar, tarım arazisi kiraları, banka faizi vb. şeklinde paranın acımasız tiranlığını hisseden çiftçilik ve küçük esnaf orta sınıfından, büyük sanayimizin önde gelen başkanlarına, mucitlerine ve yöneticilerine kadar. Hepsi de büyük borç sermayesinin pençelerinde az çok birbirlerine kenetlenmiş durumdalar ve hayatlarının ilk görevi her zaman emeklilik maaşları, temettüler ve perde arkasında oynayan para güçleri için faiz uğruna çalışmak. Entelijansiyanın tüm çevreleri de – sanatçılar, yazarlar, oyuncular, akademisyenler ve diğer bağımsız meslek sahipleri – bu gruba dahildir.

Büyük kredi sermayesi, doğal kişiler topluluğu veya faiz ilkesinin kişileştirilmiş hali olarak, sınırsız kontrol arzusunun gerçeğini bilinçli veya içgüdüsel olarak gizlemeye çalışsa da ve tüm hukuk geleneğimiz Roma hukukuna, dolayısıyla bir plutokrasinin korunmasına hizmet eden hukuka dayalı olarak, mülkiyetin korunmasını her zaman güçlü bir şekilde vurgulamış ve bununla halkımızın adalet duygusuna nüfuz etmiş olsa da, faiz köleliğinin kaldırılması

Machine Translated by Google

Para, Altın Enternasyonalinin tüm dünyayı tehdit eden ekonomik köleleştirme tehdidinden kurtulmanın tek yolu olarak, çağımızın zihniyetini kirleten ve yozlaştıran Mammonizm zehrini temizlemenin yollarından biri olarak gelmelidir.

Savaş Tahvillerinin Banka Kredisine Dönüştürülmesi

1. maddede yer alan savaş tahvili senetlerinin vb. yasal ödeme aracına dönüştürülmesi talebi, birçok kez, bunun piyasayı aşırı miktarda parayla dolduracağı itirazıyla karşılaşmıştır. Bu itirazın kendisi başlı başına oldukça hatalıdır. Enflasyon, savaş tahvilinin varlığıyla bile ortaya çıkar.

Ancak, yanlış olmasına rağmen, para birimi olarak ilan edilen bu senetlerin fiziksel varlığına ilişkin endişenin ortadan kalkmadığı ve bu nedenle gerçekçi olmamasına rağmen, sanki yeni bir enflasyon yaşanmış gibi talihsiz yan etkilere yol açabileceği doğrudur. Bu nedenle, 1. maddeyi değiştirerek, faiz ödeme yükümlülüğünün yasama organı tarafından kaldırılmasının ardından, savaş tahvili senetlerinin ve diğer kamu tahvillerinin [para birimine değil] banka kredisine dönüştürülmesini talep ediyoruz.

Bu formülasyonun büyük bir avantajı, savaş tahvillerinin kâğıt olarak fiziksel varlığının sona ermesidir; savaş tahvili sertifikaları bankalar, bankerler, tasarruf kuruluşları vb. tarafından Reichsbank'a teslim edilecek ve nominal değer üzerinden bir kredi notu düzenlendikten sonra imha edilecektir. Böylece Almanya'daki hemen hemen her kişi kullanabileceği bir banka kredisi, yani açık bir banka hesabı alacaktır.

Böyle bir prosedürün büyük bir avantajı da, daha büyük yatırımların özel mülkiyette tutulmasının mümkün olmaması olacaktır, çünkü belirli bir sürenin geçmesinden sonra teslim edilmeyen sertifikalar geçersiz sayılacaktır.

Dahası, en azından savaş tahvillerinin ülke dışında ne kadar harcandığını kontrol etmek mümkün olurdu [böylece Almanya'nın ticaret dengesi etkilenirdi]. Ancak son nokta, faiz köleliğinin kaldırılmasının gerçekleşmesini hiçbir şekilde engellememelidir. Yabancı ülkelere kıyasla kendimizi gerçekten çok zayıf hissettiğimizden, (sadece) yurtdışından gelen faiz taleplerini karşılamalıyız. Şahsen, yabancı tahvil sahipleri için bile faizin iptalini desteklememiz gerektiği görüşündeyim. Yabancı faiz taleplerinin silah zoruyla uygulanacağından korkmamıza gerek yok, çünkü [savaş çılgınlığından] öz bilince benzer bir duruma geri dönme konusunda çok fazla ilerleme kaydedildi ve tarihte henüz özel kişileri etkileyen mali önlemler nedeniyle büyük bir devlete karşı bir savaş eylemi yapılmadı.

Almanya'dan gelen Mayer, Schulze ve Cohn Beylerin, sınırdan taşıdıkları Alman savaş tahvillerine dayalı faiz talepleri nedeniyle, Fransız halkının bile Almanya'ya ültimatom vereceği düşünülmemelidir.

Bunun ötesinde, dünyanın geri kalanına bir devlet iflasının görünümünü bile önlemek için, savaş tahvillerinin bir piyangosu düzenlenebilirdi; bu piyango, elbette, gerekli sertifikaların teslimi yoluyla elde edilen istatistiklere dayanarak kolayca manipüle edilebilirdi; böylece ilk başta yalnızca yurtdışındaki insanlara ait olduğu varsayılan numaralar çekilip Reich banknotlarıyla ödenebilirdi.

Üçüncü bir husus ise, savaş tahvillerinin dağıtımının memnuniyetle karşılanması ve buna bağlı olarak servet vergisinin olağanüstü basit bir şekilde toplanması için hâlâ mevcut olan fırsat olacaktır. Elbette bursiyerlerin, Reichsbank ofislerine Bay NN'nin hesabına şu kadar mark vergi yüklemeleri talimatını vermeleri yeterli olacaktır. Bu şekilde vergi-

Machine Translated by Google

Ödemeler çok daha zahmetsiz olurdu - ancak elbette vergi mükelleflerinin itiraz hakkı tam olarak varlığını sürdürürdü.

Savaş tahvillerinin banka kredilerine dönüştürülmesiyle, belirli bir toplumsal eşitleme de sağlanabilirdi. Zira savaş tahvillerine yapılan küçük yatırımlar, yani savaş tahvili aboneliğinin gerçekten vatanseverlik eylemi sayılması gerekenlerin tüm küçük abonelikleri (örneğin 5 veya 10 bin marka kadar) nominal değerde ödenirken, tüm büyük abonelikler belirlenecek bir oranda kredilendirilebilirdi. Diğer tüm devlet kağıtlarının kredileri de aynı şekilde ele alınırdı.

Hukuk Talebine İlişkin Özel Yorumlar Manifesto

§ 1

Bütün devlet ve belediye borçlanma senetlerinin aynı şekilde ele alınması kesinlikle zorunludur, çünkü ancak faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasıyla birlikte tüm para sistemimizin böylesine birleşik ve geniş çaplı bir düzenlemesi gerçekleştirilebilir.

§ 2'de

Faiz köleliğinin kaldırılmasının, diğer tüm sabit faizli senetler için de aynı anda uygulanması gerektiği açıktır; böylece, yalnızca kamu senetleri faizsiz ilan edilseydi, bu senetlerde saçma bir patlama yaşanmazdı. Borcun bu şekilde azaltılması, yıllık geri ödemelerle sağlanacak ve böylece tüm borç yüklü varlıkların sürekli ve istikrarlı bir şekilde borçsuzlaştırılması sağlanacaktır.

§ 3'te

Bu paragraf, önceki paragraflarla ve 5. maddedeki ipotek kredilerinin millileştirilmesi talebiyle yakından ilişkilidir. İpotek borcu altında olan çiftçi veya ev sahibi, daha önce olduğu gibi, alacaklılarına ödemek zorunda olduğu tutarı ödemeye devam eder, ancak artık sonsuz faiz olarak değil, geri ödeme olarak. Dolayısıyla, mevcut faiz oranına bağlı olarak 20, 25 veya 30 yıl sonra, arazi ve ev mülkiyeti borçtan kurtulacaktır. (İpotek bankası da doğal olarak ancak bu süre zarfında ipotek sahiplerine teminatlı tahvillerin faizini ödemeye devam edebilir.) Bu borçtan kurtulmayla birlikte, topluluğun ipoteklerden kurtulan gayrimenkul üzerindeki mülkiyet hakkı da ortaya çıkar.

Öncelikle konutların evrensel bir sicili, daha doğrusu bir gayrimenkul kadastrosu yapılmalıdır; çünkü borçsuz gayrimenkul mülkiyeti, doğal olarak, yatırılan sermayenin geri ödenmesi hakkına ve ayrıca kiranın bir kısmına sürekli bir hakka, gayrimenkul mülkiyetiyle birlikte gelen tüm ücretleri, masrafları vb. ödeme hakkına ve ayrıca sahibinin bizzat yaptığı iş için uygun bir tazminata da sahiptir7 .

Bunu bir kentsel apartman örneği üzerinden genel hatlarıyla ele alalım.
Evin değeri 100.000 marktır. Buna karşılık, 1. pozisyonda %4 faizle 50.000 marklık bir ipotek bankası yatırımı, 1. pozisyonda %5 faizle 20.000 marklık bir kurumsal olmayan yatırım kaydedilmiştir.

Konut kayıtları ile borçsuz mal sahiplerinin hakları arasındaki bağlantı, amaç kira geliri artışını makul ölçüde karlı tutacak şekilde yönetmek olmadığı sürece kafa karıştırıcıdır .

Machine Translated by Google

2. pozisyon ve 30.000 mark, ev sahibinin kendi ödediği miktardır. Kira geliri 7.000 marktır. Bu miktardan birinci ipotek için 2.000 mark, ikinci ipotek için 1.000 mark ve masraflar, giderler vb. için 1.000 mark olmak üzere toplam 4.000 mark ödenmelidir. Böylece ev sahibine, kendi yatırdığı 30.000 marklık sermayesi için faiz ödemesi olarak 3.000 mark kalır.

Faizin yasal olarak kaldırılmasının ardından on yıl sonra durum şöyle: 1. ipotek 30.000 mark, 2. ipotek 10.000 mark. Ev sahibi sermaye yatırımını tamamen geri kazanmış, ancak diğer yandan 50.000 mark tutarında yeni bir kamu mülkiyet hakkı oluşmuştur. Bununla birlikte, devletin kira geliri üzerinde söz sahibi olma ve kira tutarını belirleme hakkı doğmuştur8 .

Geri ödeme konusunda, ev sahibini ipoteklerle aynı kefeye koymak haksızlık olur. Zira onun sermayesi, faiz köleliğinin kaldırılmasıyla etkilenmesi gereken dar anlamda saf kredi sermayesi değildir; burada "risk" sermayesinden, özellikle de değerli bir mala, özellikle de bir eve dönüştürülen paradan bahsediyoruz. Dolayısıyla, daha uzun bir ödeme vadesi mi yoksa evin işletme giderlerine kalıcı olarak karşılık gelen bir yüzde mi ekleneceği ev sahibine kalmıştır.

Burada bağlayıcı herhangi bir öneride bulunmak amaçlanamaz; sadece faiz ekonomisinden faizsiz ekonomiye sorunsuz bir geçişin gayrimenkul alanında bile nasıl gerçekleşebileceğine dair önerilerde bulunulmaktadır.

Örneği tamamlamak için, 25 yıl sonraki durumun şu şekilde olduğunu varsayalım: o zamana kadar tüm ipotekler ödenmiş olacak; yalnızca kalıcı giderler aynı kalacak veya evin yaşı daha büyük olduğundan 1000 marktan belki de 1500 marka yükselecek. Ev sahibine bu tutardan sağlanan getiri de yaklaşık 1000 ila 1500 mark olacak; dolayısıyla, kira gelirlerinin yaklaşık 3000 markının pazarlık konusu olmayan giderleri karşılamaya gittiği, kira gelirlerindeki orijinal 7000 markın kalan 4000 markının ise serbestçe harcanabilir olduğu anlaşılıyor. Dolayısıyla devletin kiraları yarıdan fazla düşürme olanağı var; bunu örneğin işçi konutlarında yapacak veya kiraları yalnızca %20, %30 veya %40 oranında düşürebilir ve böylece aradaki farktan diğer kamu ihtiyaçları, özellikle de doğal olarak kamu tarafından yürütülen konut inşaatı için muazzam bir gelir kaynağı elde edebilir. Konakların kiraları düşürülmüyor, hatta çok fazla düşürülmüyor; bu da daha iyi konut inşası veya özel sosyal amaçlar için çok büyük ek kaynaklar sağlıyor. Ancak bu gelecek durumu, toplumun (devletin) yukarıda özetlediğim şekilde, işçi konutları için kirayı düşürerek kira miktarını belirlemeye katılmasının içsel gerekçesini ortaya koyuyor ve ben bunu çok verimli bir olasılık olarak görüyorum.

Devletin gayrimenkul mülkiyetine katılım hakkının artmasında ayrıca;
sağlam bir ihraç bankasının ve ipotek alacaklılarına kredi verilmesinin temeli.

§ 4 ve 5 hakkında

Bu paragraflar, tüm para sisteminin toplumsallaştırılmasını talep ediyor. Para, yalnızca ve yalnızca kendi topluluğu tarafından verilen tamamlanmış emeğin bir belgesidir.

8 Feder, 50.000 mark rakamını nasıl elde ettiğini belirtmiyor: Bu rakam, apartman dairesinin değerinin yarısı kadar, ancak aynı zamanda şirket ipotek tutarına da eşit. Muhtemelen en önemli nokta, ipoteklerde ödenmesi gereken miktardan fazla olmaması ve bu nedenle ev sahibine herhangi bir sıkıntı yaşatmamasıdır. Feder'in zahmetsiz geçişe verdiği önem göz önüne alındığında, eğer evin borcu değerinin yarısından az olsaydı, Feder'in planına göre devlet yine de ipoteklerde ödenmesi gereken miktardan daha fazla bir mülkiyet payı talep etmeyecektir.

Machine Translated by Google

Devlet. Jeton basmak, devletin egemen temel haklarından biridir. Devlet jetonlarının taklit edilmesi en ağır cezalara tabidir; bu nedenle, para sisteminin toplumun denetimine alınması oldukça güçlü bir toplumsal taleptir. Toplumun iş gücü, jetonların tek dayanağıdır ve bu temel gerçeğin takdir edilmemesi, genel olarak kamu maliyemizin bozulmasına ve genel olarak para sisteminin tam bir anarşiye sürüklenmesine yol açmıştır.

5. Madde'de önerilen, özel bankacılar tarafından kişisel ve ticari kredilerin devredilmesiyle, toplam kredi sisteminde daha derin bir kesinti meydana gelir. Devlet kredi sistemi için olduğu kadar belediye ve hatta gayrimenkul kredisi için de, faiz köleliğinin kaldırılmasına azami titizlik ve enerjiyle bağlı kalmak gerekir, çünkü bu, genel olarak sosyal devlet için vazgeçilmez bir ön koşuldur.

Kişisel kredide durum farklı. Kişisel kredinin faizsiz olmasını da talep ediyoruz; ancak bu talep aynı muazzam ve asli önemi taşımıyor. 250 milyar dolarlık sabit faizli kredi sermayesini hatırlıyoruz.

temettü ödeyen tek 12 milyarlık hisse senedi.

Bu tür krediler, hisse senetleri, katılım belgeleri, maden hisseleri, hisse senedi yatırımları vb. risk sermayesidir. Bu sermayenin getirisi, paranın emanet edildiği kişilerin çalışkanlığına ve verimliliğine bağlıdır. Burada, kişisel güven meselesinin yanı sıra risk ve kayıp tehlikesi unsuru da devreye girer. Bunun için, özel bir tür tazminat hâlâ vazgeçilmez görünmektedir. Hisse senedi vb. sahibi, parasını emanet ettiği işletme hiçbir şey kazanmazsa hiçbir şekilde tazmin edilmez veya fayda görmez. İşletme batarsa parasını tamamen kaybeder.

Örneğin, Reicheisenbahn'ın tahvil-tahvil sahipleri için durum farklıdır.
Reich'ın demiryolları [Elsaß-Lothringen'de] Elsaß-Lothringen'in kaybıyla tamamen yok oldu. Buna rağmen, demiryolu tahvili sahipleri faiz ödemelerini almaya devam ediyor. Kimden? Kolektif vergilerden. Demiryolları, geçen yıl Prusya ve Bavyera'da olduğu gibi herhangi bir büyüklükte bir açık bakiyeyle çalışabilir; ancak tahvil sahipleri yine de faiz ödemelerini alıyorlar. Kimden? Çalışan nüfusun iş potansiyeli ve tüketiminden ödenen haraçtan.

Bu temel ayrımı nihayet netleştirmek için, şunu yapmak istiyoruz:
Vampirin insanların çalışma potansiyellerini nereden emdiğini fark etmek.

Böylece, kişisel kredi, özel banka aracılığıyla kişisel işlemlere ayrılmalı, daha doğrusu yeniden tahsis edilmelidir. Bankacının şahsen aşina olduğu kredi arayan kişinin kişisel verimliliği, kişisel kredi için yine belirleyici faktör haline gelmelidir. Devlet tarafından belirlenen ücretler, faiz köleliğinin kaldırılmasıyla birlikte başlayacak olan paranın akışkanlığına göre kendiliğinden düzenlenecektir.

§ 6'da

5. maddenin temel noktası, özellikle temettü varlıkları için de geçerlidir. Sosyal devlet-toplumun çıkarları doğrultusunda, büyük sanayi işletmelerine de ödünç verilen sermayenin geri ödenmesinin sağlanması talep edilmelidir; böylece, bireysel sanayi işletmelerinin yalnızca yatırımcı olanlara olan borçlarının azaltılması sağlanabilir.

Zira aslında, borç-sermaye ilişkisinde tüm halklara karşı gözlemleyebildiğimiz şey, burada daha küçük bir ölçekte tekrarlanıyor. Burada da kapitalist işçiyi sömürüyor,

Machine Translated by Google

ustabaşı, mühendis, girişimci, hepsi eşit olarak, çünkü temettü kazanma zorunluluğu önceliklidir9 .

Ancak, eğer sanayi ve işletmeleri ebedi faiz emicisinden kurtarırsak, o zaman ürün fiyatlarının düşürülmesi ve artı değerin kısmen topluma, kısmen işçilere, orta düzey yöneticilere ve belirli işletmelerin yönetim kurullarına, dolayısıyla gerçekten yalnızca üretimi ve değerleri yaratanlara dağıtılması için yol açılır.

§ 7'de

Bu paragrafta, doğal olarak, analoji faizsiz bir temel üzerine inşa edilebilecek tüm sigortacılık alanı da devreye giriyor. Ödenen primler faiz eklenerek artmaz; aksine sigorta şirketleri tasarruf kurumlarına dönüşür; yani sigortanın riski ve avantajı korunur. Bunun için siyasi camianın sorumluluk üstlenmesi gerekir.

§ 8'de

Sayısız borç senedimizin muazzam hacmi nedeniyle paramızın değer kaybetmesiyle ilgili olarak, güçlü kademeli bir servet vergisi talep ediyoruz. Bu vergide vurguyu "güçlü kademeli"ye yapıyoruz.

Banknot sayısının azaltılması vb. için [sabit] bir servet vergisi, insanların gözüne kum atarak kendini kandırmaktan başka bir şey olmaz. Çünkü eğer ben de her yerdeki tüm servetin yarısını müsadere edip karşılığında tahvil alıp bunları kağıt hamuruna çevirsem, gerçekte elde edilen tek şey kağıt miktarının azalması olur; buna karşılık bir dönüşüm faktörü, dolaşımdaki tüm kağıtların hayali değerini eskisi gibi artırır. Gerçek değer her zaman yalnızca tüketim ve kullanım mallarına aittir, tamamlanmış emek karşılığında verilen kağıt kuponlarına asla ait değildir.

Bir diğer soru da, ulusal paramızın döviz kurunun iyileştirilip iyileştirilemeyeceğidir. Ancak döviz kurunun bu şekilde iyileştirilmesi bile, nihai analizde yalnızca iş potansiyeline ve üretime, yani toplam ulusal ekonomimizin üretim kapasitesine bağlıdır.

İtirazlar ve Çürütülmeleri

Hiçbir fikir, özellikle de faizin kutsallığı ve dokunulmazlığı hakkındaki köklü varsayımlardan böylesine radikal bir şekilde uzaklaşan bir fikir, muhalefet olmadan kendini kanıtlayamamıştır. Hem halihazırda dile getirilen hem de beklenen itirazlar göz önüne alındığında, her zaman iki yönlü bir gözlem yapılması gerekir: İlk olarak, yapılan itirazların hangi kısmı faiz köleliğinin ortadan kaldırılması fikrinin kasıtlı olarak çarpıtılmasına dayanmaktadır? İkinci olarak, tüm samimi ve olgulara dayalı kuşkulara yanıt olarak ne söylenmelidir?

En sık karşılaşılan itiraz ise şu iddiadır: Faiz olmadan kimse borç vermez.

9 Bu, anonim şirketlerin bir sorunudur. Almanya'da yaygın olduğu gibi, ailelerin tam mülkiyetinde olan şirketler. bu özelliğe sahip değiller.

Machine Translated by Google

Aslında artık kimsenin parasını ödünç vermesini istemiyoruz. Kredi, hileydi,
Ekonomimizin düştüğü ve şimdi çaresizce içine düştüğü tuzak.

Halk gerçekten acilen daha fazla sermayeye ihtiyaç duyuyorsa, ihtiyaç duyduğu parayı merkezi devlet hazinesinden faizsiz olarak alır ve sadece geri ödemesi gerekir. Sonunda yeni banknotlar basacaktır. Faizli senet neden bassın ki?! Kâğıtın faiz getirip getirmemesinin hiçbir önemi yok! Tek dayanağı halkın iş ve vergi potansiyelidir. Neden her kamu harcamasına en başından itibaren sonsuz faizin ağır yükünü yüklesinler ki?

Evet, ama devlet toplum için kültürel çalışmalarını nasıl yerine getirmeli? Hâlâ ihtiyacı var.
para ve bu görevde adil olmak ancak faizli krediler yoluyla mümkün olabilir.

Bu iddia, tamamen Mammonist bir düşünce tarzına dayanmaktadır. Bu Manifesto'nun dikkatlice okunmasından sonra, kasıtlı olarak yanlış yönlendirmeye yol açacak şekilde hesaplanmış olması gerekir; çünkü ilk olarak, faiz köleliğinin kaldırılmasından sonra devletin tüm kültürel ve sosyal görevlerinin devlete ait işletmelerden, posta hizmetleri, demiryolu, madenler, ormanlar vb. gelirlerinden, başka hiçbir şeye gerek kalmadan karşılanabileceğini kanıtladık. İkinci olarak, egemen halk devleti [Volksstaat], Mammonist devlette kural olarak ilan edilen faiz getiren sertifikalar yerine faizsiz değer jetonları ihraç ederek, istediği zaman özel kültürel görevlerle ilgilenme yetkisine sahiptir. Devletin, tamamen gereksiz olan ebedi bir faiz vaadiyle, örneğin demiryolu, kanal ve hidroelektrik inşaatı gibi özel kültürel görevleri neden kendisi için daha maliyetli hale getirdiğini anlamak kesinlikle imkansızdır. İnşaat maliyetlerini mevcut devlet işletmelerinin gelirlerinden karşılayamıyorsa, devletin parayı yaratmaması için hiçbir sebep yok; egemen halk, tam da bu parayı bir ödeme aracı olarak kabul ettiği için, parayı gerçekten de ödemek zorundadır. Peki, tüm çalışma ve vergi potansiyeline sahip halk, neden kapitalistin yararına, halka yalnızca ebedi bir faiz yükümlülüğü yükleyen başka bir kağıt parçasının (faiz getiren kredi) arkasında dursun ki!? Öyleyse, bu Mammonist devlet saplantısına son!

Kapitalistler daha sonra sadece ihraç edilen kağıt banknotları alıp kağıt biriktirecekler
para.

Bu iki şekilde çürütülür. Birincisi, salt paraya sahip olmanın kârsız kılınması talebi o zaman elbette yerine getirilmiş olur ve faiz köleliğinin kaldırılması kapitalistlerin kendi gönüllü girişimleri olur, çünkü kapitalist, banknotlarını evde biriktirirse faizden kendiliğinden vazgeçer. İkincisi, kapitalistin parası için duyduğu korku bunu pek olası kılmaz; evinde büyük miktarda para biriktiren ve hırsızlar, soyguncular, ev soygunları, yangın ve sel tarafından sürekli tehdit edilen para istifçisinin uykusuz gecelerini hayal etmek yeterlidir. Dürüst vatandaşın kısa sürede bu endişelerden bıkacağına ve yolunu devlet bankasına düşüreceğine eminim. Devlet bankası bir makbuz keser ve artık yasal olarak hesaptan sorumludur, ancak faiz ödemelerinden sorumlu değildir. Aksi takdirde elbette herkesin önünde üçüncü bir olasılık daha var: Parasını kullanarak çalışmak, değer yaratmak ve mal üretmek, endüstriyel girişimlere katılmak, hayatını daha da zengin ve güzel kılmak, sanatı ve bilimi desteklemek, kısacası Mammon Kültü'nü reddederken parasını yararlı bir şekilde kullanmak.

Ancak yine de, örneğin buluşların denenmesi, genç ve yetenekli zanaatkarlar veya işadamları tarafından işletmelerin kurulması vb. gibi bazı hedefler için özel sermayeye acil ihtiyaç duyulabilir.

Machine Translated by Google

Öncelikle bunun faiz köleliğinin kaldırılmasıyla hiçbir ilgisi yoktur!
Zira, ilk olarak, faiz köleliğinin kaldırılmasından sonra parasını güvenli bir şekilde yatırma ve faizin boş yere tüketilmesini bekleme fırsatı kalmayan kapitalistin, tıpkı eski çağlarda olduğu gibi, parasını bu tür amaçlar için riske atmaya meyilli olacağını ve bu nedenle bu yönde bir eksiklik veya ihtiyaç duyulmasının şimdiye kadar olduğundan çok daha az olacağını mantıksal olarak varsaymak gerekir. Yoksa tam tersine, becerikli iş insanlarından, en zeki mucitlerden, Mammonist devlette bu tür amaçlar için para bulmanın ne kadar zor olduğuna dair şikayetleri defalarca duymadık mı? İkinci olarak, gelecek devletin görevi, her türlü yetenekli gücü cömert destekle beslemek olmalıdır. Eski bürokratik devlette de buna doğru giden başlangıçlar vardı, ancak bunlar o kadar dar görüşlüydü ki, kamu desteğinin verilmesine eşlik eden rahatsız edici düzenlemeler nedeniyle bir teşvik yerine bir engelleme ve isteksizlik ortaya çıktı. Üçüncü olarak, birkaç milyon marklık bir bütçe ayrılarak muazzam şeyler başarılabileceği belirtilmelidir. Alman mucit, mühendis, zanaatkar vb.'nin emeğinin verdiği mutluluk, çalışkanlığı ve azmi o kadar büyüktür ki, devletin başarılı icatların sonuçlarına katılım hakkı sayesinde, harcamalar büyük olasılıkla cömertçe ödüllendirilecektir (örneğin İngiltere).

Faiz köleliğinin ortadan kalkması, zorunlu olarak servetin tükenmesine yol açar.

Oho! Bunu kim iddia ediyor? Tabii ki! Hayatını sermaye faiz ödemelerinin tüketimine uydurmuş ve çalışmaya cesaret edemeyen biri için bu kesinlikle doğrudur: Yıllık %5 tüketerek, servetini 20 yılda tamamen tüketmiş olur. Elbette, ama bu gerçekten de son derece yerinde! Bizim istediğimiz tam da faiz köleliğinin ortadan kaldırılması; emekli maaşıyla geçinmenin vatandaşın en yüce ideali olmaktan çıkmasını istiyoruz. Bu Mamonist yozlaşmaya son vermek istiyoruz; hatta artık bir kişinin, bu kadar çok insanın, yalnızca kredi faizleriyle, yani başkalarının sırtından, kalıcı olarak rahat yaşayabilmesine tahammül etmek istemiyoruz!

Tekrar ediyorum: Faiz efendiliğinin ortadan kaldırılmasının servetin ortadan kalkmasına ve tükenmesine yol açacağı da kesinlikle doğru değildir. Aksine, faiz köleliğinin ortadan kaldırılması, mal üreten ve değer üreten emeğe dayalı, sonsuz faiz harcamalarından kurtulmuş ve özgürleşmiş bir servet yaratılmasını teşvik edecektir. Faiz köleliğinin ortadan kaldırılması, gördüğümüz gibi, yaşamın her alanında maliyetlerin kapsamlı bir şekilde düşmesine yol açar; bizi aşırı vergi yükünden kurtarır, böylece her çalışan için gelecekte tasarruf biriktirme olasılığı şimdiye kadar olduğundan daha fazla olur. Bir şey daha! Faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasıyla, sanayi, ticaret ve zanaatın mal ve değer üreten ulusal ekonomik emeği hiçbir şekilde engellenmez, aksine azami ölçüde desteklenir.

Kapitalistler artık faiz ödemesi almazsa işçi ne kazanır?

Bu soru artık gündeme gelmemeli! Her şeyden önce, elbette işçilerin sürekli sloganı kapitalistlerin işçileri sömürmesiydi; ikincisi, kredi faizini ödemesi gerekenin herkesten çok işçi olduğunu açıkça ve apaçık gördük. [Başka bir deyişle, işçinin elde ettiği şey daha düşük vergiler ve daha düşük bir yaşam maliyetidir.]

Eğer bir kimse geride hiçbir servet bırakamazsa, aile bağları zayıflar ve zarar görür.
çocuklar.

Evet, buradaki gerçek nedir? Genel olarak paranın aile duygusuyla çok az veya hiç ilgisi olmadığını düşünüyorum. Yoksa daha varlıklı ebeveynlerin çocuklarının aileye bağlı kaldığını mı duydunuz?

Machine Translated by Google

Ebeveynleri, yoksul ebeveynlerin ebeveynlerinden daha mı çok seviyor? Yoksa zengin ebeveynler, çocuklarını daha az varlıklı olanlardan daha mı çok seviyor? Çocuklar için, ebeveynlerinin onlar için mümkün olan en iyi eğitimi ayarlaması ve disiplinli olmaları, onları çalışkan, sağlıklı ve cesur insanlar olarak yetiştirmeleri mi, yoksa geride onlara mümkün olan en büyük serveti bırakmaları mı daha önemli?

Bazı özel durumlarda, çocukların mali geleceğini güvence altına almaya yönelik haklı bir çabanın şüphesiz kabul edilmesi gerekecektir. Bu çaba ve dolayısıyla ebeveynlerin çocukları için tutumluluğu, faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasıyla hiçbir şekilde olumsuz etkilenmeyecektir; tam tersine. Ulusal ekonomimiz faiz köleliğinin her şeyi kuşatan baskısından kurtulduğunda, tasarruf imkânı daha da artacaktır.

10.000 mark geliri ve 5.000 mark emeklilik geliri olan bir adamın örneğinden, orta ölçekli ve daha küçük tüm servetlerin, konut kirası vb. gibi doğrudan ve dolaylı vergilerin dolambaçlı yoluyla herhangi bir faydalı etkiden mahrum bırakıldığını gördük. Yeterince tekrarlayamam: Küçük ve orta miktarda servete sahip olanlar için tahvil faizi bir dolandırıcılık, bir kendini kandırma, bir kısır döngüdür; ancak büyük sermaye, sadık basını aracılığıyla, faizin kutsallığına ve dokunulmazlığına olan inancı tüm dünyaya şeytani bir şekilde yayıp ilan etmiştir. Herkesin, faizin bu sevimli, uyuşturucu tüketimine katılmasına izin verir; böylece, faizin boş ve emeksiz tüketimine kaçınılmaz olarak eşlik eden kötü vicdanı uyutmak ve mücadeleye, Mamonizmin bu en yüce iyiliğini savunmak için yoldaşlar toplamak amaçlanır.

Memur, devlet adamı diyecektir ki: Devlet, alacaklılarına karşı üstlendiği yükümlülükten vazgeçemez.

"Yükümlülükler" ne anlama geliyor? Devletin, ancak doğrudan ve dolaylı vergilerle alacaklılardan tam olarak aynı miktarda faizi alırsa bu yükümlülükleri yerine getirebileceğini en başından bilmesi gereken yükümlülüklere girmesi ahlaki midir? Bunun neresinde ahlakilik var? Yoksa belki de şunu kabul etmek daha dürüst değil midir: "Faizi ancak aynı miktarda vergi toplarsam ödeyebilirim - ama savaş sırasında mutlaka param olması gerekiyordu ve bunun için savaş tahvilleriyle dolandırıcılık yaptım; beni affedin sevgili halkım; bu nihayetinde sizin içindi ve artık saklambaç oynamak istemiyoruz; ben devlet olarak faiz ödemiyorum ve siz, vergi mükellefi olarak, faiz için vergi ödemek zorunda değilsiniz; bu, işlemlerimizi önemli ölçüde kolaylaştıracaktır. Böylece, devasa vergi bürokrasisinden ve aynı şekilde olağanüstü faiz bürokrasisinden kurtulacağız. Değil mi? Anlaştık mı?" Ve siz, Bay Scheidemann, savaş tahvillerinin güvenliği ve dokunulmazlığıyla ilgili aptalca açıklamalar arasında, eski uzlaşmaz hükümetin devlet sekreteri olarak adınızı bir daha her reklam sütununa yazmayın. Sadece kendinizi utandırırsınız: tüm bu dolandırıcılığın kârı gerçekten de yalnızca ve yalnızca büyük kredi sermayesine gitti.

Finans yetkilileri ve bankacılık uzmanları, savaş tahvilleri ve kamu borçlarındaki faiz köleliğinin kaldırılmasının imkânsız olduğunu, çünkü bunun kamu iflasıyla eş anlamlı olduğunu ilan ediyorlar.

Beni affedin: Söylemlerinize göre zaten kamusal alanda iflas etmiş durumdayız ya da öyle olmak zorundayız. Ancak aleni bir kamusal iflas ilanı, yapabileceğimiz en büyük aptallık olur: Mevcut iktidar sahiplerinin fiili yetersizliğine, bu yetersizliğin tarihsel olarak doğrulanması da erken bir tarih olur.

Neden iflas ilan edeyim ki? Sağ pantolon cebimden sol cebime 3 mark koyduysam,
Bu nedenle sağ pantolon cebimin iflasını ilan etmemeliyim!

Machine Translated by Google

Savaş kredisi de gerçekten farklı değildi! Reich, halkın cebinden ilk başta gerçekten mevcut milyarları çekti, sonra paralar tekrar geri aktı; sonra yeni kredi geldi ve para tekrar geri aktı; pompa bir kez daha geldi ve milyarları emdi ve tekrar geri çekildi, ta ki oyun dokuz kez tekrarlandıktan sonra, devlet neşeyle 100 milyar borç yarattı. Bunun karşılığında halkın elinde incecik basılmış 100 milyar vardı. Halk ilk başta çok daha zenginleştiğini sandı; sonra devlet geldi ve "Korkunç; 100 milyar borcum var ve iflasla karşı karşıyayım" dedi. - Evet, ama neden? Bu zaten sadece bir kendini kandırma! Ara sıra paramı bir cebimden çekip diğerine yatırırsam, ben asla iflas edemem. Dolayısıyla, iç savaş tahvili borçlarımız konusunda devletin iflası konusunda içimiz rahat olabilir. Dolayısıyla, kamu iflası ilan etmemize gerçekten gerek yok ve aptalca faiz ödemeleri ve büyük, ama daha da aptalca vergilerle ilgili devasa emekten kendimizi kurtarabiliriz.

Gerçekten de, büyük sermayedarların emrinden kurtulalım artık! Bu faizli vergi dolandırıcılığından yalnızca büyük sermayedarlar yararlanıyor, çünkü geriye daha güzel bir altın parçası kalıyor ve emekçiler bu fazlalığı dolaylı vergiler şeklinde ödüyor; ancak bu arada, küçük ve orta ölçekli kapitalistler sadece kendi kuyruğunu kovalıyor.

Dünya ekonomi yetkilisi diyor ki: Faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasını yalnızca Almanya'da başarmamız mümkün değil; bunu uluslararası alanda yapmamız gerekiyor; aksi takdirde tüm itibarımızı kaybederiz, sermaye kaçar ve biz yine de dünyanın geri kalanına karşı faiz yükümlülüklerimizi yerine getirmek zorunda kalırız.

İtiraf etmeliyim ki, ben de bu soru hakkında uzun süre kafam karışıktı. Bu, dünyanın geri kalanıyla ilişkilerimizi ilgilendirdiği için en zor sorudur; ancak meselenin iki yönü vardır. Bir yandan, faiz köleliğinin kaldırılması fikri, tüm üretken halkların, paranın faizine uluslararası köleliğe karşı savaş narası; diğer yandan, iç mali sıkıntılarımız için radikal bir çaredir. Ancak, aynı derecede hasta olan komşumuz aynı anda bir çareyi kullanmadığı için, bir çareyi kullanmaktan kaçınmak için hiçbir sebep yoktur. Ancak, Almanya'da, bu saçma faaliyetin yalnızca büyük kapitalistlere ve başka kimseye fayda sağlamadığını açıkça fark etmişken, çılgın bir döngüde dönüp durmaya ve vergi ve faiz ödemeye devam edersek, bu da bir aptallık olur. Öyleyse, özgürleştirici örneğimizle öncülük edelim; paranın faizine kölelikten kendimizi kurtaralım ve bu muzaffer özgürleştirici fikrin gücünün, dünya halklarını bizi izlemeye teşvik edeceğini yakında göreceğiz.

Aslında, eğer bu girişim bastırılmazsa, bizim girişimimizin de bastırılacağına ikna oldum. Alman Mammonistler – karşı konulmaz bir zorunlulukla diğer halkları da sürükleyecekler.

Spartaküs şöyle diyor: Bütün fikir yalnızca sermayenin korunmasından ibaret; hâlâ O halde durum aynı kalır: Fakir adamın hiçbir şeyi yoktur ve zengin kalır.

Evet dostum; eğer ruhunun derinliklerinde bir Komünist isen ve bu yüzden de "her şey herkese aittir"10 iddiasında bulunuyorsan, seninle tartışmak genel olarak çok zordur.

, ve eğer bununla birlikte, özellikle Lenin olmak üzere, Rusya'daki büyük Bolşevik liderlerin gerçek fikirlerine aşinaysanız ve bunları doğru buluyorsanız ve buna uygun olarak, Lenin'in Sovyet Cumhuriyeti'nin belirlediği bir sonraki görevleri olan "hesapların genel olarak ödenmesi ve tüm üretim ve dağıtımın denetlenmesi"ni insanca mümkün görüyorsanız.

10Peter Kropotkin, Ekmeğin Fethi

Machine Translated by Google

Ancak eğer bu görevin gerçekten ancak korkunç bir tiranlık altında mümkün olabileceği gerçeği konusunda tamamen net iseniz ve hala kalbinizin derinliklerinde inanmış bir Komünist veya Spartaküsçü vs. olmaya devam ediyorsanız, o zaman birbirimizle daha fazla tartışmayalım; birbirimizi anlamıyoruz ve farklı diller konuşuyoruz ve gelecek, ya Bolşevizmin kaosundan doğabilecek deli gömleği devletine ya da faiz köleliğinden kurtulmuş ulusal bir ekonomiye sahip olmasını umduğum yeni devlete karar verecek.

Fakat eğer, Komünist kalbinizin derinliklerinde -eğer dürüstseniz- hâlâ karınızı ve çocuğunuzu, bir Eskimo veya Zulu kâfirinden size daha yakın duran bir insan ruhunu düşündüğünüzü, özlediğinizi görüyorsanız, Sovyet yöneticisinin emrindeki fabrika çalışması sırasında hâlâ kendi küçük kulübenize, küçük bir bahçe arsasına sahip olmanın güzel olacağını düşünüyorsanız, eğer ruhunuzun en derinliklerinde, yolunuza çıkan her orospuyu kullanma hakkına sahip bir sokak köpeği gibi olmanız size gerçek bir tatmin vermiyorsa, eğer birine karım demek istiyorsanız, eğer yalnızca size ait olması gereken maaşınızdan bir şeyler biriktirmeyi düşünüyorsanız, o zaman artık bir Komünist değilsinizdir; o zaman kalbinizde zaten yüksek sesle ilan ettiğiniz "Her şey herkese aittir" sloganınızdan kırılmışsınızdır; o zaman tam da istemediğiniz şey her şeyin herkese ait olmasıdır; tam olarak kendiniz için istediğiniz şeyleri istersiniz - eşiniz, çocuğunuz, eviniz, çiftliğiniz, birikimleriniz - bunlara halihazırda sahip olsanız da olmasanız da veya sadece sahip olmayı umuyor olsanız da, bunlar yalnızca size ait olmalıdır.

Ve görüyor musun dostum, eğer sadece kalbinde bunun senin için bir fark yaratabileceğinden şüpheleniyorsan, rastgele biri gelip senin birikimlerini "herkes" adına senden alsa ve senin için başka bir çocuk getirip senin çocuğunu da beraberinde götürse, çünkü bütün çocuklar "herkese" aitti, o zaman dostum, birbirimizden tamamen habersiz konuşmaya devam etmeyelim.

Belki sizden, Komünistlerin her şeyin tüm insanlara ait olması gerektiği yönündeki mesajının , her kültürün sonu anlamına gelip gelmediğini düşünmenizi isteyebilirim ; çünkü herhangi bir mülkiyet kavramının olmaması, zorlayıcı bir mantıkla insanı hayvan seviyesine düşürüyor olmalı.

Eğer her şey tüm insanlara ait olsaydı, Lenin'in kastettiği anlamda tüm yerüstü üretim ve dağıtımın hesaplarının ve denetiminin zorla verilmesi mümkün olsaydı, en iyi ihtimalle bir karınca kolonisi ortaya çıkardı. Ama bu durumda, dil, ruh ve düşünce olmadan da yaşayabiliriz; sessizce ve içgüdüsel olarak zorunlu emeğimizi yerine getirebiliriz. İnsanın sonu oradadır.11

Ama yeter artık dostum Spartacus. Bu temel düşünceyi kafana ve kalbine iyice yerleştir. Sorunun cevabı, diğer taraflarla konuşurken daha net bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Ve şimdi, iki sosyalist yönelimin yoldaşları, ılımlı ve bağımsız!12

Faiz köleliğinin kaldırılmasına karşı sizin tarafınızdan ciddi bir çelişki veya itiraz geleceğini düşünemiyorum, ama yine de sizinle, Marx'tan başlayarak günümüzün liderleri Ebert, Scheidemann, Kautsky ve diğerlerine kadar tüm sosyalist fikir dünyasıyla birlikte kategorik olarak ilgilenmek zorundayım.

1. Sosyalist irade: İşçi sınıfının yükselmesi , kayıtsız şartsız galip gelmesi gereken bir fikirdir; bu konuda şimdilik hemfikiriz.

---

11 "İnsanın Sonu" Hezekiel'den alınmıştır. Orada insanın amacını kastediyor, ancak burada iki anlama da gelebilir. Komünizm altında insanın amacı, insanın yok edilmesi anlamına gelen düşüncesiz köleliğe dönüşür.

12 Feder burada Sosyal Demokrat Parti'den ve onun pasifist kolu olan Bağımsız Sosyal Demokrat Parti'den bahsediyor.

Machine Translated by Google

2. Bu büyük hedefe ulaşmak için izlenen yollar neredeyse tamamen yanlıştır, çünkü onlar

3. yanlış varsayımlara dayanmaktadır.

4. [Marksist] sosyalist devlet fikri zorunlu olarak Komünizme yol açar, dolayısıyla reddetmek.

5. Sosyal-Demokrasi'nin farklı bir hedefi, yani işçi sınıfının, genel olarak tüm emekçilerin yükselişi olmasına rağmen, korkunç bir iç çatışmayla karşı karşıyadır; çünkü Marksizmin mantıksal sonuçları, işçi hareketinin pratik hedefinin tam tersine yol açar.

6. Bu iç bölünmeden, yönün açık belirsizliği ortaya çıkar. devlet.

7. Büyük pratik hedef (işçi sınıfının yükselişi) uğruna, Spartaküs ve Bolşevik Komünizme karşı daha keskin bir çizgi çekilmeli ve yöntemlerine tüm gücümüzle karşı çıkılmalıdır. Ancak sendikalar aracılığıyla örgütlenen Sosyal Demokrasi, bugün bu radikal gruplar karşısında zayıf kalmaktadır; çünkü Marksist düşünceyi temel eğitim ilkesi olarak benimsemiştir ve tüm Marksist düşünce biçimleri mantıksal olarak Komünizme götürür.

Şimdi ispat: 2. madde Sosyal-Demokrasinin izlediği yolların hemen hemen tümüyle yanlış olduğunu söylüyor.

Ülke çapında yürütülen tüm bu ajitasyon, ulusumuz halkı arasında derin bir bölünmeye yol açmıştır. Her türden, hatta her türlü burjuva mesleğinden işverenlere, görünüşte yardımsız çalışan kol emekçilerinin sömürücüleri ve kan emicileri olarak sürekli tekrarlanan iftiralar, haksız bir küskünlüğe ve emeğin kibirliliğine yol açmıştır; bu kibir bugün kaçınılmaz olarak "proletarya diktatörlüğü" (Komünist Manifesto) talebinde ifadesini bulmaktadır. Erfurt Programı'nın temel talebi -üretim araçlarının özel mülkiyetten topluluğun mülkiyetine ve işletmesine devredilmesi- bugün "toplumsallaşma" çağrısına sıkıştırılmıştır.

Ekonomik çöküşümüzün tam anlamıyla toplumsallaştırılmasının, devletin tam bir iflası anlamına geleceği, her ciddi politikacı için apaçık ortadadır. Ancak bunu halka açıkça ve özgürce itiraf etmeye cesaret edemeyiz.

Artık slogan toplumsallaşma değil, toplumsallaşmadan uzaklaşma olmalıydı. Böylece, her toplumsallaşmanın bariz başarısızlığı, hayal ürünü vergi projeleriyle telafi edilmeye ve bu yolla ikinci kez "mülksüzleştirenleri mülksüzleştirmeye" çalışılıyor. Tüm bunlar, tüm ulusal ekonomiyi mutlak bir yıkıma terk etmekten başka bir şey ifade etmiyor. Büyüme yerine (devrim sonrası döneme dair tüm sosyalist literatürün vaat ettiği gibi üretimin iki katına çıkması söz konusu bile değil), tam tersi yaşandı.

Ancak en kötüsü, mevcut sosyalist hükümetin büyük miktarda dış kredi almayı düşünmesi olurdu. Bu, yalnızca ekonomik çöküşümüzün önünü kesmekle kalmaz, aynı zamanda kendimizi tamamen İtilaf Devletleri'nin faiz köleliğine teslim ederdik ve bundan geri dönüş olmazdı.

Halklara yönelik bu yanlış anlaşmalar, talepler ve vaatler zincirinin üzerine inşa edildiği temel başarısızlık, temel hata, sanayi sermayesine ve borç sermayesine karşı tamamen yanlış bir tutumdur. Komünist Manifesto, Erfurt Programı, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky, sanayi sermayesi ile borç sermayesi arasındaki köklü farkı görememişlerdir.

Bu noktada tüm Sosyal Demokrasi yeniden öğrenmeli; bu temel hata açıkça kabul edilmeli ve çekincesizce açıkça itiraf edilmelidir. Ancak, ardından, olası tek sonuçları da amansızca çıkarmak gerekir. Ancak bunlar, tamamen hatalı oldukları için anlamsız olandan radikal bir şekilde vazgeçmeyi, sanayiye ve işverene karşı öfkeyi ifade eder. İşçi ve iş veren birbirine aittir; aynı hedefe sahiptirler: iş, üretim; çünkü üretim olmadan, iş olmadan yaşam, kültür, ileri ve yukarı doğru bir gidiş olamaz. İnsanlar arasında, sırf insan oldukları için var olan apaçık ve kaçınılmaz karşıtlıklar, işveren ve çalışanın büyük ortak çıkarlarından çok daha önemsizdir. Bu karşıtlıklar, her iki tarafın da karşılıklı memnuniyeti için ücret sözleşmeleri ve ticaret örgütleri aracılığıyla çözülebilir ve çözülmüştür.

Ama en geniş siyasal güç hatları üzerine olan incelememizin kapsamı içinde önemsiz olan bu soruları daha fazla tartışmayalım ve yalnızca emeğin kolektif çıkarının ulusal sanayimizle, halkımızın ulusal ekonomisiyle mükemmel bir şekilde örtüştüğünü vurgulayalım.

Aksini öğreten ve işveren ile işçi arasındaki karşıtlıkları daha önemli gösteren kişi, tam da işçilere karşı sorumsuz olduğunu ortaya koymaktadır; çünkü böylece işçiyi besleyen ve destekleyen ağacın köklerine balta vurmaktadır.

Sosyal-Demokrasi ise bunu yaptı ve bununla Alman emeği önünde ebedi bir suçluluk duygusuna kapıldı; bununla halkımıza tarifsiz bir sefalet getirdi, çünkü bütün sözlerini yerine getiremiyor, çünkü bize karşılıklı anlayış barışını getiremiyor, çünkü bizim için iş yaratamıyor, çünkü bize karşı silahlı bir güç kurmak zorunda kalıyor, çünkü memuriyet olmadan geçinemiyor, çünkü çalışma zorunluluğu talep etmek zorunda kalıyor, çünkü 20 yaşın üzerindeki erkekler ve kadınlar için evrensel eşit ve doğrudan oy hakkı kimsenin geçimini sağlamasına yardımcı olmuyor, çünkü devletin kişi ve mülkiyet güvenliğini garanti altına almaması durumunda kaotik durumlar ortaya çıkmak zorunda, çünkü bireyin topluma entegrasyonu ve tabiiyeti olmadan devletin canlılığı mümkün değil.

Böylece tüm halkın üzerinden derin, umutsuzluk dolu bir hayal kırıklığı dalgası geçer. Eğer bireyler bunu hâlâ anlamıyorsa, bakanlar, milletvekilleri ve halk delegeleri, "devrimin kazanımlarının" "gericiliğe" karşı savunulması gerektiği konusunda birbirlerine neşeyle yalan söylemeye devam ederler: Bu iki terimin ne anlama geldiğini, eğer bir şey ifade ediyorsa, hiçbir samimi devlet adamı halka açıkça söyleyemez.

Devrimin olumsuz eylemleri, bir dizi eski hanedanlığın devrilmesi, subayların görevden alınması, soyluluğun ortadan kaldırılması, ordunun dağıtılması, kısacası “Büyük Yıkım” aslında bir “kazanç” değildir.

Peki ya tepki?! İlahi hak gibi çürümüş, süpürülmüş doktrin, halkın hiçbir yerinde, herhangi bir güçlü eyleme yol açacak kadar ahlaki desteğe sahip değildir; burjuvazi, gerçek burjuvazi açısından, sınıf bilinçli emeğe karşı harekete geçemeyecek kadar korkak ve ahlaki açıdan yozlaşmıştır: bu nedenle, egemen işçi sınıfının hanedan veya burjuva tepkisinden endişe duymasına gerek yoktur.

Ancak asıl tehlike, halkın devrimin sözde kazanımları, yani halkın durumunda gerçek bir iyileşme olmaması konusundaki derin hayal kırıklığıdır. Bu hayal kırıklığı, büyük kitlelerin giderek daha sola kaymasına ve verilen sözlerin çok daha fazla aşılmasına yol açar.

Machine Translated by Google

Nihayetinde artık "herkese her şey" gibi vaatlerde bulunulamaz. Bu tam bir deliliktir, ancak her fikir, her olgu, her faaliyet aşırıya kaçıp abartıldığında sonunda deliliğe dönüşür ve sonra tam tersine dönüşür. Aynı şey, herkesin herkese ait olması gerektiği şeklindeki Komünist fikir için de geçerlidir, çünkü bu fikir nihayetinde sona erer ve herkesin... hiçbir şeye sahip olmamasıyla sonuçlanır. Açlık, umutsuzluk, sefalet, hastalık ve ihtiyaç Rusya'ya ulaştı; insanlar cesaret ve yaşama sevincinin son kalıntılarını da kaybettiler.

Tekrar ediyorum: Sosyalist fikir dünyasındaki muazzam temel hatanın kökeni, nihayetinde sanayi sermayesi ile borç sermayesi arasındaki derin ve özsel farkı fark edememeye dayanır. Faiz yiyen borç sermayesi, insanlığın belasıdır. Halkların sömürülmesine yol açan şey, üretken, mal üreten, endüstriyel işletme sermayesi değil, büyük borç sermayesinin sonsuz, zahmetsiz ve bitmek bilmeyen büyümesidir.

Burada, bu temel farkın neden tanınmadığı sorusunu incelemeden geçemeyeceğim; gerçekten tanınmadı mı, yoksa belki de büyük sermayedarların çıkarı için mi gizlendi; Kapitalizme karşı mücadelede önderler ve önderler, Komünist Manifesto'nun, Erfurt Programı'nın yazarları ve günümüz önderleri her zaman gerekli titizlikle mi hareket ettiler?

Birinin bir başkasının mutlak samimiyetinden ve sarsılmaz inancından şüphe duyması, en vahim ve korkunç şeydir; hayattaki olayların sebeplerini ve ilişkilerini ne kadar dikkatli araştırırsak, o kadar vahim görünür. Bu nedenle, bu sorunun kendisine bile hiçbir cevap vermek istemiyorum; bunun yerine, en büyük İngiliz Başbakanı Disraeli'nin bir sözünü aktararak büyük, belirsiz bağlantılara değinmek istiyorum. Lord Beaconsfield, Endymion adlı romanında şöyle diyor:

"Hiç kimse ırk ilkesine kayıtsız kalamaz. Bu, tarihin anahtarıdır ve tarihin sıklıkla bu kadar karıştırılmasının nedeni, bu ilkeden ve içerdiği tüm bilgilerden habersiz olan insanlar tarafından yazılmış olmasıdır." [Baron Sergius'un Endymion'a]

Burjuva.

Dinlenmeyi burjuva görevi olarak gören burjuva, her yeni devrimci taleple, her zaman olduğu gibi, elbette rahatsız olur. Bu onun için huzursuzluk demektir; çünkü belki de bu konuda biraz düşünmesi bile gerekebilir. Her türlü değişim ona iğrenç gelir; dinlenmek ister, para kesesine göz dikenin vay haline. Şimdi ise gerçekten de ondan faiz ödemeleri, ev kiralarından elde ettiği gelir, teminatlı tahvillerinden elde ettiği faiz, ipoteklerden topladığı faiz; kısacası, dinlenmesini, huzurunu ve iyi talihini oluşturan şey isteniyor.

Yine de, borç sermayesi sahibi sınıfların üyelerinin ne diyeceğini sorgulamalıyız. Gerçek burjuvalar dışında onlar... Burjuva, daha fazla bir şeyle başlatılmaması gereken bir insan tipidir; burjuva, insanlık ağacının ne kadar erken olursa o kadar iyi budanması gereken bir dalıdır. Bunlar, hiçbir coşkuya sahip olmayan, acınası derecede dar ufuklu, kendini beğenmiş, kendini beğenmiş Babbitt'lerdir. Günlerini kahve, sabah gazetesi, sabah içkisi, öğle gazetesi, öğle yemeği, öğleden sonra uykusu, kupon kesme, öğleden sonra içkisi, barda arkadaşlar ve ara sıra sinema ile sonsuz bir monotonluk içinde geçirirler. Dünyayı hareket ettiren her şeyi, gençliğin özlemini çektiği her şeyi, halkı, devleti ve toplumu üzen her şeyi kavrayamayan, savaş ve zaferle ilgilenmeyen, bitkisel hayata girip çürüyen, aynı anda hem kibirli hem de dalkavuk bir sınıftır - ama burjuvazi o kadar geniş bir sınıftır ki göz ardı edilemez.

Machine Translated by Google

Böylece faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasıyla tutumluluk ortadan kalkıyor; insanlar yoksul evine düşüyor.

Faiz köleliğinin kaldırılmasının genel olarak tutumluluk üzerinde bir etkisi olabileceği kesin olarak reddedilmelidir. Tutumluluğun, örneğin israfçılık gibi, hâkim ekonomik görüşlerle pek ilgisi yoktur. Tutumluluk ve israfçılık, bir çağın faiz fikrini onaylayıp onaylamamasından bağımsız olarak, var olan veya olmayan insani niteliklerdir.

Geçiş dönemlerinde belki de tutumluluğun artırılması veya azaltılması teşvik edilebilir. Ancak, mevcut durumda, rasyonel ve ekonomik düşünen bir kişinin kendi kendine şunu söyleyeceği görüşüne daha çok eğilimliyim: "Artık gelecekte sadece faizimle geçinmeye güvenemem. Ancak ileriki yaşlarımda yaşamak ve çocuklarıma da bir şeyler bırakmak istiyorum; bu nedenle, şimdi daha fazla tasarruf etmeliyim." Faiz köleliğinin kaldırılmasının, bence, insanların çoğunluğu üzerinde bu etkiyi yaratması gerekir. Yaşlılara gelince, elbette onlar da kamu desteğine yönlendirilecekler.

Burada da bir kez daha vurgulamalıyım ki, mülk üzerindeki doğrudan vergilerin ve her yaşam tarzı üzerindeki dolaylı vergilerin mevcut yükü göz önüne alındığında, tüm geliri yalnızca ebedi faiz ödemelerinden gelen kişiler hariç, o güzelim faiz ödemelerinden geriye hiçbir şey kalmıyor. Bu nedenle, tutumlulukta bir düşüş muhtemelen korkulacak bir şey değil.

(İğrenç) büyük sermaye gerçekten bu kadar verimsiz mi? Ayrıca, faizli borç sermayesinin yok ettiğinden daha büyük meyveleri insanlığa veren büyük ölçekli ilerlemenin araçlarını da yaratmadı mı?

Hayır! Bu sorunun sorulması, Mammonist söylemin net görüşümüzü bulandırdığını kanıtlıyor.

Büyük sermaye, büyük ölçekli ilerlemenin araçlarını yaratmadı; aksine, büyük sermaye emekten doğdu! Tüm sermaye, birikmiş emektir. Büyük sermaye kendi başına verimsizdir, çünkü para tek başına tamamen verimsiz bir şeydir. Zihin, emek ve mevcut veya halihazırda geliştirilmiş hammaddeler veya mineral kaynakları sayesinde değerler üretilir ve mallar üretilir – emek yoluyla ve yalnızca emek yoluyla.

Zira en verimli tarım arazisine, en zengin kömür madenine bu kadar para akıtılırsa, tarım arazisi tahıl üretmez, kömür madeni de kendiliğinden kömür çıkarmaz! Bunu kesin olarak söyleyelim.

Eğer insanlar parayı icat etmişlerse, bu oldukça yararlı ve makuldür; çünkü her durumda
Karmaşık bir ekonomide, insanın bu (evrensel olarak kabul görmüş) "tamamlanmış emek için bir makbuza" ihtiyacı vardır. Fakat bu "para imparatorluklarının" kendilerinden sonsuza dek devasa bir şeye dönüşme potansiyeline sahip olması – ve para, faiz getirebiliyorsa bunu yapar – varlığımızın özünün isyan ettiği şey budur; parayı diğer tüm dünyevi tezahürlerin çok üstüne çıkaran şey budur; parayı bir puta dönüştüren şey budur. Ve tüm bunlar, aslında insanlığın en büyük kendini aldatmacasıdır!

Hiçbir şey, hiçbir şey, yalnızca parayla elde edilemez. Masa, dolap, giysi, ev, alet, kısacası etrafımızdaki her şeyin bir değeri vardır; sonunda, insan yine de kırık bir mobilya parçasını ısınmak için yakacak olarak kullanabilir, ama yirmi marklık bir banknotla hiçbir şey yapamaz;
İçine bir parça peynir bile saramıyorum. Ancak insanlar tüketim için mal alışverişinin kolaylaştırılması konusunda akıllıca anlaştıktan, tamamlanmış emek için makbuz yazdıktan sonra, bu kağıt parçası anlam ve amaç kazanır ve çiftçinin tahılı karşılığında kömür madenciliği şirketinden kömür değil para alması çok mantıklıdır; dolayısıyla

Machine Translated by Google

Diğer tamamlanmış emekler için bir çek, örneğin dirgen, çanak çömlek, saban ve tırpan. Ancak bununla birlikte paranın gücü sona ermelidir.

Dolayısıyla, insanlığın büyük ölçekli ilerlemesi parayla değil, bizzat insanların, cesur ruhlarıyla, gururlu cüretleriyle, zeki zihinleriyle, ellerinin gücüyle, ortak ve dolayısıyla toplumsal, çalışkan emekleriyle gerçekleşmiştir. Bunu böylesine gururla ve açıkça görmeliyiz. Asıl olan insanlardı; kesinlikle ticareti basitleştirmek için insanların icat ettiği acınası kağıt parçaları değil.

İleri Program

Faiz köleliğinin ortadan kaldırılması yeni devlet yönetiminin nihai hedefi olmasa da, tüm halkları, tüm halkları kuşatan Mamonizm tiranlığına karşı gerçek bir uluslar birliği içinde birleştirebilecek en etkili ve tek eylemdir. Ancak son değildir.
Tam tersine, faiz köleliğinin ortadan kaldırılması daha ileri adımlara yol açmalıdır, çünkü gördüğümüz gibi, küresel kötülüğü kökünden, hem de asıl kökünden yakalar.

Faiz köleliğinin kaldırılması için temel oluşturan talep yerine getirildiğinde, sosyal devlet için yol ilk kez açılmış olur. Bu açıkça kabul edilmeli ve tüm Mammonist güçlere rağmen gerçekleştirilmelidir. [Faiz köleliği devam ederken] sosyalleşme çağrısı, tüm endüstrileri kapsayan bir tröst oluşturma ve her yerde, tüm servet vergilerine rağmen büyük borç sermayesinin gelecekte de belirleyici etkiye sahip olacağı dev holdingler yaratma girişiminden başka bir şey değildir. Mammonist temellere dayanan sosyalist bir devlet saçmalıktır ve doğası gereği, zaten Mammonizmle ağır bir şekilde kirlenmiş olan Sosyal Demokrasi ile büyük sermaye arasında bir uzlaşmaya yol açar.

Biz ise, Mammonist devletin kökten reddedilmesini ve devletin, egemen temel fikrin besleme yükümlülüğü olduğu, Komünizmin eski temel talebinin rasyonel ve yararlı bir şekilde karşılanabileceği, halkın her üyesinin, devletin en önemli gıda maddelerini tahsis etmesi yoluyla vatan toprağına ilişkin kendisine verilen hakkı alması biçimindeki sosyalizmin gerçek ruhuna göre yeniden inşa edilmesini talep ediyoruz.

Yeni devletin iskeletini oluşturmak için, en geniş temele göre seçilecek Halk Temsilcileri Odası aracılığıyla halkın temsil edilmesini ve bunun yanında, ülke emekçilerinin meslek ve ekonomik sınıflarına göre dağılımları oranında söz sahibi oldukları merkez konseyi olan daimi bir Emek Odası'nın kurulmasını talep ediyoruz.

Son olarak, devlet yöneticilerinin en üst düzeyde hesap vermesini talep ediyoruz. Devletin sosyalist-aristokratik bir temelde bu yeni inşası, ek bir çalışmada ele alınacaktır.
Yakında aynı yayınevinden çıkacak. Ancak tüm bu yorumlamanın ön koşulu, faiz köleliğinin ortadan kaldırılmasıdır.

Sarsılmaz inancım, hatta bilgim, faiz köleliğinin kaldırılmasının yalnızca uygulanabilir olmakla kalmayıp, her yerde tarifsiz bir coşkuyla ele alınacağını ve alınması gerektiğini açıkça anlamamı sağlıyor. Zira aklınızda bulunsun: İnsanlığın gelişmesini hedefleyen diğer tüm fikir, hareket ve çabaların aksine, benim önerim insan doğasını iyileştirmeye çalışmak değil; aksine, insanlığı hasta etmek, insanlığı maddeciliğe hapsetmek, sahip olduğu en değerli şey olan ruhu ondan çalmak için, insanın en derin duygularına tamamen aykırı, kurnazca -hayır, şeytanca- uydurulmuş bir olguya, zehirli bir maddeye karşı kendini uyguluyor. Onunla el ele.

Machine Translated by Google

korkunç, acımasız para-güçlerinin tiranlığı devam ediyor, insanlar onlar için sadece faiz kölesi, sadece temettü için, faiz için çalışmak için varlar.

Derinden sarsılarak, Yahudilerin tanrısı Yehova'nın seçilmiş halkına şu vaadi verdiği eski İncil atasözlerinin korkunç berraklığını ve doğruluğunu fark ediyoruz: "Sana dünyanın bütün hazinelerini vermek istiyorum; yeryüzündeki bütün halklar senin ayaklarının dibinde yatacak ve sen onları yöneteceksin."

Bu küresel soru artık hepinizin önünde. Küresel sorunlar bir el hareketiyle çözülmez, ancak fikir gün gibi ortada. Ve bu eylem özenle yaygınlaştırılmalı; en zorlu düşmanla, dünyayı saran para güçleriyle karşı karşıya olduğumuzu açıkça anlamalıyız. Öte yandan tüm güç, bizim tarafımızda ise yalnızca adalet, üretken emeğin ebedi adaleti.

Ellerinizi bana uzatın, bütün ülkelerin emekçileri, birleşin!

Machine Translated by Google

Alman Devleti Ulusal Bir Bakış Açısıyla Sosyalist Vakıf

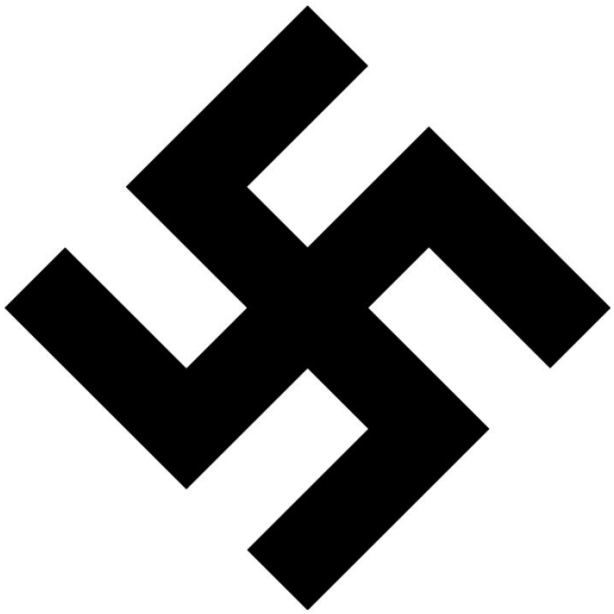

Machine Translated by Google

Önsöz

ile
Adolf Hitler

Her büyük fikrin iki şeye ihtiyacı vardır: güç iradesi ve net hedefler. Gottfried Feder, "Ulusal ve Sosyalist Temelde Alman Devleti" adlı kitabında, güç ve kurtuluş iradesinin kalbimizde parıldadığını ve güçlü olduğunu söylerken, hedeflerimizi açık, basit ve herkesin anlayabileceği bir şekilde ortaya koymuştur. Milyonların umut ve özlemi, bu kitapta biçim ve güçlü bir ifade bulmuştur. Hareketimizin edebiyatı, bu kitapta kendi dinî öğretisini bulmuştur.

Münih, 8 Kasım 1923

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Önsöz
beşinci baskıya

"Ulusal ve Sosyalist Temelde Alman Devleti " adlı eserim , "Ulusal Sosyalist Kütüphane" serisinin bir parçası olarak burada yer almaktadır. Metin esasen ve temelde değişmeden kalmış, ancak eserin yayınlandığı dönemin (1923) koşullarına atıfta bulunan ve oradan alınan örneklere atıfta bulunan bölümler silinmiş ve Yahudi sorununa ilişkin açıklamalar kısaltılmıştır; zira bu konuya özel bir çalışma ayrılacaktır.

Yeni baskıda özellikle temel programda hiçbir değişiklik yapılmadığı açıkça ortaya konulmalıdır.

Murnau, Ekim 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Kutsanmış olan insanlar, kendilerine büyük bir zorunluluk yüklenen insanlardır.

yüce bir siyasi fikir dayatır,

büyük ve basit olmak,

'Çağın diğer bütün fikirlerini kendi hizmetine zorlar.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

giriiş
ilk baskıya

Geleceğe güçlü bir umut ve özlemle bakıyoruz. Almanya yaşayacak, Almanya batmayacak. Almanya, yeni bir çağın dayanılmaz doğum sancılarıyla sarsılıyor. Kendini suçlamanın korkunç zincirleri ve yabancı işkenceciler, güçlü bir omuz silkmeyle düşecek ve silkelenecek ve Almanya ulusların başında yürüyecek.

Çöküş ve çöküşle bu kadar acı ve sıkıntı bağlantılı olmasaydı, yeni bir çağın yaratılış günlerine belli bir mutluluk duygusuyla katılabilirdik. Günün yozlaşmışlıklarına, bugünün karmaşasına baktığımızda, her yerde güçlü bir irade, ciddi bir çalışma, ilham verici bir sezgi görürüz. Alman ruhu kanatlarını yeni bir yüksek uçuşa doğru açar.

Almanların acı dolu tarihinde bugün üstlenilmesi gereken görevler her zamankinden daha büyük, daha güçlü ve daha zordur.

Yani, sadece devleti ve ekonomiyi "yeniden inşa etmek" değil, iki yönlü görevi çözmek gerekiyor.
Ama onlara yeni bir biçim vermek. Ve böylece halkımızın kültürel ve entelektüel yaşamı için de yeni bir biçim vermek.

Eski Almanların birleşik Almanya özlemi nihayet gerçeğe dönüşmeli, yeni bir ekonomik yasa ortaya çıkmalı ve faizci kapitalist ekonominin kâbus gibi biçimini ortadan kaldırmalıdır.

Bizi bekleyen görevler o kadar kapsamlı ve ezici ki. Arkamızda, geçmişin ruhu ağır ve ibret verici bir şekilde duruyor; tarihsel olarak yaşananlar karşısında hayranlıkla dolu, en iyi Alman geleneğinin sağlam zemininde, en eski Ari bilgeliğine dayanan, halk ve devlet, ekonomi ve kültür yeniden yaratılmalı.

Burada işçilerin büyük bir sorumluluk taşıdığının bilincinde olmaları gerekir, zira bu sorumluluk bütün milletin umudu tarafından, özgürlüğe doğru taşınmaktadır!

Ama Nasyonal Sosyalist fikir, eski ata geleneklerine geri dönüş veya sapmadan çok daha fazlasıdır; Marksist devlet ve ekonomik biçimin zincirlerini kırar; ilk ve en kararlı fikir olarak, Mammonist güçlere, tüm Yahudi emperyalizminin dünyayı saran gücüne, açgözlülük, bencillik ve kayıtsızlık ruhuna karşı bilinçli olarak en zorlu savaşı verir.

Bu evrensel ve büyük Alman özgürlük hareketi, en güçlü, iradeli ve hedef odaklı savunucusunu Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nde bulmaktadır. Parti, hedeflerini, hareketin temel taleplerini 25 maddede özlü bir şekilde özetleyen kısa bir programda özetlemiştir. Büyük Almanya Nasyonal Sosyalist hareketinin polemik yayın organı olan Nationalist Observer'ın13 genel yayın yönetmeni Alfred Rosenberg, program maddelerini kısa bir çalışmada14 takdire şayan bir şekilde açıklamıştır .

13Volkischer Beobachter, 1920 yılında NSDAP tarafından partinin organı olarak satın alındı ve Dietrich Eckart tarafından düzenlendi 1923'teki ölümüne kadar Alfred Rosenberg tarafından yönetildi.

14Rosenberg ilk olarak Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei'yi yayınladı. Das 1923'te Programm der Bewegung.

Machine Translated by Google

Bu çalışma temelinde, dostlara ve düşmanlara Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin ne istediğini söylemek en azından mümkündür. Öte yandan, Nasyonal Sosyalizm literatüründe, Nasyonal Sosyalizmin hangi siyasi ve ekonomik fikirlerden yola çıktığını, nihai hedefi olan Nasyonal Sosyalist Alman devleti, yani çalışma ve performans durumuna ulaşmak için ulusal siyasette hangi yolları izlemeyi planladığını açıklayacak kapsamlı bir çalışma bulunmamaktadır. Bu çalışma, bu görevi yerine getirmeyi amaçlamaktadır.
O halde Nasyonal Sosyalizmin hareket noktasını, yolunu ve hedefini aydınlatmamız gerekecek, Alman Nasyonal Sosyalist devletinin mevcut devletten esas olarak nerede farklılaşacağını, hangi alanların esas olarak dokunulmadan kalacağını, hangi alanlarda köklü reformlar yapılacağını ve esas olarak hangi yollara girilmesi gerektiğini göstereceğiz.

Kamusal yaşam için, özellikle ulusal mali politika için, ırksal sorun ve bununla bağlantılı sorunların ele alınması için yeni yollar aramalı ve ortaya koymalıyız. Ayrıca, halihazırda yüksek sesle dile getirilen düşmanca itirazlar, çarpıtmalar ve yalanlarla da kökten mücadele etmek zorunda kalacağız.

Önümüze koyduğumuz görev son derece büyük, ama Almanya'nın yenilenmesinin tüm kapsamının sadece küçük bir parçası.

Ölümüne kararlılık ve dizginlenmemiş bir irade varsa, tüm çabalar boşa gider.

Lider fikirlerin etkinliği için çalışmadı.

Eğer bu Alman devletinin -babalarımızın ve çocuklarımızın ülkesi olan Almanya'nın- zaferimizden sonra irademize göre nasıl görünmesi gerektiğine dair berrak bir imgeyi yüreğimizde sarsılmaz bir biçimde taşımazsak, en güçlü irade bile boşa gitmiş olur !

Machine Translated by Google

1. Temeller

Ahlaki Temeller

Nasyonal Sosyalist devlet yönetiminin temeli, halka ve kendine karşı tam sorumluluktur.

"Kamu yararı kişisel yarardan üstündür" Nasyonal Sosyalizmin birinci yasasıdır.

Böyle bir ilkenin bir devlet için genel olarak benimsenmesi tuhaf görünebilir, çünkü yöneticilerin devlet liderliklerinin temeli olarak toplumun refahını göz önünde bulundurdukları tarih dönemlerini biliyoruz. Bugün bu ilkeyi diğer tüm hususların önüne koymak gerekiyorsa, bu, günümüz kamu koşullarının bu tek doğru siyasi duygunun ifadesi olmaktan çok uzak olduğunun bir ifadesidir. Bu ilk ilkede, ahlak ve ekonominin ne kadar iç içe geçtiğini de görüyoruz.

Kişisel çıkardan önce kamu yararı, her şeyden önce ahlaki bir taleptir. Ancak aynı zamanda, bütünün refahı ile bireyin kişisel edinim ve mülkiyet için haklı çabası arasındaki hiyerarşik düzeni mükemmel bir dilsel açıklıkla ifade eder. Dolayısıyla bu Nasyonal Sosyalist ilke, özel mülkiyeti hiçbir şekilde dışlamaz. Tam tersine: Nasyonal Sosyalizm, mülkiyetin önemini tam ve eksiksiz olarak kabul eder. Kişisel mülkiyetin ve bir edinimi özgürce kullanma hakkının her ekonominin ve bunun da ötesinde her yüksek kültürün temeli olduğunu bilir; ancak Nasyonal Sosyalizm, özel mülkiyetin kabulü için oldukça kesin sınırlar çizmenin, yani mülkiyetin salt bir iktidar aracı haline gelip bütünün refahına karşı sömürücü bir şekilde uygulandığı sınırların çizilmesinin gerekli olduğunu da aynı şekilde kabul etmiştir.

Bu ilk ilkeye bu genel haliyle karşı çıkmak isteyecek ciddi düşünen neredeyse hiç kimse yoktur. Zorluk, kamu çıkarlarının bireysel özel kişilerin çıkarlarıyla doğru bir şekilde değerlendirilmesinde yatmaktadır. Şüphesiz mevcut olana rağmen
Kamu yararının özel çıkarlardan önce gelmesi gerektiği konusunda hemfikir olmamıza rağmen, aramızda geçerli olan hukuki görüşlere göre, özellikle mülkiyetin kullanım biçimi konusunda, cezai sınırın ötesinde belirlenmiş bir ahlaki sınırlama yoktur. Elbette, bir başkasına karşı şiddet kullanmak (gasp - cinayet -

adam öldürme - ihanet ve haksız kazanç vb.), ancak ölçülemez servet biriktirmek ve bunun için genellikle oldukça şüpheli bankacılık ve borsa teknik araçlarını kullanmak hiçbir zaman ve hiçbir yerde yasaklanmamıştır. Dahası, yasa her alacaklıya, olumsuz koşullar oluştuğunda, temerrüde düşen bir borçluyu evinden ve mallarından acımasızca mahrum etme hakkı verir.
Hastalık, ölüm, kötü eğitim, kötü hasat ve kıtlık - üstlenilen yükümlülüklerin yerine getirilmesini imkânsız hale getirir. Her deneyimli yargıç, katı yasalarımızın ekonomik varlıkları mahvettiği, her türlü sağlıklı adalet duygusunun, çalışkan ve gayretli bir adamı, ancak talihsizliğin geçici olarak alacaklıların acımasız baskısı ve pençesine teslim etmeye karşı çıktığı sayısız davayı anlatabilir.

Kişinin hukuka uygun ve yasal taleplerde bulunma hakkının sınırsızca tanınması, mantıken, devlet ilkemiz olan "kamu yararı kişisel çıkardan önce gelir" ilkesine aykırı olan bu temelde ters toplumsal karşıtı hukuk düşüncesinin bencilce sömürülmesi yoluyla kamu yararının zedelenmesine yol açacaktır.

Machine Translated by Google

Aramızda egemen olan yanlış temel formülasyonun aksine, kapitalistler arasında diğer uç, Marksist devlet ve ekonomi anlayışıdır. Bu ekonomik biçimin temel fikri, özel mülkiyetin reddidir. Marksist doktrin, mülkiyeti doğrudan "hırsızlık" (Proudhon)15 olarak açıklayacak kadar ileri gider. Özellikle Alman proleterleri için çok belirsiz olan yabancı jargonla, "mülksüzleştirenlerin mülksüzleştirilmesini"16 - yani mülkiyetin elinden alınmasını talep eder! Devleti, halkı, kültürü ve ekonomiyi yok eden bu doktrin, uç ama mantıklı karşılığını Rus Bolşevizmi'nde bulmuştur. Ekonomik boyutuyla bu uç nokta şu cümlede özetlenebilir:

"Her şey herkese aittir."

Burada mülkiyetin kişiliksizleştirilmesiyle, tüm mülkiyetin bütünün anonim mülkiyetine aktarılmasıyla karşı karşıyayız.

Öte yandan, aramızda hâlâ sınırsız mülkiyet hakkının egemen olduğu aşırılık, bizi kapısında altın harflerle "Her şey Bir'e aittir" yazan Mammon tanrısının tapınağına giden son adıma getirdi. Bu korkutucu ekonomik biçim bile, mülkiyetin kişiliksizleşmesine yol açacaktır - ancak başka bir şekilde - çünkü nihayetinde tüm çalışan insanlık, isimsiz bir finansal güce karşı korkunç bir borç köleliğine itilmektedir.

Az önce anlatılan Marksist sosyalizm ve Batılı demokratların yüksek kapitalist Mammonizminin ekonomik uç noktalarına tamamen zıt olarak, Nasyonal Sosyalizmin ekonomik ideali, "Herkesin kendi payına düşeni" ilkesinin gerçekleştirilmesini gerektirir.

İşte tam da bu ilkede ahlak ve ekonomi bir kez daha en iç içe geçmiş durumdadır. Ahlaki ilkelerin ticari hayattan uzaklaştırılması, günümüz ekonomisinin karakteristik bir özelliğidir; zira bu ekonomide, yalnızca daha fazla sahip olma gücü, daha fazla kurnazlık ve en tehlikeli işlerde bile devlet otoritesinden kaçınma sanatı, dengeyi belirler. Tüm büyük şehirlerde fesatlık yapan, inanılmaz meblağlar harcayan, çoğunluğu karanlık binlerce varlığa, katılımcıların tüm direnişlerine rağmen davaya bakan sayısız davaya bir göz atmak, günümüz ticari ahlakının ne kadar korkunç bir şekilde yozlaşmış olduğunu gösterir. Bunun aksine, orta sınıf ve evli çalışan kesimin, artık bebekleri ve büyüyen çocukları için süt ve ekmek parası ödeyemeyenlerin korkunç sefaletini ele alalım. Şunu açıkça belirtelim ki, çoğu durumda onurlu bir çalışmayla, özellikle de

Bakılması ve büyütülmesi gereken çocuklar varken. Entelektüel ve özgür meslek sahiplerinin sıkıntısı her türlü ölçüyü aşıyor; özellikle de yönelimleri bugün egemen olan Yahudi zevk anlayışına uymadığında, birinci sınıf sanatçılar açıkça açlığa mahkûm ediliyor; hakiki Alman şiirleri hiçbir kamusal performansa ulaşamıyor. Ancak devletin mali politika konusundaki kötü yönetimi nedeniyle birikimleri çalınanların, küçük sermayeli emeklilerin ve emeklilerin, savaş mağdurlarının, hayır işlerine zorlananların ve kamu tahvillerinin güvencesine, ulusal paramızın istikrarına ve markın altın değerine güvenen herkesin sıkıntısı tarif edilemez. Böyle bir durum ekonominin çürümesidir - anarşi. Çalışkanlığa yetersiz ücret ödeniyor, tembellik ödüllendiriliyor, onurlu ticaret sıkıntı çekiyor, sağlıksız ticaret, aracı ticaret, vurgunculuk en iyi şekilde gelişiyor. Bir yapım kültürel açıdan ne kadar üstünse, elde edilebilecek ücret de o kadar kötü olur. Güven,

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) 1840 tarihli eserinde Qu 'est-ce que la proriete? bu "la propriete c'est le cilt".

16 Fransızca 'Texpropriation des expropriates' kelimesinden alınan bu ifade, Marx tarafından Das Kapital, I, Bölüm 24'te kullanılmıştır: "Özel mülkiyetin son saati geldi, mülksüzleştirenler mülksüzleştiriliyor".

Machine Translated by Google

ihanet, üstelik hukukun ve adaletin koruyucusu, kamu ahlakının avukatı olması gereken devlet tarafından.

Kamu hayatındaki yozlaşmaya, basının Yahudileştirilmesine, yoksullaştırılmasına ve dış politikamızın acınacak derecede güçsüz ve değersiz liderliğine işaret ederek, kamu hayatımızın ve ekonomik ahlakımızın aşırı derecede yozlaştığını göstermeye artık hiç gerek yok.

Kamusal yaşamın bu materyalist yoksullaşmasına ve kirlenmesine karşı, Nasyonal Sosyalist devlet anlayışı, devlet ve ekonominin uzun süredir denenmiş ilkesini ortaya koyar: "Herkesin kendi çıkarı vardır ", ama her şeyden önce "kamu yararı, kişisel çıkardan önce gelir". Bu ilkeyi Nasyonal Sosyalist devletin temel ilkesi haline getiren Nasyonal Sosyalizm, kendini Alman tarihinin en iyi ve en görkemli dönemlerine bağlar.

"Suum cuique"17, sağlıklı Alman erken Orta Çağ'ının ekonomik ilkesiydi; ancak özellikle uzun bir süre boyunca, loncaların düzenlenmesiyle her birine kendi payının verilmesi sağlanıyordu. Usta ve çırak arasında en azından yarım veya üçte bir peni karşılığında ortak çalışma, işçiye gelir sağlıyor, daha iyi iş ve performans takdir ediliyor ve ödüllendiriliyordu; olağanüstü performans durumunda ise şöhret ve yüksek kazançlar elde ediliyordu.

"Suum cuique", en yüksek Prusya nişanı olan Kara Kartal Nişanı'nı da süsler; ancak burada tacının özel bir liyakatle taçlandırılması anlamındadır. Tam da bu yorum, özellikle Nasyonal Sosyalizm'e denk düşer - burada mesele saray süsleri veya askerlik hizmetinin tek taraflı bir şekilde onurlandırılması değil, devlete ve halka karşı mükafatlandırılmış görevin yerine getirilmesinin ahlaki içeriğinin burada ifadesini bulması nedeniyle. Bu görev, devlete ve halka karşı içsel bir sorumluluk duygusundan doğan, kişisel çıkarların arka plana itildiği, amaçsızca ve önceden şımarık ücretler gözetilmeksizin yapılan bir görevdir.

Biz Nasyonal Sosyalistler, bu ilkeyi ters yönde de genişletiyor, Alman Orta Çağı'nın "herkes kendine göre" anlayışına ve Friedrich devletinin "tacını hak etmek" fikrine, özellikle de "Suçluya cezasını!" diye ekliyoruz. Herkesin kendine göre, tacını hak etmek, her düzenli ve onurlu işe yeterli ücret, her özel performansa daha yüksek bir ödül, her yoksula ve masumca sıkıntıya düşen herkese kamu fonlarından yeterli yardım, ancak aynı şekilde kamu ahlakına ve ekonomik saygınlığa aykırı davranan herkese de hak edilmiş cezayı veriyoruz.

Ancak, devlet vatandaşını ekonomik konularda bireysel olarak denetlemenin hiçbir şekilde Nasyonal Sosyalist devletin görev kapsamına girmediğini, ekonominin bürokratik vesayetten mümkün olduğunca özgür bir şekilde gelişmesi gerektiğini vurguluyoruz. Ayrıca, her bir devlet vatandaşının devlet aracılığıyla risklerinin azaltılmasının - daha ziyade Naumann'ın "risksiz insan", yani temel varoluşunu devletin sağlaması gereken insan anlamında - Naumann'ın beklediğinin tam tersini sağlayacağını da biliyoruz.18 Devletin görevi, kendini ayakta tutan bir ekonominin ön koşullarını yaratmakla sınırlı olmalıdır.

---

17 Herkesin kendine göre

18 Friedrich Naumann (1860-1919), 1896'da Die Hilfe dergisini kuran ve bir tür sosyal liberalizmi yayan Protestan bir ilahiyatçı ve liberal politikacıydı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra Naumann, Deutsche Demokratische Partei'nin (DDP) ilk başkanı oldu.

Machine Translated by Google

Günümüzün faizci kapitalist devletinde bildiğimiz korkunç tefecilik olgularından mümkün olduğunca uzak.

Dolayısıyla devletin refahı yeniden en yüce yasa haline gelmeli, devletin etkinliği her şeyden önce "kamu yararı kişisel çıkardan önce gelir" ilkesini koymalıdır.

Ancak artık bu ilke, devlet adamları, kamu görevlileri ve kamu hayatında önemli mevkilerde bulunanlar arasında, bugün neredeyse tamamen hükümet ve kamu hayatından kaybolmuş bir özelliği, yani sorumluluğu zorunlu kılıyor.

Bugün tüm kamusal yaşamımız doğrudan sorumsuzluğun pençesinde. Delegeler parlamentoda yaptıklarından ve konuştuklarından sorumlu değiller - hatta "bağışık" bile denebilir. Bu ifadenin tıp alanından alındığı ve bir bedenin zaten zehirlerle o kadar dolu olduğu, yeni verilen zehirlerin bedene çok daha az zarar verdiği veya hiç zarar vermediği, sağlıklı bir bedenin ise bu zehirlerden öleceği söylendiği hatırlandığında, umutsuz bir ifade. Çoğunluğun kararlarından, bakanlar ise görevlerinin ifasından sorumlu değiller; çünkü onlar sadece hükümetin oluşumunda rol alan partilerin görevlileri. Bir şeyler ters giderse, halk gerçekten de en büyük zararı görür; ancak sözde sorumlu bakanın yerine aynı derecede sorumsuz bir başka parti görevlisi getirilir. Gerçek sorumluluktan ise hiç bahsedilmiyor.

Zaten kralların ilahi haklarının hüküm sürdüğü çağda Yüce Tanrı'ya yapılan çağrı, ne yazık ki çoğu zaman yönetici lordların sorumsuzluğunun oldukça özel bir biçimiydi - (tanrılarına karşı sorumluluklarının, halklarına karşı sorumluluk hisleriyle eş anlamlı olduğu nadir istisnalar açıkça kabul edilir). Ancak genel olarak, bu sevgili tanrı, nihai analizde, yalnızca üstüne karşı sorumlu memurun, yalnızca kralına karşı sorumlu bakanın ve yalnızca tanrısına karşı sorumlu hükümdarın basamaklarında, yönetici sınıfın ve temsilcilerinin halkın gerçek yaşam ihtiyaçları konusundaki inanılmaz sorumsuzluğunun arkasına saklanabileceği rahat bir koruyucu kalkandan ibaretti.

Nasyonal Sosyalizm, bu devlet destekli sorumsuzluğu kökten ortadan kaldırmak zorunda kalacaktır.

Nasyonal Sosyalist devletin giriş kapısının üzerinde demir harflerle "En Yüksek Sorumluluk" yazacaktır. Büyük bir halkın çıkarları için önderlik etme onuruna sahip olan kişiye, sorumluluğu yeterince hatırlatılamaz. Nitekim, ancak bu en derin sorumluluk duygusunu yüreğinde taşıyan bir lider olabilir. Tüm devlet çalışanları ve kamusal yaşamda yer alanlar için bu sorumluluk özellikle vurgulanmalı ve acımasız bir titizlikle yerine getirilmelidir. Ancak bu şekilde, tabiri caizse, gerçek bir toparlanma sağlanabilir.
Ancak bu şekilde, liderin ve halkın yeniden gerçek bir ulusal ve tarihsel topluluk haline gelmesini sağlayacak en değerli şey, yani güven, yeniden canlandırılabilir ve gelişebilir. Ve güvenden, liderin sorumluluğuyla birlikte, Almanya'nın yeniden canlanmasını ve yenilenmesini, Alman ruhunun yeniden uyanmasını, herkesin kendi yolunu bulacağı milliyetçi bir çalışma ve performans ortamında yeniden canlanmasını sağlayacak inanç yeniden gelişebilir.

Machine Translated by Google

Ekonomik Temeller

Sağlıklı bir ekonomik yapıda ahlak ile milli ekonomi birbirinden ayrılamaz.
Aksi takdirde ekonomi, özellikle de her ekonominin en onurlu görevi olan talebin karşılanması konusunda en ağır şekilde zarar görür. Ticarete inanç olmadan, çalışkanlık olmadan, memurların ve işçilerin sadakati olmadan hiçbir iş gelişemez.
Verimlilik, adalet, girişimcilik ruhu, enerji ve ekonomik bir göreve katılan herkes arasındaki karşılıklı güven, her ekonominin gelişmesi için vazgeçilmez ön koşullardır. Tüm bunların, olağanüstü önemlerini kabul etmek için söylenmesi yeterlidir.
Bugün ve yakın geçmişte ekonomik olarak aktif olmak zorunda kalmış herkes, bu güzel şeylerin bugün ne ölçüde eksik olduğunu bilir. Peki, Marksizm'in kurtuluş doktrinlerinin ve onun işleyiş yöntemleri olan grevlerin, sabotajların, ihmalkâr ve özensiz çalışmaların zararlarını sonunda kim çeker? – Ama sonunda, bu tür devleti ve halkı parçalayan doktrinler yüzünden topluluk duygusunu tamamen yitiren ve en önemli işini sınıf mücadelesinde gören halkın kendisi. Dolayısıyla, özellikle milliyetçi kamplardan yükselen, artık bir halk olmadığımız, kaybettiğimiz güç ve uluslararası konumumuzu yeniden kazanmak istiyorsak önce yeniden bir halk olmamız gerektiği yönündeki şikâyetler de bu tarafa yöneltilmelidir.

Bu şikayetler haklıdır, ancak şikayetlerle ilerlemek mümkün değildir. Marksizm, ekonomik ve politik idealini gerçekleştirme gücüne sahip olduğunda tereddüt etmemiş, muhalifleri acımasızca bastırmaktan kaçınmamıştır: Rusya'da, cumhuriyeti koruma yasaları aracılığıyla aramızdaki tüm burjuva aydınlarını katlederek düşmanlarını sonsuza dek susturmuştur.19 Siyasi iktidarın ele geçirilmesi, her ekonomik veya ulusal siyasi reformun ön koşuludur. Bunu Komünistler ve Sosyal Demokratlar kadar biz de biliyoruz, ancak siyasi iktidarı kendi iyiliği için, belirli bir sınıfa karşı elde edilen iktidar konumunu istismar etmek için değil, bir çalışma topluluğu içinde birbirine bağlı ulusal yoldaşlar arasında ekonomik bir barışın ön koşullarını yaratmak için istiyoruz. Taleplerin karşılanması20 ulusal ekonominin görevidir; bugün mal üretiminde neredeyse tek belirleyici olan kârlılık değil. Nasyonal Sosyalizmin bu temel tavrıyla, kapitalist devletin temel ekonomik fikirlerine kesin bir karşıtlık içine giriyoruz. İlk etapta gerekli olan değil, kârlı olan üretiliyordu. Yeterli faiz ve temettü getirmeyi vaat etmeyen hiçbir şeye baştan beri el atılmadı. Günümüzün faiz odaklı kapitalist ekonomisinin kâr çılgınlığına özellikle açık bir örnek olarak, konut inşaatının, konut ihtiyacının korkunçluğuna – dolayısıyla en acil ihtiyaca – rağmen, kârlı olmadığı için gerçekleştirilmemesi gösterilebilir! Ulusal siyasi açıdan daha yüksek bir anlamda ele alınan konut inşaatının gerçekten de kârlı olacağı, burada daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymaz; ancak özellikle devletin sosyal görevleri açısından söylenenlerden açıkça anlaşılmaktadır. Dahası, eğer insanlar açlık çekiyor ve donuyorsa, kâr odaklı bir kapitalist ekonomi, ucuz ve kaliteli ayakkabı, giysi ve iç çamaşırı vb. üreterek bu ihtiyacı karşılamayı hiçbir şekilde görev bilmez; çünkü nüfusun düşük alım gücüyle bu "kârlı" değildir. Öte yandan, lüks mallar sektörü her alanda son derece yoğundur, çünkü daha önce hiç bu kadar zahmetsizce servet elde edilmemiştir.

[19] Savaş sonrası Almanya'da da benzer bir yasa var: Anayasanın Korunması Hakkında Federal Yasa (Bundesverfassungsschutzgesetz), 1950'de kabul edildi.

[20] Talebin karşılanması, uygun fiyatlarla insanların yaşamsal ihtiyaçlarının karşılanması anlamına gelir. ulusal bir topluluk halinde bir araya gelenlerin toplamı.

Machine Translated by Google

Bugün olduğu gibi, kendini salt lüksle kuşatmaya hevesli. Ancak kapitalist kârlılık fikri, bugün her şeye hükmeden ekonomimizin dallarında, bankacılık ve borsa sisteminde, aslında ekonomik bir saçmalığa dönüşüyor. Bankaların egemen konumu, kapitalist fikrin ekonomik anlamsızlığını en çarpıcı şekilde kanıtlıyor. Bankaların ve borsaların "üretimleri" ile bugüne kadar hiçbir çocuk doyurulmamış, donmakta olan bir insan giydirilmemiş, genel olarak yaşam için gerekli en küçük bir ihtiyaç bile karşılanmamıştır. Bu ifade kesinlikle demagojik bir slogan değil, parasal işlem kurumlarının vazgeçilebilirliğini bile içermiyor; yalnızca, Nasyonal Sosyalist istekler gibi gerçekten ulusal bir ekonomik talep karşılama ile tamamen özel-kapitalist yönelimli kâr odaklı bir ekonomi arasında ne kadar büyük bir fark olduğunu tüm açıklığıyla gösteriyor.

Nasyonal Sosyalist devletin bile bankaları ve diğer finans kuruluşları olacak, ancak bunlar artık ulusal ekonominin yöneticileri değil, hizmetkarları olacak; para artık devletin ve halkın efendisi değil, yalnızca mal alışverişi için gerekli bir araç olacak.

Banka ve borsa sermayesine karşı verilecek bu mücadelenin, Nasyonal Sosyalist hareket için en zorlu mücadele olacağını çok iyi biliyoruz; çünkü bugün dünyanın bugüne kadar sahip olduğu en büyük güç bolluğu banka ve borsa sermayesinde yoğunlaşmış durumdadır.

Burada söz konusu olan, iktidar için bir ölüm kalım savaşıdır ve rakip bunu çoğu dostumuzdan ve takipçimizden daha iyi bilir. Nüfusun büyük bir kesimi hâlâ kâr hırsının pençesinde olduğu için bu savaş çok daha zorlu olacaktır.

Burada bir kez daha tüm açıklığıyla cevaplanması gereken temel bir soru, Nasyonal Sosyalizmin mülkiyetle ilişkisinin temelde nasıl olduğudur. Birinci bölümdeki temel gözlemlerden ve özellikle de Marksist Sosyalizme karşıtlıktan, Nasyonal Sosyalizm için doğal bir sonuç olarak mülkiyetin temel kabulü ortaya çıkar. Özel mülkiyetin bu kabulü, Aryan yaşamına fazlasıyla köklü bir şekilde yerleşmiştir. Çevreyi tanıyan, çevreyi seyrederek kendi dünyasını yaratıp biçimlendiren yaratıcı zihin, toprağın meyvelerini sıkı çalışmayla topraktan söküp çıkaran, yerleşip kendine evler ve şehirler inşa eden, akrabalarının, ırksal yoldaşlarının çevresinde yerleşip kök saldıktan sonra, toprağa kök salmış bu altyapıyı daha yüksek bir kültüre taşıyan ve felsefe, şiir, müzik, resim ve heykel alanlarında kendi dünyasını daha yüksek bir entelektüel anlamda yaratan insan, kesinlikle bunu, kendi eliyle yarattığı eserlerin de kendi malı olduğundan farklı bir şekilde kavrayamaz. Yaratıcı insanın bu bilgisinden, başkalarının malına saygı doğrudan doğruya ortaya çıkar ve hukuk doğar.

Yaratıcı zihne kökten ve uzlaşmaz bir muhalefet içinde, farklı eğilimlere sahip, yaratılışın nefesini hiç tatmamış, durmadan bir yerden bir yere dolaşan, hiçbir yere kök salamayan, topraktan genişleyerek ve uzun bir gelişimle daha yüksek bir kültüre yükselmeyen, durmadan dolaşan zihinleri ve paralarıyla, tek tek şehirleri veya toprak parçalarını "otlattıktan" sonra ülkeden ülkeye taşınan diğer insanların açgözlü, hırsız zihinleri durur. Yaratıcı ulusların tarlalarında bile Yahudi, esasen gerçek üretimlerden oldukça uzakta duruyordu; Yahudiyi bir çiftçi, esnaf, mühendis veya ustabaşı, fabrika ve ücretli işçi olarak tanımıyoruz ve gerçek yaratıcı deha, güzel sanatlarda ve bilimlerde bile ona yabancıdır. Hareketli zihin, karakteristik faaliyetine ancak yaratıcı bir el tarafından bir eser yaratıldığında, bir nesne üretildiğinde başlar; açgözlü zihin orada bu malları nasıl tedarik edeceğini bilir.

Machine Translated by Google

Kendisini ve onları maddi çıkarlarına yönlendirmek için. Ulusal ekonomik talebi karşılamak için değil, bu üretimden tüketime geçiş trafiğinden mümkün olan en yüksek kârı elde etmek için üretici ile tüketici arasına yerleşti - tüccar ortaya çıktı. Bugün tüccar ve sarraf, yönetim kurulu ve banka lordu haline geldi. Tüm dünya ekonomisi en anlamsız şekilde altüst oldu. Zeki, yaratıcı, cüretkâr, yaratıcı ve üretken zihin artık hükmedemiyor; kendi başına hiçbir şey yaratamayan, sömürücü ve açgözlü çarpık zihin hükmediyor. Para, emeğin ve kanın üzerinde hüküm sürüyor.

Yahudi'nin hareketli zihni, ipotekler aracılığıyla toprakları, anonimleştirme ve hisse senedi şirketleri aracılığıyla en büyük köklü endüstrileri ve devlet tahvili ekonomisi aracılığıyla uluslararası sermayeyi bile mobil hale getirebilmiştir. Uluslararası sermaye, hükümetleri halklarından bile ayırmıştır. Günümüzde hükümetlerin hepsi büyük kredi sermayesine bağımlıdır ve halklarıyla ilişkilerinde, Wall Street, Londra Şehri ve Paris'teki isimsiz lordlarının faiz tahsildarlarından başka bir şey değillerdir.

Bu kısa gözlemler bize yaratıcı halklar ile açgözlü Yahudi arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın en derin sırrını gösterdi. "Ari yaratır, Yahudi ise dünyayı kendine kapar.

Burada kısaca şunu da ekleyebiliriz ki, mülkiyet ile zilyetlik arasında çok ince bir fark vardır. Zilyetliğin mutlaka mülkiyet olması gerekmez, zilyetlik kendi kendine yaratılamaz. Bir zilyetlik durumunda, zilyetliğin kökeni sorgulanmaz. Yahudi, Aryan halklarının mülkiyetine el koymuş ve şimdi mali gücüyle yaratıcıları yönetmektedir. Yasal alacaklar, tahviller, ipotekler vb. biçimindeki bu soyut mülkiyet biçimi, bugün tüm dünyayı faiz yoluyla sermayeye tabi kılmıştır. Faizli kapitalist ekonomik biçim genellikle zilyetliğin sınırını tanımaz; tüm emekleriyle koca milletlerin bir avuç banka ve borsa patronunun faizine tabi olmasına izin verir.

Bu korkutucu kapitalist soyguncu ekonomiye karşı, Nasyonal Sosyalizm mülkiyet hakkının sınırını koyar. Bu sınırlamanın ilkesi şu cümlede yatar: "Kamu yararı kişisel çıkardan önce gelir." Mülkiyet için bu sınırın çok yüksek bir düzeye çıkarılabilmesi, Nasyonal Sosyalizmin, yaratıcılarının (Krupp, Mannesmann, Thyssen vb. aklımıza gelir) özel mülkiyetinde kaldıkları sürece, en büyük endüstriyel eserleri bile, özellikle de bu büyük eserlerin sahipleri toplumsal meselelere dair bir anlayışa ve anlayışa sahip olduklarında ve üretimden uygun bir öz kazanç, satışlar ve ulusal ekonominin talebini karşılamak için uygun bir fiyatlandırma ve iş gücünün eserlerin gelirlerine uygun ve değerli bir katılım biçimi arasında doğru sınırları bulabildikleri sürece, hiçbir şekilde reddetmeyeceği gerçeğinden ortaya çıkar.

Burada üretimin dışsal biçimlerine ilişkin temel gözlemleri kısaca ele alacağız.
Savaştan önce güçlü bir şekilde yükselen Alman ekonomisi, büyük, orta ve küçük işletmelerin oldukça başarılı bir karışımıyla ayırt ediliyordu. Şimdi, genel olarak, büyük işletmelere doğru eğilim, büyük işletmelerin bir sonraki aşaması olan ve artık talebin karşılanmasına değil, piyasa hakimiyeti ve fiyat diktatörlüğü gibi yüksek kapitalist çıkarlara hizmet eden bir adım olduğu ölçüde, ulusal ekonomi için gerçekten bir tehlike oluşturmaktadır. Bununla birlikte, bazı endüstrilerin yalnızca büyük işletmeler olarak faaliyet gösterebileceği açıkça kabul edilmektedir. Bu, genellikle ağır sanayi olarak adlandırdığımız sanayi kolları için geçerlidir. Bu noktada ayrıntılara girmek istemesek de, temel olarak Nasyonal Sosyalist devletin bu dışsal ekonomi biçimlerinde köklü değişiklikler için çaba göstermesinin hiçbir nedeni olmadığı söylenebilir. Nasyonal Sosyalizm, Marksist anlamda her türlü "toplumsallaştırma veya millileştirme"yi reddeder. Ekonomik idealimiz, mümkün olduğunca geniş bir

Machine Translated by Google

Ekonomik olarak özgür varlıkların sayısı, tam da orta ve küçük işletmelerdedir. Yalnızca işlerini ve çalışma gelirlerini özgürce kullanabilen özgür ve bağımsız insanların, işlerine karşı ciddi bir sorumluluk duygusuyla dolu olduğunu, güçlü kişiliklerin ancak bu topraklarda ortaya çıktığını ve yalnızca özgürlük ve sorumluluk topraklarında , ortak çalışmayla bir araya gelenleri bir yaşam ve kader topluluğuna bağlayan ve böylece onları özgür, özbilinçli bir ulus haline getiren topluluk duygusunun geliştiğini biliyoruz.
Ancak böyle bir zeminde bireyin refahı bütünün refahıyla birleşebilir.

Devlet ve ekonominin sınırlarında

Manchesterizm21 ve Devlet Sosyalizmi, devletin ekonomiye müdahalesinde uyması gereken sınırları belirleme konusunda tam zıt kutuplardır. İlk doktrin, her türlü devlet vesayetinden mümkün olduğunca özgür olmayı talep eder ve devletin bir gece bekçisi rolüne indirgenmesini ister. Devlet Sosyalizmi, çoğu işletmenin en iyi şekilde devlet tarafından yönetildiğine ve idare edildiğine inanır. İşletmelerin herkes tarafından yönetilmesi anlamına gelen Rusça terim olan sosyalleştirme veya millileştirmenin en uç biçimleri, Sosyalist deneyleri tarafsızca ve kesin bir açıklıkla izleyen herkese, bu tür komünist üretim biçimlerinin uzun vadede uygulanamaz olduğunu göstermiştir.

Ekonominin temellerine dair açıklamalarımızı izleyen biri, bu olgunun içsel nedenlerini kolayca anlayabilir. Bir yandan girişimcilik inisiyatifinin bastırılması, kâr amacının yokluğu, rekabetin ortadan kaldırılması, diğer yandan Sovyetler tarafından acımasızca uygulanan çalışma zorunluluğu, üretim avantajını en aza indirgemiş olmalıdır.

Alman ekonomik hayatımızdan bildiğimiz şekliyle, işletmeler üzerindeki kademeli ve daha yumuşak "devlet kontrolü" biçimi, yalnızca kamu ekonomisinin farklı alanlarında avantajlı bir şekilde uygulanacaktır. Serbest ekonomiyle rekabet halinde yürütülen alanlarda, özellikle büyük endüstriyel üretim (kömür) alanında, ticari başarı, tüm önemli kararları devlet işletmelerinde mümkün olandan daha hızlı ve bağımsız bir şekilde alma konumunda olan serbest ekonomiye kıyasla oldukça sınırlıdır. Hangi işletmelerin genel olarak devlet kontrolüne uygun olduğuna dair doğru bir yargıya varabilmek için, devletin ulusal ekonominin tüm işleyişinde hangi pozisyonu üstlendiğini net bir şekilde anlamamız gerekir.

Nasyonal Sosyalizmin ekonominin görevini talebin karşılanmasında gördüğünü açıklamıştık. Üretici ve tüketici, imalatçı ve kullanıcı, her ekonominin iki temel katılımcısıdır. Artık kullanımın, son tahlilde, her zaman ve her yerde tamamen bireysel olduğunu veya çok açık bir şekilde ifade edildiğini biliyoruz: her ekmek parçası gerçekten de yalnızca bir kişi tarafından tüketilebilir, giysiler de yalnızca kişisel kullanıma yöneliktir, bir emir herhangi bir anda yalnızca küçük, birbirine bağlı bir çevreye çatı sağlar, iş yeri herhangi bir anda yalnızca belki daha fazla ama yine de sınırlı sayıda iş arkadaşına konum sağlar, dolayısıyla ürünlerin ortak tüketiminden veya kullanımından hiç söz edemeyiz. Dolayısıyla tüketim, son tahlilde bireyselse, aynı şey üretim, mal üretimi için de geçerlidir. Üretken emeğin ürünü ne kadar değerliyse, bunun yalnızca son derece kişisel bir yaratıcı güçten kaynaklandığı o kadar açıktır.

Bilim ve güzel sanatlar alanlarındaki, teknik icatlar ve keşifler alanındaki zihinsel çalışmalar için bu hemen açıktır, ancak bir araya getirilmiş çalışmalar durumunda bile

21 Manchesterizm, 19. yüzyılda Manchester'da 1815 ve 1846 tarihli korumacı Cora Yasaları'na tepki olarak ortaya çıkan bir ekonomik düşünce okuludur . Serbest ticareti savunmuş ve toprak sahibi aristokrasinin tarımsal çıkarlarına karşı sanayicileri desteklemiştir. Bu hareketin başlıca savunucuları Richard Cobden (1804-1865) ve John Bright'tır (1811-1889).

Machine Translated by Google

Makineleşmenin neredeyse tamamen insan emeğini bastırdığı fabrika benzeri işletmelerde, tam da bu işçinin ürettiği ayakkabının yalnızca bu işçi tarafından üretilebileceği ve bir başkası tarafından üretilemeyeceği gerçeği hâlâ geçerliliğini koruyor. Ancak makineleşme arttıkça ürünlerin kalitesi düşüyor. Tarım sektöründe bile eski kural geçerliliğini koruyor: "Efendinin gözü sığırı semirtir", yani yalnızca yetiştiricinin kişisel bakımı en iyi sonuçları verir.

Komünist ekonominin tüm girişimleri her defasında tam bir başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Dolayısıyla, hem tüketimin hem de üretimin toplumsallaşmaya aykırı olduğunu temelden ilan etmeliyiz. İnsanlık, ailedeki bireysel ekonominin orijinal ekonomik biçimlerini terk edip işbölümü yoluyla daha karmaşık ekonomik biçimlere geçtiği ve büyük devlet toplulukları kurduğu anda, üretim ve tüketim arasına yeni bir şey girdi: ticaret, alışveriş ve finans sistemi.

Bu son derece yalın ekonomik felsefi gözlem, devletin ekonomik faaliyetlerini sınırlaması gereken alanların en açık kanıtını sunar. Gerçekten de, burada her bireyin eşit derecede ilgilendiği bir mesele söz konusudur. Ve devletin burada görev kapsamını ortak çıkarların somutlaşmış hali olarak görmesi de son derece mantıklıdır.

Eğer ekonomik felsefemiz doğruysa, devlet bu alanlardan birinde daha önce bir girişimde bulunmuşsa, örnek teşkil edecek bir şey yapmış olmalı. Bunu ulaşım alanında da yaptı. Alman demiryollarının savaş öncesi performansı tam anlamıyla örnek teşkil ediyordu ve eski göreve bağlılık ve vicdanlılık hâlâ geçerli olduğu ölçüde bugün bile öyledir. Amerika'daki devlet dışı demiryolu sistemine de sıklıkla özel bir mükemmellik atfedilir; bu, trafiğin daha serbest bir şekilde gerçekleştiği ve bürokratik sisteme bağlı birçok küçük zorluğun kaçınılmaz olduğu belirli bir bağlamda da doğrudur. Amerika'da büyük boyutlu lokomotiflerin inşası bile daha önce aramızda şaşkınlığa yol açmıştı, ancak bunun temel nedeni, Amerikan demiryolu ağının daha geniş olmasının bunu teknik olarak daha kolay mümkün kılmasıydı. Ancak bu, ulaşımın bir yönü değil, gözlemlerimizin kapsamına girmeyen teknik bir olgudur. Öte yandan, sorumuz açısından çok daha önemli olan demiryollarındaki ulaşımın güvenliğidir. Alman demiryolları, bu alanda devlet ulaşımının bu en önemli görevinin sürekli bilincindeydi ve teknik ve organizasyonel olarak mümkün olan her şeyi yapmış olmanın haklı gururunu yaşıyor. Amerikan ve Fransız demiryollarında yolcuların hayatlarının bu alanda ne kadar sorumsuzca ve pervasızca tehlikeye atıldığı, millileştirmeden önce Amerikan ve Fransız demiryollarında, Parisli Rothschild'lerin pervasız kâr arayışına hizmet ettikleri sürece meydana gelen tren kazalarının tarihçesinden anlaşılıyor. – Dolayısıyla burada bile, kapitalist kârlılık fikri ile talep karşılama ekonomisinin görevi fikri arasındaki temel karşıtlığı bir kez daha görüyoruz.

Ticaretin görevi, öncelikle mal ve kişilerin kullanım veya iş yerlerine güvenli, hızlı ve ucuz bir şekilde taşınması yoluyla ulusal ekonomiye hizmet etmektir. Kârlılık sorunu bir devlet işletmesinde ancak ikinci planda kalır veya yalnızca bir tarife politikası meselesidir. Posta ve telgraf sistemi de doğal olarak ticarete aittir. Burada bile, Alman posta ve telgraf idaresinin performanslarının onurlu hatırası, bu önemli ulusal ekonomik görevin devlet tarafından ne kadar güvenli, hızlı ve güvenilir bir şekilde yerine getirildiğini göstermek için yeterlidir.

Machine Translated by Google

Öte yandan ticaret, her zaman özel girişimci girişimin münhasır görevi olarak görülmüştür. Günümüzde ise ticaretten, ulaşım sistemi kadar kesin bir şekilde bahsedilemez. Bir devlet düzenlemesi için başlangıçtan itibaren yalnızca belirli bir mal türü, hatta kitlesel tüketim malları dikkate alınır. Savaştan önce, en önemli gıda ürünlerinin ticaretinin devlet tarafından düzenlenmesi konusunda ne kadar az anlayış beklenebilirse (serbest ticaret doktrini ulusal ekonomik düşünce tarzımıza hükmettiği için), bugün de, hâlâ unutulmamış savaş sonrası dönemde en önemli gıda ürünlerindeki utanmaz tefecilik göz önüne alındığında, en önemli gıda ürünlerinin hazırlanması, taşınması ve dağıtımının devletin görevi olduğu fikrinin verimli bir zemine oturacağı beklentisi o kadar azdır. İstisnai olarak, ekonomik alandaki karşıtlarımız arasında bile, Bolşeviklerin bu sorunu, yani üretimin ve dağıtımının devlet kontrolü yoluyla çözme girişimlerinde bulunduklarını görüyoruz. Buradaki yanlış, daha önce de gösterdiğimiz gibi, üretimi her zaman devlet kontrolünde yürütmek veya anlamak istemektir. Öte yandan, üretimin doğru dağıtımı şüphesiz özellikle önemli bir devlet görevidir. Rusya'da varlığını sürdüren tek burjuva örgütlerinin tarımsal üretim ve tüketim kooperatifleri olması dikkat çekicidir; yani, bir başka deyişle, en önemli gıda ürünlerini ortak çıkarlar doğrultusunda depolama ve toplama, diğer yandan da tüketiciye ortak çıkarlar doğrultusunda tedarik etme görevini kendilerine tam olarak koymuş örgütlerdir. Alman toplumumuzun bir incelemesi

Ekonomik yaşam bize, bu fikrin bizim aramızda bile tamamen yeni olmadığını, ancak kooperatif fikrinin her yerde giderek daha fazla yaygınlaştığını ve böylece Nasyonal Sosyalizmin bu olağanüstü önemli sorunun çözümü için aklındaki ön koşulları yarattığını gösteriyor. Tarımsal ürünlerin kooperatifler tarafından kullanılması, bir yandan çiftçinin ürünlerini uygun fiyatlarla almasını, gübre, tarım aletleri vb. gibi ürünlerin kooperatifler tarafından satın alınmasını sağlar ve özellikle tarım depoları kurarak talebin karşılanmasını sağlamaya çalışır. Öte yandan, tüketici birlikleri de ürünleri tüketicilere mümkün olduğunca doğrudan ve her şeyden önce aracı ticareti ortadan kaldırarak ulaştırmak için tamamen pratik adımlar atmışlardır. Üretim kooperatifleri ile tüketici kooperatiflerinin devlet gözetiminde birleştirilmesi, bu sorunu çözmeye adaydır.

Burada da sorunun özü bir kez daha ortaya çıkıyor: Ekonominin birinci görevi kârlılık değil, talebin karşılanmasıdır.

Ticaret için, özellikle kişisel risk faktörünün söz konusu olduğu tüm alanlarda, fazlasıyla yeterli kaynak bulunmaktadır. Her zaman ve her türlü satış koşulunda güvenli olan bir gıda ürünü için, iş adamını karakterize eden faktörler baştan itibaren ortadan kalkmaktadır.

Finansal sistem, devlet düzenlemesi altına alınması gereken üçüncü ve en önemli unsurdur. Para, birçok finans teorisyeni tarafından ürün alışverişi için bir değişim aracı olarak açıklanmaktadır; bu açıklama aslında yanlış olmamakla birlikte kapsamlı ve açık değildir. Yine de bu tanım, paranın mal ticareti için bir araç olduğu yönündeki doğru hissiyatı ifade eder. Devletin madeni para basma ayrıcalığını kendisi için talep etmesi, devletin parayı kamusal yaşamın özellikle önemli bir alanı olarak gördüğünü kanıtlar. Devletin ceza kanununda sahtecilikle ilgili bir dizi madde çıkarmış olması da aynı şekilde bunun birinci derecede önemli bir kamu meselesi olduğunu kanıtlar. Nitekim devlet, uzun zamandır kendi otoritesiyle kamusal alanda neyin para olarak geçerli olacağını da belirlemiştir.

Machine Translated by Google

Ticaret. Finans teorisyenlerinin – Çartistlerin22 – özel bir yönelimi, özetle şu iddiayı ileri süren devlet para teorisini temsil eder: "Para, devletin para olduğunu ilan ettiği şeydir." Bu teoriyle para, paranın özünden tamamen ayrılır ve devlet egemenliğinin mührü, demir, alüminyum, porselen ve hepsinden önemlisi kağıttan "para" yapmak için yeterlidir. Günümüz bize bu teorinin aslında gerçeğe dönüştüğünü öğretiyor. Bu finans teorisyenlerinin muhalifleri – Metalistler23 – paranın içsel bir değere sahip olması, dolayısıyla değerli metalden (altın ve gümüş) yapılması gerektiği şeklindeki eski fikre sarılıyorlar. Günümüz ilişkileri bu yönelimi desteklemiyor, çünkü devlet aslında parayı kağıttan, hatta banknotlar tamamen değersiz kağıttan yapılmış olsa bile, gerçekten bir şey satın alınabilecek paradan bile üretiyor. Ancak bu paranın satın alma gücü meselesi bambaşka bir konu. Burada, kağıt paranın artan miktarıyla ters orantılı olarak düşen paranın satın alma gücü, Metalistleri haklı çıkarıyor gibi görünüyor, çünkü aslında altın ve gümüş sikkeler kağıt paranın satın alma gücünde kayba neden olmamıştır. Ancak bu başka bir nedenden, yani altın paranın meta karakterinden kaynaklanmaktadır. Altın para gerçek altın olduğu için satın alma gücünü korumaz, altın paranın da bir meta olması nedeniyle satın alma gücünü korur. Bugün yirmi marklık madeni para, satın alma gücünü damgalı devlet para birimi işareti olan '20 Mark'tan değil, rafine edilmiş altın meta içeriğinden almaktadır. Ancak bu finansal teorik tartışmalı sorular üzerinde daha fazla duramayız, bu sorular üzerinde Nasyonal Sosyalist reformun gerekçesine göre devlet mali sisteminin temsilinde daha uzun süre konuşmamız gerekecektir. Burada, şu anda devlet ve ekonominin sınırları konusunda bizi meşgul eden soru söz konusu olduğunda, mali sistemin, her durumda, tüm ekonomik yaşamın son derece önemli bir konusu olarak, tıpkı en önemli gıda ürünlerinin ticareti ve ticareti gibi, devletin en dikkatli emanet düzenlemesine tabi tutulması gereken alanlara ait olduğunu kabul etmek gerekir.

Finansal sorunun önemi kendi başına bugün özel bir açıklamayı gerektirmemektedir. Her şeyi yöneten büyük finans güçlerinin gücü, görmek isteyen herkes için apaçık ortadadır. Basiretli kişi, devletin finans sistemine karşı takındığı beceriksiz ve yanlış tutumun, devlet maliyesindeki mevcut felaket koşullarının temel nedeni olduğunu uzun zamandır fark etmiştir. Sözde devlet merkez bankalarının çoğunun, salt devlet kurumları değil, hükümetlerin yalnızca belirli denetim haklarını elinde tuttuğu anonim şirketler olması, kamu finans sistemi alanındaki karmaşık koşullar hakkında bir fikir vermektedir.

Ulusal siyasi temeller

İktidar olmadan devlet, otorite olmadan da hükümet olmaz. Hiçbir şey sağduyuya bu kadar açık ve doğrudan apaçık ortada değildir. Hükümet çevrelerinde bulunan bizler, bugün hâlâ askeri ve siyasi güçten tamamen yoksun olarak yönetilebileceğimize inanıyorsak, bu, kamusal düşüncemizin tamamen ihmal edilmesine bağlanabilir.

İktidar aracı olmadan iktidar düşünülemez; siyasi iktidar ve askeri iktidar araçları, ekonomi ve ahlakın birbirinden ayrı tutulamayacağı kadar sıkı bir şekilde birbirini koşullandırır. Kaybedilen iktidarı geri kazanmak için tek yol, askeri bir iktidar aracı yaratmaktır.

22 Chartalistler, ulusal para birimi olarak itibari paranın veya hükümet tarafından ihraç edilen tokenlerin (Latince: charta) kullanılmasını desteklerler.
23 Metalistler, paranın değerinin kıymetli metallerden kaynaklandığını savunurlar ve itibari paranın içsel bir değerinin olmadığı görüşüne karşı çıkarlar.

Machine Translated by Google

Zavallı vatanımız, iktidar fikrinden vazgeçip kendini her gün, her saat yaşadığımız pasifist coşkuya kaptırdığı için ne kadar korkunç bir şekilde cezalandırıldı. "Daha kötü bir durumu önlemek için" kendimiz teslim olduk ve silahlarımızı imha ettik, "Daha kötü bir durumu önlemek için" Versay Kararnamesi'ni imzaladık, "Daha kötü bir durumu önlemek için" Berlin hükümeti bizden istenen her şeye evet ve amin dedi, "Daha kötü bir durumu önlemek için" bize karşı her türlü kötülüğün, her türlü aşağılanmanın, her türlü sömürünün uygulanmasına izin verdik. Bu utanmaz korkaklık ve sefalet sloganıyla Alman halkı giderek daha derin bir sefalete sürüklendi. Bizden isteneni yerine getirdik ve

Alman olmayı arzulayan bakan Dr. Rathenau24, kamuoyuna şöyle demeye cesaret etti: "Mutlak bir acizlik yoktur, mesele bir halkın ne kadar derin bir sıkıntıya düşmesine izin verileceğidir!" Başka bir deyişle, Rathenau'nun sözleri zaten yeterince açık olsa da, bu şu anlama gelir: Alman ulusu tamamen savunmasızdır, siyasi olarak tamamen güçsüzdür, entelektüel olarak neredeyse aptallaştırılmıştır, çalışmaya devam edebilir. Öylesine büyük bir suçluluk yüküyle yüklenmiştir ki, Seçilmiş Halk üyeleri, bu tazminatlarla, Alman emeği pahasına dünyanın tüm ülkelerinde sonsuza dek göz alıcı, işsiz bir hayat sürebilirler. Ancak şimdi, Almanların muazzam iş gücünün bile bu inanılmaz yük altında ezilme tehlikesi var. Bu nedenle, Almanlar sürekli olarak uyarıcılarla hayatta tutulmalı ve tam da bu şekilde fiziksel performans kapasitelerinin sınırında tutulmalıdır ki, bir gün yüklerinden kurtulabilecekleri aldatıcı umuduyla her zaman tüm güçlerini toplayarak çalışabilsinler. "Mesele, bir halkın ne kadar derin bir sıkıntıya düşmesine izin verileceğidir!" Bu, tüm cumhuriyetçiler tarafından kutlanan Bakan Rathenau'nun siyasi duygusuydu.

Modern Alman devlet yönetiminin bu paradigmasını hatırladıysak, bu, savunmasız ve silahsız bir ulusun her şeye, hatta her türlü alaya katlanmak zorunda kaldığı o korkunç örneği yanı başımızda doğrulamak içindir. Buna karşı, barışı ve özgürlüğü tek başına garanti edebilecek, dışarıdan güçlü bir devlete olan inancımız geçerlidir. Tarihsel nedenleri bir kenara bırakırsak, bu bir manifestonun görevi değil, tarihçinin işidir.

Dışa dönük güç siyaseti fikrinin karşılığı, içe dönük katı anayasal devlettir. Bismarckçı güç devletinde bu ideal duruma oldukça yaklaşmıştık, ancak finans sistemi ve özel mülkiyetin sınırsız tanınması ile bundan kaynaklanan talepler gibi alanlarda hukuki fikirlerimiz tamamen kapitalist düşüncenin etkisi altındaydı.

İç politika açısından Nasyonal Sosyalizmin, herkesin kanun önünde eşit olması ve toplumsal düzenlerde hiçbir farklılık olmaması gerektiği ölçüde, kayıtsız şartsız hukukun bakış açısından yana olduğunun özel bir vurguya ihtiyacı yoktur. Ancak, temel bir dönüşüm şarttır.

Almanlar için içsel bir ihtiyaç, bütünün daha yüksek çıkarlarına gönüllü bir tabiiyet anlamına gelen hukukun temel fikri açısından gerçekleştirilmelidir; oysa bugün aramızda geçerli olan hukukun hükümleri yalnızca bir iktidar emri ve aslında bütünün hizmetinde olmayan, tam da mülkiyet sorunlarıyla ilişkili olarak mülkiyetin korunmasını, mülkiyetin korunmasından önce koyan bir iktidarın emirleri olarak görünür.

24 Walther Rathenau (1867-1922), 1922'de Yeniden Yapılanma Bakanı ve 1922'de Dışişleri Bakanı olarak görev yapan Yahudi bir sanayici ve politikacıydı. Almanya'nın Versay Antlaşması kapsamındaki yükümlülüklerini yerine getirmesi gerektiği konusundaki ısrarı, Alman milliyetçilerinin düşmanlığını uyandırdı ve Haziran 1922'de suikasta uğradı. Weimar hükümetinin bu suikasta tepkisi, Feder'in sık sık atıfta bulunduğu Republikschutzgesetz'in (Cumhuriyeti Koruma Yasası) Temmuz 1922'de yürürlüğe girmesiydi.

Machine Translated by Google

Kişinin. Kamu hukukunun yeni düzenlemesi konusu, başka bir bölümde daha ayrıntılı olarak ele alınacaktır.

Şimdi kısaca dışsal devlet biçimi sorunlarına dönelim. Bu konuda nihai bir karar vermek hiçbir şekilde acil değil. Genel olarak, bu sorun ancak iç siyasi koşullarımızda köklü bir arınma sağlandıktan sonra çözülebilir. Bu iç siyasi arınmanın tek olası yolu, bize göre, ulusal bünyemizdeki çürüme ve hastalık kaynaklarını kesin bir kararlılıkla kesip yakan bir diktatörlükten geçiyor.

Böyle bir liderden beklentilerimiz olağanüstü derecede yüksektir; halkına duyduğu tutkulu bir sevgi, sarsılmaz bir irade ve tüm kararlarında neredeyse uyurgezer bir kesinlik onu diğerlerinden ayırmalıdır. Entelektüel kapasitesinin ortalamanın üzerine çıkması gerektiği apaçık ortadadır, ancak farklı alanlardaki bilgi ve yetenekleri belirleyici faktör değildir. Bilgi ve öğrenme başkaları tarafından gerçekleştirilebilir - Yüksek bilgiye, büyük bir düşünce berraklığına, büyük bir sezgiye, en ince sanatsal yeteneğe sahip kaç kişi var - ama eğer onlarda en sonuncusu, tutkulu bir irade, en derin ahlaki ciddiyete dayanan sarsılmaz bir dürtü eksikse, o zaman asla ulusların başında, öncüler ve liderler olarak yeni zirvelere doğru ilerleyemezler. İsa ve Luther, Savonarola25 ve Muhammed gibi dinî dehaları, Bismarck ve Cromwell gibi devlet adamlarını, Büyük Friedrich ve Yorck26 gibi generalleri vb. düşünürüz. Diktatör, tüm gereksiz kısıtlamalardan ve tereddütlerden tamamen arınmış olmalıdır; onun için hiçbir kaçınılmazlık söz konusu olamaz; çünkü tarihi yapan o olmalı ve zamanı geldiğinde cesur ve kararlı bir eliyle harekete geçmeli, ulusun özlemini temsil etmeli ve bu nedenle asla hata yapmamalı ve eylemiyle kurtuluşa erenlerin fanatik sevgisiyle taşınmalıdır. Halkını ve kutsal görevini sevdiği kadar güçlü ve acımasızca nefret edebilmelidir. Yardımcıları ve meslektaşlarıyla ilişkilerinde, özgür ve eşit insanlar arasında birinci sırada yer almalıdır.

Bu eski Alman fikri, lider ile halk arasındaki bu demir bağın temelini oluşturur.
ve arkadaşlarına dava uğruna yardım etti.

Kendini ispatladığı için liderdir ve ispat ettiği sürece liderdir.

Her güç sanki onun varlığıyla ikiye katlanmış gibi görünüyor
O, her türlü gizli enerjiyi ortaya çıkarır,
Her birine kendine özgü yeteneğini göstererek,
Ama her şeyin doğanın onları yarattığı gibi kalmasına izin vererek,
Ve sadece onların başka hiçbir şey olmadığını gözlemleyerek
Doğru yer ve zamanda.

(Schiller, Wallenstein)27

Kendine karşı katı ve serttir, kendi kurallarına göre hareket eder. Herkese zaman ayırır ve herkesi dinler, ancak önemli ile önemsizi birbirinden ayırmayı da bilir. Hedefine ulaşmak için korkmaz.

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498), devletin ve din adamlarının yozlaşmasına karşı vaaz veren ve Floransa'nın ahlaki kusurlarını düzeltirse güçlü bir Yeni Kudüs olacağına dair kehanetlerde bulunan bir Dominiken rahibiydi.
Papa VI. Alexander'ın Fransa'ya karşı Kutsal İttifakını desteklemesi, 1497'de aforoz edilmesine ve ardından idam edilmesine neden oldu.
yıl.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830), 1812'de Napolyon'un Rusya'yı işgali sırasında Prusyalı General Julius von Grawert'in Fransızlarla işbirliği yapmasına karşı çıkan ve böylece Napolyon'a karşı Altıncı Koalisyon'un kurulmasında etkili olan ve bu koalisyonun 1814'te Napolyon'un Elba'ya sürgün edilmesiyle sonuçlanan Prusyalı Mareşal'di.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, Wallenstein üçlemesinin (1799) ilk oyunu. Çeviri Samuel Taylor Coleridge'e aittir.

Machine Translated by Google

Kan ve savaş, amacına ulaşana kadar rahatlayıp gevşeyemez, ardından yaratılışını insani olarak mümkün olduğu kadar güvence altına alır, ancak diktatör Sulla'nın yaptığı gibi kendisi de geri çekilebilir ve böylece eserini iki yönlü olarak güvence altına alır: uzaktan hareket eder, ancak güçlü kişiliğiyle her şeyi olağanüstü standartlarla ölçülmeye zorlamaz; diğer yandan, Titan siyasi günlük yaşamı sürekli olarak belirlemez ve manevi anlamda lider olarak kalırsa, daha özgür ve daha bağımsız bir takipçi kitlesi gelişebilir. Böylesine bir eylem parlaklığı ve Almanya'yı yeniden zirveye taşıyacak diktatörü ayırt edecektir. Eğer bu durumda, olağanüstü bir liderin başarısıyla bu bataklıktan çıkış yolu bulunursa, bağımsız bir ulusal yaşam için iç ve dış ön koşullar yeniden kazanılmış olacak ve ulus, devletin dış biçimi konusunda bir kez daha karar verebilecektir.

Gelecekteki devlet biçimine ilişkin görüşümüz, esasen kamusal yaşamın belirli biçimlerinin, özellikle de oy hakkı ve bundan kaynaklanan halk temsiliyetinin nasıl oluşturulacağından etkilenecektir. Tıpkı antik Roma'da olduğu gibi, sağlıklı bir cumhuriyetçi devlet biçiminin olasılığını kesinlikle düşünebiliriz. Nitekim, Almanya'daki neredeyse tüm tarihsel anılar monarşik devlet biçimine işaret eder. Oysa monarşik devlet biçimiyle hanedanlık fikri hiçbir şekilde ayrılmaz bir şekilde bağlantılı değildir. Aksine, hanedan çıkarlarının çoğu zaman ulusların zararına büyük ölçüde geliştiği görülmektedir. Monarşik devlet biçiminin olası bir yeniden gündeme getirilmesi konusunda bizi aşırı dikkatli olmaya sevk eden bir diğer faktör de hanedanlar arasındaki kalıtımın bir sonucudur. Alman halkının sancılı tarihinde, önemli bir hükümdardan sonraki üçüncü neslin atalarının mirasını israf ettiği, ulusun onur ve değerine zarar verdiği, imparatorluğun iktidar konumunu kaybettiği ve vatandaşların huzur ve refahını bozduğu defalarca görülebilir. Almanlar, özellikle kalıtsal bir hükümdarlık hanedanı altında monarşinin avantajlarından bahsederken, her zaman tarihin "Büyük" lakabını verdiği kişileri düşünürler. Bu bağlamda Büyük Charles, Büyük Otto28, Büyük Frederick29 ve bu gerçek hükümdarlarla aynı seviyede olan birkaç kişiyi düşünürüz; ancak bunlar, Dindar Louis30, III. Otto31, Wenceslaus32 ve VI . Charles33 gibi isimlerle özdeşleşen beceriksizlik, tembellik, bencillik, savurganlık , hayal gücü , halktan uzaklık ve diğer tehlikeli özelliklerden oluşan bir galerinin sadece geçici bir anısıdır . ,

---

[28] Şarlman (yaklaşık 742-814) 768'de Frankların Kralı oldu ve yönetimini Frank Krallığı'nın ötesine, Karolenj Krallığı'na kadar genişletti. Batı Avrupa'nın büyük bir kısmını içine alan imparatorluk.

29 Büyük Otto (912-973), 936'da Germenlerin kralı olan, 955'te Macarları yenen ve 961'de İtalya Krallığı'nı fetheden Saksonya Dükü'ydü. 962'de Papa XII. John tarafından imparator olarak taçlandırıldı ve Roma'dan Kutsal Roma İmparatoru olarak hüküm sürdü.

30 Louis le Pieux (778-840), 813'ten itibaren Şarlman'la birlikte imparator olarak hüküm sürdüğü Şarlman'ın oğluydu. 817'de imparatorluğunu üç oğlu ve İtalya Kralı olarak hüküm süren yeğeni Bernard arasında paylaştırdı. Ancak Bernard amcasına isyan etti ve kör etme cezasına çarptırıldı, kısa süre sonra da öldü. Louis, zulmünün kefaretini alenen ödedi ve bu nedenle bir hükümdar olarak itibarının büyük bir kısmını kaybetti. Frank imparatorluğu, hükümdarlığının geri kalanında iç savaşlarla damgalandı.

[31] Otto III (980-1002), 996'dan itibaren Kutsal Roma İmparatorluğu'nu yönetti ve hükümdarlığı sırasında Slav halklarının büyük muhalefetiyle karşılaştı, bu yüzden Elbe'nin doğusundaki imparatorluk topraklarını terk etmek zorunda kaldı, ancak yine de Polonya ve Macaristan'da Hristiyanlığın etkisini pekiştirmeyi başardı.

[32] Premyslid hanedanından I. Vaclav (yaklaşık 907-935), 921'den itibaren Bohemya Dükü oldu. 929'da Bohemya, Doğu Frank kralı Kuşçu Henry tarafından saldırıya uğradı ve ona haraç ödemeye devam etmek zorunda kaldı. Vaclav, Bohemya Dükü olacak olan kardeşi Boleslav ile ittifak kuran bir grup soylu tarafından öldürüldü.

33 VI. Charles (1368-1422), hem "le bien-aime" (Sevgili) hem de "le fou" (Deli) olarak anılırdı. Delilik nöbetleri geçirdi ve saltanatı, Yüz Yıl Savaşları olarak adlandırılan süregelen çatışmalarla damgalandı. Charles'ın Burgonya ile süregelen kan davası, 1415'te Agincourt Muharebesi'nde Fransızları yenen İngiltere Kralı V. Henry tarafından fırsata çevrildi.
1420 yılında imzalanan Troyes Antlaşması ile Henry, VI. Charles'ın kızı Catherine ile evlendirildi ve Fransa tahtına geçme hakkı kendisine verildi.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 hanedan devlet biçiminin hiçbir şekilde milletin refahını garanti altına almadığını açıkça belirtmek yeterlidir.

Alman'ın monarşiye olan eğilimini ifade eden şey, bir lidere olan ihtiyacı ve bir lidere boyun eğmeye hazır olmasıdır. İşte tam da bu son özellik, belki de Alman'ın özellikle tipik bir özelliğidir; Alman karakterinin bu özelliğini hem iyi hem de kötü yönleriyle çok iyi biliyoruz. Ölümüne olan sadakati, en güçlü zaferler için savaşmasını ve kazanmasını sağlamış, hatta yabancı bayrakları bile takip etmesini sağlamıştır; ancak aynı zamanda zayıf tipler arasında değersizlik ve köleliğe varan bir bağımsızlık eksikliği, yabancı şeylere duyulan sevgi ve yargı eksikliğini de içerir.

Dolayısıyla Almanya'da veraset sorunu çözülmesi zor bir sorun değildir.
Lider sorununda çok daha zor bir soru var.

Liderin seçimi bugüne kadar hep şansa bırakılmıştır.
Prenslik nikah yatağı, bir hükümdardan kesinlikle beklenmesi gereken entelektüel kapasitenin ve gerekli karakter özelliklerinin hiçbir şekilde garantisi değildir. Ve parti üyeliğinin en yüksek resmi görevler için yeterliliği belirlediği modern Alman ekonomisini hatırlarsak, bu konuya özel bir önem vermeliyiz.

Her halükarda zorluk, halkın kaderinin ellerine bırakılacağı kişinin ahlaki ve karakter niteliklerinin korunmasında yatmaktadır. Ancak bir diktatör, milli özlemin taşıyıcısı olarak liderliği kendi üzerine alırken, geleceğin lideri, milletin bilinçli iradesinden en iyi ve en uygun kişi olarak ortaya çıkmalıdır.

Böylece, en yüksek değerin tek bir kişide mi yoksa devlet liderliğinin iki veya daha fazla kişiden mi oluşacağı tamamen belirsiz kalabilir. Her halükarda, bizim için kesin olan bir şey var: İster taçlı liderler ister bir konsolos ikilisi veya üçlü yönetim olsun, en yüksek devlet işlerinin liderliğini üstlenen kişiye, en yüksek sorumluluk, mümkün olan en iyi durumda, anayasada yer alacaktır. Dolayısıyla en yüksek sorumluluk, Nasyonal Sosyalist devleti önceki yönetim biçimlerinden ayıracak en temel ulusal siyasi temel olacaktır.

Nasyonal Sosyalist devletin ulusal siyasal temellerinin özel bir yönü, yabancı ülke ve ırk mensuplarının devlet işlerinin liderliğinden ve kamu görevlerini üstlenmekten dışlandığı milliyetçi bir devlet talebidir.

Alman tarihinin en büyük dersi, yöneticileri yabancı çıkarlar peşinde koştuğunda ve tek tek eyalet ve şehirlerin dar görüşlü çıkarları, Reich'ın ortak meselelerinin önüne konduğunda Almanya'nın her zaman fakir, zayıf ve sefil olduğu gerçeğinde özetlenebilir; aynı şekilde Almanya da birlik olduğunda, yöneticileri Alman tarzında düşünüp hissettiğinde ve eyaletleri ile şehirleri büyük ortak vatanın üyeleri gibi hissettiğinde her zaman güçlü ve kudretli olmuştur. Ulusun dışarıda, içeride tüm özgürlük ve çeşitlilikle kuşatılması. Bu, bir Alman devletinin doğru fikridir. Bismarck Reich'ı zaten...

---

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840), 1797'den itibaren Prusya Kralıydı. Napolyon savaşlarında tarafsızlık politikası izlemeye çalışmış ve Üçüncü Koalisyon'a katılmamış olmasına rağmen, kraliçesi Luise'nin desteklediği savaş yanlısı parti tarafından 1806'da Dördüncü Koalisyon'a katılmaya zorlandı ve bu da Prusya'nın Napolyon tarafından yenilgiye uğratıldığı Jena Muharebesi'ne yol açtı.

35 Wilhelm II (1859-1941), son Alman imparatoruydu ve 1888'den Kasım 1918'e kadar hüküm sürdü. Wilhelm, Bismarck'ın katı sosyalist karşıtı yasalarını desteklemedi ve 1890'da şansölyeyi görevden aldı. Avusturya, Arşidük Franz Ferdinand'ın Saraybosna'da öldürülmesinin ardından Sırbistan'a saldırmak zorunda kalınca, Rusya, Fransa ve İngiltere'yi de içine alabilecek bir savaşın tehlikelerinin farkında olmasına rağmen Avusturya-Macaristan'ı desteklemeye karar verdi.

Machine Translated by Google

Alman devlet fikrinin bu idealine çok yakındı, ancak Alman Avusturyası'ndaki36 ırksal kardeşlerimiz hâlâ Reich'ın dışındaydı.

Bu nedenle, tüm Alman kabilelerinin kapalı bir ulusal devlette birleşmesi en önemli ulusal siyasi hedefimizdir. İç siyasi açıdan, büyük eyaletlerin tarihsel olarak ortaya çıktığı şekliyle federatif ve federal yapısı korunmalı veya yeniden inşa edilmelidir. Bu bağlamda ulusal siyasi temel hatları şunlardır: Alman İmparatorluğu'nun dış ülkelere ilişkin siyasi konumunun söz konusu olduğu tüm Reich işlevleri Reich'ın sorumluluğundadır. Bunlar Dışişleri Bakanlığı, büyükelçilikler ve konsolosluklar, pasaport sistemi, dış ticaretin denetimi, gümrük sistemi ve hepsinden önemlisi ordu ve donanmadır.

İç siyasette ise, her bir eyaletin veya federal eyaletin mümkün olan en geniş kapsamlı bağımsızlığı fikri desteklenmelidir. Mali bağımsızlık, ulusun bağımsız varoluşunun ön koşuludur, bu nedenle vergi mevzuatının esas olarak eyaletlere devredilmesi gerekecektir.

Medeni, ticari ve ceza hukuku mevzuatı, 1990 tarihli ve 1991 sayılı Kanunla düzenlenecektir. Reich'a bağlıydı ancak uygulamada eyalet adalet ve polis yetkililerine bağlıydı.

Benzer şekilde ulaştırma kuruluşları da elbette Reich hukukunun direktiflerine göre düzenlenecek, ancak mali, idari ve operasyonel olarak eyalet egemenliği altında kalacaklardır.

Din özgürlüğünün anayasada tam olarak korunmasının özel bir söze ihtiyacı yoktur; ancak yazıları tamamen Almanca olmayan ve herkesin erişimine açık olmayan, içerikleri devlet için tehlikeli doktrinler içeren dinler bu korumadan yararlanamayacaktır.

Reich'ın temel sosyalist karakterinin anayasal biçimi özellikle iş hukuku alanında, hastalık, kaza, yaşlılık ve maluliyet sigortası alanında vurgulanmakta olup, bugün olduğundan daha iyi uygulanacaktır.

Görüşler ve hedef belirleme

Zamanla ilgili meselelerin her kapsamlı incelemesi şu üç soruya cevap gerektirir: Şimdi nasıl? Nasıl ortaya çıktı? ve Şimdi ne? – çünkü bu temel araştırma olmadan eksiksiz ve bilinçli bir çalışma asla beklenemez – bu, yeni bir devlet inşası söz konusu olduğunda daha yüksek bir anlamda geçerlidir. Bu çalışma kapsamında mevcut durumun betimlenmesi, doğal olarak, ancak mevcut kritik devlet ve ekonomi koşullarının temel özelliklerini ortaya çıkarmak söz konusu olduğu ölçüde bir yere sahiptir. Böyle bir görevde, özellikle herhangi bir semptomu neden olarak almaktan kaçınılmalıdır. Bu, tam da dışsallıklara veya aşırılıklara aldanmayan, şeylerin nedenine daha derinlemesine bakan her teşhisin sanatıdır. Bu, tıbbi örnekte veya yaşayan bir insan durumunda en açık şekilde ortaya çıkar. Vücudun herhangi bir yerinde bir şişlik belirirse, neden öncelikle vücudun ilgili bölümünün rahatsızlığında aranmalıdır; vücudun bu bölümünün hasta olmasının nedeni, kanın kötü durumundadır; Ancak bu bilgi bile son neden olarak kabul edilmemelidir; kanın kötü durumu, kötü veya yetersiz beslenmenin bir sonucu olacaktır. Şimdi, doktor mücadele ederse tedavi başarılı olamaz.

36 Alman Avusturya Cumhuriyeti, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra 1918'de Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Almanca konuşulan topraklarında kurulan devlete verilen addır. Mevcut Avusturya topraklarının yanı sıra, Güney Tirol ve Tarvisio (şimdi İtalya'da), Güney Karintiya ve Güney Steiermark (şimdi Slovenya'da) ve Südet Bölgesi ile Alman Bohemyası'nı (şimdi Çek Cumhuriyeti'nde) da kapsıyordu.

Machine Translated by Google

Sadece dışsal bir olgu; bu sayede en iyi ihtimalle geçici bir rahatlama, ağrılarda bir hafifleme meydana gelir, ancak hastalık devam eder. Temel neden, yani yetersiz veya kötü beslenme veya diğer zararlı koşullar ortadan kaldırılmadığı sürece, kan temizleyici bir tedaviyle tedavi girişimi bile kalıcı bir iyileşme sağlayamaz. Ancak içeriden dışarıya doğru böyle bir tedavi gerçek bir iyileşme sağlayabilir. Bu herkes için açıktır. Hasta bir ulusal organla karşı karşıyaysak, araştırmanın da aynı şekilde yapılması gerekir. Hastalığın dışsal belirtileriyle mücadele edilmesi burada bile çok az işe yarar. İnsan, şu meşhur sözün üzücü bir gerçek olduğunu fazlasıyla hissediyor: "Küçük haydutlar asılır; büyükler serbest bırakılır." Ortak çıkarlara aykırı ihlallerin sıklığı, perde arkasında ortak refaha büyük ölçüde zarar veren şeylerin oynandığının yalnızca dışsal bir işaretidir. Çünkü ancak devlette bir şeyler çürümüşse böylesine büyük zararlar kalıcı olabilir ve devletin varlığı için kalıcı bir tehlike haline gelebilir. Devletin kendisi bu şekilde hasta ise, bunun nedeninin halkın kaygıları ve devletin fiili işlevleri ve otoritesi konusundaki yanlış entelektüel tutumlar olduğu varsayılmalıdır. Dolayısıyla, son tahlilde, geçmişin günahlarıyla yüklü olmayan, tamamen bağımsız ve sağlıklı, güçlü bir devlet liderliğinin yaratılması yoluyla yeni ve sağlıklı bir devlet anlayışından bir tedavi beklenebilir. Mevcut güçlerle uzlaşmadan hareket eden veya kendini önceki devletin çökmüş biçimlerine yeniden bağlamaya çalışan her çözüm, kendi içinde kendi çürümesinin tohumlarını taşır. Bu bağlamda, aslında kendi içlerinde kötü olmayan, ancak yine de çok hızlı bir şekilde çöküşe yenik düşen tarihsel devlet biçimlerine bağlanmaktan da kaçınılmalıdır.

Günümüzdeki krizin en dikkat çekici özellikleri nelerdir?

Dışsal ve yüzeysel olarak - örneğin ateşte - yüksek ateş veya ekonomik-politik terimlerle ifade edersek: ajitasyon, her fırsatta gerginlik, huzursuzluk ve düzensizlik. Her ağırbaşlı ve tembel insanın, hatta tüm borçlular ordusunun, her zaman en yüksek sesle "dinlenme ve düzen"i her derde deva olarak övmesi son derece anlamlıdır. Dinlenme ve düzen, genel olarak siyasi bir amaç değil, yalnızca ulusal bünyede sağlıklı koşulların hüküm sürdüğünü gösteren bir durumdur. Ancak bir ulus hasta ise, bunun huzursuzluk ve düzensizlikle kendini göstermesi oldukça doğal ve açıktır. Dolayısıyla, yalnızca "dinlenme ve düzen"i vaaz eden ve sağlamaya çalışan bir siyasi tutum tamamen yanlış yönlendirilmiştir; diğer yandan, hastalığın daha da derinlere işlemesine ve ölüm en korkunç sancılarıyla gelene kadar ilerlemesine yardımcı olur.
Kişileştirilmiş olarak düşünülen ülserler ve iltihaplar bile, doğal olarak hastanın oldukça sakin kalmasını ister, çünkü basiller o zaman inanılmaz bir hızla çoğalıp tüm vücuda yayılabilir ve vücudu içten de tamamen çürütebilir. Hayır, tam tersine: İltihapları yok edin! Bunlar kesilip atılmalıdır, ameliyatın acıları buna bir karşıt neden olarak gösterilemez; hasta kötü ortamından çıkarılmalı ve her şeyden önce sağlıklı ve güçlü bir diyetle beslenmelidir.

Diğer belirtiler şunlardır: Devlet makamlarının uygun olmayan elemanlarla doldurulması, devlet işlerinin çoğunluk kararları yoluyla halledilmesi, parlamentoda hiçbir sorumluluk taşımayan çoğunluk kararlarının ortaya çıkması, parlamentoların dışsal olarak en özgür ve evrensel olan, ancak içsel olarak en fazla spekülasyona dayanan bir oylama sistemine göre seçilmesi.
Kitlelerin muhakeme eksikliği, daha iyi bir içgörüyü ve daha yüksek bir sorumluluk duygusunu bastırır. Tamamen şans eseri ortaya çıkan ve yalnızca parti-politik değerlendirmelerin belirleyici olduğu parlamento çoğunluklarına bağımlı bir hükümet, doğal olarak artık ortak refahın nesnel koruyucusu olamaz, ancak

Machine Translated by Google

hırslı parti politikacıları ve inatçı doktrinerlerin uğrak yeri. Tüm bu belirtiler "parlamentarizm" kelimesinde özetlenebilir.

Bu parlamentarizm, halkın özyönetim kapasitesinin büyük demokratik yalanıdır. Elbette, sorumluluk bilincine sahip devlet vatandaşlarının kamu meselelerinde yetkili bir şekilde yargıda bulunma ve toplumlarının veya ülkelerinin kaderini belirleme konusunda tamamen yetkin olduklarını düşünebiliriz, ancak 21 yaş üstü, her iki cinsiyetten kişilere doğrudan ve gizli olarak tanınan evrensel oy hakkı gibi bir hak, ister istemez aşağılık ve vicdansızların aşağılık yönetiminin tohumlarını taşır.

Parlamentoların ve bunlara bağlı hükümetlerin iğrenç yönetiminin yanı sıra, bugün gerçekte, Marksistlerin tüm antikapitalist sloganlarına rağmen, büyük borç sermayesi hüküm sürmektedir. Yüksek finans, devletin ve ekonominin sınırsız yöneticisidir. Hiçbir hükümet, bankacılık ve borsa dünyasının kâr çıkarlarına karşı sert önlemler almaya cesaret edemez. Tüm uluslar, devasa ulusal borçlar yoluyla bu ulusüstü dünya gücüne çıkar ve vergi olarak bağlanmıştır. Bu faiz köleliğinin sonuçları muazzamdır; tüm dünyayı ekonomik ve ulusal politik ilişkilerdeki temellerinden sarsar. Faiz tahsilatı gerçekten de hükümetlerin temel işi haline gelmiştir. Bu, uluslar için korkunç bir vergi sömürüsü ve çeşitli doğrudan ve özellikle dolaylı vergi yöntemleriyle, zirve noktasında tüm orta sınıfın birikimlerinin çalınmasına yol açan durdurulamaz derecede artan bir enflasyon yoluyla sömürülmesi anlamına gelir. Para kesesinin bu sınırsız yönetimi, faizin yasal hakkı kisvesi altında, dünyaya hükmeden en acımasız yönetim biçimini uyguluyor. Kitlelerin, özellikle de para kazanmanın kendi başına bir amaç olmadığı ve dolayısıyla tüm düşüncelerinin merkezi olmadığı çevrelerin yoksullaşmasına ve sefalete sürüklenmesine yol açıyor. İşte tam da bu noktada, bu mutlak finansal yönetimin en korkunç sonucu, yani bu yönetim altında yaşayan halkların ahlaki çöküşü ortaya çıkıyor. Tüm içgüdüler edinmeye ve sahip olmaya yöneliyor, sadakat ve inanç kavramları acımasız kazanç peşinde koşarken batıyor; saygın insan, saygınlığının ödülü olarak, giderek daha da dibe batması gerektiğini deneyimlemeye zorlanıyor; vicdansızlığın ise mümkün ve imkânsız tüm işlerde devasa kârlar getirdiğini görüyor. Çaresizce geniş çevreler geçim mücadelesi veriyor, sadece çalışarak geçinebilecek bir gelir elde etmek giderek zorlaşıyor.

Kapalı cephelerde işçiler sürekli daha yüksek ücretler koparmaya çalışıyorlar, grevler ekonomik işyerlerini sarsıyor, üretimlerini aksatıyor ve dolaylı olarak en çok da ulusal ekonomi için mümkün olan en fazla mal üretimine bağımlı olanlara, özellikle de işçilerin kendilerine zarar veriyor.

Bu durumları bir bütün olarak "Mammonizm" kavramı altında özetleyebiliriz .

Bu Mammonizmin diğer yüzü, Mammonist ihlalin kurbanlarının entelektüel ruh halinden doğan Marksist dünya görüşüdür . Marksistlerin beyinlerinin, bu entelektüel ruh halini uluslararası sermayenin elçileri olarak ustaca kullanabildiklerini ve aynı zamanda sömürülenlerin nefretini kendilerinden uzaklaştırabildiklerini çok iyi biliyoruz. Ancak burada, sağlıklı bir ulusal ekonominin yeniden kurulmasına yalnızca engelleyici değil, aynı zamanda son derece düşmanca bir şekilde karşı duran bir entelektüel eğilimle karşı karşıyayız.

durum.

Marksizmin özünü, özel mülkiyeti reddetmesinde ve böylece her ekonomiden ve bunun ötesinde her yüksek kültürden temelleri koparmasında; dahası, sınıf mücadelesi fikrini beslemiş ve böylece insanları parçalamış olmasında görmeliyiz.

Machine Translated by Google

Farklı sınıfların birbirleriyle karşılıklı olarak savaştığı bir dönemde, Rus halkının tarifsiz sefaletine işaret etmek yeterlidir; Sovyet devletinde, bu hatalı ulus ve ekonomi katili doktrinin en üst düzeyde gerçeğe dönüştüğü yer burasıdır.

Ve şimdi hastalığın gerçek patojenlerini aradığımızda, garip bir şekilde her yerde Yahudilerle liderler ve başlıca yararlanıcılar olarak karşılaşıyoruz.

Yahudi sorunu, refah ve refahın çözümünün kimin elinde olduğu konusunda bir dünya sorunu haline geliyor. Milletlerin vay haline bağlı olacak.

Bu soruya bu Kütüphane serisinde özel bir çalışma ayrılacaktır37 .

Tarihin incelenmesi bize, çaresiz ulusların, kanlı baskılar ve bireysel Yahudilerin yok edilmesi yoluyla kendilerini bu kötülükten kurtarmaya çalıştıklarını gösteriyor; ancak birkaç nesil sonra Yahudiler, bu tür pogromlardan sonra bir kez daha güçlenmiş ve mali açıdan daha güçlü bir şekilde geri döndüler.

Dolayısıyla Yahudi sorununun çözümünü bu ilkel biçimde aramaktan kaçınmalıyız; zira veba mikrobunu tek başına öldürmek mümkün değildir, onu ancak yaşamsal ihtiyaçlarını ondan keserek yok edebiliriz.

Bütün dünyada alevlenen Yahudi düşmanlığı, milletlerin en büyük ve en ölümcül düşmanlarını tanıdıklarının bir meşalesidir; ancak şimdi bu doğru duygusal bilgiyi doğru ve akılcı bir şekilde yönlendirmek bizim görevimizdir.

Marksizme ve dolayısıyla Yahudilere karşı mücadele , zehirlenmiş kitlelerin yorulmak bilmez eğitimiyle başarıya ulaşır. Bu, mücadelemizin ilk aşamasıdır.

Faiz köleliğinin kırılması, halkın ve devletin ulus-üstü finansın altın ağından kurtuluşu için ekonomik alanda verilen son ve en zorlu mücadeledir.
güç.

Ancak bu aşamalardan geçtikten ve zafer tamamen kazanılıp güvence altına alındıktan sonra, zayıf ve hasta milli birliğe yeni bir yaşama isteği ve yeni bir yaşam gücü verecek tüm ileri reformları gerçekleştirmenin zamanı gelecektir; bu güç, öncelikle hepimizin aklında olanı, hepimizin yürekten inandığı ve sarsılmaz bir iradeyle uğruna çabaladığı şeyi gerçekleştirecektir:

Almanya'nın yeniden doğuşu.

Sağlıklı, sağlam ve güçlü bir çalışma ve performans durumunda yeni, özgür, birleşik bir Büyük Almanya.

37 Feder'in Yahudiler üzerine çalışması Die Juden, 1933'te Nationalsozialistische Bibliothek'in 45. cildi olarak yayımlandı.

Machine Translated by Google

2. Program

Programın Kökeni

Her işin bir plana ihtiyacı vardır, her gerçekleşmenin öncesinde fikri bir yaratım olmalıdır.
İnşaat planları ne kadar net ve iyi hazırlanmışsa, bina o kadar güzel ve hızlı bir şekilde inşa edilir. Yeni siyasi yapılar bile net bir inşaat planı gerektirir; buna burada siyasi program denir.

Siyasi bir programa yüklenmesi gereken talepler çok yüksek ve çok çeşitlidir. Bu, en yüksek sorumluluğu gerektiren bir görevdir; çünkü kişinin kendi halkının refahı ve acısı, planın iyi olup olmadığına bağlıdır. Bir program ayrıca, kamusal yaşamın tüm önemli alanlarını en özlü ve kısa bir şekilde ele almalı, her türlü eleştiriye dayanmalı, ayrıntılara boğulmamalı, muhaliflere gereksiz zayıf noktalar sunmamalı, daha sonra tatmin edilemeyecek ütopik umutlar uyandırmamalıdır. Program, gelecekteki devletin ve yeni ekonominin sadık bir yansıması olmalıdır. Herkese arzulanan devlet ve ekonomik düzenin taslağını ana hatlarıyla göstermelidir, ancak ayrıntılarıyla uygulanmasını sınırlamamalı veya öngörmemelidir.

Her programın bir tarihi ve gelişimi vardır; ancak bunca yıl sonra temel özelliklerinde hiçbir önemli değişiklik yapılmadan, yalnızca bazı belirsizliklerin giderilmesi gerekiyorsa, bu kesinlikle bir hareketin temel doğruluğunun bir mihenk taşıdır. 24 Şubat 1923 tarihli 11 numaralı eski programın en önemli ve çarpıcı maddesi olan "Emeksiz ve Emeksiz Gelirin Kaldırılması, Faiz Köleliğinin Kaldırılması", ulusal, mali ve ekonomik-politik açılardan kapsamlı bir programatik incelemeyi acilen gerektirmektedir. O dönemde bu maddenin ayrıntılı olarak ele alınması o kadar da mutlak bir gereklilik değildi çünkü o dönemde, bu konuyla ilgili daha ayrıntılı yazılar, yani Faiz Köleliğinin Kaldırılması ve Devlet İflası Manifestosu, bunun çözümü, neredeyse mevcut tek yazılardı ve hareketin kurucuları ve ilk takipçileri tarafından tamamen biliniyor ve biliniyordu. Bir bakıma, sosyalist faaliyet kapsamını artıran şey, bu yazıların entelektüel içeriğiydi.

O dönemde temel özellikleri belirlenmiş planlarla - Anton Drexler38 ve Adolf Hitler etrafında küçük bir çevreyi bir araya getiren yenilenme iradesine, milliyetçi ve popülist fikirler çemberine kadar.

Alman Nasyonal Sosyalizm özgürlük hareketi, esas ve temel olarak kendisini diğer tüm popülist ve milliyetçi gruplardan, hareketlerden ve partilerden, ve özellikle de, yalnızca Mammonist-plütokratik yönetimin bir tezahürü olan tüm sözde parlamento partilerinden, tam da bu program maddeleri ve talepleri aracılığıyla farklılaşır.

Programın yeni formülasyonunda bir diğer gereklilik daha net bir görüş elde etmekti
Kamusal yaşamın bireysel alanlarına ilişkin bir biçim ve net bir yapılanma sağlandı. Bu gerçekleşti.

Burada, kökenini Avusturya ve Bohemya'daki Nasyonal Sosyalizmin paralel bir tezahürüne borçlu olan bir başka çığır açıcı eseri düşünmek benim görevimdir; yani,

38 Anton Drexler (1884-1942), Dietrich Eckart ve Feder ile birlikte, aslen Avusturyalı olan Deutsche Arbeiter Partei'nin (Alman İşçi Partisi) Münih'teki Alman muadili olan partinin kurucularından biriydi. Drexler, Hitler'in 1921'de zaten açık ara lideri olduğu partinin fahri başkanı olarak görev yaptı. Drexler, 1923'te partiden ayrıldı ve Hitler'in 1933'te iktidara gelmesiyle partiye tekrar katıldı.

Machine Translated by Google

Mühendis Jung39, Prag Parlamentosu'nda Çekoslovakya'daki Sudeten Almanlarını temsil ediyordu.

Avusturya Nasyonal Sosyalizmi'nin başlangıcı savaş öncesine kadar uzanmaktadır.
Fikir yelpazesi daha çok sosyalist fikir dünyasını milliyetçi fikirle uyumlu hale getirme çabasına dayanıyordu; oysa Reich'ın çöküşünden sonra ortaya çıkan Alman Nasyonal Sosyalizmi, aslında bu Avusturya Nasyonal Sosyalizminin varlığından habersiz olarak, başından itibaren Marksizme karşı temel bir mücadele duruşu benimsemişti.

Bugün iki hareket ortak hedeflerde bir araya geldi.

[39] Mühendis Rudolf Jung, Troppau'dan bir temsilci

Machine Translated by Google

NSDAP'ın Ulusal ve Ekonomik Programı

Amacımız – Almanya'nın Alman ruhuyla yeniden doğuşu ve Alman özgürlüğüdür.[40]

Bu ana hedefe giden yol:

I. Millî siyaset ilkesi: Alman İmparatorluğu, Almanların yurdudur.

1. Dış politikada:

1. Tüm Almanları kapsayan kapalı bir ulusal devletin kurulması.

2. Alman çıkarlarının yurt dışında güçlü bir şekilde temsil edilmesi.

2. Irk politikasında:

3. Yahudilerin ve Alman olmayanların tüm sorumlu pozisyonlardan uzaklaştırılması kamusal yaşam.

4. Doğu Yahudileri ve diğer asalak yabancıların göçünün yasaklanması. Sorun yaratan yabancılar ve Yahudiler sınır dışı edilebilir.

3. Medeni politikada:

5. Sadece Alman kültürüne ve toplumuna kendini adamış olan Almanlar, Devlet vatandaşlık haklarını kullanmak.

6. Alman olmayan bir kişi Alman devletinde ancak misafir olarak yaşayabilir ve yabancı hukuka tabidir.

7. Almanların hakları ve çıkarları, yabancı ülkelerin üyelerinin hak ve çıkarlarından önce gelir. Milletler.

II. Ekonomik politik ilke: Milli ekonominin görevi, borç sermayesinin mümkün olduğu kadar yüksek bir karlılığa ulaşması değil, talebin karşılanmasıdır.

8. Ulusal Sosyalizm, özel mülkiyeti temelde tanır ve onu devlet koruması.

9. Ancak halkın refahı, servetin bireylerin elinde ölçüsüzce biriktirilmesine bir sınır çizer.

10. Tüm Almanlar, ortak refahın ve refahın teşviki için bir çalışma topluluğu oluştururlar. kültür.

11. Her Alman'ın bu genel çalışma yükümlülüğü kapsamında ve özel mülkiyetin temel olarak kabulüyle, her Alman'a çalışma gelirini serbestçe edinme ve kullanma olanağı tanınır.

12. Ekonomik hayatın her alanında ve dolayısıyla tarımda da küçük, orta ve büyük işletmelerin sağlıklı birlikteliği sürdürülmektedir.

13. Devasa işletmelerle (şirketler, sendikalar ve tröstler) mücadele edilecektir.

14. Tefecilik, haraççılık ve halkın zararına ve pahasına acımasızca zenginleşme ölümle cezalandırılacaktır. 15. Her Alman için bir yıllık zorunlu çalışma uygulaması getirilecektir.

[40] Bu noktaların ayrıntılı bir tartışması için bkz. Feder'in Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Münih, 1927; tr. ETS Dugdale, NSDAP Programı ve genel kavramları, Münih, 1932

Machine Translated by Google

III. Mali siyasi ilke: Mali sistem devletin hizmetindedir, mali güçler devlet içinde devlet kuramazlar; dolayısıyla hedefimiz: Faiz köleliğini şu yollarla kırmak:

16. Devletin ve dolayısıyla halkın büyük borçlara olan faize bağlı borçlarından kurtulması sermaye ödünç vermek.
17. Reichsbank GmbH. ve merkez bankalarının millileştirilmesi.
18. Her türlü büyük kamusal işlerin (hidro-enerji, karayolları vb.) finansmanının faizsiz devlet hazinesinden çek verilmesi veya nakitsiz yöntemle kredi kullanılmadan yapılması.
19. Kapsamlı bir temelde istikrarlı bir para biriminin getirilmesi.
20. Faizsiz kredi verilmesi amacıyla kâr amacı gütmeyen bir İnşaat ve Ekonomi Bankası'nın kurulması (para reformu).
21. Vergi sisteminin sosyalist, ulusal ekonomi ilkelerine göre kapsamlı bir şekilde yeniden yapılandırılması. Tüketimin dolaylı vergi yükünden, üretimin ise kısıtlayıcı vergi yükünden kurtarılması (vergi reformu ve vergi muafiyeti).

IV. Toplumsal siyasal ilke: Ortak refah en üstün yasadır.

22. Hayat sigortası sisteminin millileştirilmesi yoluyla yaşlılık sigortasının cömertçe geliştirilmesi. İhtiyaç sahibi her Alman vatandaşına, belirli bir yaştan itibaren veya geçimini sağlayamama halinin erken ortaya çıkması durumunda yeterli bir emeklilik güvencesi sağlanacaktır.
23. Üretim işletmelerinde çalışan bütün kişilerin, çalışma gelirlerinden, performans ve yaşlarına göre pay almaları ve çalışmanın ulusal ekonomik görevlerinin yerine getirilmesi sorumluluğunda da pay almaları.
24. Dürüst çalışmaya dayanmayan bütün savaş ve devrim kazançlarının, ayrıca istifçilik ve tefecilik yoluyla elde edilen malların müsadere edilmesi ve bunların sosyal sigortanın geliştirilmesinde kullanılması.
25. Madde 21 uyarınca oluşturulacak olan yeni kar amacı gütmeyen İnşaat ve Ekonomi Bankası aracılığıyla, Reich genelinde kapsamlı yeni konut inşaatları yoluyla konut sıkıntısının giderilmesi.

V. Kültür politikasında: Siyasal olarak özgür, ekonomik olarak sağlıklı bir devlet temelinde bütün bilimlerin ve güzel sanatların gelişmesi başlıca kültürel hedefimizdir.

Bu, şu şekilde başarılabilir:

26. Gençlerin fiziksel olarak sağlıklı ve zihinsel olarak özgür bireyler olarak eğitilmesi Alman entelektüel yaşamının büyük geleneklerine göre.
27. Din ve vicdan özgürlüğü tamdır.
28. Hıristiyan inancının özel olarak korunması.
29. Alman ahlak anlayışına aykırı olan ve içeriği devlet ve millet yıkıcı nitelikte olan dinî öğretilerin bastırılması ve dışlanması.
30. Edebiyat ve basın, sahne, sanat ve edebiyat alanındaki tüm zararlı etkilerin bastırılması sinema.
31. Alman üniversitelerinde eğitim özgürlüğü, karakterli insanlardan oluşan bir yönetici sınıfın oluşturulması.

Machine Translated by Google

VI. Askeri açıdan:

32. Her özgür vatandaş için askeri hukukun getirilmesi yoluyla ulusu savunulabilir hale getirmek Almanca.

33. Paralı askerlerin kaldırılması.

34. Vatan savunması için, sıkı bir hiyerarşik disiplinle oluşturulacak profesyonel bir subay kadrosunun önderliğinde bir milis ordusunun oluşturulması.

VII. Diğer reformlar:

35. Basın sisteminin reformu. Alman halkının çıkarlarına aykırı tüm basın araçlarının yasaklanması. Tüm haberler için en katı sorumluluk.
yanlış veya kasıtlı olarak çarpıtılmış.

36. Mevcut yozlaşmış seçim kampanyalarının ve seçilenlerin sorumluluktan muafiyetinin (dokunulmazlık) kaldırılmasıyla oy hakkının reformu.

37. Meslek odalarının gelişmesi.

38. Yargı alanında reform

Toprak hukuku – (Toprak üzerindeki mülkiyet hakkının temel olarak tanınması, toprağın özel sermaye tarafından kiraya verilememesi, devletin ön alım hakkı, özensiz yönetim halinde toprağın devlete geri verilmesi).

Medeni hukuk - (bugünkü tek taraflı mülkiyet hakkı koruma hükümlerine kıyasla, kişisel onur ve sağlığın çok daha sıkı korunması).

39. Anayasal reformlar:

Anayasa: Alman karakterine uygun anayasa, en yüksek bir mevkide yoğunlaşmış egemen bir devlet liderliğidir. - Bu en yüksek mevkinin halk tarafından seçilecek bir monark tarafından mı, yoksa iki veya üç sorumlu Reich en yüksek görevlisi tarafından mı işgal edileceği, halkın daha sonra karar vermesine bırakılmalıdır.

Reich'ın federal karakteri: Alman halkının kabileler ve tarih yoluyla iç içe geçmiş çeşitli eyaletlerden oluşması, her bir federal devletin içişleri bakımından kapsamlı bağımsızlığını şart koşmaktadır.

Reich'ın kaygısı Alman halkının dışarıdaki temsili, pasaportlar ve geçiş ücretleri, ayrıca ordu ve donanmadır.

Nasyonal Sosyalizm'in bu ulusal ve ekonomik programının gerçekleşmesinin önünde üç temel engel bulunmaktadır. Marksizm, parlamentarizm ve her ikisinin de ötesinde büyük borç sermayesi.

Anti-Marksist mücadelemiz, 1. Yahudi Karl Marx'ın devleti parçalayan doktrinine, halkı parçalayan sınıf mücadelesi doktrinine, özel mülkiyeti reddeden ekonomiyi parçalayan doktrinine ve salt ekonomik materyalist tarih anlayışına karşıdır.

2. Anti-parlamenter mücadelemiz, kararlarının sonuçlarından hiçbir zaman sorumlu olmayan, dokunulmazlığı olan sözde halk temsilcilerinin sorumsuzluğuna, ayrıca bundan kaynaklanan her türlü zarara (yolsuzluk, kayırmacılık, rüşvet) ve en kötüsü de böyle bir parlamentoya bağımlı bir hükümete karşıdır.

Machine Translated by Google

3. Diğer iki savaş cephesinden daha ileri olan Mammonizm karşıtı savaşımız, dünyayı saran mali güce, yani halkımızın büyük borç sermayesi aracılığıyla sürekli mali ve ekonomik olarak sömürülmesine karşıdır.

Ancak bu mücadele, aynı zamanda, toplumsal, ekonomik ve kültürel hayatımızın her alanında ortaya çıkan, ruhu parçalayan maddeci egoizm ve tamah ruhuna karşı güçlü bir fikri mücadeledir.

Son ve en derin analizde, iki temelde farklı entelektüel yapı aracılığıyla ifade edilen iki dünya görüşünün mücadelesi söz konusudur: üretken ve yaratıcı ruh ile hareketli açgözlü ruh. Toprağa kök salmış ve metafizik deneyimde dünyayı bir kez daha alt eden yaratıcı ruh, başlıca temsilcilerini Ari insanda bulur; salt bu dünyevi olana yönelmiş açgözlü, köksüz, ticari ve materyalist ruh ise başlıca temsilcisini Yahudi'de bulur.

Nasyonal Sosyalizm, tıpkı Antisemitizm gibi, Yahudi materyalist ruhunda kötülüğün temel kökünü görür; ancak aynı zamanda dünya tarihinin bu en güçlü savaşının salt olumsuz antisemitik taleplerle ayakta kalamayacağını da bilir; bu nedenle Nasyonal Sosyalizmin tüm ulusal ve ekonomik programı, kesinlikle çığır açıcı ama olumsuz antisemitik savaşın çok ötesine yükselir; Nasyonal Sosyalist çalışma ve performans durumunun nasıl görünmesi gerektiğine dair yaratıcı ve yapıcı bir imajı olumlu bir şekilde verir.

Bu temel hedefe ulaşıldığında, Nasyonal Sosyalist Parti dağılacaktır. Nasyonal Sosyalizm, tüm Alman halkının yaşam kaynağı haline gelecektir. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi, aslında genel olarak, kelimenin alışılmış anlamıyla bir parlamento partisi değil, Almanya'yı dışarıda utanç ve güçsüzlükten, içeride yıkım ve yozlaşmadan kurtarıp, dışarıda güçlü ve heybetli bir konuma, içeride de ekonomik olarak sağlam, kültürel olarak gelişmiş, entelektüel ve ahlaki açıdan yüksek bir ulusal topluluğa kavuşturmak için iradesi ve zihni güçlü bir liderin etrafında bir araya gelen kararlı, ileri görüşlü ve geleceğe dönük bir halk kesimidir.

Geibel41'in söylediği gibi, Alman özleminin Reich'ını inşa etmek istiyoruz :

Biri dıştan, güçlü bir kılıçla,
Yüksek bir bayrağın etrafında toplanarak,
İçsel olarak zengin ve çok yönlü,
Her kabilenin kendine göre bir tarzı var!

41 Emanuel Geibel (1815-1884), Yahudi yazarlar Heinrich Heine ve Ludwig Borne etrafındaki çağdaş liberal 'Genç Alman' edebiyat çevresi tarafından saldırıya uğrayan, ancak daha sonra Nasyonal Sosyalistler tarafından savunulan birkaç vatansever şiir yazan bir Alman şair ve oyun yazarıydı.

Machine Translated by Google

3. Ulusal Devlet Yapısı

Sosyalist Devlet

Alman devletinin Nasyonal Sosyalist fikri

İktidarın siyasi temelleri bölümünde, Alman yöneticilerinin salt Alman görevlerinden her sapmasının Alman halkı için en yıkıcı sonuçlarla birlikte geldiğine işaret etmiştik. Alman tarihine bakıldığında, Almanların kapalı bir ulusal devlet özleminin ancak kısa tarihsel dönemlerde gerçekleştiği, bu Alman rüyasının defalarca söndüğü ve Almanya'nın defalarca güçsüzlüğe ve dağılmaya gömüldüğü görülür. Dolayısıyla, tüm Alman tarihinden, yalnızca ulusun güçlü bir şekilde yönetilen bir devlet içinde kapanmasının, Almanya'nın yalnızca olumsuz jeopolitik durumundan kaynaklanan muazzam tehlikelere karşı koyabilmesini sağladığına dair sağlam bir ders çıkar. Almanya'nın neredeyse hiçbir yerinde doğal sınırları yoktur, neredeyse her yerde düşmanca saldırılara karşı özgür ve korumasız bir konumdadır. Ne İngiltere'yi kuşatan deniz ne de İspanya ve İtalya'yı komşularından ayıran yüksek dağlar, Almanya'ya doğal bir savunma sağlar. Fransa'nın bize karşı tek bir açık tarafı var, Rusya'nın da aynısı. Sadece Almanya, diğer ulusların ortasında -Avrupa'nın kalbi ve savaş alanı olarak- yer alır. Alman topraklarında İspanyol, Fransız, İngiliz, İsveç, Rus ve Moğol orduları savaştı; Alman topraklarında Otuz Yıl Savaşları'nın korkunç din savaşları yaşandı ve Almanlar da tüm topraklarda yabancı çıkarlar uğruna hizmet ederken kan kaybettiler. Anavatan Germania, yabancı orduların açtığı binlerce yaradan ve kendi oğullarının çekişmelerinden kan kaybetti. Alman tarihi son derece trajiktir; öylesine trajiktir ki, birleşik ve kapalı bir Alman İmparatorluğu özlemi, peri masallarına, Kyffhäuser'deki eski Barbarossa destanlarına kadar uzanıyordu. Yüzyıllar boyunca Alman devlet fikrinin gerçekleşmesi, ulusun en iyi insanlarının özlemi ve umudu olarak kaldı; ta ki 1871'de güçlü bir demirci Almanya birliğini oluşturana kadar. Anavatanla toprak bağı içinde yaşayan tüm Almanları kapsayacak olan Büyük Alman devletinin gerçekleşmesinde hâlâ çok şey isteniyordu. Ama Alman özleminin bu kısmi gerçekleşmesi bize Alman tarihinin daha önce pek görülmeyen bir şekilde yüksek bir çiçeklenmesini sağladı.

Ama 'eğer'ler ve 'ama'larla hesaplaşmamıza gerek yok, bunun yerine tarihten ders çıkarmalıyız. Siyaset, oluşmakta olan bir tarihtir ve eğer "tarihin yaratılması" halkımız için kurtuluşu getirecekse, devlet adamlığımız, ulusal siyasetimiz, tarihte ortaya çıkanlara saygı duyarak, geçmiş zamanların hatalarından kaçınmalı ve en iyi geleneğe bağlı kalmalıdır. Tarihsiz, dogmatik bir şekilde koltuğundan tarih yapan bir adam, bir halka son yıllarda yeni Alman Marksist hükümet gösterilerinden gördüğümüz gibi yalnızca felaket getirebilir. Eski toplumsal biçimin tamamen çökmesi, özellikle de bu yıkım Marksist hareketin gücüyle aynı olduğunda, ne kadar feci ve yıkıcı olursa olsun, eskinin sadece eski olduğu için korunabilmesi de o kadar zordur.

İşte burada, yaratıcı bir şekilde verimsiz ve verimsiz olan muhafazakar ruhun trajedisi bir kez daha ortaya çıkıyor.

42 Thüringen ve Saksonya-Anhalt eyaletleri arasında kalan Kyffhäuser sıradağları, Üçüncü Haçlı Seferi sırasında Türkiye'deki Saleph Nehri'nde boğulan Kutsal Roma İmparatoru Friedrich Barbarossa'nın (1122-1190) son dinlenme yeri olarak kabul edilir.

Machine Translated by Google

Hayal gücünden yoksundur, sırf yeni olduğu için yeni olan her şeyi reddeder ve özünü çoktan yitirmiş eski biçimlere sıkı sıkıya sarılır. İnsanlar ve devlet mumyalar ve yapılar değil, canlı varlıklardır; bir kez kesilen bir elbise sonsuza dek yakışmaz.

Milletlerin kaderini yalnızca oldukça önemli bazı temel özellikler belirler ve bu temel bilgilerin ihmal edilmesi, milletlerden her zaman acı bir şekilde intikamını almıştır. Biz Almanlar için temel tarihsel ulusal siyasi doktrin şudur: "Birleşin!"

Ancak "birleşik"[43] kelimesi "birlik"[44] değil , "anlaşma içinde olmak"[45] anlamına gelir. Ancak Cermen kabilelerinin dış ve iç politika ilkeleri üzerinde anlaşmaları sonucunda, en güzel çiçeğiyle, içeride özgür, dışarıda güçlü ve uluslararası ağırlığı olan bir devlet ortaya çıkabilir.

Dolayısıyla Alman devleti için, Avrupa veya uluslararası ekonomik, dini veya insani saikler söz konusu olamaz; yalnızca tüm Alman ulusunun refahı söz konusu olabilir. Siyasi eylem için "sebepler"den bahsediyorum. Bunun yanı sıra, doğal olarak, yeterince değerlendirilmesi ve dikkate alınması gereken bir kilise, ekonomi ve genel olarak insani karakterin etkileri de mevcuttur. Ancak ilke, Alman ulusal devletinin yalnızca Almanları temsil etmesi ve bunu hem iç politikada hem de dış politikada yapması gerektiğidir.

Dolayısıyla ulusal siyasi hedefimiz şudur:

1. Bütün Almanları kapsayan kapalı bir ulusal devletin kurulması.
2. Tüm Alman çıkarlarının yurt dışında güçlü bir şekilde temsil edilmesi.

Milliyetçi Fikir

Güçlü bir ulusal bilincin uyanışının veya daha doğrusu yeniden uyanışının ön koşulu şudur:

Kamusal yaşamdaki tüm sorumlu pozisyonlardan tüm Yahudilerin ve Alman olmayanların uzaklaştırılması.

Kamusal yaşamımızın hemen her alanında Yahudilerin işgaline karşı kararlı savunma mücadelesi, yalnızca Nasyonal Sosyalizm tarafından tüm gücüyle yürütülmektedir. Yahudiliğe karşı mücadele, Alman ruhu ve Alman özgürlüğü için bilinçli bir mücadeledir.

Yahudilerin ev sahibi halklar üzerindeki etkisi ve etkisi, diğer halkların güç ilişkileri ve mücadeleleriyle asla karşılaştırılamaz; yalnızca sağlıklı bir beden ile ona saldıran ölümcül zehirli mikroplar arasındaki yaşam ve ölüm mücadelesiyle karşılaştırılabilir. Canlı bir organizma zehirli basiller tarafından saldırıya uğradığında sorulacak tek soru şudur: Ya bedenin sağlıklı gücü yabancı davetsiz misafirlerin efendisi olacak - sonra onları dışlayacak - ya da artık efendisi olmayacak, sonra onlar yüzünden ölecek. Aynı şekilde, dünyanın her yerindeki Yahudilerin ev sahibi halkları için de tek bir şey vardır: Ya Yahudileri ulusal topluluktan çıkarın - ya da Yahudi yüzünden ölün.

İnsan vücudu ve mikroplarla yapılan karşılaştırma, Yahudilerin her yerde yalnızca daha verimli olmaları sayesinde yükseldikleri ve bu nedenle onlara saldırıp zulmetmenin son derece yanlış ve adaletsiz olduğu şeklindeki yaygın yanıltıcı görüşün ne kadar çarpık olduğunu açıkça gösteriyor. Kolera basilinin de insandan çok daha güçlü ve etkili olduğunu ve bu yüzden sağlıklı insanı alt ettiğini söylemek mümkün değil - hayır,

[43] 'bir'
[44] 'Bir'
[45] 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

İnsan için bir zehirdir. Tıpkı canlı organizmanın istilacı zehirlere karşı verdiği bu savaşta olduğu gibi, zehirlenmenin özel belirtileri ateş, kramplar, felç belirtileri vb. ile birlikte ortaya çıktığı gibi, Yahudilerin saldırdığı ulusların savaşı da oldukça benzer hastalık belirtileriyle ifade edilir: toplumsal ve siyasal yaşamda huzursuzluk ve ajitasyon, ulusal bedende güçlü kasılmalar, kargaşa, terör, iç savaş, özellikle ulusların entelektüel kesimlerinde -hükümetlerde- oldukça tipik felç belirtileriyle dönüşümlü olarak. O zaman tek bir soru kalır: düşmanı tanıyan ulusal bilinçli çevreler, hükümetleri uyarmayı ve aydınlatmayı mı yoksa hükümeti kurup Yahudileri etkisiz hale getirmeyi mi başaracaklar? O zaman tedavi kesin olarak devreye girer; eğer bunu başaramazsa, ulusal ölüm de aynı kesinlikle devreye girer. Üçüncü bir yol yoktur. Geçici bir izolasyon –tıbbi imgelerle kalmak– sadece görünürde çareler getirir: er ya da geç basiller vücudun kan damarlarına yeniden girer, bu ikinci mücadelenin sonu hasta için ölümcül olur.

Nihai başarı için belirleyici olan –tıpkı genel hayatta olduğu gibi– güç arzusudur. Bu güç arzusu olmadan –ulusun bekası için bu arzu olmadan– ulus çaresizce çöküşe sürüklenir. Kelimenin tam anlamıyla yıkılmayan, tüm Yahudi dünya gücünün kölesi, fellahı, kölesi ve hizmetkârı olur.

Bu bir ölüm kalım savaşı. Pek çok etkili asker yola çıktı, ancak milli yoldaşlarımızın çoğu hâlâ uykuda. Çözüm, tekrar tekrar, yorulmak bilmez bir eğitim. Bu eğitimi özellikle zorlaştıran şey, Aryanların tam da bu hayati ırksal meselelerdeki saflığı ve yumuşaklığıdır.

Alman halkımızdaki güçlü ırksal karışım, şüphesiz ki birçok kişide açık ve yüksek ırksal bilinci neredeyse tamamen bastırmıştır; öyle ki, ırksal yasalar hakkında kesin bir bilgi yerine, ırksal olarak yabancı Yahudilere karşı belirsiz bir nefret duygusu kalmıştır. Yahudi ise, kan saflığının karakter ve ulus için ne kadar önemli olduğunun açık bilinciyle, iki bin yıldan fazla bir süredir ırksal yasalarına sıkı sıkıya uymuştur .

Öte yandan, ırksal ajitasyonu, Almanya'daki ırksal karışım söz konusu olduğunda, ne yazık ki kendisi için belli bir haklılık payıyla mümkün olan, modası geçmiş bir saçmalık olarak sunabilmiştir. Almanların ırk bilimine duyduğu Yahudi küçümsemesine, "Alman, kanını temiz tut!" talebiyle kesin bir kararlılıkla karşı çıkmak yerine, Alman, bu alanda bile Yahudi'nin psikogojik sanatlarından47 daha aşağıydı . İnsancıl idealleriyle Aydınlanma Çağı, Yahudilere, atalarımızın yüksek bilgelikleriyle Yahudi soygunculuk ve tefecilik ruhunun istilasına karşı ördükleri zincirlerden kurtuluşu getirmiş, ancak bize bu temel konuda yalnızca kafa karışıklığı ve belirsizlik getirmiştir. "Yahudiler de insandır" cümlesiyle -ki bu cümle hiç kimse tarafından tartışılmamıştır ve tartışılmayan bir cümledir- Yahudilere eşit yurttaşlık hakları tanınmıştır. Tamamen farklı bir entelektüel yapıya sahip Yahudi yabancı halkına karşı ulusal-ırksal direniş böylece susturuldu ve sivil özgürleşmeye karşı mücadele baştan itibaren sakatlandı.

Bu platformdan artık tüm ekonomik ve siyasi alanlarımızın fethi gerçekleşti.
son zamanlarda, Yahudilerin sınırsız yönetiminin günümüze kadarki kamusal yaşamı.

---

46 Irk ve Yahudiler hakkındaki Ulusal Sosyalist Kütüphane ciltlerine bakınız!
47 İkna sanatı.

Machine Translated by Google

Yahudilerin kendi ifadeleri, kendilerini bir devlet içinde bir devlet olarak hissettiklerini, ev sahibi halklarına kıyasla diğer ülkelerdeki ırksal yoldaşlarına daha sıkı bağlı olduklarını ortaya koymaktadır.

Yahudilerin halklar arasında sıkı bir şekilde bir arada olma duygusu, savaşta ve barışta ulusların dış siyasi ilişkileri alanında yerli halklar için doğrudan tehlikeler üretmektedir.

Ancak Yahudilerin dikkati başlangıçta ekonomik çıkar elde etme talebine yönelmişti. Burada da, ev sahibi halklarına karşı hiçbir toplumsal duygu beslememelerinden kaynaklanan, sınırsız kâr arayışları onlara bir kez daha fayda sağladı.

Modern kredi sisteminin mucidi ve taşıyıcısı oldukları için, kısa zamanda devletlerin tüm mali ekonomisini ve banka ve borsalar aracılığıyla özel sektörün büyük bölümünü kendi etkileri altına almak onlar için kolay bir iş haline geldi.

Buradan, Yahudilerin mali durumlarının yaratılmasından sonra, parmaklarını ulusun entelektüel-kültürel ürünlerine de uzattılar; burada onların hareketli ruhları, keskin zekâları, eleştirel anlayışları -ki bunlar çoğu zaman ciddi, ağırbaşlı, ayakları yere basan Aryan ruhuna kesin avantajlar olarak görünebilir- onların yardımına yetişti.

Oysa gerçekte, dinsel öğretilerinde zaten açıkça belirtilen tek şey, hırsızlık içgüdüsü, vicdansızlık ve vicdansızlıklarıydı. Schulchan Aruch'un öğretilerine göre, Yahudi için Yahudi olmayanın mülkü, efendisiz mülk gibidir; Yahudi'nin onu sahiplenebilmesi için! Yahudi, bankacılık ve borsa tekniğinin tüm olanaklarını hizmetine sunmuştur. Anonimleştirme - halka açık limited şirketin borsaya açılabilir biçimi aracılığıyla ekonomimizin kişiliksizleştirilmesi - sermayeyi bir dereceye kadar işten ayırmıştır; hissedar, en nadir durumlarda fabrikası hakkında bir şeyler bilir, parasının kârlılığına dair tek taraflı bir çıkarı vardır .

Hisse senedi şeklinde yatırım yaptığında. Bu olgudan burada bahsetmek gerekiyor çünkü ekonomimizin bu duyarsızlaşmasıyla birlikte, onun gerilemesi de el ele gidiyor. İşletmesini sıfırdan kuran, müşterilerinin ihtiyaçlarını bilen, eski işletme onurunu hâlâ koruyan ve ekonominin gerçek ihtiyaçlarına karşılık gelen sağlam, iyi ve kalıcı bir ürün üretmeyi görevi olarak gören girişimci ve üretici; bu gerçekten sağlam girişimci, salt kapitalist bir şekilde büyük bir hisse senedi paketine sahip olup tek bir çıkarı olan mümkün olan en yüksek getiriyi hedefleyen modern büyük hissedardan çok farklıdır. İşletmelerde iyi ve ucuz ürünlerin üretilip üretilmediği, genel olarak bir anonim şirket tarafından üretim değerlerinin yaratılıp yaratılmadığı veya genel olarak kredi şirketlerinde (bankalarda) olduğu gibi hiçbir değer yaratılıp yaratılmadığı, kapitalist - hissedar - için son derece önemsiz bir konudur. Bunun bir başka sonucu da üretimin ihtiyaçlara daha az odaklı olması, daha ziyade yalnızca görünürdeki bir ihtiyacın muazzam bir reklamla harekete geçirilmesi gerektiğidir. Eskiden, girişimcilerin şeref kurallarında birinin ürünlerini övmek tamamen yasaktı; bunu yapan kişi pazar tellalıydı ve birinin mallarını pazar tellalı gibi övmek, saygın iş adamları tarafından sahtekârca bir rekabet olarak görülüyordu. Oysa Yahudi tüccar, tam da bu tür pazar tellallığı yapan ticari faaliyetleri büyük bir ısrarla yürütüyordu ve ikna yeteneği bu konuda işe yarıyordu. Bugün, ısrarcı Yahudi tellalının yerini Yahudi reklamları aldı.

48 Schulchan Aruch, Yahudi hukukunun en yetkili kanunudur ve 1563 yılında Yosef Karo tarafından Kuzey Filistin'de yazılmıştır.

Machine Translated by Google

Bilim alanında, özellikle de ekonomi bilimi alanında, yani sözde ulusal ekonomi alanında benzer bir gelişme yaşandı. Ulusal ekonominin görevinin giderek ulusal ekonomik meşruiyetleri ve gereklilikleri araştırmak ve bu araştırmaların sonuçlarından ekonomik liderlik için kılavuzlar çıkarmak olmaktan çıktığı, giderek yalnızca durumun bir tasvirinin yapıldığı, karşılaşılan ekonomik olgu ve biçimlerin ulusal ekonominin gerçek ihtiyaçlarına uygun, iyi ve uygulanabilir olup olmadığı araştırılmadığı görüldü. Bu şekilde insanlar, ekonomiye ve dolayısıyla ulusal topluma -bilimsel olarak ele alındığında- ve bu nedenle değişmez bir şekilde korkunç zararlar vermeyi başardılar ve bugün her zamankinden daha fazla başarıyorlar. Bu alana özellikle devlet ve özel kredi hizmetleri endüstrisi doktrini ve bilhassa faiz doktrini girer. Bu konuyu başka bir yerde ayrıntılı olarak ele aldık, burada bugün ulusal ekonomi dediğimiz şeyin aslında kişisel zenginleşmeye yönelik özel bir kapitalist talimat ve üretken ulusların işgücünün faizci kapitalist soygununu meşrulaştırmak için iyi düzenlenmiş bir girişim olduğuna işaret etmek yeterli olabilir.

Ulusal ekonomi öğretim görevlileri arasında çok büyük bir çoğunluğun bulunduğunu belirtmek gerekir. Yahudilerin yüzdesi.

Sıradan bir insan için daha çarpıcı olan, Yahudilerin edebiyat ve sanat dünyasına müdahalesidir. alan.

Günümüz tiyatrosunu düşünen biri, orada yayılan alçaklık ve alaycılık karşısında şaşkına dönecektir. Bu, özellikle modern sinema olgusu için geçerlidir. Şehvet düşkünlerinin ve hovardaların draması sahnelerimize hükmediyor; yıkıcı ve zekice bir diyalektikle, iyi Almanlara ahlak ve etik, onur ve vicdanlılığın, onlarsız daha ileri gidilemeyecek kadar aptalca olduğu öğretiliyor. Kamuoyuna yönelik bu saldırılara, sanata yatkın olanların bilgisinin, pozisyon arayanların tiyatro ve konser temsilcilerine olan minnettarlığından daha az belirleyici olduğu Yahudi tiyatro-temsilciliği rahatsızlığı eşlik ediyor.

Ancak daha sonra günlük basın aracılığıyla kamuoyunun geniş çapta manipüle edilmesi süreci başladı. Neredeyse tüm büyük gazeteler yavaş yavaş Yahudi mülkiyetine geçti.
Böylece Alman halkının etrafındaki çember kapandı. Ekonomik yönetime entelektüel yönetim de eklendi. Yahudi çıkarlarına zarar veren her şey mümkün olduğunca kamuoyundan gizlendi ve susturuldu; eğer fikirler veya icraatlar yine de kendini gösterirse, gerçek cadı avı başladı; ilk başta bu tür çabaları gülünç kılmaya çalışıldı ve eğer bu da işe yaramazsa, yalanlar, yanlış beyanlar ve kişisel karalamalar devreye sokuldu. Rüşvetler, tehditler denendi ve sonunda rahatsız edici muhalif veya uyarıcıyı ekonomik olarak sömürmekten, hatta öldürmekten bile kaçınılmadı.

Bu sonuncu en korkunç silah genellikle özel kişilere karşı kullanılmazdı ya da nadiren kullanılırdı; çünkü halkın gerçek bir dostunun, siyasi veya devlet iktidarı konumu olmadan verdiği tepki, Yahudilerin kamu organlarındaki yalan ve iftira bombardımanı tarafından kırılmadan önce hemen hemen hiç etkili olmazdı.

Partilerde, kitlelerin hoşnutsuzluğu aşırı abartılarla körüklendi ve mülk sahiplerine ve onların sözde koruyucuları olan devlet otoritesine ve orduya karşı sınıf nefreti körüklendi. Burada bile -ulusal devlete yönelik bu saldırıların her yerinde olduğu gibi- ajitasyon ve kışkırtmayı çoğunlukla Yahudiler yürüttü. Marksist sınıf mücadelesi doktrininin kurucusu Karl Marx'ın da bir Yahudi olduğunu hatırlatmak yeterlidir (Mardochai

Machine Translated by Google

(Gerçek adı) Almanya'daki habercisi Ferdinand Lassalle49, aslen Feist Lasal da bir Yahudiydi.

Savaş ve devrimle birlikte Yahudilerin Alman devletine karşı yürüttüğü yıkım çalışmaları tamamlandı. Prensler kovuldu, subayların apoletleri söküldü, memurlar açlıkla itaat ettirildi ki, modern sosyalist-yüksek kapitalist Almanya devleti için bile vazgeçilmez olan insan gücünü kullanabilsinler. Alman ulusu bu şekilde silahsızlandırıldı, hadım edildi, liderlerinden mahrum bırakıldı, mülksüzleştirildi ve şiddete maruz bırakıldı, morali bozuldu ve zayıflatıldı. Bu arada, kamusal yaşamın her yerinde, ekonomide ve siyasette, sanatta ve tiyatroda, Yahudiler kendilerine tartışılmaz bir egemenlik atfettiler.

İktidarlarının temeli muazzam servetleridir.

Ev sahibi halklarına kıyasla sayıları az olmasına rağmen, kamusal yaşamın tüm önemli görevlerini Yahudi ırkından yoldaşlarının veya Yahudilerle yakın akraba olan Almanların eline teslim etmeyi başardılar. Ancak yine de, Yahudilerin Alman ulusal topluluğundan çıkarılması tamamen mümkündür; özellikle de sanayi ve tarımda, mesleklerde ve yönetimde hayati önem taşıyan üretim faaliyetlerinin neredeyse tamamen Yahudilerden arındırılmış olması nedeniyle.

Yahudilerin ulusal bünyemizden çıkarılması, tarımsal üretimi aksatmayacak - henüz sabanın arkasında karıkta dönen bir Yahudi görmedim - fabrikalar işçi eksikliğinden dolayı durmayacaktı - işgücü, hiçbir Yahudi'nin ağır işte kömür kaldırmadığını veya demirhanede çalışmadığını gerçekten bilecek - demirci ve metal işçisi, marangoz ve kunduracı işyerlerimiz öksüz kalmayacaktı - evler Yahudilerin kovulmasından sonra hiçbir şekilde harabe olarak kalmayacaktı, istatistikler Yahudi duvarcı ve marangozlardan, çatı ustalarından veya camcılardan hiçbir şey bahsetmiyor. Ancak Yahudiler artık orada olmasaydı ticaret ve alışverişte bile bir durgunluk ortaya çıkmazdı. Ulaştırma sistemi alanında, devlet şimdiye kadar kişisel ve mal trafiğini örnek bir şekilde yönetti ve zaten Yahudileri tren kondüktörü veya lokomotif sürücüsü olarak kim gördü ki -

veya tramvay şoförü olarak mı, yoksa vagon şoförü veya nakliye işçisi olarak mı?

Fakat Yahudilerin ticaret ve finansa olan tipik yatkınlığı alanında bile, savaştan önceki askeri idari görevler, dikkatli bir depolama ve tedarik hizmeti yürütebildiklerini göstermiştir; ticaretin kendisinde, ticaretin gerçek yönlerini ve gerekliliklerini anlayan yüz binlerce ticari katip ve Alman işadamı faaliyet göstermektedir ve devlet bankasında ve posta bankasında, Yahudi soyguncu ekonomisinden kurtulmuş sağlıklı bir ulusal ekonominin temelini oluşturabilecek kurumlara sahibiz.

Bu kısa incelemede Yahudilerin devlet ve ulusal hayatımızda yeri doldurulamaz bir işleve sahip olmadıklarını, aksine üstünlüklerini ev sahibi halklarına zarar verecek şekilde en acımasız biçimde kötüye kullandıklarını gördükse, bunun açık ve mantıksal sonucu olarak Yahudilerin ulusumuzdan kovulması talebi ortaya çıkar.
Sadece Alman ulusal toplumuna bağlılık yemini eden kişi devlet vatandaşı olabilir50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864), Marx'ı tanıyan bir Alman-Yahudi sosyalistiydi; ancak Marx, muhafazakâr Bismarck ile uzlaşmaya istekli olması nedeniyle onu fırsatçı olarak görüyordu. Bu nedenle Marx, Lassalle'ın Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Genel Alman İşçi Sendikası) adlı bir dernek kurması sırasında onu desteklemedi.
1863'te kurulan Dernek, esas olarak evrensel doğrudan oy hakkını elde etmeyi amaçlıyordu.

50 Bu hüküm, 15 Eylül 1935 tarihli Nürnberg Yasaları'nın ikinci bölümü olan 'Reich Vatandaşlık Yasası'nın 2. maddesinde yer alıyordu: "Reich vatandaşı, yalnızca Alman veya akraba kanından olan ve davranışlarıyla Alman halkına ve Reich'a sadakatle hizmet etme isteğini ve uygunluğunu gösteren kişidir." Yahudilerin Alman toplumundan tamamen ayrılması, bu yasaların birinci bölümü olan 'Alman kanının ve Alman onurunun korunmasına ilişkin yasalar'da kararlaştırılmıştı.

Machine Translated by Google

Irk sorununun bu şekilde gözden geçirilmesinden, doğal olarak ve zorunlu olarak, Doğu Yahudilerinin göçünün yasaklanmasının diğer sonuçları da ortaya çıkmaktadır. Doğu Yahudilerini göç yasağıyla püskürtmenin yeterli olduğuna inanan biri, Yahudi sorununu tam olarak anlamamış demektir. Aramıza yerleşmiş, halkımıza düşman olan Yahudileri aynı zamanda bir yabancının eylemi altına sokmak kesinlikle gereklidir. Doğu Yahudileri, elbette Yahudilerin sürekli olarak kendilerini yeniledikleri büyük bir rezervuardır. Bu göçün kendi içinde barındırdığı büyük tehlike, son yıllardaki deneyimlerle tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Birkaç yıl içinde bu Doğu Yahudileri, mümkün olan her türlü ticari hile ve gösteriş yoluyla muazzam bir servete sahip olmayı başardılar. Mahkemelerimiz bu tür yabancı unsurların yaptığı dolandırıcılıklarla doludur. Devletin, hiçbir şekilde üretken bir şekilde kendilerini faydalı kılmayan bu tür insanların göçüyle en ufak bir ilgisi yoktur.

Ulusal Sosyalist devletin doğu Yahudilerine yönelik bu tutumu,
Hatta ulusal gövdeye asalaklık eden diğer milletlerin mensupları bile ihraç edilebilir.

Bu soruların tartışılması bizi şimdi devlet politikasının üçüncü bölümüne götürüyor.
Nasyonal Sosyalizm: Vatandaşlık hakkına.

Vatandaşlık Hakkı

Vatandaşlık hakkı kazanılmalıdır. Bu ilkeyle Nasyonal Sosyalizm, günümüzde geçerli olan ve 20 yaş üstü, erkek ve kadın her yetişkin Alman'ın devlet vatandaşlığı haklarını kullanabileceği haktan önemli ölçüde farklıdır. Benzer şekilde, bugün Weimar Anayasası'na göre bu olanak Yahudi ırkına mensup kişilere de açıktır. Benzer şekilde, bu devlet üyeliği, birkaç yüzeysel formalitenin yerine getirilmesiyle herhangi bir yabancı tarafından kazanılabilir.

Weimar Anayasası, genel olarak devlet vatandaşı kavramını anlamaz; ancak 110. maddesinde bir devlete üyelikten, 109. maddesinde ise erkek ve kadın tüm devlet üyelerinin kanun önünde eşit haklardan bahseder. Bu kavramın muğlaklığı, vatandaşlık hakkının kazanılması için ahlaki ve ırksal ön koşulların aranmasını doğal olarak dışlar. Buna karşılık, Reich Anayasası'nın 113. maddesi, yabancı dil konuşan "ulus kesimlerini" (!) özel koruması altına alır; "özgür geleneksel gelişimlerinde, özellikle eğitimde ana dillerinin kullanımında, iç yönetimde ve adaletin sağlanmasında dezavantajlı duruma düşürülemezler."

Yabancı uyruklulara ilişkin bu en kapsamlı değerlendirmeyle, Cumhuriyetin Korunması Kanunumuzun kendi ulusal yoldaşlarına karşı uygulanması, sözde savaş suçlularını düşmana teslim etme yükümlülüğü, 112. maddede güvence altına alınan "yabancı bir hükümetin Almanı zulüm veya cezaya teslim edilemez" kesinliğiyle karşılaştırıldığında ve özellikle bu son madde, Fransızların Krupp51 ve yöneticilerine karşı verdikleri rezil yargılarla karşılaştırıldığında, belki de bu anayasanın yazarının Yahudi Preuss52 olduğuna dair bir gönderme, tüm bu olaylara kesin bir ışık tutmaya yeter.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950), 1909'dan 1941'e kadar Friedrich Krupp AG'yi yönetti. Krupp, Hans von Seeckt (1866-1936) komutasındaki Reichswehr ile işbirliği yaparak, Versay Antlaşması'nı ihlal ederek Almanya'nın gizlice yeniden silahlanmasını üstlendi. 1923'te Fransızlar ve Belçikalılar Ruhr bölgesini işgal ettiklerinde, Krupp'a bir de para cezası verdiler.
Fransızların işgal sırasında Essen'de vurarak öldürdüğü Krupp Fabrikası'nın (13 işçisi) on üç işçisi için büyük bir halk cenaze töreni düzenlendi.

52 Hugo Preuß (1860-1925), Weimar Cumhuriyeti'nin Alman-Yahudi İçişleri Bakanıydı ve
1919 Weimar Anayasası'nın oluşturulmasında.

Machine Translated by Google

Betthmann-Hollweg'in53 talihsiz parlamento konuşmalarından birinde söylediği gibi, "Polonyalıların daha şanslı geleceği" değil, (Kuhlmann'a göre)54 Romanya'daki Yahudilerin durumunun iyileştirilmesi de bir Alman devletinin temel fikri olamaz; yalnızca Alman halkının refahı olabilir. Bu yol gösterici tema, NSDAP'nin ulusal ve ekonomik programının (Program, s. 35) 7. maddesinde ifade edilmektedir: "Almanların hak ve çıkarları, yabancı milletlerin mensuplarının hak ve çıkarlarından önce gelir" ve 6. maddesinde ise: "Alman olmayan biri, Almanya'da yalnızca misafir olarak yaşayabilir ve yabancılar yasasına tabidir".

Buna göre, devlet vatandaşlığı hakkı kazanılmalıdır. Bu hak, değersizlik nedeniyle de kaybedilebilir. Yahudilerin temelden dışlandığı, diğer milletlerin mensuplarının da dışlanabileceği bir haktır.

Alman devlet vatandaşlığına başvuran kişinin içsel koşulu, Alman kültürüne ve toplumuna bağlılıktır. Alman ulusuna bu şekilde bağlılık göstermeyen, kendini Alman devletinin düşmanı ilan eden, halkından çok diğer ulusların mensuplarına bağlı hisseden kişi, Alman devlet vatandaşlığı haklarından hiçbirine sahip olamaz, çünkü Alman toplumuyla hiçbir bağı olmak istemez.

Crispien55 ve diğerlerinin yaptığı gibi, Almanya diye bir vatan tanımadıklarını alenen ilan eden kişilerin , hâlâ bu ülkenin kaderi hakkında tavsiyelerde bulunmak istemeleri, halkın temsilcileri olarak, delegeler olarak hâlâ özel ayrıcalıklardan yararlanacaklarını iddia etmeleri ve bu parlamentodan hükümet görevlerine terfi etmeleri durumunda hâlâ özellikle katı yasaların (cumhuriyetin koruması) korumasından yararlanacaklarını iddia etmeleri gerçekten de bir çılgınlık gibi görünüyor.

Nasyonal Sosyalist Alman devleti, tam da bu kişilerden en ağır hesaplaşmayı talep edecek ve devrimci hükümet ve parlamento üyeleri, eylemlerinden veya ihmallerinden geriye dönük olarak sorumlu tutulacaklardır. Bu nedenle, kamusal yaşamda yer alan tüm kişilerin sorumluluğunda geliştirilecek yasalar, geriye dönük yetkilerle donatılmalıdır.

Burada, Alman devriminin hatasında olduğu gibi, aç "proleterlerin" tok ve doymak bilmez kapitalistlere karşı ücret mücadelesi söz konusu değildir; dolayısıyla, sınıf mücadelesi fikriyle emekçilerin sağlıklı ve doğru duygularının yanıltılması söz konusu değildir; burada söz konusu olan, mevcut parlamenter ve hükümet sisteminin bugünkü yararlanıcılarının sorumsuzluğuna son verilmesi ve halkın ihtiyaçları üzerinden ölçüsüzce zenginleşenlerin veya başka çevrelerin entrikalarına yardım edenlerin hak ettikleri cezaya çarptırılmaları yönündeki ahlaki taleptir.

"Küçük haydutlar asılır; büyükler serbest bırakılır" sloganı doğru çıkmamalıdır. Nasyonal Sosyalist devlet ise, cezanın belirlenmesinde küçük haydutların kandırılmasını çok hafifletici bir sebep olarak dikkate alacak ve diğer yandan Alman halkına karşı işlenen büyük suçluları kanunun tüm katılığıyla adalete teslim edecektir.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921), 1909'dan 1917'ye kadar Alman Şansölyesi olarak görev yaptı. Savaş sırasında, Betthman-Hollweg, askeri liderlerin savunduklarından daha ılımlı politikaları tercih ediyor gibi görünüyor.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948), Ağustos 1917'den itibaren Almanya Dışişleri Bakanı olarak görev yaptı. Temmuz 1918. Mayıs 1918'de Romanya ile Bükreş Barışı'nı müzakere etti.

55 Arthur Crispien (1875-1946) 1920 yılında Sosyal Demokrat Parti üyesi olarak parlamentoya seçildi ve 1922 yılında Sozialdemokratische Partei'nin (SPD) eş başkanı oldu.

Machine Translated by Google

Bu eyalet mahkemesinin arındırıcı çalışmaları artık devrimle iktidara gelenlerle hiçbir şekilde sınırlı kalmayacak. Ayrıca, ihmalkârlıklarıyla bu Alman çöküşünü mümkün kılan İmparatorluk hükümeti dönemindekileri de hedef alması gerekecek. Baş sorumlu Bethmann-Hollweg, dünyevi yargıçlarından alındı; aynı şey, Temmuz 1917'deki sefil parlamento devriminin babası olarak, düşmanların çökmekte olan kazanma arzusunu bir kez daha canlandıran bir sonraki en suçlu Erzberger56 için de geçerli. Hatta Eisner57 bile

ve Rathenau, ulus-yıkıcı faaliyetlerinin sahnesinden, elbette yasadışı bir şekilde, ancak tarihin demir kanunlarına göre uzaklaştırıldılar. Ancak Ocak 1918'deki mühimmat grevini örgütleyerek savaşan ordunun sırtına hançer saplayanların, konuşma ve yazılarıyla kazanma azmini kıranların, "kazanan ve kaybedensiz barış" vaaz edenlerin, savaşta ve devrimde halkın sıkıntısını kendi ölçüsüz zenginleşmeleri için kötüye kullananların birçoğu hâlâ hayatta.

Elbette, böylesi ulusal bir siyasi talep korku ve dehşet yayacak ve on binlerce kişi saf kalpli olmadıkları için hayatlarından endişe duyacaktır. Ancak Nasyonal Sosyalizm için, bu sosyal adalet talebiyle Alman halkının kaderi sorusu bir kez daha ortaya çıkıyor: Alman halkı asil bir ulus olma yolunu bulabilecek mi, yoksa bir fellah ulusu olarak yozlaşma ve yozlaşma içinde sefil bir hayat mı yaşayacak? Nasyonal Sosyalist hareket için varoluş nedeni de bu soruyla belirleniyor.

Dolayısıyla, devlet vatandaşlığı hakkı, Almanya'da doğan herkesin beşiğine bırakılacak bir şey değildir; aksine, bu devlet vatandaşlığı hakkı, devlete ve millete karşı en yüksek ahlaki yükümlülükleri de içerir. Ancak, devlete ve millete karşı bu sorumluluğun yerine getirilmesi, değersizlik durumunda bu hakkın tekrar kaybedilebileceği ihtimali göz önünde bulundurularak da korunmalıdır.

Öte yandan, devlet vatandaşlığı hakkının kazanılması bir merhamet eylemi değil, Alman toplumuna layık olduğunu kanıtlayan ve Alman ırk ve tarih toplumuna kendini adamış her çalışkan Alman'ın ileri sürebileceği bir talep olacaktır.
Askerlik ve çalışma yükümlülüğünü yerine getirmiş, mesleğinde şerefli bir şekilde çalışan bir kimse, devlet vatandaşlığı hakkını kazanmaya hak kazanır.

Fakat bu devlet vatandaşlığı hakkıyla birlikte, kişinin bütün çalışmalarında daha büyük bütünün görüşünü unutmaması ve ekonomik faaliyetlerinde her zaman çalışmasını bütünün içine uydurması gerektiği bilincinde olması, yani belirli alanlarda tam bir özgürlüğe sahip olsa bile, Alman devlet vatandaşının faaliyetinin bütünün refahına karşı yönlendirilmemesi zorunluluğu da vardır.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921), Betthman-Hollweg'in sağ kolu olarak kabul edilen Deutsche Zentrumspartei (Katolik Merkez Partisi) üyesiydi. Savaş sırasında, 1917 ortalarında, savaşın müzakere yoluyla sona ermesini savundu ve Alman ordusuna olan güveni zedeledi. Erzberger, Birinci Dünya Savaşı'nı sona erdiren ateşkesi imzaladı ve Weimar Cumhuriyeti Maliye Bakanı olarak Versay Antlaşması'nı onayladı. 1921'de, Freikorps komutanı Hermann Ehrhardt (1881-1971) tarafından kurulan 'Konsolosluk Örgütü'nün aşırı milliyetçi üyeleri tarafından öldürüldü.

57 Kurt Eisner (1867-1919), Wittelsbach'ı deviren devrimi örgütleyen Alman Yahudi sosyalistiydi.
Kasım 1918'de Bavyera Hanedanlığı'nın başına geçti. Bavyera'nın cumhuriyetçi başbakanı oldu ve Bern Sosyalistler Konferansı'nda, ılımlı sosyalistleri, Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'nı başlatma suçunu kabul etmedikleri için eleştirdi. Şubat 1919'da milliyetçi Kont Arco von Valley tarafından öldürüldü.

Machine Translated by Google

Ulusal Ekonomi

Milli ekonominin görevi, borç sermayesi için mümkün olan en yüksek faiz getirisini elde etmek değil, talebi karşılamaktır.

Bu ilkenin her ekonomi için geçerli olduğu düşünülebilir, ancak Nasyonal Sosyalist ekonomi, tam da bu yol gösterici ilke açısından günümüzün kapitalist ekonomisinden farklıdır. Üretken insanın saf aklının, talebi karşılamaya hizmet etmeyen bir ulusal ekonomiyi hayal etmesi o kadar kolay değildir; ancak ekonominin mevcut efendileri -banka ve borsa sermayesi- için talebin karşılanmasının temelde çok az önem taşıdığı artık açıkça belirtilmelidir. Uluslararası sermayenin bir çıkarı vardır.

Bunda ancak talebin karşılanmasının faizci kapitalist bir biçimde istismar edilebilmesi söz konusudur.

Aslında burada ekonomiye yönelik iki temelde farklı tutumla karşı karşıyayız.
Tüm ekonominin tüm nüfus açısından tek acil talebi, doğal olarak, yiyecek ihtiyacının karşılanması, ardından konut ve giyim ihtiyacının karşılanması ve ancak ondan sonra yüksek sanat ve kültürel zevklere kadar tüm diğer günlük ihtiyaçlar bir çeşitlilik içinde sıralanır. Bunların arasında destek hizmetleri, tüm ulaşım sistemi ve bununla bağlantılı her şey, ticaret ve finans sistemi yer alır. Mal üretiminin sağlıklı bir ekonomide en önemli amacı, üretim maliyetlerini karşılayan, girişimci için buna karşılık gelen bir çalışma geliri ve hem kaçınılmaz zararların hem de işletmedeki iyileştirme ve yenilemelerin karşılanabileceği uygun bir kâr payı içeren bir ödeme yoluyla ihtiyacı mümkün olan en iyi şekilde karşılamaktır.

Adil girişimcinin dikkati, talihli tesadüfler bunu mümkün kılsa bile, bireysel durumlarda aşırı kâr elde etmeye yönelik değildir. Adil girişimci, ulusal ekonomik görevlerinin tamamen bilincindedir: Kullanıcının ihtiyaçlarını en az maliyetle karşılayabilecek, aynı zamanda işletmenin büyüyüp gelişebileceği, ücretlerde herhangi bir düşüş olmadan üretim maliyetlerinin giderek düşebileceği şekilde üretimi tesis etmek.

Girişimci düşüncenin bu gerçek yolunun belki de en aydınlatıcı örneği, Jena'daki Zeiss fabrikasının kurucu ortağı ve yöneticisi Ernst Abbe'dir. Abbe, girişimcinin bu ulusal ekonomik görevini son derece mükemmel bir şekilde kavramış ve bunu elinden gelenin en iyisini yaparak gerçekleştirmeye çalışmıştır.

Ancak bu bağlamda, savaş öncesi girişimcilerimiz hakkında özel şikayetlerde bulunmak için genel olarak hiçbir nedenimiz yok. Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 gibi adamlar , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 vb. Alman sanayi tarihinde kendilerine toplumsal olarak bile onurlu bir yer edindiler. Hepsi tek taraflı kâr peşinde koşmakla yönetilmediler.

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905), Jena'nın kurucusu Carl Zeiss tarafından işe alınan bir fizikçi ve girişimciydi.
Optik aletler ve sistemler üreten Carl Zeiss AG adlı şirketin ortağı oldu. Abbe, şirketin ortaklarından biri oldu.

59 Alfred Krupp (1812-1887), 1811 yılında Krupp Döküm Çelik Şirketi'ni kuran Friedrich Krupp'un (1787-1826) oğluydu. Alfred Krupp'un yöneticiliği sırasında şirket, dönemin önde gelen silah üretim şirketi haline geldi.

[60] Mannesmann 1890 yılında kurulmuş olup başlangıçta dikişsiz çelik borular üretiyordu.

[61] Werner Siemens (1816-1892), 1847'de Telegraphen-Bauanstalt şirketinin mucidi ve kurucusuydu. Bugün
Siemens AG, dünyanın en büyük elektro-teknoloji şirketlerinden biridir.

[62] August Thyssen (1842-1926), 1867 yılında Thyssen-Foussol demir işletmesini kurdu ve 1926 yılında, İkinci Dünya Savaşı öncesinde dünyanın en büyük madencilik ve çelik karteli olan Vereinigte Stahlwerke'ye katılan diğer ağır sanayi şirketlerini satın aldı.

[63] Borsig, 1837 yılında August Borsig (1804-1854) tarafından kurulan bir lokomotif şirketiydi.

64 Krauss-Maffei, 1838 yılında kurulan bir makine üretim şirketidir.

Machine Translated by Google

hepsi kendileri için sade ve mütevazı kalmışlardı, sadece eserlerinin refahı onların yol göstericisiydi.

Nitekim, Alman sanayisinin yorulmak bilmez üretim ve yaratıcılık gücü, yalnızca nüfustaki muazzam artışın iş ve ekmek bulmasını sağlamakla kalmamış, aynı zamanda artan ücretlere ve toplumun tüm kesimlerinin yaşam standartlarındaki kapsamlı iyileşmeye rağmen, sürekli yenilenen iyileştirmeler ve icatlar sayesinde en önemli ürünlerin daha ucuza üretilebilmesini sağlamıştır. Alman beden işçisi, bunu beyin işçilerine borçlu olduğunu asla unutmamalıdır.

Ve burada bir şeyi daha tüm gücüyle vurgulamak gerekir: Alman ekonomisinin bu yüksek gelişiminin temeli ve ön koşulu, güçlü bir şekilde yönetilen Bismarck Reich'ıydı. Bu iki etken, yani Alman Reich'ının birleşik ve dolayısıyla güçlü siyasi konumu ve Alman girişimcilerin ve işçilerin eşi benzeri görülmemiş çalışkanlığı, tüm nüfusun yaşam standartlarında kapsamlı bir artışın kaydedilmesini, Almanya'daki muazzam nüfus artışının beslenmesini, giydirilmesini ve barındırılmasını ve Almanya'dan göçün önemsiz sayılara inmesini mümkün kıldı.

1870'ten sonraki on yıllardaki Alman göçünün rakamları, Alman çalışkanlığının ve Alman performansının öncüleri olarak dünyaya yayılan Alman girişimci ve tüccar ruhunun sağlıklı fazlalığını içeriyordu.

Alman İmparatorluğu'nun ulusal ekonomisinin büyük kısmı, sağlıklı bir ulusal ekonomiye yönelik temel taleplerimizi de karşılamıştır.

Talep fazlasıyla karşılandı. Yine de, o zamanlar bile derin bir talep ortaya çıktı.
Ekonomimizde çeşitli şekillerde dile getirilen zararlar.

1. Alman halkı giderek daha zengin ve daha güçlü hale gelirken, Alman sanayi ve ticaret verimliliğinin ürünleri dünya pazarlarını fethederken, iç ekonomimiz başarıdan başarıya koşarken ve sağlık ve yaşam koşulları her geçen yıl daha da iyileşirken, devlet maliyemiz giderek daha büyük borçlara battı .

Borçların giderek artması elbette iyiye işaret değildir. Böyle bir olgu her zaman bir şeylerin yolunda gitmediğine işaret eder. Zira vatandaşları artan bir servete sahip olan bir devletin aynı zamanda sağlıklı ve gelişen bir devlet maliyesi içinde olmaması, gerçekten de tamamen saçma ve mantıksız olarak değerlendirilmelidir. Alman İmparatorluğu ve federal eyaletlerin demiryollarından, posta ve maden işletmelerinden, ayrıca eyalet ormanlarından vb. olağanüstü büyük gelirler elde etmesi, üstelik mali egemenlikleri sayesinde vatandaşlarının hatırı sayılır vergilendirme kapasitesinden de yararlanabilmeleri göz önüne alındığında, bu durum çok daha şaşırtıcı olmalıdır.

2. Derinlemesine ekonomik hasara yol açan bir diğer etken ise tarımsal ve kentsel gayrimenkullerimizin giderek artan borçlanmasıydı. Buna karşı uygulanan toprak reformu hareketi, tüm sorunun çok önemli bir kısmını doğru bir şekilde tespit etmiş, ancak ne yazık ki tam bir etki sağlayamamıştır.

3. Sanayimizin her türlü krediyle şişirilmesi gerçeği, keskin görüşlü gözlemcileri endişelendirmiş olmalı. Elbette, artan refah dönemlerinde ticari ve endüstriyel işletmeler yabancı para kabulünü ve buna bağlı faiz yükümlülüğünü hafife alırlar, çünkü gerçekten de güçlü bir şekilde artan iş ve gelir olanakları bu yüklerin taşınmasına olanak tanır.

Machine Translated by Google

Ama vay halimize, ekonomik krizler baş gösterirse! İşte o zaman faizli kredi kullanımı tüm ekonomik zararlarıyla kendini gösterir.

Bu yıllarda ortaya çıkan anonim şirket biçimi, sermayenin kendisine bağlı işten fiilen kopması, yani alacaklıların paranın kârlılığına yönelik saf kapitalist çıkarlarının, bireysel girişimcinin sağlıklı işbirliğinden ve varoluşunun tümüyle işletmesiyle özdeşleşmesinden ayrılmasıyla, derin ekonomik zararların tohumlarını ekti.

4. Para aracılık kuruluşları olan bankaların artan gücü, ulusun saygıdeğer dostunu kaygıya boğmuş olmalı. Bankalar, ekonominin hizmetkârları olmaktan çıkıp, tüm ulusal ekonominin sınırsız efendileri haline geldiler. Bankaların bu artan gücü, dikkate değer ve anlamlı bir şekilde, ulusal ekonomimizin eş zamanlı bir refahıyla hiçbir şekilde örtüşmüyordu; aksine, ekonomimiz ne kadar acınası hale gelirse, bankalar da o kadar güçlendiler.

Burada bu gelişmeyi daha fazla detaylandırmak istemiyoruz; salt finansal ve parasal ekonomi tartışmasında bu konuda söylenecek çok şey olacak. Finansal ve kredi sistemi aracılığıyla büyük ulusal ekonomik hasarın dörtlü kökenine değinmek büyük önem taşıyordu, çünkü tüm ekonominin tam da bu yönü, gerçek bir ulusal ekonominin tam tersi, yani finansal güçlerin tek taraflı soygun ekonomisi haline geldi.

Parazitlerle dolu bir beden imajı kendiliğinden zihnine yerleşmeyen biri, mevcut durumun korunmasıyla çok ilgili olmalı veya bu sömürücü ekonominin çıkarlarına bağımlı kalmalıdır. Ne yazık ki, ikincisi çok sayıda insan için geçerlidir. Bu nedenle, bu modern ekonomik soyguncu baron sistemine karşı iç direniş buna uygun bir şekilde ortaya çıkmamaktadır.

Özellikle bu meselelerle görev bilinciyle ilgilenmesi gereken bilimin, hatta özellikle de bilimin, birkaç istisna dışında (Othmar Spann65), hâlâ günümüzün kapitalist ekonomisinin büyüsüne kapılmış olması ve ona bağımlı olması özellikle kötüdür. Günümüzün ulusal ekonomisi, gerçeğe ve doğru bilgiye doğru bir öncü değil, ulusal ekonomik suçluluğun sözcüsü haline gelmiştir.

Tüm büyük hakikatler ve bilgelikler, her basit insan tarafından özsel yönleriyle anlaşılabilir ve düşünülebilir. Bununla karıştırılmaması gereken şey, böylesine temel bir bilgiye ulaşmanın doğal olarak o kadar basit olmadığıdır. Kuşkusuz, bilginin kendisi, sezgi, ebediyen bilgiye susamış ruhta parlayan parlak bir ışık gibidir. Ancak, en dikkatli malzeme seçimiyle, tamamlanmış eserin herkese apaçık görünmesi için tüm düşünce yapısını inşa etmek amacıyla tuğla üstüne tuğla yığmak zorunda olan anlayışın sonraki çalışması zordur.

Bu gibi durumlarda, kişinin ara sıra kendi kendine böyle düşüncelere kapılmasından daha güzel bir övgü olamaz. Bu nedenle, bu eser üzerinde çalışırken (1923 Yazı) bir

65 Othmar Spann (1878-1950), Adam Smith'in materyalist liberal ekonomi anlayışına karşı çıkan Adam Muller'in (1779-1829) ekonomi teorilerinden etkilenen Avusturyalı bir anti-sosyalist ekonomist ve sosyologdu. 1919'dan 1938'e kadar Viyana Üniversitesi'nde profesörlük yaptı; ancak 1938'de Nasyonal Sosyalistler tarafından profesörlükten men edildi.
Avusturya'nın ilhakı. Spann, NSDAP'nin milliyetçi yönelimine sempati duysa da, korporatist devlet görüşleri Nasyonal Sosyalistler tarafından tam olarak desteklenmiyordu.

Machine Translated by Google

Artık yaşlı bir adam olan Avusturyalı mühendis W. Schober'in mükemmel eserinde66, Avusturya'nın mali ve kredi durumunun tüm felaketli gelişimi, daha 30 yıl önce görülmemiş bir açıklıkla öngörülmüştü.

Schober, ulusal ekonominin felaketle sonuçlanan gelişiminin ancak temelde yanlış olan ulusal ekonomi doktrinlerinden tamamen uzaklaşılmasıyla durdurulabileceğine işaret etti.
ne yazık ki en ufak bir başarı elde edemedi.

O dönemde bunun başlıca nedeni, Schober'in Hıristiyan-Sosyalist Parti'den olan arkadaşlarının, başlangıçtaki coşkulu anlaşmadan sonra, tembel bahanelerle ondan uzaklaşmalarıydı: "Zaman henüz olgunlaşmadı", ama gerçekte, bu durum Hıristiyan yüksek maliyesine uygun değildi.

Banka, tasarruf sermayesi ile ekonominin talepleri ve işletme sermayesi arasında güvenilir aracı olmaktan uzun zaman önce çıktı. Bugün, büyük bankaların tüm anonim şirketlerde yöneticileri ve temsilcileri bulunuyor. Bankanın bilgisi olmadan hiçbir şey gerçekleşemez. Peki bankanın artık ekonomide ne çıkarı var? Tek çıkarı, sermayenin mümkün olan en yüksek kârı getirmesi; buna karşı tamamen kayıtsız kalması. Ulusal ekonominin en kötü türden krizlerle tehdit edildiği bir dönemde, en ucuz faiz oranlarıyla kredi vererek ekonomiyi canlandırmak gibi bir görevi yok – oysa bu en büyük görevi olurdu –; büyük bankalar, imalat sanayinin çalışmaları için acilen ileriye dönük bir krediye ihtiyaç duyduğu zamanlarda kredi paketleri ve kredi bildirimleriyle ortaya çıkma eğilimindedir.

Şunu da düşünebiliriz: Bankalar hangi ihtiyacı karşılar? - Diyebiliriz ki: Para ihtiyacını. Elbette. Ama nasıl ve hangi koşullar altında? Fırıncı, kunduracı, fabrika sahibi, iş adamı, aslında yiyecek, giyecek vb. gibi gerçek ihtiyaçları karşılar ve karşılığında eşdeğer değeri, bedeli, para olarak veya para transferi yoluyla alırlar.
Böylece ihtiyaç karşılanır ve fabrika sahibi vb. satın alımlar, ücretlerin ödenmesi ve daha fazla üretim için tekrar işletme sermayesine sahip olur. Burada ekonomik bir döngünün tamamlandığını görüyoruz. Üretici, kullanıcının ihtiyacını karşılar, para bir değişim aracı olarak görevini yerine getirir ve üreticinin elinde ekonomiyi yeniden canlandırır.

Tefecilik işinde durum oldukça farklıdır. İlk olarak, hiçbir bankanın, örneğin her tüccar için geçerli olan gibi, malını -parasını- verme yükümlülüğü yoktur. Bu nedenle, parayı yalnızca kendisine yakın olanlara vermesini sağlayabilir. Dahası, banka çoğu durumda, kredinin değerini çok aşan teminatlar talep eder; ayrıca, borçlunun sahip olduğu ve kazanacağı her şeyle borcun geri ödenmesini taahhüt etmesi gereken bir borç senedi talep eder. Başka bir deyişle, banka, paranın dağıtılmasına karşı, ödünç verilen miktardan çok daha büyük varlıkları güç alanına çeker; ayrıca, borçlunun çalışma gelirlerini kendi eline geçiren bir borç senedinin verilmesine de izin verir. Ancak bu yeterli değildir: Banka, bu iki kat ve çoğu zaman teminatlı para kredisi için, zamanla muazzam hale gelen faizler şeklinde kendisine daha da fazla ödeme yapılmasına izin verir. Dolayısıyla burada, ekonomik olarak ele alındığında hiç de verimli bir performans olmayan bir prosedürle karşı karşıyayız; geri ödeme -rehin, borç senedi- hemen verilir ve bunun yanı sıra borçlu, birkaç yıl içinde alınan paranın değerini aşan başka bir sürekli ödemeyi, rehin verenin herhangi bir yükümlülüğü olmaksızın kabul etmek zorundadır.

66 Wenzel Schober (1846-1928), Viyanalı profesör Josef Schlesinger (1830-1901) gibi, ekonomi yazılarında Yahudi uluslararası finansına bağımlılığı Avusturya'nın ekonomik sorunlarının başlıca nedeni olarak tanımlayan Avusturyalı bir demiryolu mühendisiydi. Başlıca eserleri arasında 3 ciltlik Die Noth und ihre Ursachen (Viyana, 1880-82) ve Die Valuta-Regalierung in Osterreich (Österreich'te Değer Regülasyonu, 1892) bulunmaktadır.

Machine Translated by Google

Özgürleşmek veya borcun ödenmesi. Böyle bir finansal iş, ulusal ekonomik açıdan doğal olarak saçmadır, katıksız tefeciliktir.

Başkasının daha büyük ekonomik etkinliğine duyulan inancın gerçek anlamı, biriktirdiği paranın sahibinin parasını kendi başına kârlı bir şekilde kullanabilecek durumda olmadığını görmesi ve bu nedenle bu parayı emanet edebileceği ve kendisine tasarruflarını talep etmesi halinde eksiksiz ve eksilmemiş bir şekilde geri vereceği garantisini veren birine yönelmesidir. Eğer kredi, borçlunun ekonomik çalışma kapasitesini önemli ölçüde daha fazla kâr elde edebileceği şekilde güçlendiriyorsa, borçlunun alacaklıya parayı iade etmenin yanı sıra kârının belirli bir payını da vermesi bir adalet veya minnettarlık göstergesi olarak kabul edilebilir. Bu özel para ve kredi ekonomisi anlayışı tüm Orta Çağ'a hükmetti ve Kilise'nin faiz doktrininin özünü oluşturdu. Faiz talebi tefecilik olarak kabul edildi. Bugün, Kilise tarafından tefecilik olarak değerlendirilen faiz, tüm ekonomimizin bir aksiyomu haline geldi; ulusal ekonomik kredi anlayışı, ulusal bir ekonomik saçmalık haline geldi. Elbette, paralı adam için böyle bir doktrin, kalıcı ve zahmetsiz zenginleşmenin kaynağıdır. Bunun nedeni, altının –görünmek istendiği gibi– gerçekten de kendi kendine para üreten bir güç, dünyevi yok olma yasalarından kurtulmuş, her şeyi yok olmazcasına ve sonsuza dek etkisi altına alan insanüstü bir olgu olması değil; modern finans ve uluslararası ekonomide, her türlü finansal varlığın, paranın doğasında bulunan bir dereceye kadar faiz talep etme hakkını kendinde taşıdığının bir yasa olarak hissedilmesidir. Bu nedenle, iş ve para arasındaki ilişkinin bu en korkunç şekilde tersine çevrilmesi, bir yasa, dokunulamaz bir şey, bununla ilgilenen bilimin çok sayıda haklı gerekçe üretmek zorunda olduğu bir şey olarak kabul edilmektedir.

Ancak bu şekilde tüm ulusal ekonominin, herkesin ihtiyacını karşılamak ve dolayısıyla herkes için iş ve yiyecek yaratmak olan tek ve doğal görevinden saptırılması ve öncelikle banka ve borsa sermayesi sahiplerinin kişisel zenginleşmesinin bir aracı olarak kötüye kullanılması mümkün olabilirdi.

Hareketimize karşı yürütülen siyasi mücadelenin artık en sevdiği hile, ulusal ekonomimizin aşırı kapitalist sömürüsüne karşı muhalefetimizin ve toplumsal adalet taleplerini karşılayan bir ulusal ekonomi için mücadelemizin, mülkiyet ile diğer mülkiyet biçimleri arasındaki bir karşıtlık olarak gösterilmesi ve "Kamu yararı kişisel çıkardan önce gelir" talebimizin komünistlikle suçlanmasıdır. Buna karşı, sürekli olarak ulusal ve ekonomik programın 8. maddesine (Program, s. 35) işaret etmeliyiz:

"Ulusal Sosyalizm, özel mülkiyeti temelde tanır ve onu
"hükümet koruması".

Ancak, mevzuatın bu konuda sınırları çizme görevi olacaktır.
ölçüsüz servetin, bütünün aleyhine olacak şekilde, bireylerin elinde biriktirilmesi.

Olumlu olarak ve ekonominin kendisi için, Nasyonal Sosyalizm ruhuna uygun olarak, tüm ekonomi ve onun görevleri için bir talep olarak, "Ulusal ve Ekonomik Program"ın 10. talebi ortaya çıkmaktadır: Alman halkının ortak refahı ve kültürünün ilerletilmesi için tüm Almanlar bir çalışma topluluğu oluştursun.

Buradan da her Alman'ın kendi gücüne göre zihinsel ve fiziksel olarak çalışması gerektiği, ancak bu çalışmasının bütünün bir parçası haline getirilmesi gerektiği yönündeki ahlaki talep ortaya çıkar.

Bunun ahlaki bir talep olduğunu vurguluyorum. Dolayısıyla bu, bir anayasanın kurulması meselesi değildir.
Sovyet Rusya'da uygulamaya konulan çalışma zorunluluğu. Oldukça farklı bir şey var

Machine Translated by Google

Her Alman'ın tam devlet vatandaşlığı hakkını elde etmeden önce bir yıllık zorunlu çalışma yükümlülüğünün tarafımızca talep edilmesine girişiyoruz.

Ancak asıl amacımız, gençlik ve yetişkinlik yıllarında büyük emek vermiş tüm milli yoldaşlarımızın kaygısız bir yaşlılık dönemi geçirmelerini sağlamaktır.
Özellikle sermayeye borç verme konusunda faiz ve harç yükümlülüğünün kan dökmesi altında sürekli olarak kalmayan bir ulusal ekonomi durumunda, büyük fazlalıkları öyle bir şekilde dağıtmak kolayca başarılacak, başarılması gereken ve başarılabilir ki, tüm ulusal yoldaşlara, belirli bir yaşa geldiklerinde veya vaktinden önce ortaya çıkan bir iş göremezlik durumunda memurların emeklilik maaşına benzer uygun ve yeterli bir yaşlılık maaşı sağlanacaktır.

Bu toplumsal-siyasal talebi buraya getiriyorum, çünkü bu görevin yerine getirilmesi tüm ulusal ekonominin performansına bağlıdır, çünkü bu, yalnızca işçiye sözcüğün en geniş anlamıyla sürekli olarak "Çalışmalısın!" diyebilen bir nokta olmakla kalmayıp, aynı zamanda, çalışma zorunluluğunun arkasında rahatlatıcı ve uzlaştırıcı bir şey, yani tüm yaşamı boyunca görevini yapmış herkes için güvence altına alınmış bir yaşlılık beklentisini de yerleştirmektedir.

Özel mülkiyetin ekonomimizin temeli olarak temel kabulü kapsamında, her Alman'ın geçimini özgürce sağlama olanağının ve çalışma geliri ile edindiği servetin özgürce kullanımının korunduğu gerçeği de doğal olarak yer alır ("Ulusal ve Ekonomik Program"ın 11. maddesi). Bu temel hakkın sınırlandırılması ancak yasayla mümkündür; bu yasada, yalnızca toplumun çıkarlarına aykırı olmayan işlerin iş olarak kabul edilmesi gerektiği ilkesine uyulmalıdır. Zincirleme ticaret ve vurgunculuk da şüphesiz çok fazla iş yüküne neden olur; benzer şekilde, bir hırsız "işinde" genellikle bir duvarcının ev inşa ederken döktüğünden daha fazla ter döker, ancak bu tür bir "iş" aslında yalnızca başkalarının pahasına ve zararına tek taraflı kişisel zenginleşmeye yöneliktir. Bu nedenle, bu tür bir "iş" genellikle zararlıdır ve bu nedenle en ağır şekilde cezalandırılmalıdır.

Böylesine açık bir tespit hiçbir şekilde gereksiz değildir, çünkü hukuk uygulamasından, orada ne kadar çok şeyin dürüst iş olarak tanımlandığı çok sık ve korkunç bir ölçüde açıkça anlaşılmaktadır. Ayrıca, sınır çizgisine çok yakın olan ve bu işin hâlâ "bütünle" uyumlu olduğunu söylemenin zor olduğu bir dizi faaliyet de vardır.

Her halükarda, ulusal sağlığa fiziksel veya zihinsel olarak zarar veren tüm bu faaliyet ve girişimlerin bastırılabilmesi için yasal araçlar oluşturulmalıdır. Aynı şey, halkın sıkıntılarının vurgunculuk ve tefecilik yoluyla istismar edilmesi için de geçerlidir.

Millete düşman olan bu tür haşerelere ölüm cezası verilmesini talep ediyoruz.
Bu tür vicdansızlara karşı ceza veya hapis cezasının hiçbir etkisi yoktur.

Kısacası, Nasyonal Sosyalizmin ekonomik politikası, ekonomi biliminin temelde yanlış olan karlılık odaklı yaklaşımını ortadan kaldırmaya ve bu nedenle ulusal ekonominin tek doğru ve makul görevi olan talebin karşılanması görevini yeniden üstlenmeye yönelik olacaktır.

Bu durum, tüccar, fabrika sahibi ve dürüst iş adamının gelir ve kârını hiçbir şekilde engellemez; aksine, kamu yararı çerçevesinde kaldığı sürece, haklı kazanç elde etme çabasının önünde hiçbir şekilde engel olmamalıdır.

Dolayısıyla mesele, hem biçimleri hem de performansları açısından itiraz kabul etmez bir Alman ekonomisinin önce arındırıcı bir eylem, ardından da sürdürülmesidir. "Ulusal ve Ekonomik Program"ın 12. maddesinin talep ettiği şey budur: Ekonomik yaşamın tüm alanlarında, dolayısıyla tarımda da büyük, orta ve küçük işletmelerin sağlıklı bir şekilde bir araya gelmesi sağlanmaya devam edilmelidir.

Machine Translated by Google

Ayrıca Nasyonal Sosyalizmin farklı toplumsal düzenlere karşı temel konumu da verilmiştir.

Nasyonal Sosyalizm, güçlü bir milletin ve halkın beslenmesinin temeli olarak tarımcıları her türlü yolla destekleyecek ve teşvik edecektir.

Programın 17. maddesi, özel durumlarda serbestçe mülksüzleştirmeyi öngören bir madde içeriyorsa, bununla kastedilen yalnızca, Adolf Hitler'in 13 Nisan 1928'de ilan ettiği gibi, "gerektiğinde yasadışı yollarla elde edilen veya halkın refahı doğrultusunda yönetilmeyen arazilere el konulması için yasal olanakların yaratılmasıdır. Bu, esas olarak Yahudi arazi spekülasyon şirketlerine yöneliktir". Dolayısıyla bu madde yalnızca yerli halkın korunması için tasarlanmıştır.

Özellikle Nasyonal Sosyalizm için önemli olan, sağlıklı bir ticari ve ticari orta sınıfın refahı ve bağımsızlığıdır.

Ve sözde ağır sanayinin üretim biçimlerinde bile, Nasyonal Sosyalizm açısından itiraz edilecek hiçbir şey yoktur. Tam da bu büyük sanayi, her şeyi örnek teşkil edecek şekilde rasyonalize etmiş, yani daha iyi ve daha basit üretim yöntemlerini hayata geçirmek için hiçbir maliyetten kaçınmamıştır. İşletmelerin mevcut aşırı yüklenmesi –

komünleştirmeyi hedeflemek – gerçekten vazgeçilebilir olan aşırı sayıda insanla (burada esas olarak kendi vergi ve sigorta memurlarını vb. bulundurma zorunluluğunu düşünüyoruz) doğal olarak sanayinin millileştirilmesi çabasına doğrudan karşıdır.

Nasyonal Sosyalizmin bu ekonomik-politik görevlerinin sonunda bir başka muazzam örgütsel performans daha ortaya çıkıyor: "Her Alman için bir yıllık çalışma hizmetinin başlatılması".

Burada bile bu talebi zorunlu kılan derin bir ahlaki ilke vardır: görev.

Devlet-vatandaşlık haklarını kullanmak isteyen bir kimsenin, aynı zamanda devlete hizmet etmiş olması, aynı zamanda devletine karşı görev bilincini ve sadakatini fiilen ve üstelik karşılıksız, yani zenginleşme imkânı olmaksızın göstermiş olması gerekir; tıpkı askerin vatanına hizmet etmesi gibi.

Zorunlu çalışma hizmeti fikrinde evrensel askerlik hizmeti fikrinin tam tamamlayıcısı olan bir fikir görüyoruz.

Daha önceki iki ve üç yıllık uzun hizmet süresine kıyasla, verimli asker olmak için gereken eğitimi önemli ölçüde kısaltmanın mümkün olduğunu düşünmek istediğimiz kadar, her genç Alman'ın devlete hizmet edebileceği bir veya daha fazla ticari faaliyetle tanışmasını gerekli ve tavsiye edilebilir buluyoruz.

İşin kalitesine ilişkin görev bilinci, makinenin egemenliği ve işçilerin girişimcilere karşı sınıf düşmanlığı öğretisinin daha da yıkıcı etkisi altında o kadar zarar görmüştür ki, bu alanda tekdüze ilkelere göre sıkı devlet yönetimi altında bir eğitim tamamen vazgeçilmez görünmektedir. Girişimciler, tam da bu tür bir kurumu, iyi niyetle, memnuniyetle karşılayacak ve hiçbir şekilde bir rekabet olarak görmeyecektir. Böyle bir iş ordusu, halihazırda bir rekabet olamaz, çünkü deneyimlere göre, devletin her üretken ekonomik faaliyeti, resmi aygıtıyla aşırı derecede yüklenmelidir; çünkü genç ve deneyimsiz bir iş gücünün istihdamı ve eğitimi, verimliliğinin çok büyük bir kısmını tüketir.

Öte yandan, bu çalışma-hizmet yılının görevi, örnek devlet işletmelerindeki gençleri teknolojinin tüm gelişmeleriyle daha iyi tanıştırmak olacaktır.

Machine Translated by Google

mümkünse, işgücünün ve askerlik yapan milli yoldaşların gerçek ihtiyaçlarını karşılamak.

Dolayısıyla devletin ulusal ekonominin geri kalanıyla rekabeti söz konusu olmayıp, en fazla belli alanlarda fiyat düzenleyicisi olarak faaliyet gösterebilmesi, piyasa fiyatlarının serbest esnafa ve serbest girişimciye makul bir kâr elde etme imkânı bırakması mümkündür.

Bu manifestoda daha fazla ayrıntıya girmek söz konusu olamaz. Ancak, bunların kısaca özetlenip açıklanması gerekir; çünkü bu sorunun doğru bir şekilde çözümlenmesinin, tüm ekonominin, çalışma konusunda görev bilincinin ulusa karşı ahlaki bir görev olarak canlanmasının sağlayacağı faydanın yanı sıra, ekonomik moralimizin iyileşmesi açısından da muazzam bir avantaj sağlayacağını biliyoruz.

Devlet-vatandaşın ulusal ekonomi karşısındaki konumuna ilişkin olarak
Bismarck bir keresinde şöyle demişti:

"Mutlu olmak için değil, görevimizi yapmak için yaşıyoruz."

Bu ahlaki ilke, devlete ve topluma ilişkin tutumumuzun da temelini oluşturmaktadır.
ekonomi.

Machine Translated by Google

Ulusal mali reform – Para ve kredi

Nasyonal Sosyalist devlet

'İlgi kuralı.'

Faiz köleliğinin kaldırılması talebi, siyasi bir programda çığır açıcı derecede yeni bir olgudur. Sadece bu gerçek bile, en geniş çevrelerin Nasyonal Sosyalizme karşı son derece şiddetli bir muhalefet ortaya koyması için yeterli olacaktır.

Muhaliflerin büyük çoğunluğu, mevcut faiz odaklı kapitalist ekonomiyle her şeyini kaybetmiş ve bu fikirlerle yetiştikleri için, zaten kaybettikleri ayrıcalıkları kaybetmekten hâlâ korkanlardan oluşuyor. Bu muhalefetin hiçbir gücü yok, çünkü tam da içsel bir gücün eksikliği, sermaye emeklilik idealine hapsolmuş çevrenin karakteristik özelliğidir.

Bir diğer grup ise krediye bağımlı olan veya en azından bağımlı olduğuna inananlardır. Bu grup doğal olarak faiz ödeme yükümlülüğünün kaldırılmasından değil, her şey eskisi gibi devam ettiği sürece işletme sermayesi alamamaktan korkuyor.

Bir diğer grup ise soruna karşı çıkan harika ulusal ekonomistlerdir.
Faizden kurtuluş, onların ulusal ekonomik bilgeliğinin alfa ve omegasıdır.

Bir diğer grup ise, aslında daha iyi bir bakış açısına sahip olmayan, ancak kişisel veya partisel taktik nedenlerle, Nasyonal Sosyalizmin bu temel talebine yanlış iddialar ve çarpıtmalarla karşı çıkan kötü niyetli kişilerdir.

Uluslararası finans çevrelerinin faiz kuralını kullanması, tam da bu
Bu talebin hesabını yaparken, en uzlaşmaz ve en acımasız düşmanlarımızın kim olduğu apaçık ortadadır.

Kötü niyetli ve mesleki çıkarı olan muhalefet hariç, düşmanca ve güvensiz tutumun başlıca nedenleri şunlardır: cehalet ve entelektüel tembellik, aptallık.

Burada oldukça güçlü rakiplerle karşı karşıyayız; aralarında, uygulamaya çalışılan her sistemin başarısız olduğu, ikna edici açıklamaların baskısından denizanası gibi geri çekilen, ancak baskının gevşemesinden hemen sonra eski düşünce biçimlerine geri dönen rakiplerle.

Peki, "faiz köleliği"nden ne anlaşılıyor? Faiz köleliği, devletin ve halkın ulusüstü finans güçlerine olan faize bağlı borcunu ifade eder. Dolayısıyla burada söz konusu olan, yeni bir kölelik biçimi, finansın egemenliğine köleliktir. Bu kölelik, mutlak hükümdarların yönetimi altındaki herhangi bir yönetim biçiminden daha korkunç ve acımasızdır, çünkü kişisel olmayan bir şekilde, hiçbir insani duygu olmadan, yalnızca doymak bilmez bir genişleme ve büyüme içgüdüsüyle ve kıyaslanamaz bir güç açgözlülüğüyle uygulanır.

Bu kuralın varlığının geleneksel ifadesi şudur: "Para dünyayı döndürür".
Ancak burada para yalnızca finansal gücün hakimiyetinin bir sembolü olarak kullanılıyor. Paranın kendisi, yani metal ve kağıt paralar, kendi başlarına doğal olarak ne iyi ne de kötüdür ve hiçbir kural uygulamaz. Bir para birimi olarak para, mal ve hizmet alışverişi için vazgeçilmezdir. Bu nedenle, finansal güçlerin egemenliğini yalnızca para üzerinden ele almaya yönelik tüm girişimler baştan itibaren hatalı ve etkisizliğe mahkûmdur, çünkü bu egemenlik söz konusu olduğunda aslında dar bir para sistemi sorunuyla değil, güç sorunlarıyla karşı karşıyayız. Para, daha önce de belirtildiği gibi, bir güç aracı olarak kendi başına ne iyi ne de kötüdür; yalnızca kullanımına bağlıdır. Aynı zamanda ölümcül, yani kötüye de kullanılabilmesi,

Machine Translated by Google

Sonsuz çeşitlilikteki ve vazgeçilmez faydalı kullanım olanaklarını hiçbir şekilde etkisiz hale getiremez. Faydalı bir şekilde kullanıldığında para bile ulusal ekonomi üzerinde faydalı bir etkiye sahiptir. Para, ulusal ekonominin kanı olarak yanlış bir şekilde adlandırılmamıştır. Para, değişim aracı olarak görevini yerine getirdiği ve alınan veya kazanılan para tekrar ekonomiye yönlendirildiği sürece, ulusal ekonomi üzerinde zararlı bir etki yaratamaz .

Şimdi devreye bir etken giriyor: parayı bir tasarruf yöntemi olarak kullanma arzusu. Bu arzunun kendisi tamamen haklı, aksine, tasarruf bilincinin yeniden eski haline dönmesini dilemek gerekiyor; eğer -evet, eğer- günümüz koşullarında tasarruf gerçekten mümkün olsaydı. Alman paramızın sorumsuz bir devlet maliye politikası nedeniyle sürekli ve tehdit edici bir şekilde değer kaybetmesi, tasarrufu gerçekten de aptalca bir şey haline getiriyor, çünkü birkaç hafta veya gün sonra paranın değeri eski değerinin çok altına düşebiliyor. Dolayısıyla, paranın tasarruf parası olarak görevini yerine getirmesi için istikrarlı bir değere sahip olması gerekiyor.

Alman parası, ileride inceleyeceğimiz nedenlerden ötürü, şu anda istikrarlı bir değere sahip olmadığından ve olamayacağından, Alman tasarrufçusu her istikrarsız dönemde istikrarlı değere sahip böyle bir para arar. Bu tür istikrarlı değere sahip paralar, sözde asil para birimleri olan dolarlar, İsviçre frangı ve Hollanda guldeni, İskandinav halklarının paraları vb. ve kıymetli metallerden yapılmış metal paralardır.

Ancak günümüzde, ekonominin işletme sermayesi olarak paranın ulusal ekonomik görevi, istikrarlı para biriktirme arzusuyla çelişmektedir. Bu soruyu tüm derinliğiyle anlamak için, paranın özü itibarıyla "yapılan işin simgesi"nden başka bir şey olmadığı ve olmaması gerektiği gerçeğine bağlı kalmalıyız. Alışılmış "Para bir değişim aracıdır" açıklaması hiçbir şekilde yanlış değildir, ancak soruyu tam olarak kapsamaz. Paranın bir görevi, hatta en önemlisi, mal alışverişine aracılık etmektir. Ancak bu görev, Çinlilerin çay paketleri, zencilerin deniz kabukları vb. gibi başka şeyler tarafından da yerine getirilir. Bugün devlet tarafından dağıtılan paranın ve para yerine geçenlerin en temel özü , başka kişiler tarafından yapılan bir işin simgesi -hatta kuponu da denebilir- olmalarıdır. "Yapılan iş" derken, her ekonomik ürünü, dolayısıyla hammaddeleri de kapsamlı bir şekilde anlamalıyız; çünkü bunlar bile ancak çıkarılıp piyasaya sürüldüklerinde ticari veya satış değerine sahiptir. Bu mal alışverişini kendi aralarında kolaylaştırmak, hatta karmaşık bir ekonomide bunu mümkün kılmak için, yalnızca tek bir malın üreticisinin, genel geçerliliği olan bu değişim aracıyla kendi çok yönlü ihtiyaçlarını doğrudan karşılayabilmesini sağlayacak bir değişim aracı icat edilmeliydi. Bir kunduracı yıl boyunca ayakkabı ve çizme üretir; ancak günlük ekmeğine, etine, sütüne, yumurtasına, giyeceklerine vb. ihtiyaç duyar. Kunduracının ekmeğini satın aldığı fırıncının yılda bir veya iki çift çizmeye ihtiyacı olabilir, ancak herkesin yalnızca çizmelerle yediği tüm ekmek için tüm yıl boyunca ödeme alamaz; değirmencisine ve yakacak tedarikçisine de un ve yakıt için ödeme yapması gerekir, ancak onlar da başka bir kunduracıdan çizme ve ayakkabı aldıkları için daha fazla çizme kullanamazlar.

Ancak fırıncı, değirmenciye ununun parasını kendi ürünleriyle ödeyemez; fırıncı, toplum için ekmek pişirmek zorundadır. Başka bir deyişle: Kapsamlı bir işbölümüne sahip gelişmiş bir ulusal ekonomide, saf bir değişim ekonomisi neredeyse imkansızdır. Bir değişim aracısı
Bu nedenle vazgeçilmezdir. En genel haliyle bu değişim aracısı, ulusal ekonominin üretimlerinin devlet tarafından korunan, genel kabul görmüş bir kaydı olmalıdır; ayrıca bu kayıtlarla bir şeyler satın alınabilmeli ve herkes bu değişim parası karşılığında ticari ürünlerini sağlamakla yükümlü olmalıdır.

Machine Translated by Google

Örneğin, paranın yapılan bir işin kaydı olduğunu söylemek de hatalıdır.
Elbette, bu parayı gerçekleştirilmiş bir iş olarak kabul ediyoruz; ancak bunun nedeni, bununla birlikte bir ekonomik döngünün tamamlanmış olması değil, bu paranın, gerçekleştirilen birçok iş-faaliyetin her birinin kaydı olması; herkesin yaşamsal ihtiyaçlarını ve diğer ihtiyaçlarını karşılayabileceği kayıtlar olmasıdır. Ancak bu ihtiyaç karşılandığında ve para ekonomiye geri beslendiğinde, paranın temel döngüsü tamamlanmış olur. Ancak para bir elde istiflenmiş veya biriktirilmiş para olarak kalırsa, o zaman yalnızca yarım bir değişim, yalnızca yarım bir döngü gerçekleşmiş olur. Para henüz amacına ulaşmamıştır; tam tersine, icat edildiği ve var olduğu amaçtan çekilmiştir. Paranın ulusal ekonomik görevinin bu şekilde kesintiye uğramasının, ulusal ekonomik ve ulusal politik nedenlerle, caiz olmadığını temelden ilan etmeliyiz. Elbette ki, alınan her paranın derhal dağıtılması, finans piyasasının her özel kişinin aylık ihtiyaçlarını karşılayacak veya daha büyük yıllık bir kerelik hizmetler için para biriktirecek şekilde ekonomik düzenlemelerini yapabileceği kadar bol miktarda parayla donatılması mümkün olamaz; ancak, toplumun refahı için devlet tarafından dağıtılan paranın, istiflenmiş para olarak kamu dolaşımından çekilmesi ulusal ekonomik olarak tamamen kabul edilemez olarak ilan edilmelidir.

Dolayısıyla finansal sisteme, harcama görevi, yani, tasarruf etme görevi de karşılık gelir.
elde edilen parayı tekrar dolaşıma sokmak.

Burada, tasarrufun hiçbir şekilde imkânsız hale gelmediğini de kesin bir dille belirtmek gerekir. Tasarruf, doğru anlaşıldığında, hiçbir şekilde paranın açgözlü ve cimri bir şekilde istiflenmesi anlamına gelmez; ancak -eğer tasarruf fikrinin çocukların rahatı ile olan favori birleşimini kullanmak istersek-
, malların yaratılması ve edinilmesi, küçük bir evin satın alınması veya inşa edilmesi, değerli nesnelerin, koleksiyonların, kitapların, resimlerin, ev eşyalarının satın alınması, işletme kuruluşunun genişletilmesi ve iyileştirilmesi, stokların genişletilmesi vb.'dir ve bu, altın stoklamaktan çok daha iyi bir "tasarruf"tur.

Tam da biz Almanlar, bu konuda en görkemli dünya görüşü eğitiminden geçmek zorunda kaldık. Az önce anlatılan doğru "tasarruf" kendini en iyi şekilde ödüllendirdi, paraya odaklanan yanlış "tasarruf" ise acı bir şekilde intikamını aldı.

Halkın bu konularda bile şaşmaz bir şekilde doğru olan bu hissi, destanlarda ve masallarda oldukça doğru bir şekilde yansıtılmıştır. Biriktirilen para ya değersiz bir toprak parçasına dönüşür ya da yok olur ya da sonsuz bir talihsizlik getirir. Öte yandan, her zaman ve her yerde, çalışkanlığıyla "bir şeyler başaran" kişi -ve bu sağlıklı mantıkla, ister ticari, ister endüstriyel olsun, her zaman gelişen bir özel ekonomiyi anlar-

Saygı ve itibar kazanmıştır. Böyle bir servet gelişimine itiraz edilemez, paranın ruhuna aykırı değildir; tüm ekonominin gelişen bir parçası olarak, en iyi anlamıyla toplumsaldır.

Finansal sistemle ilgili bu kısa ama gerekli, çünkü önemli gözlemlerden sonra, sorumuzu başlatan noktaya geri dönelim: "Faiz köleliği derken neyi kastediyoruz?"

Paranın ulusal ekonomik görevinin bilincinde olmayan kişilerin veya daha da önemlisi toplanan parayı bir güç aracı olarak kullanmak isteyenlerin elinde tutulmasıyla bir çıkmaz ortaya çıkarsa, dolaşımda kalan para azalır ve bir para sıkışıklığı yaşanır. Ancak paraya sahip olanlar, ulusal ekonomik açıdan sağlıklı bir şekilde paralarını tekrar dolaşıma sokmazlar çünkü onlar da kendi paylarına düşen sürekli ihtiyaçları karşılamış, evler inşa ettirmiş veya başka evler satın almışlardır.

Machine Translated by Google

Ticari veya endüstriyel ürünler. Dolayısıyla, işletmesinin devamlılığı için işletme sermayesine kesinlikle ihtiyaç duyan iş adamı veya fabrika sahibinin ürünlerini elinden almazlar, ancak haksız yere, ulusal ekonomik anlamda, özel bir ücret karşılığında -faiz karşılığında- el koydukları parayı geri verirler. Ulusal ekonomik daralma

başlar.

Ulusal ekonomi emekçisinin mal üretiminin –üreticinin– parayla ilişkisi bir anda altüst olur. Özü ve icadı gereği ekonomiye hizmet etmesi gereken para, aniden kendini özgürleştirir ve mal üretimi üzerinde baskı kurar. Finansal kural başlar. Elbette, özel ekonomi en azından bu şekilde işletmelerini sürdürebildiği için memnundur, çünkü kendisini ulusal ekonomik üretime hizmet etmekle yükümlü hisseder. Para biriktiricisi, ulusal ekonomi emekçisinin bu ulusal ekonomik görev duygusundan çifte bir fayda elde eder: ilk olarak, borçlunun tüm servetiyle ödünç verilen meblağların kesintisiz geri ödenmesinden sorumlu olduğu bir borç senedi – yani yasal bir hak– düzenler, çoğu durumda diğer belirli servet nesneleri özellikle rehin edilir ve ikinci olarak, borçlu, faiz adı verilen sürekli bir ek ödemeyi taahhüt etmek zorundadır.

Dolayısıyla, garantili kredi, kredi kelimesinin gerçek anlamına, yani daha yüksek ekonomik etkinlik ve performans kapasitesine duyulan güvene karşılık gelen nedenlerle değil, tamamen ekonomik girişimcinin emek harcamadan kendi gelirinin bir kısmını elde etme ihtiyacını sömürmek amacıyla verilmektedir. Kredi ayrıca üretimi teşvik etmek için değil, yalnızca paraya sahip olmayı "kârlı" kılmak için verilmektedir. Kredinin hangi işletmelere kullanılacağı, alacaklı için temelde tamamen kayıtsızdır; eğer bunda çıkarı varsa, bu yalnızca parasının güvende olduğundan ve her şeyden önce faiz getirdiğinden emin olmak için yapılır .

Genel olarak bakıldığında, bankaların aracılık ettiği kredi sistemi, günümüzde para ve kredi sahibi olan kapitalistin işten tamamen kopuk olduğu bir şekilde yapılandırılmıştır. Sevilen yanıltıcı ifadeyle, "parasını çalıştırdığı" farklı üretim dallarıyla kişisel bir ilişkisi yoktur. Hissedar "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67 hakkında ne bilir, bu işletmelerde neyin üretildiğini ne bilir? Bu işletmelerde hiçbir çıkarı yoktur, sadece hisselerin yükselip yükselmediği ve sermayesinin temettü getirisinin ne kadar yüksek olduğu konusunda tek taraflı bir çıkarı vardır. Anonim şirketlerin mi yoksa diğer kapitalist faaliyet biçimlerinin mi (anonim şirket, limited şirket, sendika vb.) genel olarak üretime hizmet ettiği de tamamen önemsizdir. Asıl önemli olan, tek belirleyici olan şey "kârlılık"tır. Bunun bir kanıtı da banka hisselerinin sahip olduğu muazzam popülerliktir. Büyük bankalar ve diğer tüm kredi kuruluşları, genel olarak mal üretimi anlamında hiçbir üretken faaliyette bulunmazlar. Burada, büyük banka sisteminde, faiz fikri -yani üretken çalışmanın gelirlerinin devasa bir kısmının salt para sahibinin mülkiyetine, üstelik de ikincisi için tamamen zahmetsizce aktarılması olasılığı- gerçek bir cümbüş sunar. Günümüzde, bir şekilde bankaya bağımlı olmayan, salt faiz kapitalisti bir biçimde yönetilmeyen neredeyse hiçbir işletme kalmamıştır. Tüm ulusal ekonomik faaliyet, banka ve borsa sermayesine bağımlıdır ve faizi ona bağlıdır.

67 Girmes, Johannes Girmes (1854-1912) tarafından kurulan bir tekstil şirketidir; Weser bir gemi inşa şirketiydi, Riebeck-Montan bir madencilik şirketiydi, Otavi bir madencilik ve demiryolu şirketiydi, Salitrera bir Şili güherçilesi şirketiydi, Steaua Romana bir Romanya petrol rafinerisi şirketiydi.

Machine Translated by Google

Bankaların efendileri -yani yüksek finans çevreleri- aynı zamanda üretimin de efendileridir. İşlerin durması veya piyasanın muazzam miktarda çöple dolup taşması onlara bağlıdır. Örgütlü özel sektör için talebin karşılanması tamamen ikincil bir meseledir.

Modern kredi sisteminin bu faizli kapitalist ekonomik biçimi söz konusu olduğunda, en kapsamlı ulusal ekonomik ahlaksızlıkla, finans ve kredi sisteminin anlamının ekonominin hizmetkarı konumundan ekonominin mutlak efendisi konumuna tamamen saptırılmasıyla karşı karşıyayız.

Yaratıcı ve üretken çalışma köle haline geldi ve kurnazca açgözlü, ebediyen hareketli Yahudi tefecilik ruhu dünyayı yönetiyor. Bu, ancak ulusal ekonomik olarak gayrimeşru bir para alıkoyma yoluyla yapay bir olağanüstü hal yaratılarak mümkün olan bir gasp örneği. Ve bu, bugün adil kabul ediliyor, kimsenin dokunmaya cesaret edemediği bir hak çünkü onu büyük borç sermayesinin dünya egemen gücüyle çatışmaya sokuyor.

İlginin esareti mükemmelleştirildi!

Bu, hareketli ruhun baştan çıkarıcı sanatlarının, mali sistemin koruyucusu olan devleti bile faiz köleliğine bağlamayı başarmasıyla mükemmelleşmiştir; öyle ki, o da, elleri bağlı bir şekilde, uluslararası sermayeyi efendisi olarak kabul etmiş ve ulusal ekonominin koruyucusu olarak gerçek görevinden uzaklaşarak, büyük borç sermayesinin faiz toplayıcısı, haciz memuru konumuna düşmüştür.

Machine Translated by Google

Ulusal Finansal Ekonomi

Artık bizim özel görevimiz, ulusal mali ekonominin bu gelişimini izlemektir .

Burada da bugün var olan gerçeklerin tespiti ile yola çıkmak doğru olacaktır.

Batı kültür çevresi milletlerinin ulusal yaşamındaki en belirgin olgu, tüm devletlerin muazzam borç yüküdür. İster galip ister mağlup olsun, hepsi savaştan ciddi şekilde etkilenen ulusal ekonomilerinde devasa borç yükü taşımaktadır.

Britanya İmparatorluğu'nun en önemli istatistik çalışması The Statesman Yearbook'tur; bu resmi ulusal yıllığın her bir eyaletin kamu borçları vb. durumları hakkında ayrıntılı bir genel bakışı vardır.

Buna göre, İngiltere'nin, yani İngiliz işçi sınıfının uluslararası sermayeye olan borcu, 31 Mart 1930 itibarıyla 7.596.000.000 sterlin olup, yıllık faiz ödemesi yaklaşık 350 milyon sterlindir. Bu tutarı Alman Markı'na çevirmek oldukça faydalıdır, çünkü bu faiz meselesinin en geniş kapsamlı uluslararası bir mesele olduğu bu şekilde daha iyi anlaşılabilir.

Fransa'nın iç ve dış faiz alacaklılarına yaklaşık 279 milyar altın frank borcu bulunmaktadır.

Doların mübarek ülkesi Kuzey Amerika Birleşik Devletleri kamu borcu taşıyor
yaklaşık 16 milyar dolarlık bir yük.

Kanada, Avustralya, Hindistan, İtalya, Çekoslovakya, Polonya ve daha birçok yerde, devletlerin ve dolayısıyla halkların uluslararası sermayeye olan umutsuz borcunun aynı acınası tablosunu görüyoruz. Her yerde ulusal yaşam tek bir soru etrafında dönüyor: Kredilerimizin, yani uluslararası finansa, büyük sermayeye olan borçlarımızın faizini nasıl ödeyeceğiz?

Tüm eyaletlerdeki maliye bakanlıkları yeni vergi kaynakları bulmakla durmaksızın meşgulken, parlamentolar aylarca yeni vergi tasarıları hakkında görüş bildiriyor, ancak tüm direnişler boşuna. Uluslararası tefeci sermayenin heybeti ve faiz ödemeleri üzerindeki "yasal" hakları karşısında parlamentolar ve hükümetler defalarca çöküyor ve halklarına eşi benzeri görülmemiş vergi yükleriyle baskı uyguluyor; bu devasa uluslararası dolandırıcılığa kesin bir "Hayır" oyu ile son verme cesaretini göstermek yerine.

Adaletsizlik kanun oldu, efendi köle oldu.

Zavallı vatanımızda işlerin nasıl yürüdüğünü her gün, her saat yaşıyoruz.

Genç Alman iş devi, kan ve demirle ulusal birliği sağladıktan sonra şiddetli ve güçlü bir şekilde ayağa kalktı. Yorulmak bilmeyen çalışması, yaratıcı ruhu sürekli yeni icatlar getirdi. Alman girişimci ruhu ve cesareti dünya pazarlarını fethetti. Şaşkınlık ve endişeyle, Rothschild'lerin ve diğer banka kodamanlarının Fransız ve İngiliz kredi sermayesi ile Amerikalı finans insanlarının, Kahn'ların, Loeb'lerin, Speyer'lerin vb. tröst sermayesi, kârlılığının en ciddi şekilde tehdit altında olduğunu gördü. Alman Markı'nın, yani Alman ürünlerinin kalitesi ve ucuzluğunun değeri yükselmeye devam etti; Mark'ın doların değerine ne zaman ulaşacağını, İngiliz dünya ticaretinin Almanya tarafından geçileceğini tahmin etmek mümkündü; tüm dünyada Alman ulaşım tesislerinin, Alman eğitim kurumlarının, Alman sağlık kuruluşlarının, Alman şehir yönetimlerinin, Alman askeri yöntemlerinin nasıl örnek alındığı, Alman iş kapasitesinin öncüleri olan Alman mühendislerin dünyanın her yerinde demiryolları, köprüler ve caddeler inşa ettiği görüldü. Ancak tüm bunlar, ödünç verilen sermayenin karlılığının

Machine Translated by Google

Tüm dünya uluslararası finans tarafından tehdit ediliyordu. Ardından uluslararası finans, uluslararası Masonluğun da yardımıyla Almanya'yı kuşatmaya ve her türlü yalan ve iftira yöntemini kullanarak Almanya'yı dünyanın düşmanı olarak göstermeye karar verdi. – VII. Edward bu satranç oyununda sadece öne sürülen bir taştı. Milliyetçi duygular, hem İngiltere'de hem de Fransa'da Almanya'ya karşı körüklendi. Dünya Savaşı'nın siyasi ön tarihini burada ele almak yersiz, ancak Almanya'nın askeri gücüne rağmen kaybettiği kesindir, çünkü İtilaf Devletleri'nin entrika oyununa karşı genel olarak siyasi bir karşı oyundan söz edilemez (bkz. Rosenberg, Uluslararası Masonluk68).

Almanya'da hâlâ yabancı bir siyasi içgüdüye sahip olan tek grup olan Tüm Almanlar69 bile, silahlı uluslar arasındaki bu güçlü mücadelenin siyasi başarıya değil, Alman işçilerinin uluslararası sermayenin çıkar köleliğine mali olarak tabi kılınmasına yönelik olduğunun farkında değildi. Almanya'nın militarist bir şekilde alt edilmesi doğal olarak Fransa'nın, Alman donanmasının imhası ise İngiltere'nin özel hedefiydi; ancak Fransa ve İngiltere'nin bu iki emperyalist hedefinin üzerinde, uluslararası sermayenin dünya egemenliği arzusu her zaman vardı.

Milletler vahşi bir mücadele içinde birbirlerini parçalayıp savaş meydanlarında en iyilerin kanı sel gibi akarken, tüm dünyadaki Yahudiler hareket halindeydi. Tüm Yahuda için hasat zamanı gelmişti.

Dünya savaşı yüksek finans kaynakları tarafından finanse edildi; dünyanın tüm uluslarında Yahudi yazıcılar uluslararası basının yazı işleri bürolarında oturup ulusları yalanlarla kandırıp birbirlerine karşı sürekli yeni girişimlerde bulunmaya teşvik ettiler. 26 devlet bu şekilde İttifak Devletleri'ne karşı savaşa sürüklendi. Doğudan, Alman topraklarına bir doğu Yahudileri akımı yayıldı; bunlar öne çıktılar, pazarlık ettiler, sömürdüler ve zenginleştiler, şehirlerdeki mülkleri ele geçirdiler ve elde edebildikleri her şeyi satın aldılar. Askeri-endüstriyel şirketlerde, Alman işgücünün yağmalanması ve kötü yönetilmesi işi Yahudi ırkının üyeleri tarafından yürütüldü ve Yahudiler kendilerini öne ve yukarılara taşıyarak devletin ve ekonominin tüm pozisyonlarına zorla girdiler. İçsel moral bozukluğu da aynı şekilde bilinçli olarak Yahudiler, Haase'ler, Dittmann'lar, Cohn'lar, Luxemburg'lar, Barth'lar, sonra Parvus-Helphand'lar, Eisner'ler, Levi'ler, Gradnauer'ler tarafından körüklendi ve kışkırtıldı, Alman halkına karşı hırslı kişiler, aptallar ve iktidar hırslı suçlular tarafından desteklendi.

---

68 Alfred Rosenberg, Freimaurerische'nin yanı sıra Das Verbrechen der Freimanrerei (1921) başlıklı bir çalışma yayınladı. Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929), Nationsozialistische Bibliothek serisi, cilt 9.

69 Alldeutscher Verband, 1891 yılında kurulan bir Alman milliyetçi örgütüydü. Birinci Dünya Savaşı sırasında dernek, Alman yayılmacı hedeflerini destekledi ve savaştan sonra, General Erich Ludendorff'un (1865-1937) Almanya'nın savaşta sosyalistler ve demokratlar tarafından ihanete uğradığı ("sırtından hançerlendiği") iddiasını destekledi.

70 Hugo Haase (1863-1919), 1911'de Alman August Bebel ile birlikte Socialdemokratische Partei Deutschlands'ın (SPD) başkanı olan Yahudi bir sosyalistti. Pasifist olduğunu iddia etti ve Temmuz 1914'te büyük bir savaş karşıtı miting düzenledi. Wilhelm Dittmann (1874-1954), Şubat 1918'de Berlin'deki silah işçilerinin grevine katıldığı için hapis cezasına çarptırılan SPD'nin önde gelen bir üyesiydi. Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesini izleyen Kasım Devrimi sırasında ve sonrasında Dittmann, Almanya Bağımsız Sosyal Demokrat Partisi'nin (USPD) üyesi olarak parlamentoda aktif bir rol oynadı. 1933'te Hitler'in iktidara gelmesinin ardından Dittmann İsviçre'ye kaçtı.] Oskar Cohn (1869-1934), Spartakist Birliği'nin kurucusu Karl Liebknecht ile çalışan ve sadık bir Siyonist olan Yahudi bir politikacıydı.

1933'te Paris'e. Rosa Luxemburg (1871-1919), Liebknecht ile birlikte, daha sonra Almanya Komünist Partisi'ne (KPD) dönüşecek olan Spartakist Birliği'ni kuran bir Yahudi Marksistti. Hem Luxemburg hem de Liebknecht, 1919'da Freikorps tarafından öldürüldü. Emil Barth (1879-1941), 1917'de USPD'ye katıldı ve Alman monarşisinin yıkılmasının ardından Kasım 1918'de kurulan Halk Temsilcileri Konseyi'nin (Rat der Volksbeauftragten) altı üyesinden biriydi (diğer üyeler SPD'den Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann ve Otto Landsberg ile USPD'den Haase ve Dittman'dı).
Alexander Parvus (doğum adı Israel Helfand) (1867-1924), Rosa Luxemburg, Lenin, Troçki ve diğerleriyle kurduğu çeşitli uluslararası temaslar aracılığıyla Marksist "kalıcı devrim" stratejisinin gerçekleştirilmesinde etkili olan Belaruslu bir getto Yahudisiydi.
Jön Türkler. Max Levien (1885-1937), 1913'te Alman vatandaşı olan ve Jön Türkler'in bir üyesi olan Rus Yahudi Bolşevik'ti.

Machine Translated by Google

Alman ulusu sonunda içten içe çöktü. Yahuda'nın yıldızı kan kırmızısı yükseldi. Uluslararası finans ve büyücülüğüne kararlılıkla direnen son ulus da çöktü, silahlarını indirdi ve Versay'ın korkunç boyunduruğunun önünde eğildi. Binlerce yaradan kanayan, lidersiz, aslında prenslerin kovulmasından kaynaklanmayan, çünkü tam da prensler gerçek liderler olarak tamamen başarısız olmuşlardı. Alman ulusu, parlamentoları ve parlamenter hükümetleri tarafından, böyle zamanlarda her zaman uygulanabilecek o kader cümlesiyle, "Daha kötüsünü önlemek için" ifadesiyle, sermayeyi borçlandırmanın faiz köleliğine sürüklendi.

KPD'nin (Almanya Komünist Partisi) bir üyesiydi. Nisan 1919'da Levien, KPD'nin bir diğer Rus Yahudi üyesi Eugen Levine (1883-1919) ile birlikte Bavyera Sovyet Cumhuriyeti'ni kurdu. Ancak bu "Sovyet" deneyi, Münih'te düzeni sağlamak için Freikorps'u görevlendiren Başkan Friedrich Ebert tarafından bastırıldı. Levine, Mayıs 1919'da Freikorps tarafından tutuklanıp idam edildi. Levien, Avusturya ve Sovyetler Birliği'ne kaçtı ve 1937'de Stalin'in Büyük Tasfiyesi sırasında o da idam edildi.

Georg Gradnauer (1866-1946), Saksonya Krallığı'nın lağvedilmesinden sonra Saksonya'nın ilk Başbakan-Cumhurbaşkanı olarak görev yapan SPD'li bir Yahudiydi. Ilımlı bir sosyalist olan Gradnauer, Münih'teki Ebert örneğini izleyerek, Freikorps'un yardımıyla Leipzig'deki radikalleri bastırmaya çalıştı. Bu girişim ona seçimlerde büyük bir kayıp yaşattı ve 1920'de istifa etmek zorunda kaldı.

Machine Translated by Google

Versay Emri, Dawes Paktı ve Young Planı

Dünya savaşının amacına ulaşılmıştı: Dünyanın en çalışkan ve en verimli ülkesi olan Almanya, dünya pazarında bir rakip olmaktan çıkarılmış, askeri olarak güçlendirilmiş, lidersiz bırakılmış, sahte Marksist doktrinlerle baştan çıkarılmış ve zehirlenmiş, ahlaki açıdan çökmüş ve bir daha asla üzerinden atamayacağı borç dağlarının altında gömülmüş, bunun yerine sonsuza dek uluslararası sermayenin çıkar kölesi olarak hizmet etmek zorunda kalmıştı.

Londra ödeme planına göre Almanya faiz ödemesini kabul etmek zorunda kaldı.
132 milyar altın mark borcu vardı ve bu borca faizler de eklenmişti.

Pasifistlerin tüm klişelerinin aksine, bu kadar korkunç derecede ciddi olmasaydı ve düşmanlar bunu bu kadar acımasızca karşılamasaydı gülünç olurdu: "Ama o kadar da kötü olmayacak" ve "Mantıklılık galip gelecek". Hayır! Galip gelmeyecek! Ve uluslararası finans, Almanya'yı sürekli olarak bu çıkar köleliğinde tutmak için elinden geleni yapacak. Kendimizi ancak biz kurtarabiliriz.

Alman ulusunun derin trajedisi, dar çalışma çevresinde genel olarak ne kadar verimli olursa olsun, günlük işlerinin sınırlarının ötesine bakıp büyük dünya olaylarının karşısında durduğunda hemen kararsızlığa düşmesidir. Burada vicdanlı ve titiz Alman tüm ölçülerini kaybeder, vizyon sahibi ve coşkulu bir adama dönüşür. Uzmanlık alanında olağanüstü işler başaran "Alman profesör", dünya meseleleriyle karşı karşıya kaldığında, şemsiyesini unutmasından ideologların coşkulu konuşmalarına kadar, mizah dergilerinin konusu haline gelir; birliklerinin mükemmel verimliliğine güvenen Alman subayı, siyasi doğanın manevi ölçülemezliğini ve fikirlerin gücünü küçümsemeye ve böylece nihai başarıyı şüpheye düşürmeye meyillidir; Alman yetkili, kendini bütünün hizmetkarı yerine halkın patronu olarak görme eğilimindedir.

Dolayısıyla, Alman karakterinde hem büyük hem de küçük, bu feci özelliği görüyoruz: Almanlar uzman ve hayalperesttir. Bireysel olarak, tüm özel alanlarda herhangi bir halktan daha verimli ve çalışkandırlar, hatta herhangi bir büyük fikir için coşku duyabilir ve kahramanca bir cesaretle bir fikir uğruna canlarını verebilirler, ancak uluslararası ekonomik ve politik meselelerin müdahale çemberinde doğru çözümü görme ve bulma konusunda daha az beceriklidirler.

Almanların böylesine temel bir karakter özelliğinin siyasi alana yansıması, sıkça yakınılan ulusal duygu eksikliği ve siyasi yetersizliğidir. Ortalama bir Alman, belli bir ölçüde büyük emir duygusundan yoksundur; bu nedenle, bu borç rakamlarının aslında kaderi olduğunu, bu borcun kabulünün ve bu borcu para ve maddi mallarla ödeme isteğinin ve çabasının Alman ulusunun içinde bulunduğu tüm çaresiz durumun temel nedeni olduğunu çoğunlukla anlamaz.

Ancak, Alman ödeme yükümlülüğünün gerçek yararlanıcılarının diğer uluslar değil, yalnızca uluslararası finans olduğunu pek görmüyor.

Ancak uluslararası finans için, kredinin geri ödenmesi hiçbir şekilde önemli değildir, önemli olan faize olan kalıcı yükümlülüktür. Versay'ın mali kısımlarını oluşturan uluslararası finansın, temel tutarı en başından itibaren o kadar yüksek belirlemesinin nedeni de budur; geri ödeme asla düşünülemez, ancak temel tutarda nihai bir indirim yapılsa bile (her durumda, yalnızca faiz oranının eş zamanlı olarak artırılmasıyla), Almanya kalıcı olarak faiz köleliğine mahkûm edilecektir.

Machine Translated by Google

Bu faiz kuralının yoksul, çalışkan insanlarımıza dayatılması nihai amaçtı
Dünya Savaşı'nın başlangıcından itibaren yüksek finansın hedefi haline gelmiştir ve bu hedef tam anlamıyla gerçekleşmiştir.

Versay Kararnamesinin ilgili maddeleri o kadar korkunçtur ki, sahip olduğumuz ve uğruna çalıştığımız her şeyi uluslararası finansın eline teslim eden bu faiz kuralının tüm ciddiyetini ve yıkıcı sertliğini o kadar açık bir şekilde göstermektedir ki, bunları aşağıda alıntılarım:

> Madde 231. Müttefik ve bağlı hükümetler, savaşın başlatıcıları (!) olarak, Müttefiklerin ve bağlı hükümetlerin ve üyelerinin, Almanya ve müttefiklerinin saldırısı sonucu kendilerine dayatılan savaş sonucu uğradıkları bütün kayıp ve zararlardan sorumlu olduklarını beyan eder ve Almanya da kabul eder (!).

232. maddede "Almanya'nın kaynaklarının tüm bu kayıp ve zararların tam olarak tazminini sağlamaya yeterli olmadığı" oldukça alaycı bir şekilde kabul edilmesine rağmen, yine de "tüm bu kayıp ve zararların tazmin edilmesi" yükümlülüğü talep edilmektedir.

> Madde 233: "Zararın miktarı Tazminat Komisyonu tarafından belirlenir.

> Madde 234 şöyle diyor: "Tazminat Komisyonu, Almanya'nın ödeme kapasitesini periyodik olarak test edecektir... Ancak Komisyon'da temsil edilen farklı hükümetlerin onayı olmadan hiçbir miktardan feragat edemez".

> Madde 234: "Almanya, tazminat talebinin kesin tutarının belirlenmesinden önce ... 20 milyar mark altın (altın, mal, gemi, menkul kıymet veya diğer şekillerde) ödeyecektir" hükmü yer almaktadır.

> Almanya ayrıca Ek II'nin 12c maddesinde belirtilen tahvilleri ihraç edecektir.

Ve şimdi, sözde Versay Barış Antlaşması'nın VIII. Bölümünün Ek II Madde 12c'sinde, güzelce gizlenmiş ve sona yaklaşmış olan, Almanya'nın mali ve politik boğulması geliyor. Bu Madde 12, en önemli noktalarıyla şöyle diyor:

> Komisyon, bu antlaşmayla kendisine garanti edilen tüm yetkilere sahiptir ve tüm yetkiyi kullanır.
>
> Komisyon, genel olarak, tazminat konularına ilişkin olarak en kapsamlı denetim ve yaptırım yetkisine sahiptir. Komisyon, aşağıdaki koşul ve tespitleri gözetmek zorundadır:
>
> a) Belirlenen alacakların toplam tutarının altın, gemi, menkul kıymet veya mal olarak veya başka bir şekilde ödenmeyen her kısmı, borcun kabulünü sağlamak amacıyla, Komisyonca belirlenen koşullar altında, karşılık gelen bir tutarın tahvillere veya her türlü yükümlülüğe aktarılması suretiyle Almanya tarafından güvence altına alınmalıdır.
>
> b) Komisyon, Almanya'nın ödeme kapasitesini periyodik olarak değerlendirecek ve Alman vergi sistemini inceleyecektir (!), böylece, öncelikle, Almanya'nın tüm gelirleri, iç borçlarının faiz ve borç ödemeleri için belirlenen gelirler de dahil olmak üzere, tercihen (!) Almanya'nın borçlarının ödenmesi için kullanılacaktır.

Machine Translated by Google

tazminatlar ve ikincisi, Alman vergi sisteminin Komisyonda temsil edilen diğer herhangi bir gücün vergi sistemi kadar (!) baskıcı olduğundan emin olmak için.

Bu paragraf, şeytani bir şekilde Almanya'nın sürekli baskı altına alınmasına odaklanmış durumda; neredeyse, sınırsız vergilerin uygulandığı küçük bir soyguncu devlete atıfta bulunarak, aynı vergilerin Almanya'da da uygulanmasını şart koşma olasılığını içeriyor. Ancak aynı zamanda, diğer ulusların da aynı borç köleliği altında tutulması gerektiğini acımasız bir açık sözlülükle kabul ediyor. Ve şimdi meşhur c. paragrafı geliyor.

c) Müttefik ve ilişkili ülkelerde ekonomik hayatın yeniden canlandırılmasının kolaylaştırılması ve gerçekleştirilmesi için Komisyon, 232. maddede düzenlendiği gibi, Almanya'dan, suçunun bir garantisi ve ikrarı olarak, hamillerine altınla ödenecek ve Reich veya Alman devletleri hükümetleri tarafından konulan veya konulabilecek her türlü vergi veya masraftan muaf tahvillerden oluşan ilk ödemeyi alacaktır. Bu tahviller taksitler halinde (!) ve aşağıda belirtildiği gibi üç taksitte verilecektir: 1. 20 milyar altın mark derhal ödenecektir. 2. 40 milyar altın mark, 1926'dan itibaren %5 + %1 amortisman ek ücretiyle faiz getirecek tahviller halinde verilecektir. 3. %5 faizle teminat altına alınacak şekilde 40 milyar altın mark daha fazla tahvil ödemesi için yazılı bir yükümlülük derhal verilecektir.

Bu madde, Versay Kararnamesi'nin özünü oluşturur. Londra'nın
71. Ültimatom, ödemeleri azaltmakla kalmayıp, tam tersine toplam tutarı 132 milyar altın mark olarak belirledi. 16. madde ise açıkça şöyle diyor: "1 Mayıs 1921'den itibaren Alman hükümeti borçlarının faizlerini ödemek zorundadır." Faiz oranı %5 olarak belirlendi.

Daha sonra her ihlale bir başlık veren 17. Madde gelir:

Madde 17. Almanya, antlaşmanın önceki bölümünün kendisine yüklediği herhangi bir borcun ifasında gecikmesi halinde, Komisyon bu temerrüdü derhal tüm katılımcı devletlere bildirecek ve aynı zamanda buna karşı alınacak tedbirleri önerecektir.

Ve şimdi tüm anlaşmanın en çirkin maddelerinden biri geliyor:

Madde 18. Almanya, Müttefik ve ilgili güçlerin, Almanya'nın kasıtlı (!) bir uyumsuzluğuna karşı aldıkları tedbirleri (ve düşmanların gözünde ne haklı gösterilemez ki?) düşmanca muamele (!) olarak yorumlamamayı taahhüt eder. Bu tedbirler, ithalat yasakları, ekonomik ve mali yaptırımlar ve genel olarak (!) ilgili hükümetlere koşulların gerektirdiği gibi görünebilecek tüm tedbirleri (!) içerebilir.

Bu maddeyle, doğal olarak, her türlü, hatta en vahşi teröre bile kapı ve geçit açılmış oluyor ve Alman hükümeti ayrıca,

71 Müttefikler Arası Tazminat Komisyonu, Ocak 1921'de Almanya'nın tazminat olarak ödemesi gereken miktarı 269 milyar altın mark olarak belirledikten sonra, İngiliz Başbakanı David Lloyd-George, 5 Mayıs 1921'de Londra'daki Alman büyükelçisine altı günlük bir ültimatom sundu. Buna göre, Almanya, 132 milyar marklık geri ödemeyi (Ocak ayındaki 269 milyarlık hesaplamadan biraz farklı bir hesaplama) ve Versay Antlaşması'nın diğer hükümlerini kabul etmezse, Müttefikler Ruhr bölgesini işgal edecekti.

Machine Translated by Google

Almanlara yönelik en büyük zulüm, katliam, en vahşi sürgünler, yağma, yıkım vb. "düşmanca muamele" olarak!

Alman halkının zalim, intikamcı, amansız bir düşmana yazılı teslimi,

ayrıca, sonsuza dek öngörülmüştür, zira Madde 23 şöyle diyor:

> Komisyon, Almanya ve müttefikleri tarafından, işbu antlaşmanın uygulanması için veya Komisyon kararları uyarınca ödenmesi gereken bütün meblağların ödenmesi ve bu meblağların veya bunların eşdeğerlerinin katılımcı devletler arasında dağıtılması halinde feshedilecektir.

İşte Almanya'nın ebedi çıkar köleliği.

Belki siyasi dostlarımız ve düşmanlarımız faiz köleliğiyle ne anlaşılması gerektiğini şimdi anlayacaklardır; belki de bu korkunç faiz köleliğinin kırılmasının neden taleplerimizin merkezinde yer aldığını anlayacaklardır. Belki de bu talebin neden uluslararası bir mesele olduğunu ve birinci derecede önemli olduğunu anlayacaklardır. Almanya için bu sadece bir kader meselesidir ve diğer milletler için bile toparlanmanın en belirleyici meselesidir.

Bu uluslararası sorunla karşılaştırıldığında, diğer tüm sorular anlamsızlaşıyor; çünkü faiz köleliği kırılmadan üretken ulusların yükselişi genellikle mümkün değil. Şimdi başlatılan faiz köleliği sürdürülseydi, tanrı Mammon tahta çıkardı. Tanrı öldü, ulusların ruhları öldü, uluslararası finansın faiz köleleri olarak dünyayı insan karmaşası kapladı. Para dünyayı yönetiyor.

Versay düzenlemeleri, 1924'te Dawes Paktı ile değiştirilen temel noktalardı. Enflasyon korkularının ardından, Almanya'nın daha fazla yağmalanması "daha sağlam bir temelde" devam edecekti. Yüksek finansman, aralarında en önemli ve kapsamlı olanları Reichsbank ve Reich demiryollarının millileştirilmesi olan her türlü güvencenin verilmesine olanak sağladı. Tüm "gümüş bulut" kehanetlerine rağmen, Alman ekonomisi çökmeye devam etti ve Dawes Paktı'na göre ödemelerin imkânsızlığı, sonunda uygulamanın körü körüne sadistleri tarafından bile fark edildi. Dawes Paktı'nın yerine Young Planı yürürlüğe girdi. "Hafifletmeler" getirmesi bekleniyordu. Şimdi son

Gelmek.

Dawes Paktı'nın dehşeti hakkında en kesin bilgiyi, Ulusal Sosyalist Kütüphane'nin 7. cildi (Fiyatı 1,80 mark) vermektedir ve orijinal metnin yeniden basımının yanı sıra kapsamlı bir eleştirel yorum da içermektedir. Bu serinin 13. cildi ise Young Planı'nın ana noktalarını ele almaktadır.

Machine Translated by Google

Kredi Ekonomisi

"Devletin paraya ihtiyacı varsa, bu parayı kendi kullanabileceklerinden fazla parası olan vatandaşlarından borç almak zorundadır. Bu paranın geri dönüşü için doğal olarak faiz ödemek zorundadır, aksi takdirde parayı alamaz; zaten borçlarını karşılamakta yeterince zorluk çekmektedir."

Bu formülasyon, eski Sosyalist bakan Dr. David72 tarafından Berlin'de bir tartışmada benimle birlikte kullanıldı . Bu formülasyonu buraya özellikle koydum çünkü çağımızın kapitalist düşünce tarzını örnek bir şekilde yansıtıyor; David'in her şeyden önce bir Marksist olması, bütüne özel bir çekicilik katıyor.

Şimdi yüzlerce tartışma ve konferanstan biliyorum ki, yukarıdaki formülasyon, günümüzün faiz kapitalisti fikir dünyasından o kadar çok türetilmiştir ki, devletin faiz ve borç ekonomisinin bu açıklamasının yanlışlığını kimse hissetmez, bırakın doğru bir cevap bulmayı.

Bunun çok basit bir psikolojik nedeni vardır, yani yukarıda verilen açıklama, faiz-kapitalist ekonomi biçimi kapsamında özel bir şahsın parasal ihtiyacının karşılanmasına ilişkindir.

Bireysel özel adam için, genel olarak özel ekonomi için olduğu gibi, cümle doğrudur: "Eğer birinin paraya ihtiyacı varsa, bu parayı, kendisinin kullanabileceğinden daha fazla paraya sahip olanlardan faiz karşılığında ödünç almalıdır."

Ancak ulusal mali ekonomiye dair soruları özel kapitalist bir bakış açısıyla değil, devlet adamlığı bakış açısıyla yanıtlamaktan kaçınmalıyız. Demek istediğim, bu özel ekonomik düşünce tarzını sorgusuz sualsiz ulusal ekonomiye aktarmak gerçekten büyük bir talihsizlik olur.

İktidar araçlarıyla, egemen gücüyle devlet, hiçbir özel kişiyle aynı kefeye konamaz. Devlet, egemenliği sayesinde görevlerini yerine getirme ihtiyacını karşılayabileceği üç güçlü imkâna sahiptir. Bunlar hizmet egemenliği, para basma egemenliği ve mali egemenliktir.

Hizmet egemenliği, devletin vatandaşlarını ücretsiz hizmete çağırma konusundaki egemenlik hakkı olarak anlaşılmalıdır. Devletin birey üzerindeki bu egemenliği, en güçlü kapsamını zorunlu askerlik hizmetinde ve daha da yoğun olarak savaş hizmetinde ortaya koyar. Devletin savaş zamanında vatandaşlarından talep edebileceği talepler karşısında, tüm özel çıkarlar geri planda kalmalıdır. Aile, meslek, iş ve kazanç, devlet evlatlarını bayrağa çağırdığında her şey sessiz kalmalıdır. Ancak devlet, vatandaşlarını yalnızca savaş hizmetine değil, büyük ekonomik girişimlere bile çağırabilir. Ancak ne yazık ki, askerlik hizmetinin tam tersine, yapılan hizmetler için yüksek ve sürekli artan bir ücret öngören yardımcı hizmet yasasını hatırlayalım; öyle ki, kısa sürede vatan için her gün bedelsiz canlarını feda etmek zorunda kalan cephe askerleri ile cephenin arkasında yüksek bir ücretle korunan vatanda çalışanlar arasında derin bir uçurum oluştu. Öte yandan, hizmet yükümlülüğüne dayalı diğer ulusların güçlü performanslarını da anımsamak yerinde olur: Çin Seddi'nin inşasını, ortaçağ kentlerimizin çevrelenmesini anımsarız.

Bu nedenle pratikte devletin egemenlik yetkisi tamamen onun elinde olacaktır.

72 Eduard David (1863-1930), Haziran-Ekim 1919 tarihleri arasında Weimar Cumhuriyeti'nde İçişleri Bakanı olarak görev yaptı.

Machine Translated by Google

eski el ve ekip hizmetini canlandırmak ve genişletmek73 ve bu şekilde mevcut güçlerin kullanımı için büyük ekonomik görevleri onlarla çözmek.

Devletin madeni para egemenliği, devletin para ihtiyacını doğrudan karşılayabileceği ikinci bir güç kaynağıdır. Devletin madeni para basma veya hazine bonosu basma hakkına kimse itiraz etmez; hatta bunun da ötesinde devlet, egemenliği sayesinde mümkün olan her kaynaktan para üretmiştir. Bakırdan, nikelden, demirden, porselenden, alüminyumdan ve hepsinden önemlisi kağıttan. Reich hükümetimizin günlük 100.000.000.000.000 mark ve giderek daha fazla yeni kağıt para basmayı haklı gördüğü zamanı hatırlamam yeterli. Bunun doğru ve kabul edilebilir olup olmadığı konusuna burada daha fazla girmeyeceğiz; sadece devletin madeni para egemenliği sayesinde ihtiyacını karşılayabileceğini ve "kendi kullanabileceklerinden fazla parası olan vatandaşlarından faizle borç para almaya" zorlanmadığını belirtmekle yetiniyoruz.

Devletin mali egemenliği veya vergi egemenliği de hiç kimse tarafından itiraz edilemez ve buna itiraz eden ve bunu pratikte bir birey olarak yürütmeye çalışan biri, devletin otoritesini icra memuru biçiminde hissedebilir. Devletin mali veya vergi egemenliği, yani devletin vatandaşlarını finansal hizmetlere çağırma hakkı, devlet yapıları kadar açık ve eskidir. Bu biçim, aynı zamanda en doğal ve sağlıklı olanıdır; ancak bu alanda, makul vergi anlayışını tamamen anlamsızlaştırmak ve vergi sistemini ulusüstü mali güçler lehine halkın tamamen yağmalanmasının bir aracı haline getirmek günümüze kadar gelmiştir. Burada bile vergilerin caiz olup olmadığı konusu bizi daha fazla meşgul etmemeli, sadece devletin para ihtiyacını vergiler yoluyla rahatlıkla karşılayabilmesi, böylece yine özel ekonomiye açık olmayan, ancak devletin kapitalistlere faiz ödeme yükümlülüğü altına girerek para ihtiyacını karşılama zorunluluğunu kesinlikle ortadan kaldıran bir yolla karşılayabilmesi gerçeği üzerinde durmalıyız.

Elbette, her özel kişi gibi devletin de ihtiyaçlarını borçlanarak karşılama olasılığı doğaldır. Ancak bu, özel kişi için zaten iki ucu keskin bir kılıçtır; ancak devlet için, sade ve güzel bir Almancayla ifade etmek gerekirse, genel olarak yapabileceği en aptalca şeydir. Ancak bu sadece en aptalca şey olmakla kalmaz, aynı zamanda devletin ortak çıkarların koruyucusu olma misyonu açısından düpedüz suçtur.

Devletlerin borç ekonomisi, devletleri adeta mahvetmiş ve onları uluslararası finansın eline teslim etmiş, ulusların servetini finans güçlerinin eline teslim etmiş ve bugün devlet borçları, ulusların kendilerini kurtaramadıkları ve faiz köleliğini kırarak bu hayalete kararlılıkla son verilmediği takdirde çaresizce çökecekleri korkunç bir sülük haline gelmiştir.

Böylece ulusal mali politika alanının tam ortasındayız; yani sıradan bir Alman'ın kendini hiç de evinde hissetmediği bir alandayız. Peki şimdi bu kadar çok ve büyük rakamlarla ne yapmalı? Sıradan bir devlet vatandaşı genellikle bütçe tartışmalarını okumaz ve finans sanatının gizli yollarına ve yanıltıcı yöntemlerine karşı öyle dindar bir saygı duyar ki, bu şeylerden tamamen uzak kalmak ister. Bilinçaltında bu durum, her bireyin içinde devletin vergi egemenliğine karşı çok hafif bir his taşıması ve kimsenin rakamları hatırlamak istememesiyle de bağlantılıdır. Modern insan, ancak vergi kağıtları evine uçtuğunda, bu şeylerin aslında onu ciddi şekilde ilgilendirdiğini ve her zaman her türlü sahte ulusal mali politikanın kurbanı olduğunu fark eder.

73 Orta Çağ'da efendilerin çiftçilerden talep ettiği elle veya hayvanla yapılan çiftçilik hizmetleri

Machine Translated by Google

Şimdi, ulusal mali politika konularının esas itibariyle ilk bakışta göründüğü kadar anlaşılmaz ve gizemli olmadığı, hatta esas itibariyle o kadar açık ve basit olduğu, en azından genel hatlarıyla her ortalama anlayışlı kişi tarafından kavranabileceği son derece dikkat çekicidir.

Dolayısıyla, devletin para ihtiyacını karşılamak için açıklanan olanaklara fazlasıyla sahip olduğunu söylemek için büyük anayasal açıklamalara gerek yok. Zira herkes devletin hizmet egemenliğinin mahiyetini bilir ve kendi hayatında deneyimlemiştir. Herkes devletin çıkardığı kâğıt paraları her gün eline alır ve hiç kimse vergiden muaf değildir. Dolayısıyla, devletin para ihtiyacını yalnızca bu üç yolla karşılaması çok doğal olurdu.

Ancak özel kişi için bu üç yol açık değildir; çünkü ne komşusundan başarılı bir şekilde çalışmasını veya vergi hizmeti vermesini isteyebilir, ne de kendi başına para basıp dolaşıma sokmaya çalışsa güvende olur. Onun için, yalnızca başkalarının parasıyla mutlu olabileceğini ve borçlanmaktan kaçınamayacağını kesin olarak düşünüyorsa, faiz üzerinden borçlanmanın tek yolu vardır.

Ancak devletin genel olarak faiz getiren kredileri -yani borçları- kabul etmenin tek yolunu doğru görmesi, paraya ihtiyaç duyduğunda ve diğer egemenlik haklarını bugün yalnızca halktan biriken borçları tahsil etmek için sinsice kullandığında, bunlar makul bir açıklama aramaya değer durumlardır. Gerçekten de bunun makul bir açıklaması yoktur, sadece tüm düşüncemizin, ulusal mali politik meselelerde bile, özel kapitalist bir şekilde yönlendirilmiş veya yozlaştırılmış olması gerçeğidir. Kamuoyunun bu kadar genel bir şekilde kirlenmesi karşısında, devletin kredi politikasına dair daha önce de belirttiğim gibi, görünüşte mantıklı açıklamalar büyük, hatta son derece önemli bir rol oynamaktadır.

Yahudi, bu konularda bile kendini bir psikogoji ustası olarak kanıtlamıştır. Bu gibi durumlarda, sorumlu devlet adamlarının doğrudan yolsuzluğundan bahsetmemek her zaman çok zordur; varsayım açıktır ve çoğu durumda yolsuzluk yoktur, sadece finans ve kredi sistemiyle ilgili konularda belirsizlik, dar görüşlülük ve kayıtsızlık vardır; bu da devlet mali yönetimlerinin şimdiye kadar çıkış yolu göremedikleri bir kredi çılgınlığına yavaş ama emin adımlarla düşmesine yol açmıştır.

Koşulların bu şekilde gelişmesine, başlangıçta demiryolu inşaatı vb. gibi büyük kamu işlerinin finansmanının, kredi yoluyla gelir getirmesi vaat edilerek, zararsız olarak görülmesi çok önemli bir katkıda bulunmuştur. Şöyle bir karar alınmıştır: Faiz, demiryolları veya su yollarının gelirlerinden hemen karşılanabilir, böylece fiyatlandırma gerçekten kontrol altında olur. Devlet, kendi kaynaklarıyla bu kadar büyük işleri tek seferde hazinesinden çekemez, bu yüzden bankaların sunduğu kredi yardımını memnuniyetle kabul eder. Bu, hükümetin eyalet parlamentosunda yeni vergileri onaylama zahmetini ortadan kaldırır, devletin likit kaynaklarına el konulmaz ve demiryolları, fazlalıklardan elde edilen faizleri kolayca ödeyebilir. Parayı kendisinden alıp faiz ödeyecek birini bulamayan ve parayla hiçbir şey yapamayan borç sermayesinin baştan çıkarıcı sanatları, siyahı beyaza çevirmeyi ve devleti özel sermayenin faiz toplayıcısı haline getirmeyi başarmıştır.

Oysa sorumluluğunun bilincinde olan bir hükümet veya parlamentonun en basit ekonomik düşüncesi bile şu sonucu doğurmalıydı: Eğer demiryollarını yabancı parayla inşa ediyorsanız ve bunun için her yıl sadece %5 faiz ödüyorsanız, 20 yılda zaten tüm parayı bir kerede, 40 yılda geri ödüyorsunuz.

Machine Translated by Google

Yıllar iki kez geçti ve aynı borç hâlâ ödenmemiş durumda. İlk yatırım maliyetlerinin kat kat fazlasını aşan bu olağanüstü meblağlar, aslında dolaylı olarak halktan, yani tam da bu faiz oranlarına göre toplanan demiryolu ulaşım tarifelerini ödemek zorunda olan tüm halktan bir kez daha toplanmalıdır. Halka tek seferlik büyük bir demiryolu vergisi duyurulması daha iyidir veya daha iyi olurdu. O zaman bu vergiler elbette birkaç yıl için oldukça baskıcı olurdu, ancak çok da uzun sürmezdi; çünkü ulaşım maliyetleri ve demiryolları çok yakında devletin gerçekten borçsuz bir varlığı haline gelir ve bu da daha sonra devlete büyük yıllık gelirler sağlardı. Ancak, köpeğin kuyruğunu parça parça kesmenin, onun için çok daha az acı verici olacağını düşünerek tercih edildiği eski bir hikayedir. Doğal olarak, tam tersi doğrudur. Böylesi ulusal bir girişimin yatırım maliyetleri elbette halk tarafından ödenmelidir, ancak bunlar borçla geliştirilirse, kaçınılmaz olarak yıllar içinde borcun kendisinin kat kat fazlası olan faizler de işin içine girer. Dolayısıyla, bu tür kamu işlerini krediyle finanse etmek tam bir mali aptallıktır. Devleti kredi çılgınlığından kurtaracak noktaya daha şimdiden işaret edebiliriz: Hiç kimse, örneğin bu tür üretken girişimler için devletin kredi notları, devlet hazinesi kredi notları çıkarmasını ve bu notlarla işlerin maliyetini ödemesini yasaklayamaz. Devletin, enflasyonun söz konusu olmadığı durumlarda, yeni jetonlar için de yeni bir değer yaratıldığı için, böyle bir para yaratması, tüm zorlukları tek hamlede çözecek ve devleti ve halkı özel sermayeye olan faiz getiren borç yükünden sonsuza dek kurtaracaktır.

Bu sorunu başka bir yerde daha ayrıntılı olarak ele alacağız. Yetenekli bir mali yönetim, bu kadar büyük işlerin devletin diğer gelir kaynaklarıyla birlikte özel vergilerden ve yalnızca kısmi yeni banknot ihracıyla gerçekleştirilmesini sağlayacak şekilde işleri düzenleyebilmelidir. Bu olasılık, elbette, ancak diğer tüm devlet harcamalarının, özellikle de yönetim, adalet yönetimi, eğitim vb. gibi sözde verimsiz harcamaların, devletin ticari işletmelerinin fazlalarından karşılanabilmesi durumunda önemli ölçüde gerçekleşebilir.

Demiryolları, posta vb.'nin mevcut çılgın açık ekonomisi göz önüne alındığında bu bir ironi gibi gelebilir; ancak 1919'da Süddeutsche Monatshefte'deki (Şubat) ilk yayınım "Şimdi ne olacak?" başlığı altında "Radikal Çözümler" başlığı altında da gösterdiğim gibi, bu olasılıklardan o kadar da uzak değildik. Devletin özel sermayeye olan faiz yükümlülüğü bizi bu ideal ulusal finans ekonomisi koşulundan ayırıyordu. O dönemde zaten geçerli olan, devletin paraya ihtiyacı olduğunda parayı faizle kendi içine yatırması gerektiği yanılgısı bunu engellemişti.

Açıktır ki, herkes açıklamalarımı takip edebilmeliydi ki, devlet hiçbir şekilde yabancı paraya, dolayısıyla borçlanmaya yönelmemiştir; bir şey yapmak istediğinde, örneğin iş ve ekip hizmeti talep edebilir ve nihayetinde, bu tür amaçlar için devlet hazinesinden kredi notları çıkarmakta, bu çalışmaları halka yük olmadan başlatmakta şüphesiz haklı olacaktır. Böyle bir prosedür, bu tür çalışmaları baştan itibaren her türlü faiz ve harç yükümlülüğünden kurtarma gibi muazzam bir avantaja sahip olacaktır; çalışmalar derhal serbest ve borçsuz devlet malı haline gelecektir. Çalışmaların gelirlerinden, çıkarılan devlet hazinesi çekleri gerçekten de kısa sürede geri alınabilir ve imha edilebilir; bu tür çalışmaların ürünleri veya yük ve yolcu taşımacılığı fiyatları önemli ölçüde düşürülebilir. Böylece genel olarak tüm ulusal ekonomiye en büyük hizmetler sunulabilir, devlet tüm ulusal toplum için en büyük faydayı sağlayacak ve aynı zamanda devletin kendisini yüksek finanstan tamamen bağımsız hale getirecek oldukça önemli gelir kaynakları elde edebilirdi. Ama aynı zamanda olması da gerekirdi

Machine Translated by Google

Yani. Zira mali sistemin efendisi yüksek finans değil, devlettir; yani geleceğin Nasyonal Sosyalist devletinde de böyle olacaktır.

Bankaların, bir kez dile getirildi mi artık çürütülmesi mümkün olmayan bu kadar apaçık ve kendiliğinden ortaya çıkan düşünce süreçlerine izin vermeyerek, devleti ve ekonomiyi yukarıda alıntılanan cümleyle bulandırarak, faizin sermayeye köleliğine sürükleyerek başardıkları şey, gerçekten de psikolojik bir sahtekarlıktır.

Biliyorum ki, bu şeyler artık gün gibi ortada olmasına rağmen, okuyucularımın çoğu hâlâ sağlıklı insan anlayışlarına güvenmiyor ve böyle bir saçmalığın nasıl mümkün olabileceğine inanmak istemiyor ve "Bu doğru olamaz, devlet adamlarımız bu kadar aptal olamaz - ama bunu yargılayamam" diye düşünüyor. Devletin mali ve politik konulardaki bu kadar bariz yetersizliğine ilişkin bu yargı eksikliği itirafı, devlet tedbirleri hakkında halihazırda mevcut olan kusur bulma ve nutuk atmalarla ve burada her bireyin cüzdanını en çok etkileyen meselelerin söz konusu olması gerçeğiyle iki kat çelişiyor.

Bu insanlara, dikkate alınmak üzere başka bir bakış açısı bırakmak istiyorum:
İl veya Reich parlamentosu aracılığıyla kredi onayı yöntemine ilişkin.

Böylesine büyük devlet görevleri parlamentolarda gerçekten de etraflıca tartışılır. Uzun tartışmaların ardından krediler nihayet "onaylanır". Sıradan bir devlet vatandaşı artık her şeyin yolunda olduğuna ve gerçekten de böylesine zengin ve güçlü bir adam olan devletin onaylanmış milyonlara zaten sahip olduğuna inanıyor. Oldukça zeki kişiler belki de kulaklarının arkasını kaşıyıp kendi kendilerine "Bu yine yeni vergiler demek" diyeceklerdir. Ancak, ne temsilcilerin ne de bakanların üye olması gerekmeyen, hatta belki de en fazla yalnızca bir kişinin, eyalet veya Reich parlamentosundaki bu büyük kredi onayının, bu "kredi"nin başka bir şekilde kendisine faizle borç verilmesine - , izin vermekten başka bir şey ifade etmediği gerçeğini açıkça anladığını iddia edebilirim. Dolayısıyla bu "parlamento aracılığıyla kredi onayı", yalnızca ilgili bakanın bu krediyi büyük bankalardan faizle almasını sağlar. Bu şekilde, "parlamentodan kredi onayı" doğal olarak bir saçmalığa, bir komediye dönüşür; çünkü son tahlilde sermaye ve faizi ödemek zorunda olan tüm nüfus, "krediyi" gerçekten de sağlayacak durumda değildir; hayır, önce büyük borç sermayesi tarafından yaratılması gerekir.

Tek mantıklı ve doğal olan şey, parlamentodan kredi onayı alınması durumunda, aynı anda ve otomatik olarak, onaylanan tutarların, uygulayıcı makamlardan gelen ödeme emirleri temelinde ilgili girişimcilere devlet bankası tarafından da ödenmesi veya yetkilendirilmesinin onaylanması olacaktır.

Krediler onaylanmıştır, gerekli para birimi için bir şeyler yapılmalıdır; bu nedenle, şimdi yaygın olduğu gibi, önce bir kredinin yazılması ve ardından kapitalistler tarafından bir bakıma "onaylanan" kredilerin ikinci kez verilmesi anlamsızdır.

Devletten fazla paranın tam da bu şekilde çekildiği ve bunun ülkenin genel mali durumu üzerinde olumlu bir etkisi olması gerektiği, dolayısıyla böyle bir kredi yönetiminin enflasyonu düşürücü bir şekilde işleyeceği iddia edilebilir. Ancak durum elbette ki hiçbir bankacılık uzmanının itiraz edemeyeceği nedenlerle böyle değildir. Bu tür çeklerin ve bu tür kredilerin ödemelerinin oldukça küçük bir kısmının nakit olarak ödendiği kabul edilebilir; burada söz konusu olan, bu çeklerle bankaya giden, birkaç yüz veya bin mark biriktirip şimdi bir faiz sertifikasına, yani her yıl belirli bir miktar ödeme alabilmek için sadece bir parçasını kesmenin yeterli olduğu ve böylece sertifikanın değerinin düşmediği sihirli bir kağıda yatırmak isteyen küçük tasarruf sahiplerinden oluşan bir çevredir. Ancak bankaya bu şekilde giren paralar oldukça...

Machine Translated by Google

Ayrıca, bu paraların yatırıldığı bankalar da bu nakit meblağları devlet hazinesine aktarmamakta, bu çek meblağlarının transferi yalnızca havale veya takas yoluyla gerçekleştirilmektedir.

Ancak bu tür kredilere ilişkin tüm büyük çekimler, kapitalistler tarafından baştan itibaren bankalarında, nakitsiz transfer yoluyla veya bankacılık işlemleri süreci aracılığıyla gerçekleştirilir. vesaire.

Gerçekte, devletin eline nakit geçmez ve eğer böyle bir şey alırsa, bunu derhal işlerinin yürütülmesi için dağıtmak zorundadır. Dolayısıyla bu sözde avantaj mevcut değildir. Aksine, şu sonuç çıkar: Bildiğimiz gibi devlet, ödünç verilen tutarlar karşılığında sözde teminat senetleri veya tahviller çıkarır. Devletin bu tahvilleri, alınan tutarlar üzerinde tüm devlet güvenceleriyle donatılmış bir borç senedi ve ayrıca faiz ödeme tarihlerinin gerekli tespitlerini ve kendi kupon sayfalarında, devletin kupon sayfasında belirtilen tutarlar için üç ayda bir, altı ayda bir veya yılda bir faiz ödemeyi taahhüt ettiği kuponları içeren, ince veya ince olmayan şekilde basılmış kağıtlardır.
Ayrıca bu kupon kağıdına, belirli bir yıl sayısından sonra süresi dolan kupon kağıdının sahibine yeni bir kupon kağıdı alma hakkı veren bir yenileme belgesi (talon) daha eklenir.

Devletin tüm servetiyle anapara ve faiziyle yükümlü olduğu böyle bir menkul kıymet senedi, sahibinin elinde kesinlikle bir satın alma gücü anlamına gelir. Bu tür devlet senetlerinin sahibi, bu senetleri doğrudan ödeme olarak vererek veya önce borsada veya bankasında satıp ardından elde ettiği gelirle nakit ödeme yaparak, bu senetlerle istediği zaman kendine bir şey satın alabilir.

Devletin yeni menkul kıymet senetleri ihraç etmesinin ek bir satın alma kapasitesi yarattığına dair hiçbir şüphe yoktur - bunun doğru veya haklı olup olmadığı şu anda bizi ilgilendirmiyor - ancak örneğin devlet yeni kağıt para bassaydı da aynı şey olurdu. Aradaki fark, bir durumda devlete borcun yanı sıra kalıcı bir faiz yükümlülüğü yükleyen menkul kıymet senetlerinin üretilmesi, yeni kağıt para ihracında ise faiz yükümlülüğünün hiç söz konusu olmamasıdır. Dolayısıyla, her halükarda son biçimin devlet ve halk için daha elverişli olacağını şimdiden görüyoruz.

Ancak şimdi bu tür finansmanların yöntemini daha da ileriye götürdüğümüzde, büyük devlet işlerinin doğrudan finansmanının, kredi yolunun kullanılmadan yapılmasının çok daha büyük avantajlar ortaya çıkardığı ortaya çıkmaktadır.

Devlet işlerinin finansmanında şu anda benimsenen yöntemin, yeni teminat belgelerinin verilmesiyle temsil edilen ek satın alma kapasitesinin yaratılmasına yol açtığını gördük. Bu durumda, yeni inşa edilecek demiryolları, su yolları vb. henüz inşaat aşamasında olsa ve kayda değer gerçek bir değere sahip olmasa bile, doğal olarak tüm yeni kredi tutarları tek seferde verilecektir ve verilmelidir.

Böylesine büyük devlet işlerini benim önerdiğim şekilde finanse etmeye kalkarsanız, kredinin muazzam reklam maliyetleri ilk etapta ortadan kalkar. Sadece gazetelerdeki ihalelerin ne kadar büyük meblağlar tükettiğini hatırlayabilirsiniz. Ayrıca, bankalara ve diğer kredi kuruluşlarına başlangıçta verilen oranlar da ortadan kalkar. Bunlar bile yine milyonlarcadır. Dahası, krediler nominal değerin altında verilmeye çalışılır, yani 1000 marklık bir tahvil için bu senetleri satın alan kişi tarafından yalnızca 970 mark fazla veya az ödenmesi gerekir ve yine de faiziyle birlikte tam tutarı alır. Bunlar bile başlangıçtan itibaren kayıplardır.

Machine Translated by Google

Devlete veya işletmeye yük haline gelir ve kapitalistin lehine olur. Nitekim, borsa deyimiyle, bu tür kredileri başka cazibelerle "süsleme" eğilimi vardır; vergi muafiyeti bile içerebilecek özel ek avantajlar vaat ederek. Burada, bir devletin şimdiye kadar tenezzül edebileceği en fantastik cazibeyi sergileyen madencilik primi kredisini hatırlıyorum. Piyango ve kumar şeytanı, kredi reklamının hizmetine sunulmuş, çok sayıda 1000 marklık tahvilden milyonlarca dolarlık kazanç ödeneceği sözü verilmişti; ayrıca, sözde ikramiye ödemeleri yapılmış ve ayrıca, maddelerle güvence altına alınmış %5'lik bir faiz oranı ilan edilmişti ve ayrıca, bir dizi vergi durumunda, tasarruf primi kredisi her türlü vergiden muaf tutulmuştu! Bu primleri ve yardımları, bu muhteşem piyango ikramiyelerini ödemek için gereken muazzam meblağların nereden elde edileceğini kimse düşünmedi; oysa her ciddi ve anlayışlı insanın, tüm bu meblağların halkın cebinden tekrar çekilmesi gerektiğini bilmesi gerekiyordu. Çünkü o zamanlar alınan meblağlar, en acil harcamalar için hemen kullanılıyordu. Bunların hepsi, halka karşı işlenmiş mali ve siyasi suçlardı ve bunların nasıl bir küstahlıkla sahnelendiğine ancak hayret etmek gerekirdi.

Dolayısıyla, kişi borçlanma yolunu değil de doğrudan para yaratma yolunu seçerse, devlet bütçesinin tüm bu ağır ve adaletsiz yükleri ortadan kalkacaktır; hatta gerekli meblağların tamamını tek seferde yeni kâğıt para olarak toplamak zorunda bile kalmayacaktır; ancak bu, yeni işlerin ilerlemesine bağlı olarak oldukça yavaş bir şekilde gerçekleşebilir. Bunun muazzam bir avantajı da, karşılanmamış para sorunu olmamasıdır; çünkü yeni para, ancak işin önemli bir kısmı tamamlandıktan sonra verilecektir. Burada, gerçek değerlerle tamamen karşılanmış, dolayısıyla istikrarlı, belirli sayıda saat çalışılarak elde edilen bir parayla yetinmek zorunda kalacağız.

Ancak, inşaat için zaten çok daha avantajlı görünen bu yeni para basımı biçimi bile hiçbir şekilde son adım değildir. Çünkü yeni yaratılan işlere eşdeğer miktarda paranın dolaşıma sokulması kesinlikle gerekli olmayacaktır, çünkü yeni çıkarılan banknotlar gerçekten de kamu hazinelerine geri döner; böylece yeni serilerin dolaşıma sokulmasına gerek kalmadan tekrar ihraç edilebilirler. Şimdi bir adım daha ileri gidelim, yani böyle özel bir devlet için kendi yeni paramızın ihracını ilan edelim.

İnşaat için kendi paramızın ihracında finansman sürecinin caizliğini ve özellikle de açıklığını çok iyi açıklayabilsek ve belirli amaçlar için buna bağlı kalmak istesek bile, görevlerin kendi başlarına esasen hiç de gerekli olmadığını düşünüyoruz.

Bu son adım, bu tür devlet görevlerinin tamamen nakitsiz finansmanıdır . Yukarıda da belirtildiği gibi, devletin kredi yoluyla demiryolu veya elektrik santrali inşaatlarında çalışan girişimcilere ve işçilere ödeme yapabileceği nakit elde edeceğini varsaymak hatalıdır.
Bununla birlikte, girişimciler çalışmalarının nakit olarak ödenmesi için gerekli meblağı haftalık olarak bankalarından çekmek zorunda kalacaklardır. Bankalar ise hazine bonolarına olan bu olağanüstü yüksek talepleri merkez bankalarından veya Reichsbank'tan vb. karşılamak zorundadır. Normal zamanlarda, mevcut likidite zaten tüm iş gücünün haftalık ücret ödemeleri için yeterlidir ve örneğin Bavyera Walchensee enerji santralinin inşasında geçici olarak daha büyük iş güçlerinin tek bir yerde toplanmasının bir önemi yoktur; çünkü orada istihdam edilmeselerdi, diğer işletmelere dağıtılsalar bile haftalık ücret ödemelerini beklemek ve almak veya işsizlik sigortası yoluyla para almak zorunda kalacaklardı. Bu, tüm ulusal gelirin toplam ödeme aracı ihtiyacını karşılamanın oldukça genel bir devlet görevi olduğu anlamına gelir.

Machine Translated by Google

Ekonomide, büyük devlet işlerinin yürütülmesi için geçici olarak daha fazla işgücünün bir yerde çalıştırılması veya çalıştırılmaması önemli değildir.

Ücret ödemeleri için ödeme araçlarının sağlanması ve girişimcilere diğer nakitsiz transferlerin yapılması ödeme işlemlerinin görevleri olup, kredi durumuyla nedensel olarak hiçbir ilgisi yoktur.

Dolayısıyla, tüm nüfusun yasal temsili aracılığıyla büyük bir devlet işi için kredi onayının yanı sıra, devlet bankasının bu onaylanan krediler temelinde gerekli ödemeleri yapmasına izin verilmesi de en açık ve doğal şey olurdu. Elbette normal şekilde - bu ödemeler, yalnızca farklı sözleşmeli devlet yetkilileri (tarım daireleri, yol ve nehir mühendisliği daireleri, demiryolu inşaat bölümleri, özel amaçlı özel daireler vb.) girişimciler tarafından talep edilen ödeme tutarlarını inceleyip, yönetmeliklere ve sözleşmeye uygun olarak ödemeyi yetkilendirdiğinde yapılır.

Ortaya atılan tüm kredi dolandırıcılığı –ki bu bir milleti dolandırmanın modern biçiminden başka bir şey değildir– tamamen yararsız ve yalnızca zararlıdır.

Machine Translated by Google

Reichsbank şirketi

Reichsbank, her saf devlet vatandaşının inanabileceği gibi, aslında bir devlet bankası değil, bir anonim şirkettir. Dolayısıyla, devlet, İtilaf Devletleri'nin talepleri üzerine Haziran 1922'de tamamen "özerkleştirilene" kadar belirli düzenleyici haklara sahip olsa bile, Reichsbank hiçbir şekilde bir devlet kurumu değildir. Bankanın yetkilileri bile Reich tarafından atanıp maaşları ödeniyordu, ancak danışma kurulu yalnızca büyük bankalar ve uluslararası Yahudi cemaatinin temsilcilerinden oluşuyordu; ikisi de aynı çevrenin temsilcileriydi.

1873 yılında kurulan ilk danışma kurulu, yaklaşık 15 üye arasında şu isimleri kaydetti: Baron Rothschild, Ticaret Özel Danışmanı Bleichröder, Ticaret Özel Danışmanı Mendelssohn, Theodor Plaut, Ticaret Özel Danışmanı Oppenheimer, Ticaret Özel Danışmanı Warschauer ve Ticaret Özel Danışmanı Zwicker, Ticaret Özel Danışmanı Stern, Ticaret Özel Danışmanı Gelpke; böylece on bir safkan büyük Yahudi ve nişan olarak Alman isimleri taşıyan dört beyefendi daha.

Bismarck'a danışmanlık yapan bankacı Bleichröder'in, eski Reichschancellor'a, Reichsbank'ın salt bir devlet kurumu olarak değil, uluslararası alanda tanınan özel mülkiyet güvenliği temelinde savaş durumunda düşman tarafından ele geçirilmesinin mümkün olmayacağı yönündeki tavsiyesi yine akıllıca bir satranç hamlesiydi; oysa salt bir devlet bankası olarak düşmanın saldırısına hemen açık olacaktı.

Gerçekte, diğer büyük finansörlerle birlikte kurnaz Yahudi, doğal olarak, yalnızca Reich'ın başlıca finans kurumunu kendi iktidar alanına sokmak istiyordu. Beyefendiler bunu da başardılar ve Reich, böylece madeni para egemenliğinin en önemli alanlarından biri olan banknot basma hakkından tamamen vazgeçti.

Reichsbank bugün Alman İmparatorluğu'nun mali sisteminde oldukça özel bir konuma sahiptir; en önemsiz kişiler bile, bunun devlet ve halk için korkunç sonuçlarının farkındadır.

Büyük bankaların, Reichsbank'ın kuruluşundan bu yana, banka üzerindeki belirleyici etkilerini kendi bencil amaçları doğrultusunda nasıl kötüye kullandıklarını tam olarak incelemek, bireysel bir araştırmanın görevi olmalıdır.

Bismarck görevde olduğu sürece, devlet adamı bakış açısı ve ona duyulan saygı, borsadaki sırtlanları kontrol altında tuttu; Reichsbank tarihinde Bismarck, Reichsbank yasasında öngörülen şansölyenin veto yetkisini yalnızca bir kez, yani Rus hisse senetlerinin kabulünü yasakladığında kullandı. Bugün Reichsbank, başta da belirtildiği gibi, uluslararası bankacıların dostça baskısı altında tamamen bağımsız hale geldi. Dolayısıyla, Reichs hükümetinin işlerin yürütülmesi konusunda artık belirleyici bir şekilde hareket etme imkânı kalmadı.

Milletlerin faiz köleliği, banka ve borsa egemenliği anlamına gelir. Faiz köleliğini kırmak, Nasyonal Sosyalizmin tartışmasız en büyük görevidir.

Bugün devlette ve ekonomide olup biten her şey, büyük sermayenin üretken çalışmaya karşı faiz talebine dönüşüyor. Bir demiryolu inşa edilirse, bundan bir borç, bir savaş yapılırsa, bundan bir savaş borcu, doğal kaynaklar veya hidroenerji geliştirilirse, bundan bir hidroenerji borcu, bir fabrika genişletilirse, yeni hisseler çıkarılırsa, yeni bir işletme kurulursa, işin ve riskin girişimcilere, kârın aslan payının ise finansörlere geçmesini sağlayan bir tür faiz sermayesi şirketi biçimi seçilir. Eğer artık borç yoluyla ilerlemiyorsa, çok daha basit ve daha

Machine Translated by Google

1923 enflasyonunda olduğu gibi, büyük sermayenin en büyük çıkarlarını toplayan yaygın bir para basma yöntemi tercih edilmiştir. Destandaki Kral Midas örneğinde olduğu gibi, dokunduğu her şey altına dönüştüğü gibi, bugün de gerçekleşen her şey faiz getiren menkul kıymetlere dönüşmektedir.

Ne yazık ki, dünya bankacılarının müthiş bir iştahı var ve menkul kıymetler gerçekten de en sevdikleri yiyecek, ki bu da onlara çok yakışıyor. Bilindiği gibi ağzındaki yemeğin bile altına dönüştüğü Kral Midas gibi aç kalacaklarını varsayamayız. Aksine, işçiler faizcilerden önce aç kalacaklar.

Onlar da bu faiz kuralından vazgeçmeyi veya bu kuralı yumuşatmayı hiç düşünmüyorlar, o halde bu faiz kuralının kırılması gerekir.

Şimdi faizci kapitalist sömürünün tablosunu sıradan insanların bile anlayabileceği şekilde tamamlayacak ve tamamlayacak üçüncü bir boyutu aydınlatmamız gerekiyor: enflasyon.

Machine Translated by Google

Enflasyon

Enflasyon, mali ve politik sıkıntılarımızın açıkça görünen bir ifadesidir.
herkesi, geçimini sağlamak zorunda olan herkesi korkunç bir şiddetle etkiliyor.

Peki enflasyon nereden geliyor? Bu soruya, kısmen cevap veren kişinin dar bakış açısından, kısmen demagojik sloganlar sözlüğünden ve kısmen de nihai motivasyon nedenini doğru bir şekilde vurgulamadan gerçek kısmi nedenlere işaret eden çok sayıda açıklama duyulabilir. Enflasyonun bu nedenlerinin farklı taraflarca tanımlandığını duyduğumuzda, kısa sürede hiçbir toplumsal düzen ve hiçbir meslek kalmaz ki, bir tarafça enflasyonun nedeni olarak gösterilmemiş olsun.

Faiz köleliği hakkındaki kitaptaki açıklamaları takip edenler için cevabı bulmak zor değil.
Enflasyonun asıl suçu, emeğin sermayeye olan faiz yükümlülüğünden kaynaklanır.

Faiz - vergi - enflasyon, mantıksal zincir böyle işler;
Devletin yıkıcı ve saçma faiz vaadi, devletin kabul edilen faiz yükümlülüklerini vergiler yoluyla halktan almak zorunda kalması sonucunu doğurur; vergiler, hatta her türlü doğrudan ve dolaylı vergiler, harçlar ve en sakıncalı dolaylı vergiler, yani karşılıksız banknot ihracından kaynaklananlar, enflasyonu da beraberinde sürükler. Bu şekilde sonsuz bir döngü içinde devam eder, çünkü enflasyon devletin sürekli artan giderlerine yol açar ve borç çılgınlığına kapılmış olan devlet, bu giderleri ancak yeni borçlar alarak karşılayabileceğini düşünür; bu yeni borçlar kendi içlerinde yeni çıkarlar doğurur, yeni çıkarlar yeni vergileri gerekli kılar, vergi mevzuatı giderek tamamen başarısızlığa uğrar, çünkü böylesi bir para çöküşünde tüm vergi gelirleri para devalüasyonunun çok gerisinde kalır ve devlet, 1923 enflasyonunda korkunç bir şekilde deneyimlediğimiz gibi, para basma makinesinin mali Bolşevizmine direnmeden teslim olur.

İlk polemik çalışmalarım esas olarak bu bağlantıların açığa çıkarılmasına adanmıştı. Faiz Köleliğinin Kırılması Manifestosu'nda74 faiz sorununun genel önemini ana hatlarıyla ele aldım; Devlet İflası: Çözüm adlı kitabımda ise devlet kredi sisteminin aptallığını açıkça ortaya koydum ve geniş kitlelerin geçimini daha da zorlaştıran ve üretimlerinin tamamen faiz hizmetleri için kullanılması gereken sayısız vergi yasasına işaret ettim. Yaklaşan Vergi Grevi adlı eserde, 1920 ve 1921'deki yeni vergi yasaları seliyle ve 1918 tarihli Reichsbudget ile birlikte, Reich ve eyaletlerin tüm mali yönetiminin büyük borç sermayesi için faiz hizmetlerine tamamen bağlı olduğuna dair kesin kanıt sunuldu. Ancak son kitapta, bu tamamen sefil koşulların tersine çevrilmesinin yolu oldukça somut bir örnekle zaten gösterilmiştir.

Ulusal ekonominin kağıt parayla doldurulmasıyla,
Bu kağıt paranın satın alma gücünün giderek düşmesi gerekiyor.

Paranın en içteki karakterinin, daha önce de belirttiğimiz gibi, gerçekleştirilen bir işin göstergesi olması nedeniyle, paranın miktar teorisi, en azından temel özellikleriyle,

---

74 Potansiyel satın alma gücü, şu anda piyasada bir ağırlık oluşturmayan tasarruf edilmiş satın alma gücüdür. Bu, biriktirilen nakit ve sıkıca yatırılmış tasarruf sermayesini kapsar.
Etkin satın alma gücü, ulusal ekonomi üzerindeki tüm talep taleplerinin nakit biçimindeki toplam miktarıdır.
veya menkul kıymetler biçiminde mal piyasasına uygulanır ve kendilerini maddi mallara dönüştürmeye çalışırlar.
Potansiyel satın alma gücü her an efektif satın almaya dönüşebilir, bu durumda "hedeften kaçış"tan söz edilir.

Machine Translated by Google

Tarafımızca kabul edilmiştir. Bu teori, satın alma gücünde değişiklik olmaması için ulusal bir ekonomide dolaşımda bulunan para miktarının belirli bir istikrarlı ilişki içinde kalması gerektiğini öğretir. Para, belirli bir ölçüde mal stoklarına karşı durur ve -mal miktarından hesaplanarak- geleneksel para biriminin belirli bir değer birimi, yani malların ortalama fiyatı üretilir. Burada "ortalama" sıfatını özellikle vurguluyorum. Aslında daha da ileri gidip şunu söylemek gerekir: ortalama fiyat seviyesi -yani hiçbir şekilde bireysel fiyatların miktarı değil- ülkedeki toplam satın alma gücü miktarına belirli bir bağımlılık içindedir. Ancak satın alma gücü, yalnızca nakit varlıkların miktarından çok daha kapsamlı bir kavramdır. Ancak burada ekonomik ayrıntılara çok fazla dalmak istemiyoruz, aksi takdirde fiyatlar üzerindeki etkisi bakımından etkili ve potansiyel satın alma gücü sorunu burada ele alınmalıdır. Her neyse, örneğin, dolaşımdaki paranın bin katının, doğal olarak fiyatların kabaca bin katı kadar bir katını da beraberinde getireceği kesindir. Gerçekte gerçekte artan fiyatlar değil, markın alım gücü, paranın değerinin artmasıyla ters orantılı olarak azaldı.

Enflasyonun temel nedeni devletin faiz yükümlülüğüdür. Bu faiz yükümlülüğü vergileri gerekli kılar, çünkü devlet ancak vatandaşlarından bir şekilde geri alması gerekeni verebilir.

Devletin vatandaşlarına yönelik bu soygun biçimi, gördüğümüz gibi, üç yönlüdür: Doğrudan vergiler yoluyla veya daha etkili bir biçimde dolaylı vergiler veya enflasyonun özel dolaylı biçimi yoluyla. Sonuncusu en sakıncalı olanıdır; aynı zamanda iflas etmiş devletlerin su üstünde kalmaya çalıştığı da budur - en mükemmel sahteciliktir. Ancak bu son biçim özellikle zararlıdır çünkü nüfusun en verimli ve çalışkan kesiminin birikimleri bu şekilde yok olur.

Bu, Alman halkının trajedisinin en sarsıcı bölümlerinden biridir. Yüz binlerce çalışkan beden işçisi, çalışan, memur, serbest meslek sahibi, doktor, mühendis vb. hayatları boyunca, azimli ve yorulmak bilmez bir çalışmayla, kendileri ve aileleri için, bakımsız ve bağımsız bir yaşlılık geçirebilmek için para biriktirmişlerdir. Birikimlerini kuruş kuruş, mark mark biriktirmişlerdir ve her mark, yaşlılıkta her gün için asgari geçim güvencesi anlamına gelir. Ancak bu talihsiz insanların birikimlerini emanet ettikleri devlet, 1923 enflasyonunda, kendisine bir şekilde tasarruf olarak emanet edilen bir mark için hiçbir şekilde ödeme yapmamıştır - hatta bu biriktirilen paralar o zamanlar parlak altın paralar halinde yatırılmış olsa bile - yaklaşık 30 milyon papiermark75, bunun yerine paranın kendi neden olduğu değer kaybından yararlanmış ve "mark = mark" demiştir. Böylece tüm bu adamlar, ömür boyu emeklerinin meyvelerini çaldı ve onları en büyük sıkıntılara sürükledi. Devlet onları acınası ve sefil bağışlarla kandırdı, özel hayır kurumları yardım etmek için devreye girmek zorunda kaldı - ama tam da bu biçim, etkilenenler için özellikle utanç vericiydi, çünkü özel ellerden gelen bu bağışlar, bu talihsiz insanların minnettar olması gereken gerçek bağışlar, hayırsever bağışlar olarak kaldı; üstelik bu, kazanılmış hakların organize bir şekilde gasp edilmesi meselesi olsa bile. Geri verilse bile, gasp edilenlerden bir "teşekkür" bile istenmeyecek haklar.

75 Markın çöküşü nedeniyle Ağustos 1914'te papiermark tedavüle girdi ve altın mark ile altın arasındaki bağ ortadan kalktı. Enflasyon oranı, Kasım 1923'te 1 trilyon papiermark değerinde yeni bir rentenmark'ın çıkarılacağının duyurulmasıyla para biriminin istikrara kavuşturulmasına kadar yükselmeye devam etti. 1924'te yürürlüğe giren rentenmark, aynı yılın ilerleyen dönemlerinde Reichsmark ile değiştirildi.

Machine Translated by Google

Başka pasajlarda da belirttiğimiz gibi, yanlış bir ilke, bu zavallı insanlardan korkunç bir şekilde intikamını aldı - aslında sermaye emeklilik ideali. Bu çevreler bu kaderi hak etmiş gibi değil, tam tersine - bu soyulmuş insanlara mümkün olan en iyi şekilde tazminat ödemek Ulusal Devlet'in onurlu bir görevi olacaktır. Yine de, bu korkunç dersin halkın bilinçaltında yankılanmaya devam edeceği ve sermaye emeklilik idealinin çökerek doğru tasarruf idealinin - saf Alman yaşlı bakımı, kadınların ve çocukların kendi evlerini, tarlalarını ve bahçelerini inşa ederek bakımı vb. fikri - bir atılım ve zafere ulaşmasına yardımcı olacağı umulmaktadır.

Devletin vatandaşları soymasının yukarıda bahsedilen ikinci biçimi dolaylı vergidir. Dolaylı vergi, sonuçları itibarıyla gerçekten de toplumsal bir suçtur. Acımasızca ve amansızca, kimsenin kaçınamayacağı bir biçimde, nüfusun büyük çoğunluğunu tüm şiddetiyle vururken, zenginler genellikle dolaylı vergilerden neredeyse hiç etkilenmez.

Doğrudan vergi, vergi mükellefinin ekonomik performans kapasitesine göre derecelendirildiğinde, başlı başına adil ve doğru bir vergidir. Doğrudan vergi, toplumsal görevler için devlete yapılan bir katkı ödemesi olarak, üretimi esasen daha pahalı hale getiren bir vergi değildir; çünkü yalnızca yeterli yaşamsal ihtiyaçların karşılanmasının ötesinde fiili fazlalıklar mevcut olduğunda alınmalıdır. Ancak bugün ele alındığında, doğrudan vergi, tıpkı enflasyon gibi, düpedüz bir soyguna dönüşmekte ve Weimar Anayasası'nın 153. maddesinde ifade edilen mülkiyet garantisiyle doğrudan çelişmektedir.

Özetle, burada, devletin uluslararası finansa olan faiz yükümlülüğünün bir sonucu olarak ortaya çıkan bir enflasyonla karşı karşıya olduğumuzu bir kez daha vurgulamak isteriz. Burada söz konusu olan, devletimizin vergi tahsildarı olarak hareket ettiği ulusüstü finans gücü lehine, ulusumuzun ekonomik yapısının sürekli olarak kanının emilmesidir.

Burada çok özel bir enflasyon türü söz konusudur: Faiz kapitalist enflasyonu.
Doğal enflasyon, yetersiz hasat veya salgın hastalık durumunda, doğal talep mevcut arzdan fazla olduğunda ortaya çıkar. Ancak böyle bir enflasyon her zaman geçici niteliktedir. Bir sonraki bereketli yıl sıkıntıyı ortadan kaldırır ve fiyatlar doğal seviyelerine döner.

Faizli kapitalist enflasyon ise, dünyanın bütün hazinelerini tüketip, bütün insanlığı uluslararası finansın faiz kölesi haline getirmedikçe veya faiz köleliği kırılmadıkça sönmeyen, yiyip bitiren bir ateşe benzer.

Machine Translated by Google

Ulusal mali reform

Devlet maliyemizin hastalığının bu kadar kapsamlı bir şekilde teşhis edilmesinden sonra, mali durumumuz Sistemin geneline baktığımızda, çareye yönelik doğru reçeteleri verebilmeyi umabiliriz.

Mevcut durumdan gelecekteki duruma geçişi düzenleyen düzenlemeler ve tedbirler bu çalışmanın kapsamına girmez. Zira bu tedbirlerle, mümkün olduğunca ekonomik hayattaki her türlü aksaklığın önlenmesi gerektiği genel kuraldır. Elbette bu, yer yer belirli bir şiddet ve geçici müdahaleler olmadan gerçekleşmeyecektir; ancak en dikkatli şekilde hazırlanmış bir operasyonda bile, belirli bir miktar kan kaybı yaşanmadan gerçekleşmez.

Bizim büyük ve parlak nihai hedefimiz, çıkarların esaretini kırmaktır.

Ulusal mali sistemin özel bir kuruluş olan Reichsbank plc.'ye devredilmesinin sonucu olarak ortaya çıkan ilk ve temel önlem, Reichsbank'ın millileştirilmesidir.

Bu bankanın kapsamından, "Reichsbank"ın, tıpkı Reichspost veya Reichscourt gibi, Reich'ın bir kurumu olması gerektiği açıkça anlaşılıyor. Reichsbank'ın bu ismi taşımasına izin verilmesi, kamuoyunun yanıltılması olarak kesinlikle ilan edilmelidir.

Gerçek bir Reichsbank'ın görevi de buna bağlı olarak iki yönlü olmalıdır. Birincisi, Reich'ın finansal faaliyetlerinin sağlanması, posta ve demiryolları gibi bireysel idari makamlar tarafından doğrudan sağlanamadığı sürece, Reich'ın sorumluluğunda olmalıdır. İkincisi, ödeme işlemlerinin emanet yoluyla aracılığında tüm ulusal ekonomi için güçlü bir destek oluşturmalıdır. Ayrıca, parasal işlemler için sürekli olarak yeterli nakit varlığın mevcut olmasını sağlamalıdır.

Bu görevler yelpazesi için, tamamen kendisine bağlı olması gereken ulusal mali idarenin yürütme organı olmalıdır. Reichsbank yetkilileri, diğer yetkililer gibi devlet yetkilileri olmalıdır. Günümüzde olduğu gibi, büyük Yahudi cemaatinin temsilcilerinden oluşan bir danışma kurulu, doğal olarak tamamen gereksizdir. Bankanın mali işleyişinden sorumlu olacak ve bankanın mali işleyişinin denetiminden sorumlu özel bir devlet komiserinin devlet tarafından atanması yeterlidir. Bankanın görevleri, kendi Reichsbank yasasıyla kesin olarak belirlenecek ve böylece bankanın mali işleyişi, Reichsbank kurumunun yalnızca ulusal çıkarlara hizmet ettiğinin garantisini sağlayacaktır.

Ancak artık Reichsbank'a yüklememiz gereken bu talepleri tamamen karşılayan bir bankacılık kurumumuz var. Bu, Bavyera Devlet Bankası'dır. Bavyera Devlet Bankası aslında tamamen ulusal bir bankadır ve hiç kimse onun bir bankacılık kurumu olarak görevlerini itirazsız bir şekilde yerine getirmediğini iddia edemez. Bu elbette, faiz kapitalisti ekonominin genel geleneklerine göre de çalıştığı uyarısıyla birliktedir. Ancak her halükarda, bu banka parasal işlemlere hizmet etmiş, ancak banka sermayesinin kârlılığını birinci görev olarak görmemiştir. Böylece, yalnızca 8.000.000 marklık son derece küçük bir sermayeyle bankanın parasal işlemlerin tüm taleplerini karşılayabilecek ve milyarlarca dolarlık geliri yönetebilecek durumda olduğu gibi çok dikkat çekici bir olguyu ortaya koymuştur.

Borsa Yıllığı'nda (Saling'in Borsa Yıllığı, 1914/15 için Kapitalistler ve Hissedarlar için El Kitabı) şunu belirtmek ilginçtir ki,

Machine Translated by Google

Alman Bankası), bu Bavyera Devlet Bankası'nın (o zamanlar hala "Kraliyet Bavyera Bankası") varlığı, bu önemli devlet kurumunun el kitabının 644. sayfasında bundan bahsetmek için fırsat ve yer olmasına rağmen, görmezden gelinmektedir. Ancak, yalnızca özel kapitalist amaçlara hizmet etmeyen bir banka, yüksek finans açısından açıkça banka değildir.

Savaşın ve Münih Bolşevik döneminin hemen ardından, Bavyera Devlet Bankası'nı, borsanın hoş teknik ifadesiyle "daha geniş bir temele oturtmak" ve bu bağımsız kurumu özel sermayenin "kârlı hale getirmesine" olanak sağlamak için çaba sarf edilmesi de dikkat çekicidir. Dolayısıyla talebimiz, Bavyera Devlet Bankası'nda pratik olarak korunmuş bir modele sahiptir. Bir bankanın devlet kurumu olarak işletilmesinin mümkün olmadığı itirazı böylece çürütülmektedir.

Reichsbank'ın kendisi için, Reichsbank yasası aslında bir millileştirme öneriyordu; buna göre Reich, bir yıllık bildirimden sonra, ilk kez 1.1.1891'de, ardından on yıllık sürelerle, ya Reichsbank'ı feshedip varlıklarını (son derece değerli binalar dahil) net varlık değeri karşılığında satın alma (!) ya da tüm hisseleri nominal değer üzerinden satın alma (!!) hakkına sahip olacaktı. Dolayısıyla, Reich, 1 Ocak 1921'de, Reichsbank hisselerinin nominal değeri olan 180 milyon sterlin gibi önemsiz bir bedel karşılığında, Reichsbank'ın tüm mal varlığını satın almış olsaydı, Alman halkına karşı Reichs mevzuatının yaptığı ciddi bir hatayı telafi edebilirdi.

O sıralarda henüz Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin elinde olmayan, ancak o sıralarda Nasyonal Sosyalizmin entelektüel öncülerinden olan kişiler tarafından yönetilen Völkische Beobachter ve Dr. Sch .

Pudor, Der deutsche Finanzmann, zamanında bunu dile getirdi – elbette tek kamusal Alman gazetesi olarak – ama doğal olarak hiçbir başarı elde edemedi.

Reichsbank hisseleri nama yazılı olmasına rağmen, en az 2153 yabancının Reichsbank hissesine sahip olması da dikkat çekicidir! Bu 2153 yabancının (1913 itibarıyla) Reichsbank'ın toplam sermayesinin ne kadarını elden çıkardığı, ne yazık ki Reichsbank açıklamalarından anlaşılamamaktadır. Her halükarda, yerel hissedar sayısının yalnızca 16.646 olarak verilmesinden sonra, bu oldukça önemli bir yüzdelik dilimdir. Yerel hissedarlar söz konusu olduğunda, çok daha küçük meblağların elde edilmiş olabileceği açıktır; oysa doğal olarak, bir yabancının Alman Reichsbank hissesi satın aldığında, yalnızca bir veya iki hisse senedi değil, hemen bir paket hisse satın aldığı varsayılabilir. Bu gerçek, savaş sırasında bile "Alman Reichsbank"tan yabancı ülkelere temettü şeklinde oldukça önemli meblağların çekildiği inanılmaz durumu gizlemektedir.

Şimdi, esas kârını bono iskontolarından elde eden Reichsbank'ın kâr paylaşımı, yukarıda öğrendiğimiz gibi, son derece özgün bir uygulamadır. İlk olarak, hissedarlar %3,5 oranında imtiyazlı temettü alırlar ve kalan kârın dörtte biri hissedarlara dağıtılır. Kalan kârın dörtte üçü Reich'a aktarılır, ardından %10'u yedek fona aktarılır. 1913 yılında 31.025.555 mark bu şekilde Reich'a aktarıldı. Bu nedenle, Reich bu önemli kuruma banknot basma ayrıcalığı, yani işlemlerinin ihtiyacına göre banknot basma hakkı vermiştir. Savaşın patlak vermesine kadar, Reichsbank'ın bu banknotlara karşılık olarak en azından üçte bir oranında Alman veya yabancı para veya külçe altın veya gümüş bulundurması gerekiyordu. Bu kısıtlama bile kalktıktan sonra, sınırsız kağıt para basımının önünde hiçbir engel kalmadı. Reichsbank'ın kağıt parası için sahip olduğu tek teminat (!) harika Reichsbank banknotlarıydı - yani bir kez daha sadece bir başkası.

Machine Translated by Google

Arkasında iflas etmiş bir devletin bulunduğu bir kağıt. Bu koşullar altında, Alman para biriminin durdurulamaz bir çöküşünün yaşanması şaşırtıcı değil.

Ödeme araçlarına ilişkin ekonominin taleplerinin her zaman tam olarak karşılanmasını sağlamak, kuşkusuz, millileştirilmiş bir banka için oldukça önemli bir devlet görevidir; çünkü ancak burada bir tıkanıklık çıkmazsa, diğer mali kurumlar tüm talepleri tam olarak karşılasa bile, para sıkıntısı temelinde bir faiz gaspı söz konusu olur ki bu da dünyanın en büyük krizlerine yol açabilir.
Hariç tutulmuştur. Tersine, ekonominin daha az canlı olduğu dönemlerde bile, ihraç edilen para miktarları, sayısız kamu parası işlem kanalı aracılığıyla Reichsbank'a geri döner ve böylece Reichsbank banknotları dolaşımdan tekrar çekebilir. İngiltere Bankası örneğinde, bilindiği üzere, bankaya geri dönen bir banknotun tekrar verilmemesi, eski banknot imha edilirken yerine yeni bir banknotun konulması adettendir. Bu, öncelikle hijyenik nedenlerle gerçekleşir.

Artık gelecekte, çek ve poliçe gibi sözde para yerine geçen araçların ve özellikle nakitsiz para işlemlerinin giderek daha fazla önem kazanmasıyla, para birimi sorunu gerçekten de giderek daha fazla önem kazanacak.

Böyle bir takas ekonomisinde, bugün nakitsiz ve faizsiz, saf parasal işlemler için örnek teşkil eden posta çek büroları olağanüstü bir önem kazanacaktır. Günümüzde posta çek büroları, ulusal yolcu ve eşya taşımacılığına tamamen uygun, devlet gözetiminde ideal bir parasal işlem sistemi için kolayca geliştirilebilecek çekirdek hücreler olarak görülmektedir.

Posta çeki ofisleri aracılığıyla yapılan ödeme işlemlerinin daha hızlı ve güvenilir bir şekilde gerçekleştirildiği tartışmasızdır. Kredi ve banka kartı dekontlarının en fazla 48 saat içinde işleme konulmaması pek önemli değilken, bugün bankalarda uzun süredir alınan tutarlar için kredi notlarının ancak 8 ila 14 gün sonra üretildiğine tanık oluyoruz. Banka müşterisi işletmesi için paraya ihtiyaç duyduğunda yine de banka kredisi talep etmek zorunda kalıyor. Posta çeki ofisleri aracılığıyla yapılan parasal işlemlerde ise tüm faiz hesaplaması ortadan kalkıyor. Bu, ödeme işlemlerinde, özellikle de yıl sonu teslim tarihlerinde büyük bir rahatlama ve basitleşme anlamına geliyor. Posta çeki müşterisi, her yıl 2 Ocak'ta ve talep üzerine her gün posta çeki hesabındaki hesabının durumu hakkında kesin bilgi alıyor.

Dolayısıyla, bankalar aracılığıyla parasal işlemlerin aracılık edilmesi ekonomi için hiçbir şekilde özellikle avantajlı değildir. Bankalar aracılığıyla yapılan salt parasal işlem, üretime yalnızca her türlü erzak yükü yükler ve faizden yalnızca ve yalnızca bankalar faydalanır, bankayı kullanan asla faydalanmaz. Dürüst bir fabrika sahibi ve girişimci için, geçici krediler için birkaç mark faiz almak hiç önemli değildir. Dürüst bir girişimci, bankada yalnızca ücretleri ve diğer cari ödemeleri karşılayabileceği kadar para bulunduracak şekilde hareket eder.

Posta çeki hesapları bu talepleri tamamen karşılamaktadır ve savaş sırasında bile, Londra'daki İngiliz "Fabianlar" derneği "Fabian Derneği"nin76, Maliye Bakanı'na "Savaşın masraflarını nasıl karşılarız?" başlıklı bir muhtıra göndermesi ve bu muhtırada Alman ve Avusturya posta çeki hesaplarının düzenlenmesinin bir destek olduğunu belirtmesi tesadüf değildir. Düşmanlar her zaman keskin görüşlüdür ve bir işaret verdiklerinde

76 Fabian Derneği, devrimden ziyade reformu savunan demokratik sosyalist bir örgüttür. 1884 yılında kurulan derneğin ilk üyeleri arasında George Bernard Shaw, HG Wells, Annie Besant, Leonard ve Virginia Woolf yer alsa da, bunların en önemlileri Sidney ve Beatrice Webb'di. 1900 yılında yeni kurulan İşçi Partisi'nin tüzüğünü hazırlayan kişi de Sidney Webb'di.

Machine Translated by Google

Eğer kendi ülkesi için örnek bir kurum olarak görülüyorsa, o zaman bunda bir hayır olduğuna emin olabiliriz.

Reichsbank'ın millileştirilmesi hakkında söylenenlerin aynısı, doğal olarak diğer merkez bankalarının millileştirilmesi için de geçerlidir; Bavyera için, yani "Bavyera Merkez Bankası" için de. Bavyera Merkez Bankası da aynı şekilde, hissedarların çoğunluğunun, örneğin bankanın banknot ihraç etme ayrıcalığının dayandığı bankanın altın rezervlerini hissedarlara dağıtmaya karar verebildiği, saf bir anonim şirkettir. Nitekim, Yahudi bankacı Schweißheimer'in Münih'te bu yönde girişimlerde bulunduğunu hâlâ hatırlıyoruz. Bu sefer plan, Bavyera hükümetinin itirazı üzerine suya düştü. Bavyera devleti o dönemde hisselerin altıda birini satın almış, altıda biri de Bavyera İpotek ve İskonto Bankası tarafından satın alınmış ve kalan üçte ikisi hissedarlara dağıtılmıştı.

Bir devletin, merkez bankasının altın stokunun, bu bankanın "hissedarlarının" müdahalesiyle tehlikeye girebileceğinden korkması başlı başına son derece korkunçtur. Yahudilerin inatçılığını bilen biri, hükümetin bir kez olsun kararlı kalmasıyla Bavyera'nın altın stoku için tehlikenin ortadan kalkmadığını bilir. Buna karşı, merkez bankalarının millileştirilmesi gibi radikal bir yol gerçekten de vardır. Bavyera Merkez Bankası'nın yanı sıra, Almanya'da Baden Bankası, Dresden'deki Sakson Bankası ve Württemberg Merkez Bankası da bulunmaktadır.

Reichsbank ve merkez bankalarının millileştirilmesi durumunda, bankaların yetkilileri ve çalışanları, devlet memurlarıyla aynı sıfatla devlet tarafından devralınacaktır. Bu durumda banknot ihraç etme hakkı münhasıran devlet tarafından kullanılacaktır. Böyle bir banknot ihracı, ancak Maliye Bakanlığı'nın bir kararnamesi ile ve ancak tam teminat karşılığında gerçekleştirilebilir. Bu bağlamda, para birimimizin istikrarını sağlama gibi büyük bir görev çözülecektir. Ancak bu, merkez bankalarının küçük bir çemberinin içinde yer alan bir görev değildir; tek yapmaları gereken, teminatsız banknot ihracının yapılmamasına dikkat etmektir.

Banknot üretimi için bugüne kadarki tespitler geçerlidir. Her türlü taklit, Ceza Kanunu'nun VIII. Maddesi, 146-152. maddelerinin hükümlerine göre en ağır şekilde cezalandırılacaktır.

Hissedarlara tazminat ödenecek. Hissedarların bankanın altın hisseleri üzerindeki her türlü talepleri yasal olarak ortadan kalkacak.

Alman halkının uzun vadede karşılanamayacak faiz ve gümrük vergilerinin, açıklanan şekilde karşılanması beklendiği sürece, para birimimizin gerçek anlamda istikrara kavuşması tamamen imkânsızdır. Para biriminin istikrarı için radikal bir yol izlemek istemek de yanlıştır.
Burada mesele, faiz ekonomisinin uluslararası sorunundan ayrı tutulabilecek özel bir sorun değil. Tamamen Yahudi yüksek finansının bu uluslararası soygun ekonomisi var olduğu sürece, farklı ulusların para birimleri her zaman yüksek finansın spekülasyonunun hoş karşılanan nesnesi olmaya devam edecektir. Dahası, bir para biriminin istikrarı -yani "para birimi" teriminin içsel anlamı- diğer faktörlere, özellikle de ticaret dengesinin hareketliliğine veya pasifliğine bağlıdır. Burada bakış açımız anavatanımızın sınırlarının ötesine uzanıyor ve iç ekonomi, yabancı ülkelerin ulusal ekonomileriyle karşılıklı ilişkilere giriyor.

Uluslararası finansın bu muazzam alanında hızla yolumuzu bulabilmek için, bu uluslararası ekonominin anlamının ve amacının özel sermayenin kârlılığı değil, ihtiyaçların karşılanması olduğunu bir kez daha aklımızda tutmalıyız. Geri kalan her şey yalnızca bir aksesuar, bir yardımcıdır. Uluslararası finans ekonomisi - uluslararası ödeme işlemleri

Machine Translated by Google

– ancak bugün asıl mesele olarak görünen ve aslında baş rolü oynayan şey budur. Bugün dünyayı gerçekten yönetenler, devletlerin para ihtiyacını "karşılayan" ve dolayısıyla yönetimi kendilerine mal eden uluslararası banka kuruluşlarıdır; bugün devasa tröstlerdeki demir, çelik, petrol, konserve gıda, tahıl, yağ, yağ, pamuk vb. üretimi kontrol edenler uluslararası banka kuruluşlarıdır. Uluslararası banka kuruluşları savaşları finanse etti, büyük banka kuruluşları tüm savaş malzemelerini finanse etti ve kontrol etti. Kendileri üretici olarak hiçbir şey yapmadılar, ne üretime katıldılar ne de savaş faaliyetlerine aktif olarak katıldılar; sadece her şeyden, kan ve gözyaşından, savaşın dehşetinden, kitlelerin açlığından, yeni zenginlerin israfından, borsa kamuoyunun spekülatif öfkesinden kâr elde ettiler.

Uluslararası finans için altın değerinde olan her şey. Üretici ulusların her çalışması uluslararası finansa fayda sağlar. Uluslararası ekonomide bile, sermaye ve emek arasındaki doğru ve makul ilişkinin tamamen tersine dönmesiyle karşı karşıyayız.

İşçiler makul bir şekilde çalışır ve emek ürünlerini dünya pazarına sunarlar; böylece bunları yabancı emek ürünleriyle (ham ürünler, yarı veya tam mamul ürünler) takas ederler. Makul bir ekonomi, yabancı para birimlerini (dolar veya İngiliz sterlini banknotları) tedarik edilen optik cihazlarla değiştirip sonra bunları iptal edip yabancı paralarla daha fazla spekülasyon yapmakla sağlanamaz. Sağlıklı bir ekonomi döneminde hiçbir fabrika sahibi böyle bir şeyi düşünmezdi. Elbette, daha fazla üretim yapabilmek, işçilerine ödeme yapabilmek ve yeni hammaddeler satın alabilmek için daha fazla ürün elde etmek için gelire ihtiyacı vardır. Tüm Alman ekonomisinin sanayi ürünleri ihracatından elde ettiği geliri yabancı para veya döviz cinsinden toplaması kesinlikle imkansızdır; çünkü aynı Alman toplam ulusal ekonomisi, hammadde ihtiyaçlarını devasa tekstil endüstrisi için pamuktan, aynı derecede devasa olan elektrik endüstrimiz için bakırdan, ipekten, jütten, tropikal meyvelerden, artan talepten, yerli üretimin üzerinde, gıda ve yemden vb. karşılamak zorundadır. Bu nedenle, alınan yabancı para miktarlarının derhal tekrar kullanılması gerekir. Bu da kendi başına oldukça doğaldır, çünkü normal zamanlarda kişi kendi ülkesinde yabancı paralarla döviz bozdurmaktan başka bir şey yapamaz. Bu durum bugün bile böyledir. Amerikalı işçiye Fransız frangıyla, İngiliz iş adamına da dükkanlarında İtalyan lirasıyla ödeme yapılamaz. Ayrıca, paraları yasal ödeme aracı olarak kullanılamayacakları yabancı ülkelere götürmenin de bir anlamı yoktur. Yerel para, yalnızca parayı basan ülkenin iç ihtiyaçlarına hizmet eder ve etmelidir. Tıpkı ulusal bir ekonomide, mal üretiminin anlamının para ticareti yapmak ve ardından parayı olduğu gibi elinde tutmak ve ekonomiden alıkoymak olmadığı gibi, malların uluslararası ekonomik değişimi de ancak ithalatın ihracatla ödenmesiyle tamamlanır.

Teorik ideal durum, artık her ülkenin ithalat ihtiyacını tam olarak ihracatıyla karşılayıp ödeyebilmesidir. Ancak ve ancak o zaman, yabancı para birimlerinin mutlak istikrarından söz edilebilir. Günümüzde, yükselen her ulusal ekonominin çabası, anlaşılabilir bir şekilde, ithalat ihtiyacının üzerinde bir ihracat fazlası elde etmeye yöneliktir. Bu, yalnızca servet artışına işaret eder. O zaman aktif bir ticaret dengesinden bahsedilebilir. İthalat ihtiyacı ihracatın üzerinde kalırsa, bu açığın dengelenmesi için iç servet unsurlarının yabancı ülkelere aktarılması gerekir. Ancak bu aktarımlar, çalışma gelirinden çıkarılamadığı için, yine yalnızca servetten alınmalıdır. Bu, ya altın ya da menkul kıymet ihracatı yoluyla gerçekleşir. Ancak özellikle son "ihracat", uluslararası çıkar köleliğinin başlangıcından başka bir şey değildir. Bu "menkul kıymet ihracatı"nın

Machine Translated by Google

Mevcut iç menkul kıymetler veya yabancı "tahviller" kılığında olup olmadığı, bundan etkilenen ülkeler için neredeyse hiç önemli değil. Ancak uluslararası ekonomik düşüncede, yalnızca büyük borç sermayesinin kârlılık çılgınlığı hüküm sürdüğünden, onurlu bir ulusal ekonomiye dair tüm makul şüpheler basın ve parlamentolar aracılığıyla bastırılıyor ve tüm ulusların bu tahvili oluşturan uluslararası finansa olan uluslararası köleliği korkunç bir boyuta ulaşıyor.

Uluslararası ekonomide bile, ulusal ekonomide görülen aynı olgular kendini göstermektedir ve bugün farklı ulusal ekonomileri sarsan korkunç krizler, esas olarak yukarıda öğrendiğimiz gibi, Batı kültür çevresindeki tüm ulusların köleleştirilmesinin bir sonucudur. İç ekonomileri çok zayıflamış (Rusya) veya iç durumları devrimle belirsizleşmiş (Almanya) ve hâlâ devasa üretim fazlalarına düşmandan tazminat olarak bedelsiz el konulmuş olan zayıf paralı ülkelerin artık fazla satın alma gücü kalmamıştır; bu nedenle ithalat ihtiyaçlarını artık mallarla değil, yabancı ülkelere büyük miktarlarda attıkları ve bununla yabancı para satın aldıkları kağıt paralarla karşılayabilmektedirler.

Böylece hem iç ekonomiye hem de dış ekonomilere aynı şekilde zarar veriyorlar.
Öte yandan, güçlü para birimine sahip ülkeler, tam da para birimlerinin değerindeki artıştan dolayı zorlanıyor (örneğin İsviçre). Paralarının yüksek döviz değeri nedeniyle ürünleri çok pahalı olduğu için artık ürünlerini eski büyük pazarlara ihraç edemiyorlar. Bu ülkeler, güçlü para birimleriyle ithalat ihtiyaçlarını kolayca karşılayabiliyorlar.

Ancak, bitmiş ürünler kötü para birimine sahip ülkelerde çok daha ucuz olduğunda, tüccarlar ve vurguncular, para birimi zayıf olan ülkelere gidip, bu ülkeleri her iki ülkenin de aleyhine olacak şekilde satın alıp soyarlar - hem yerel üretimin hem de satın alınan ülkelerdeki tüketimin aleyhine. Bu vahşi alımlar, zaten düşük olan mal stok seviyesini daha da azaltır. Böylece, para birimi zayıf olan ülkelerde ulusal paranın satın alma gücü bir kez daha düşer.

Bu tam anlamıyla altüst olmuş ilişkiler göz önüne alındığında, her şeyin çoktan çökmemiş olması, uluslararası finansın tüm entrikalarının üstünde, karşılıklı uluslararası ihtiyacın açıkça hüküm sürmesinden kaynaklanmaktadır. Ancak, her şey son anda, iniltiyle ve sızlanarak gerçekleşmektedir, çünkü anahtar -uluslararası sermayenin çıkar talepleri- uluslararası ekonominin işleyişine atılmıştır. Veya tıbbi bir imgelemle ifade edilirse: Uluslararası ekonominin sağlıklı kan dolaşımında, başlangıçta küçük ama bugün muazzam büyüklükte bir karsinom yerleşmiştir ve bu karsinom, vücudun geri kalanının pahasına tüm kanı kendine çekmek ve her şeyden bir geçiş ücreti, bir çıkar almak gibi tek taraflı bir çıkara sahiptir. Elbette tüm kan kalbe akar, ancak kalp her atışta kirli kanı da dışarı verir. Sadece saf parasal işlemlere hizmet eden devlet bankası tam da bu imaja tekabül eder; kansere ise, kredi bankaları aracılığıyla dünyadaki tüm parayı kontrol eden, tüm uluslararası ekonomiyi kendi emen kollarında tutan ve her yerde faiz getiren uluslararası finansın faaliyeti tam olarak tekabül eder. Tüm bunlara gerek yok! Dünya uluslarının hiçbir şekilde ulusüstü finans güçlerine ihtiyacı yoktur. Elbette, uluslararası parasal işlemleri, takas odası veya posta çeki hesapları anlamında, uluslararası düzeyde düzenleyen kurumlara ihtiyaç vardır. Bu, devlet tarafından işletilen döviz büroları tarafından sağlanabilir ve sağlanacaktır.

Her durumda, uluslararası bir posta birliği yaratmanın mümkün olduğu şekilde, uluslararası ödeme işlemlerini bile organize etmek için yeterli yol ve araç vardır.

Machine Translated by Google

esas olarak takas yoluyla, uluslararası finansın tüm bu basit ticari işlemlerden iki veya üç kat fazla faydalanması ve üretici ülkelerin zararına büyük ve şişman hale gelmesi olmadan. Burada ayrıntılara gerek yok.

Dolayısıyla, vurgulandığı gibi, bir para biriminin istikrara kavuşturulması uluslararası ilişkilerden ayrı düşünülemez. Ancak, iç yönetimdeki eksikliklerden veya banknot basım makinesinin sınırsız kullanımından kaynaklanan hata ve sorumsuzluk kaynaklarını ortadan kaldırmak için bir dizi olasılık mevcuttur.

Önerilen önlemlerin tamamı, halihazırda denenmiş sistemlerin kapsamına girmektedir; Reichsbank ve merkez bankalarının millileştirilmesi gibi, bunlar, devletin parasal işlemlerin koruyucusu olarak üstlendiği görevlere yönelik yeni tutumunun mantıksal sonuçları olarak ortaya çıkmaktadır. Bunlar, yalnızca ve yalnızca yüksek finansın çıkarlarına hizmet eden ve halkın en büyük zararına yol açan koşullara karşı doğal bir tepkiyi temsil etmektedir. Reichsbank'ın millileştirilmesinin makul bir uzantısı, parasal işlemlerin devlet tarafından posta çeki sistemi modeline göre düzenlenmesi ve aracılık edilmesidir; bu sistem, bu amaç için daha da genişletilecek ve daha uygun şekilde geliştirilecektir.

Bütün bu tedbirler aslında ileriye doğru atılmış oldukça güçlü adımlardır, ama bunlar, ekonomik tutumun, tüm vurgusuyla sunulan Nasyonal Sosyalist ilke anlamında, temelden dönüştürülmesine gerek kalmadan da gerçekleştirilebilir: "Ekonominin görevi, özel sermayenin kârlılığı değil, ihtiyaçların karşılanmasıdır".

Mali ve vergi sisteminde, özellikle büyük devlet görevlerinin finansmanında borçlanma yoluna başvurulmadan, ayrıca sosyal politika alanının işlev kapsamına giren mali-siyasi tedbirlerde yaşanan bu köklü dönüşüm ve yeni düzenleme, bizi bir sonraki bölümde meşgul edecektir.

Machine Translated by Google

Yeni Yollar

Büyük kamusal işlerin finansmanı.

Devletin en önemli görevleri arasında, özel girişimci çevrelerin sermaye kaynaklarını aşan, ayrıca önemli kamusal hukuki çıkarları ilgilendiren ve doğal kaynakların veya doğal enerji kaynaklarının işletilmesine dayanan oldukça büyük ekonomik girişimlerin yürütülmesi yer almaktadır. Dolayısıyla, topluluğa ait doğal güçlerin işletilmesinin söz konusu olduğu veya ulaştırma alanının tamamı gibi esas olarak devletin sorumluluğunda olan görevler kapsamında yürütülmesi gereken görevlerdir.

Devlet inisiyatifinin geliştirilebileceği alanı, özel girişimcilik inisiyatifi için sınırlar çizilmeden veya devletin buna rekabet etmek zorunda kalmadan oldukça kesin bir şekilde sınırlandırmanın tamamen mümkün olduğu görülmektedir. Ayrıca, bunun ötesinde, bu büyük kamusal işlerin yürütülmesinin doğal olarak neredeyse tamamen özel teşebbüslere devredildiği gerçeği de vardır.

Devletin Alman ulaşım sistemini ne kadar örnek bir şekilde kurduğunu temel gözlemlerimizde ayrıntılı olarak anlattık. Elbette, bazı yerlerde özel girişim tarafından daha akılcı ve ucuz bir şekilde geliştirilebilirdi, ancak milyonlarca insanın güvenliğinin söz konusu olduğu görevlerde, mesele bundan ziyade mümkün olan en yüksek sağlamlıktır. Ulaşım işletmesi kesinlikle salt devletin bir görevidir.

Taşımacılık sisteminde belirleyici bakış açıları özel sermayenin karlılığı değil, güvenilirlik, dakiklik, güvenlik, demiryolları ve posta için tek tip tarifeler olmalıdır.

Ancak bu soru, bu kadar büyük kamu yatırımlarının finansman biçimiyle yakından bağlantılıdır.
görevler.

Parlamentonun onayladığı "kredilerin" daha sonra özel sermaye tarafından da "onaylanması" gerektiği ve devletin faiz vaadiyle olağanüstü bir yük altına girmek zorunda kalması gerçeğinde ortaya çıkan iç saçmalığı daha önce gördük.
Bu faiz vaadinin yıkıcı sonuçlarına burada genel olarak değinmemize artık gerek kalmayacak. Elinizdeki çalışma, esas olarak bu gerçeği kanıtlamaya hizmet ediyor. Yine de, devlet kredilerine verilen bu faiz vaadinin, örneğin demiryolu tarifelerini ne kadar olağanüstü derecede pahalı ve bu rakamları ilk kez duyan herkes için ne kadar inanılmaz hale getirdiğine de burada özellikle değinelim.

1914 yılına kadar, kredi yoluyla inşa edilen veya üstlenilen tüm Alman Reichs demiryolları ağının sermaye maliyeti yaklaşık 25 milyar altın marktı. Ortalama %3,5-4 faiz oranıyla bu tutar için ödenen faiz yaklaşık 800-900 milyon altın markı buldu. Kişisel (memurlar ve çalışanlar) ve malzeme (kömür ve yağlayıcılar) giderleri düşüldükten sonra elde edilen net gelir yaklaşık 800-1100 milyon markı buldu.

Faiz ödemeleri, Alman demiryollarının net gelirinin neredeyse tamamını tüketiyordu. Posta ve demiryollarından elde edilen gelirlerin devlet bütçesinin omurgasını oluşturduğunun belli bir gururla açıklanması, kamuoyunu her zaman yanıltıyordu. Elbette, faiz ödemeleri net gelirin tamamını tüketmeseydi, bu doğru olabilirdi. Karşılaştırmada bir başka ilginç paralellik de şu şekilde kurulabilir: Tüm Alman demiryolları yetkilileri ve çalışanları ile fabrikalardaki ve hattaki demiryolları işçilerine ödenen ücret ve maaşların toplam harcamaları, toplamda tam olarak şu kadardı:

Machine Translated by Google

Tıpkı bu borç sermayesine uygulanan faiz yükü gibi! Başka bir deyişle: 782.731 kişilik bir nüfusa sahip en üst mevkilere kadar uzanan devasa Alman demiryolu işçileri ordusu, emeği karşılığında, borç sermayesinin tamamen atıl elinin cebine indirdiği gelirin aynısını elde etmiştir.

Sadece demiryollarından sermaye kredisi için ödenen bu faiz, o dönemdeki tüm büyük Reichsarmy'mizin tüm harcamalarından daha fazlaydı! - ve hatta bununla bağlantılı her şey için, yani askeri denetim, askeri adalet yönetimi, garnizon idaresi ve askeri inşaat sistemleri, askeri eğitim ve geliştirme sistemi, teknik enstitüler, yardım ve askeri dul fonları da dahil olmak üzere - ve ayrıca birliklerin giyim ve silahlandırılması için! Tüm ordumuzun toplam tutarı 1913'te - yani barışın son tam yılında - 775.385.300 marka ulaştı. Bu karşılaştırmalı rakamlar derinlemesine bir bakış açısı sağlıyor. Sosyalist ve demokrat taraf, parlamento oturumlarında ve basında sürekli olarak "askeri silahlanma yükü"ne karşı mücadele ederken, kamu kredilerindeki bu tür faiz yüklerine - diğer tüm giderleri kat kat aşan - karşı tek bir kelime bile bulamıyorsunuz. Aslında, genel ihtiyaç için alınan kredinin faizlerinden tüm donanmaya da ödeme yapılabilirdi. 1913 yılında, gururlu Reichsnavy'mizin toplam giderleri 197 milyon sterline ulaşmıştı. Devlet bütçemiz bu kadar devasa faiz yükü altında olmasaydı, tüm bu giderlerin tek kuruş ödemeden karşılanabileceği de düşünülmelidir.

Bir avuç büyük kredi sermayedarı - birkaç bin 'sopacı', birkaç bin marklık serveti olan küçük tasarruf sahipleri - bu tür kamu kredilerinde hiçbir rol oynamıyor -
Böylece, hiçbir çalışma veya çaba sarf etmeden, her yıl, tüm Reichs yönetimimizi, tüm ordumuzu ve donanmamızı geçindirebileceğimiz ve ödeyebileceğimiz miktarları cebimize indirdik.

Bu tür rakamlar karşısında, genel olarak faiz sorununun ve özellikle de kredi ekonomisiyle birlikte tamamen başarısızlığa uğramış ulusal mali politikanın ne kadar büyük bir önem taşıdığını kavrayamayan biri için elbette bir kurtuluş yoktur. Dahası, böyle bir içgörü sağlayan rakam ve sayılar herkesin erişimine açıktır; bunlar, eski Kraliyet İstatistik Ofisi tarafından büyük bir titizlikle yayınlanan Alman İmparatorluğu İstatistik Yıllığı'nda ve aynı şekilde Cumhuriyetçi İstatistik Ofisi tarafından yayınlanan Alman İmparatorluğu, Puttkammer ve Mühlbrecht Yayınevi İstatistik Yıllığı'nda da mevcuttur.

Reich yönetimi, ordu ve donanma için gerekli harcamalar ile devletin sermayeye borç vermek için yaptığı faiz ödemeleri arasındaki bu tür dengesizliklerin, göklere haykıran bir adaletsizliğe dönüşmesi, ancak Reich'ın bu faiz ödemeleri için parasal ihtiyacını şu anda nasıl karşıladığını incelediğimizde tam olarak anlaşılacaktır. İşte burada gümrük ve vergiler alanına geliyoruz. Bu durumun, tüm vergilerin büyük bir kısmının geniş emekçi kitleler tarafından ödendiğinin kesin kanıtını sunduğum "Gelecek Vergi Grevi" adlı kitabımda ayrıntılı bir şekilde ele alındığına bir kez daha işaret etmeliyim. Dolayısıyla, devletin başlangıçta, mali egemenliğindeki olasılıkları tamamen göz ardı ederek, büyük kamu görevlerinin yerine getirilmesi için borçlanma yoluna girdiği, yani borçlandığı; ardından da bütçesini, tüm net gelirlerini faiz ödemeleri için kullanmak ve yalnızca faiz yükümlülüklerini karşılayabilmek için halkı vergi ve harçlarla ezmek zorunda kalacak şekilde daha da fazla zorladığı gerçeğiyle karşı karşıyayız. Devletin esas olarak gerekli olan bütün görevlerini, eyalet ve Reichsparliament'ta en büyük direnişe rağmen şimdi mücadele etmesi gerekiyor ve nihayet devlet, bugün gördüğümüz gibi, kendini borç sermayesinin faiz toplayıcısı rolünde görüyor.

Machine Translated by Google

Çıkış yolu çok önceden gösterilmiştir; mevcut saçma koşulların bu kadar ayrıntılı incelenmesinden sonra, çıkış yolu açıktır:

Devlet, mali egemenliğine dayanarak ve parlamentoda halk tarafından onaylandıktan sonra, Reich'ın bütün büyük kamu teşebbüslerini finanse edecek, ancak doğrudan kaynak tahsisi, nakitsiz transfer işlemleri veya faizsiz devlet hazine bonolarının ihracı yoluyla kredilendirme yoluna kesinlikle başvurulmayacaktır.

Bu ölçüyü en iyi bir örnekle açıklayabilirim: Bavyera hidro-enerjisinin gelişimi.

Dağ nehirlerinde bulunan muazzam hidro-enerjiyi, büyük dağ gölleriyle birlikte faydalı hale getirme planları ve çabaları yirmi yıldan daha uzun bir süre öncesine dayanmaktadır. Şüphesiz, bu hidro-enerji söz konusu olduğunda, mesele, topluma ait olan ve toplumdan alınarak kişisel çıkar için kullanılacak olan ülkenin enerji kaynaklarıydı. Dolayısıyla, bu kadar büyük yapıların geliştirilmesinde birçok kamu ve özel hukuk çıkarının etkilendiği açıktır. Burada söz konusu olan, yalnızca devletin etki alanına giren bir alandır. Halk, Aralık 1920'de temsilcileri aracılığıyla kredileri sözlü olarak da onayladı. Yeterince bilgilendirilmiş, test edilmiş ve defalarca yeniden planlanmış ve büyük ekonomik avantajları açıkça ortaya konmuştu. Devlet ve halk enerji kaynaklarını işletmeye karar vermişti; şimdi ise, bu kredi onayıyla, girişimcilerin kazandığı meblağların, onaylanan krediler temelinde doğrudan devlet bankası tarafından ödenebileceğine dair ilgili kararı almaları gerekiyordu. Bunun nakit olmadan mı, havale işlemlerine transfer yoluyla mı, posta çeki hesaplarına kredi bildirimi yoluyla mı, yoksa nakit olarak mı gerçekleşeceği nihayetinde önemsiz bir konudur.

Devlet bankasının bu amaçlar için gerekli ve onaylanmış krediler tutarında kendi parasını ihraç edeceğini düşünürsek, bu gerçekten açık ve nettir. Dolayısıyla bu hidro-enerji inşaat senetleri, yükselen su tesislerine devlet garantisi altında ileriye dönük kredi olarak ihraç edilecek bir dereceye kadar devlet hazine bonolarını temsil ediyordu. Dolayısıyla bu, çok yönlü bir teminat altına alınmış bir para meselesiydi. Teminat, ilk olarak hazır veya yükselen Walchensee işi vb. ve ikinci olarak da paranın ödeme yerine kamu hazinesinden tam değeri üzerinden kabul edilmesinin devlet garantisiydi. İnşaat senetleri aynı zamanda su tesisleri için kısmi tahviller olacaktı, ancak bunlara faiz talebi bağlanmayacaktı. Ancak, bilindiği üzere, dolaşımda olan diğer senetler için durum böyle değildir.

Hidroenerji inşaat senetleri, bu özelliklerin tam olarak karşılanması için baskı metinlerinde yer alabilir. Örneğin: "Bu bin marklık banknot, Bavyera hidroenerjisinin işletilmesi için inşa edilen tesisin değerine kısmen karşılık gelmektedir. Tüm devlet hazinelerinde ödeme olarak kabul edilmektedir."

Daha ileri gitmek gerekirse, devletin işin tamamlanmasından sonra, senet karşılığında şu kadar kilovatsaat elektrik veya şu kadar yüz kiloluk azot sağlamayı taahhüt etmesinin önünde hiçbir engel yoktur.

Devlet tarafından çıkarılan, tamamen maddi mallarla karşılanan ve aynı zamanda bir ölçüde elektrik için karne olarak da kullanılabilen böyle bir parayı kimse kabul etmeyi reddetmez. Aksine, böyle bir paranın özel bir popülariteye sahip olacağından emin olabiliriz, çünkü bu para -ekonomik dalgalanmalardan bağımsız olarak- istikrarlıdır, tıpkı bir dolar kadar istikrarlıdır veya çok daha istikrarlıdır çünkü karşılığında oldukça belirli bir miktarda elektrik veya azot alınabilir. Farklı tartışmacıların kamuoyu propagandasında "kimse bu parayı kabul etmez" itirazının ortaya çıkması, insanların tamamen dar görüşlülüğünün bir göstergesidir.

Machine Translated by Google

Hiçbir adam, bu tartışan beyefendiler bile, devletin çıkardığı parayı kabul etmekte tereddüt etmedi. Reichsbank'ın en hasarlı kağıt parasını bile, bu para saf enflasyon parası olsa bile, herkes kabul etti. Ve yine de herkes, kurnaz spekülatörler yabancı para veya mal karşılığında mümkün olan en kısa sürede ondan kurtulmaya çalışsa bile, kabul etti.
Nitekim, şehirlerin ve toplulukların acil durum para birimi olan ve benzer şekilde örtülü olmayan kağıt paraya bile kimse karşı çıkmadı. Peki, şimdi, büyük işlerimiz için tamamen maddi varlıklarla kaplı inşaat parası gibi tercih edilen örtülü bir kağıt para hemen kabul edilmemeli mi? Elbette, efendileri adına veya onların ruhuyla faizsiz devlet parasına karşı bu tür itirazlarda bulunanlar bile buna inanmıyor.
Yalnızca kıymetli metallerden yapılmış parayı para olarak kabul etmek isteyen "metalciler"in tüm şikayetlerine rağmen, "para"nın devletin para ilan ettiği şey olduğu tartışmasız bir gerçektir; bu paranın kağıttan mı, porselenden mi, demirden mi, deriden mi yoksa başka bir malzemeden mi yapıldığı ise tamamen önemsizdir. Bu paranın satın alma gücü söz konusu olduğunda ise durum tamamen farklıdır. Metalciler, altından yapılmış bir paranın, siyasi çalkantılar devleti sarstığında bile büyük ölçüde değişim değerini koruduğu konusunda haklıdır. Ancak kıymetli metallerden yapılmış metal paranın bu istikrarı, parasal karakterinden değil, bir meta , yani altından kaynaklanmaktadır.

Devletin, büyük bir iş için parasal ihtiyacını bu şekilde karşılamasının haklılığı konusunda hiçbir şüphe olamaz. Birincisi, devlet egemendir, yani kimsenin etkisi altında kalmasına gerek yoktur, çünkü gücü vardır ve ikincisi, böyle bir önlem en katı ticari incelemeye bile dayanabilir. Devlet, bu nakit parayla bir bakıma kredibilitesine dayalı çekler verir. Neden herhangi biri, özellikle de devlet toplumun refahı için faydalı işler üretirken, devletin kredibilitesine bankaların kredisinden daha az önem versin ki? Devletin yapılan işin (Walchensee işinde çalışan girişimcilerin ve işçilerin) ödemesini kağıtla yaptığı söylense bile, bu doğrudur çünkü daha sonra, işlerin tamamlanmasının ardından devlet, yaptığı işin (elektrik veya azot temini vb.) ödemesi olarak bu kağıdı tekrar kabul eder. Böylece ekonomik döngü tamamlanır. Böylece inşaat senetleri, ilk yılların elektrik vb. kaynaklarından bir kez daha tahsil edilir, senet imha edilir ve faizsiz bir mülkiyet olarak faiz otoyolunda devasa bir hükümet örgütlenme sanatı eseri yaratılmış olur. Bu eser, elektrik tüketicilerine büyük bir yük getirmeden, devlete başka bir büyük para kaynağı sağlar ve devleti sağlıklı bir ulusal mali politikanın ideal hedefine, yani vergisiz devlete yaklaştırır.

Şimdi, ayrıca, belirli bir iş için kendi inşaat parasının ihraç edildiği açıklanan sürecin, onaylanan tutarın tamamının bu tür inşaat senetleriyle ihraç edilmesini kesinlikle gerektirmediği gerçeği de var; çünkü girişimcilere yapılan ödemelerin büyük bir kısmı nakit olarak değil, nakitsiz, transferler yoluyla gerçekleşiyor. Ancak, yeni inşaat tutarının tamamının yeni devlet banknotlarıyla ihraç edildiği varsayılsa bile, bu tutarlar, devletin bugün ihtiyaç duyduğu diğer tutarlarla karşılaştırıldığında hiç de önemli olmayacaktır.
Aynı zamanda Bavyera parlamentosunda Bavyera hidro-enerjisi için 800 milyonluk kredi konusunda kafa patlatıldığı – daha doğrusu patlatılmadığı, sadece bir kez daha 8000 milyonluk "kredi"ye başvurulduğu sırada parlamentoda "genel acil durum amacıyla üçüncü okumada tartışmasız" onaylandı.

Burada, yeni para ihracı yoluyla böyle bir finansman yapılması durumunda herhangi bir enflasyonun meydana gelmeyeceği, diğer yandan inşaat süresince faiz getiren tahvil ihracının her halükarda belli bir getirisi olacağı hususunu bir kez daha hatırlatıyorum.

Machine Translated by Google

enflasyon, çünkü işletmelerde henüz üretken bir iş yapılmamış olsa bile faizlerin ödenmesi gerekir.

Ancak, miktar teorisi anlamında para ile maddi mallar arasındaki ulusal ekonomik denge hiçbir şekilde etkilenmez; çünkü paranın ödeme araçlarının artışına karşı, mallarda tam olarak daha büyük bir artış meydana gelir. Daha sonra, bu tür işlerin gelirleri aracılığıyla, basılan para tekrar çekilip yok edilirse, ulusal ekonomik denge, bu tür yeni işlerin toplam değerine göre doğal olarak ulusal servet lehine iyileşir.

Burada bile, faizin bu tür işlerin ürünlerinin maliyetleri üzerinde ne kadar ciddi bir etkiye sahip olduğuna dikkat çekelim. Oskar Pöbing77, bu konuyu ayrıntılı bir şekilde inceleyerek, bir kilovatsaat üretim maliyetinin, kredilerin %500 gibi muazzam bir faiz yüküyle yüklenmesi nedeniyle daha da pahalı hale geldiğini tespit etmiştir (!). Şimdi, Bavyera Hidroelektrik santrallerimizden gelen elektrik bize beş kat daha pahalı geliyor çünkü bir kez daha "en yakın" kredi yoluna başvurduk. Burada bile, büyük Bavyera elektrik santrallerinin ve şehirlerarası ofislerin işletimi ve bakımı için tüm maddi ve kişisel harcamaların – dolayısıyla bu işlerde çalışan tüm kişilerin – kanal görevlileri, makine operatörleri, işçiler, ameleler, gözetmenler ve ayrıca tüm teknik ve ticari idari mekanizmanın ve yöneticilerin – toplamının, yıl boyunca çalışmaları karşılığında, – çok iyi – kredi verenlerin yıl boyunca emek veya çalışma harcaması yapmadan – faiz olarak aldıkları miktarın yalnızca beşte birini aldığını düşünmek yerinde olacaktır.

Faiz her şeyi yutar, faiz her şeyi daha pahalı hale getirir. Sadece borç sermayesi kazanır, halk zarar görür. Kendi gücüyle fabrikaları inşa eden halk zarar görür; peki Bavyera fabrikalarını kim inşa eder? -aslında Bavyera mühendisleri, Bavyera işçileri, Bavyera ustabaşları ve girişimcileri; Bavyera fabrikaları makine ve ekipmanların çoğunu sağlar -ve Bavyera'da üretilmeyenler için Bavyera tahılı veya sığırı verilmelidir, bu nedenle Bavyera emeği bir kez daha karşılığında verilmelidir -sadece Bavyera halkı inşaat için para koymaz (görünüşe göre!) ve bunun için New York ve Londra, Paris ve Berlin'deki büyük kapitalistlere ihtiyaç duyar. Bavyera halkı dünyanın tüm ülkelerinden borç almak ve hidro-enerjisini elektriği %500 daha pahalı hale getiren bir faiz ödemesiyle yüklemek zorundadır!

Bu delilik değil mi? Bu bir ekonomik suç değil mi? Hiçbir şey yapmadan, sadece bir zamanlar kalemlerini harekete geçirip bir çek yazan veya bankacılarına Bavyera hidroelektrik kredisini imzalamasını söyleyen insanlar, bunun karşılığında her yıl Bavyera halkı tarafından ödenen faizi alıyorlar.

Üstelik su şebekeleri artık Bavyera halkının özgür mülkiyeti değil, kapitaliste rehin edilmiş durumda. Dahası, büyük kapitalistlerin, sermaye ve çıkarlar için kendi başına "iyi" olmayan ve dolayısıyla hâlâ o kadar çok krediye sahip olan bir devlete "iyi paralarını" ödünç vermemeleri özellikle komik bir durum.
800 milyon dolar yatırın. Ve aslında, hidroelektrik tahvil ihaleleri, kapitalistler için o kadar cazip ve güven verici bir garanti içeriyordu ki, "Bavyera devletinin tüm servetiyle sermaye ve faizler için garanti vermesi - (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956), Münih Teknik Üniversitesi'nde çalışan Bavyera'lı bir makine mühendisiydi.
Die Wasserkräfte Bayerns (1919) ve Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922) gibi çalışmaların yazarıydı .

Machine Translated by Google

Paragöz, daha ne istiyorsun! Bavyera devleti, Walchensee hidro-enerjisi ve Orta Isar için 800 milyon kredi verilebilecek kadar değerli olduğunu açıkça itiraf ediyor, ancak mali egemenliğini kullanıp bu çalışmaları kendi yetkisiyle finanse edemiyor. Neden? Çünkü borç ve faiz çılgınlığına fazlasıyla batmış durumda ve sorumlu devlet adamları, bu basit ve net çıkar planlarını yargılamaya cesaret edecek kadar kendi düşünme kapasitelerine ve sorumluluk duygularına sahip değiller.
Kendi başlarına ücretsiz finansman sağlarlar; bu nedenle profesyonel bankacılık uzmanlarına yönelirler. Bu, tıpkı bir verem hastasının verem basiline, hastalığından kurtulmak için Davos'a mı yoksa Engadin'e mi gitmesinin doğru olduğunu sormasına ve onların da ona "Hayır, bunu yapma, yolculuk sana zarar verebilir, belki bir tren kazası olur, bunun yerine evinde, her zamanki ortamında kal. Bu durumda herhangi bir deney yapmamalısın! vb." demesine benzer. Verem basili açısından oldukça doğru olan bu tavsiyeye uyulmasıyla verem doğal olarak hızla ilerler, basiller harika bir şekilde çoğalır. Finans ve faiz ekonomisi örneğimizde de durum aynı.

Kendi rakiplerinden tavsiye almak, şüphelenmeyen Almanların son derece karakteristik bir özelliğidir. Halkını tutkuyla seven, onlara şu veya bu tavsiyede bulunan ve sorumlu kişileri şu veya bu düzenbazlığa karşı uyaran biri ortaya çıkarsa, ilgili kişilerin düzenbaza koşup ona safça "Söyle bakalım, falanca bana senin bir alçak olduğunu söyledi, lütfen doğruysa söyle!" diye soracaklarına onda bir bahse girilebilir. Ve diğeri ona dünyanın en dürüst yüzüyle "Peki sen ne düşünüyorsun? Ben bir alçak mıyım? Aksine, senin en iyi arkadaşınım, maddi sıkıntılarımızdan seni her zaman kurtardım." diye açıklarsa, o zaman saf soru soran kişi oldukça mutlu olur; yeterince şey yapmıştır ve özellikle de beynini yormak zorunda kalmadığı için memnundur. Ancak halkın sorunlu dostunu genellikle yanıtlamaya layık görmüyor ve faiz kapitalisti borç politikasının çıkmazında işler daha da kötüye gidiyor, ta ki serbest ulusal servetin son kalemi bile finans güçlerine rehin edilinceye ve bütün millet uluslararası finansa sadece faiz ödeyene kadar.

Sonuç olarak, tam da bu bağlamda, Bavyera devletinin – Bavyera hidro-enerjisinin geliştirilmesi gibi önemli bir devlet görevi söz konusu olmadığı, yani Kasım hükümetinin parasal krizini çözmek söz konusu olduğu halde – Bavyera Devlet Bankası'ndan yaklaşık 130 milyon adet Bavyera Devlet Bankası devlet tahvili ihraç etmekte son derece hızlı davrandığı gerçeğine bir kez daha dikkat çekmeliyiz. Bu tamamen gizlice gerçekleşti ve herkes bu Bavyera banknotlarını tıpkı Reichsbank banknotları gibi istekle aldı ve herkes Bavyera çekleriyle Reichsbank banknotları kadar ekmek satın alabildi. Aslında, bunun tüm Bavyera eyaleti olması bile gerekmiyordu, eyalet başkenti Münih'in belediye başkanı ve bazı şehir ileri gelenlerinin isimlerini böyle renkli kağıt parçalarına yazdırmaları yeterliydi ve bu acil durum parası bile dolaşımdaydı, herkes onu alıyordu ve herkes tıpkı Reichsbank'ın artıkları gibi dağıtıyordu ve bu acil durum parası, malların değişimine yardımcı olma görevini, herhangi bir paranın itirazsız bir şekilde yerine getiriyordu.

Sadece bir ofis, eyaletlerin ve toplulukların bu yapay parçalarından son derece rahatsız edici bir şekilde etkilendi - yüksek finans - ve Ekim 1921'de eyaletlerin ve toplulukların kesinlikle yasakladığı bir Reich yasası çıkardılar.

[78] İsviçre'nin Davos kenti, 18. yüzyılın ortalarından bu yana akciğer rahatsızlıkları çekenler için bir sağlık merkezi olarak ünlenmiştir. Engadin ise İsviçre Alpleri'nde bir vadidir.

Machine Translated by Google

Acil durum parası artık yoktu. Bu yasa, Yahudilerin korunmasına yönelik açık bir yasaydı ve bunu 1922'de "Cumhuriyetin Korunması Yasası" izleyecekti.

Uluslararası finansın, faizsiz paranın, hatta zararsız bir acil durum parası biçiminde bile, halkın elinde tuttuğu bir silahın –elbette halkın bundan haberi olmadan– yüzyıllardır yeraltı ve sahtecilikle yalan ve aldatmacalarla kurulmuş altın şebekeyi bir vuruşta parçalayıp, halkları faiz köleliğinden kurtarabileceğini anladığında aniden nasıl bir korkuya kapıldığını çok iyi tahmin edebiliyorum.

Zaten o dönemde, Bavyera devlet parasının ihracı durumunda, Reichsbank bu paranın çok geçmeden tekrar çekilmesini talep etti ve bu da 1921 yılı boyunca uyumlu bir şekilde gerçekleşti. Sebep: Bu para, Reichsbank'ın parasının Reich hazine bonolarının dolaylı yoluyla yaptığı gibi yüksek finansman faizi getirmedi.

Nasyonal Sosyalist devlette, gelecekte tüm büyük devlet işleri, kredi yoluna tamamen başvurulmadan, açıklanan şekilde finanse edilecek ve organize edilecektir. Genel olarak faizsiz inşaat parası gibi dolaylı bir yolu, ancak gerekli kaynaklar diğer devlet işletmelerinin fazlalarından veya bu tür özel amaçlar için özel vergilerden elde edilemediği takdirde tercih edeceğiz. Her halükarda, bu finansman biçiminin ülkenin doğal kaynaklarının değerlendirilmesi, ulaşım yollarının iyileştirilmesi vb. için hayal bile edilemeyecek kadar büyük olanaklar sunduğunu biliyoruz.

Her millet, işini örgütleyebildiği ölçüde zengindir.79

79 Bu, Hitler'in 30 Ocak 1939'da Reichstag'da yaptığı konuşmada şu ifadelere yansımıştır: "... ihtiyacın zorlamasıyla, her şeyden önce bir ulusun en temel sermayesini, yani çalışma kapasitesini tam olarak hesaba katmayı öğrendik." (R de Roussy de Sales (ed.) Adolf Hitler: My New Order, Londra: Angus and Robertson, 1942, s.457f.'den alıntıdır.)

Machine Translated by Google

Sosyal İnşaat ve Ekonomik Banka

Önceki bölümle mantıksal bir bağlantı içinde, özellikle konut inşaatı için faizsiz inşaat parası basma görevini üstlenen bir sosyal inşaat ve ekonomi bankasının kurulması yer almaktadır. Elbette, bu sosyal inşaat ve ekonomi bankası bir devlet kurumu olarak değil, kamu hukukuna tabi bir tüzel kişilik olarak yönetilmelidir. Dolayısıyla mantıksal olarak bu konudaki tartışma, Nasyonal Sosyalist vergi sisteminin temsilinden sonra gelmelidir; ancak bu sosyal inşaat ve ekonomi bankası, özel ekonominin koşullarına ve hatta özellikle konut inşaat sistemine aktarılan faizsiz finansmandan başka bir şey olmadığı için -dolayısıyla ekonominin evrensel öneme sahip bir kolu- onu ilk sıraya koymak belki de haklıdır.

Böyle bir inşaat bankasının salt bir devlet işletmesi olarak yönetilmemesinin nedeni, böyle bir kamu hukukuna tabi finans kurumunun bir devlet işletmesinden daha serbest hareket kabiliyetine sahip olması gerektiğidir. Mesele yalnızca konut inşaatı olsaydı bu kadar önemli olmazdı, ancak kamu çıkarını dolaylı olarak etkileyen çok büyük öneme sahip birçok görev söz konusu olacaktır ve bu durumda, liderliğinde devlete karşı yönetiminden sorumlu olan banka, tüm koşulların kapsamlı bir incelemesinden sonra faizsiz kredi verme konusunda da serbest olmalıdır.

Ancak salt devlet işletmelerinde böyle bir karar özgürlüğü mümkün değildir. Bu nedenle bu, özel girişime bırakılmalıdır.

Örnek olarak, burada böyle bir yasanın taslağı sunulabilir.
1922'de Bavyera için:

Bavyera Sosyal İnşaat ve Ekonomi Bankasının Geliştirilmesine Dair Kanun.

Sanat I

Bavyera'da ulusal bir sosyal inşaat ve ekonomi bankası (BWB) kurulacak.

BWB'nin görevi, ülkenin kalkınmasına hizmet eden veya genel refaha yararlı olan devlet işletmelerini veya özel kişilerin (ister gerçek ister tüzel kişiler olsun) ulusal ekonomik değere sahip işletmelerini mali olarak desteklemektir.

Madde 2

BWB, kamu hukukuna tabi bir kuruluştur. Teşkilatı, yönetimi, faaliyetleri ve yönetici kadrosu ile ilgili daha detaylı düzenlemeler bakanlığın tamamı tarafından belirlenecektir.

Madde 3

BWB'ye ilk etapta faizsiz hazine bonoları ihraç etme izni verildi
maddi varlıklar üzerinden 50 milyon altın mark tutarına kadar.

İhraç, ancak her zaman ihraç edilen ve tedavülde bulunan para miktarlarının en az aynı değerde önemli teminatlarla (faizsiz teminat ipoteği, teminat senedi, ipotek vb.) karşılanması ve hazine bonolarının geri ödenmesi veya iadesinin, geliştirilecek işletme veya kuruluşların gelirleriyle, en fazla 50 yıl olmak üzere uygun bir süre içinde güvence altına alınması suretiyle hukuki bir şekilde yapılabilir.

Madde 4

BWB'nin ihraç ettiği hazine bonolarına ilişkin teminat ve menkul kıymetlerin toplamı
BWB'nin kapsam ilişkisini oluşturur.

Machine Translated by Google

Bir menkul kıymeti veya mal sigortasını bozan veya zarara uğratan her türlü hukuki işlem Kapsam derneğine ait olanlar geçersizdir.

Teminat organizasyonuna tabi nesneler veya haklar üzerindeki her türlü mülkiyet veya tasarruf değişikliği, teminatların varlığını etkilemez ve yeni alıcı için bile nesneye bağlı kalır; önceki hak sahibi, ancak BWB'nin borçlunun kişiliğindeki değişikliği kabul etmesi halinde kişisel sorumluluktan kurtulur. Aksine düzenlemeler geçersizdir...

Madde 5

BWB'nin teminat teşkilatının bütün unsurları ve hakları bu kamu siciline kaydedilir; esaslar ve hukuki sonuçlar bu defter için de sicillerde olduğu gibi geçerlidir; sicil kamu güvenine ve kendi içinde hak karinesine sahiptir.

Sicile veya ilgili bölümlerine erişim, erişime ilişkin hukuki çıkarı olduğunu kanıtlayan herkese verilir.

Her yıl ihraç edilen hazine bonolarının toplam tutarları, bunlar için BWB'ye ödenmesi gereken toplam menkul kıymet tutarları, eklemeler ve çıkarmalar, hazine bonolarının başarılı geri ödemeleri ve itfaları hakkında bilanço benzeri özetler yayınlanacaktır.

Madde 6

BWB'nin hazine bonoları yasal para birimidir. Herkes bunları, devletin diğer yasal para birimlerinin döviz kuruna göre nominal değerlerinin tam kuru üzerinden kabul etmek zorundadır. Alacaklı, yukarıda belirtilen asgari döviz kuru üzerinden ödeme yerine BWB'nin hazine bonolarını kabul etmeyi reddederse, borçlu, ödemeyi hazine bonoları ile teklif ettiği ölçüde, bu miktardaki borçtan kurtulmuş olur.

BWB, hazine bonolarını faizsiz olarak ihraç eder ve ihraç süreleri ve oranları, borçlu tarafından ödenecek teminatlar ve ipotekler, geri ödemeler ve diğer ilgili yasal koşullara ilişkin karşılıklı yasal koşulların genel ve özel şartlarını bir sözleşme ile kabul eder. Bu sözleşmelerin bir kopyası, teminat derneğinin sicil kayıtlarına ek olarak herkesin erişimine açık olacaktır.

BWB, kredi taahhütlerinde ve yıllık tahsilatlarda idari masraflar için ek ücret veya harçlar belirlemede veya bunlara karşılık gelen prim veya iskontoları her zaman tek tip kamusal şekilde belirlemede haklıdır.

Madde 1'de belirlenen asgari orandan daha yüksek bir oranın ihraç edilmesi veya borsada işlem görmesi caizdir.

Geri ödemeler yalnızca ihraç edilenlerle aynı türden hazine bonolarıyla yapılabilir.

Madde 7

BÇB'nin faaliyetleri, bu Kanunda yer alan hükümlere uyulmasını kapsadığı ölçüde, Maliye Bakanı veya onun görevlendireceği bir temsilci, İçişleri Bakanı veya onun görevlendireceği bir temsilci, Adalet Bakanı veya onun görevlendireceği bir temsilci ve iki yıllık süre için Meclis'ten seçilecek üç kişiden oluşan bir kamu denetim kurulunun denetim ve gözetimine tabidir.

Machine Translated by Google

Cezai şart: Sigorta şirketinin menkul kıymetlerine kasten zarar verilmesi halinde hapis cezası, ayrıca ticari veya örfi, özellikle borsa, yapı banknotlarının veya bunların döviz kurunun sabote edilmesi veya buna teşebbüs edilmesi halinde hapis cezası. Ayrıca, tüzel kişilere dahi yüksek parasal cezalar uygulanabiliyor.

"İcra şartları"nda, bakanlıklar, parlamento ve inşaatçı temsilcilerinin yer aldığı yönetim kurulu ve danışma kurulunun oluşturulmasına ilişkin kesin talimatlar verildi. Bu danışma kurulunun görevi, inşaat senetlerinin yasal kullanımının denetimi, geri ödemelerin incelenmesi, ipotek teminatlarının doğrulanması, faizsiz inşaat senetleriyle ipotek esaslarının onaylanması vb.'dir.

Daha sonraki koşullar, geri ödeme ve tasfiyeyi, ihraç edilen inşaat senetleri serisi ve bunlar için kayıtlı menkul kıymetler üzerindeki hisse senedi kayıtlarını ve ayrıca onaylanan inşaat projeleri üzerindeki ek talimatları vb. düzenliyordu. O dönemde, böyle bir sosyal bankanın kurulmasına teşvik, muazzam konut ihtiyacı ve Reich ile eyaletlerin bu sıkıntıyı etkili bir şekilde kontrol edememesi nedeniyle sağlanıyordu. İlgili konut ofisleri kurumları elbette burada ve orada yaşam alanları açabilirlerdi, ancak yeni konut inşa edemezlerdi. Yeni inşaat faaliyetleri, özellikle kiraların mevcut acil durum kontrolü nedeniyle yeni konut inşaatının özel sermaye için kesinlikle "kârsız" olması nedeniyle malzeme eksikliğinden muzdaripti.

İlerleyen para devalüasyonunda, sözde kayıp inşaat harcamalarının karşılanması için Reich ve eyaletler tarafından verilen yardımlar pek yeterli olmadı.
Burada ve orada başlayan bireysel konut inşaatları bile genel konut sıkıntısını gideremedi. Ucuz ipotek kredisi yaratmak bile imkânsızdı çünkü o dönemde kiralar sabit olduğundan, en ucuz inşaat kredisi bile %4 faizi engelliyordu.

Dolayısıyla, temel gözlemlerde de belirtildiği gibi, en büyük ihtiyaca rağmen –yetersiz karlılık nedeniyle– ihtiyacın karşılanmadığı görülmektedir.

Şimdi, eğer yıllık olarak tekrarlanan faiz yüklerini ortadan kaldırmayı başarırsak, eğer konut ihtiyacı olanların kullanımına faizsiz imkânlar sunacak tedbirler alırsak, konut piyasasının görkemli bir şekilde canlandırılması mümkün olur. Bununla birlikte, sadece korkunç konut ihtiyacı, tüm sosyal ve sağlık zararlarıyla ortadan kaldırılmakla kalmaz, aynı zamanda iç piyasa da olağanüstü bir şekilde canlanır; çünkü sayısız yardımcı meslek, çilingirler, marangozlar, çatı ustaları, tesisatçılar, camcılar, tesisatçılar, seramikçiler, döşemeciler ve fayansçılar, boyacılar ve sıvacılar buna bağımlıdır; onlar da kendi adlarına iş ve ekmek bulur ve satın alma güçleri güçlenir.

Ancak bu, faizsiz inşaat parasının sunulduğu anlamına geliyor.

Bu inşaat senetleri "Sosyal İnşaat ve Ekonomi Bankası" tarafından ihraç edilmektedir.
Tedarikçilere ve girişimcilere inşaat için bu parayla ödeme yapılır. Bina sahibi, alınan faizsiz parayı, yapının niteliğine ve dayanıklılığına bağlı olarak 30-50 yıl içinde uygun taksitlerle geri öder. İnşaat senetleri, Reich veya eyalet parasından, tıpkı Reichsbank senetlerinin kredi hazine bonolarından farklı olması gibi farklıdır. Daha önce de belirtildiği gibi, bu inşaat senetleri, aynı zamanda inşaat bankasının hesabına, ihraç edilen senetler kadar yeni maddi varlıkların (evler) ortaya çıkmasıyla tam olarak maddi güvence altına alınmıştır.

Machine Translated by Google

aynı tutarda faizsiz ipotek tescili ile hukuken güvence altına alınmış olan.

Pratikte burada da yeni binaların tam değeri inşaat notlarında değil, yalnızca gerçek inşaat harcamalarında belirtilecektir. Bu nedenle, arsa en azından inşaatçılar, yapı dernekleri veya topluluklar tarafından tahsis edilmeli ve bunun ötesinde, bina değerinin en az %10-30'u konut ihtiyacı olanlar tarafından üretilmeli ve bunun %5'i inşaat bankasının idari giderlerini karşılamak üzere orada tutulmalıdır.

Geri ödeme, herhangi bir faiz hesaplaması yapılmaksızın gerçekleştirilir. Bu şekilde, ev sahiplerinin evlerindeki serbest mülkiyeti yıldan yıla artar ve aynı şekilde, ihraç edilen inşaat senetleri için teminat olarak toplam ortaklıkta tutulan değerler de artar.
Böylece yapılan geri ödemelere göre dolaşımdaki inşaat senedi miktarı azalmaktadır.

Bu inşaat parasının hukuki niteliği bir tahvil ihracından başka bir şey değildir.
Bu tahvilin borçlusu inşaat bankasıdır. Tahvilin alacaklısı ise mevcut sahibidir.
bu bağ.

Hiç kimse tahvil ihraç etmekten men edilemez; mesele her zaman dış koşullara, yani birinin ihraç ettiği tahvillerin genel olarak ödeme aracı olarak kabul edilip edilmediğine bağlıdır. Daha önce de defalarca belirtildiği gibi, inşaat senetleri her zaman ve akla gelebilecek her türlü ekonomik ve politik koşulda, bunlara karşılık gelen maddi varlıklarla tamamen karşılanır. Dolayısıyla, bankanın herhangi bir zamanda zor duruma düşmesi söz konusu olamaz.

Ancak, devletin inşaat senetlerinin belirli bir süre için geri ödenmesini garanti altına almayı ve senetlerin geçerliliği süresince senetleri sicillerinde ödeme aracı olarak kabul etmeyi taahhüt etmesi veya bunların yasal ödeme aracı olarak ilan edilmesi anında genel kabul sağlanmış olur.

Garantinin böyle kabul edilmesi, devlet için pratikte en az külfetli olanı değil; tam tersine, bugün devletin, kaybedilen inşaat harcamaları için onayladığı hibeler için her yıl sayılmayan milyonlarca lira harcaması, faiz ödemesi ve genel vergilerle geri ödemesi gerekiyor. Bu da daha sonra tamamen iptal ediliyor.

Devletin şu anda verdiği yardımlar aslında toplum tarafından telafi edilmesi gereken ve bu yardımları alabilen şanslı kişilere giden kayıp paralardır.

Dolayısıyla, faizsiz inşaat senedi alacaklıları arasında borcunu ödemeyen bir borçlunun bir süre sonra borcunu fiilen ödeyememesi, devlet bütçesinin yaptığı muazzam tasarrufla hiçbir ilgisi olmayan bir durumdur; çünkü bu şekilde devlet bütçesi, tamamen kaybedilmiş hiçbir fedakarlıkta bulunmak zorunda kalmamaktadır.

Büyük toplumsal öneme sahip bir görev söz konusu olduğundan, bir
icra aracı ve taşıyıcısı olarak bağımsız kamu tüzel kişiliğini kullanır.

Böylelikle bu kurum, halkın gözünde doğal olarak kişisel çıkar ve zenginleşme amaçlarının bağlı olduğu özel ekonomik toplumsal biçimlerin alanından çıkarılacaktır. Öte yandan, kurum, aynı şekilde, tamamen haksız sayılabilecek bir şekilde, halk arasında her türlü ekonomik meselede belirli bir nefretin var olduğu salt devlet işletmesinin alanından da çıkarılacaktır.

Uygulama yönetmeliğinde her şeyin esasen kayıt altına alınması gerekiyor.
kamu güvenliği ve bankanın işletme yönetiminin güvenliği açısından vazgeçilmezdir.

Machine Translated by Google

Önerilen danışma kurulu, etkisini bunun ötesinde de hissettirebilir. Danışma kurulunun kendisi de ilgili tüm çıkar gruplarının bir yansımasıdır.

İnşaat bankasının kamu tüzel kişiliğine sahip bir kuruluş olarak kurulmasının hoş bir yan etkisi de vardır; bu şekilde yaratılan tüm servet değerleri kompleksi devletin malı olarak değil, bağımsız bir tüzel kişiliğin, yani inşaat bankasının malı olarak görünmektedir.

Bu inşaat bankasının hukuki yapısı veya hukuki niteliği şu şekildedir: İnşaat bankası, kamu tüzel kişiliği olarak tanınmış veya kurulmuş olması nedeniyle tüzel kişiliğe sahiptir; bu inşaat bankası hiçbir şekilde bireysel üyelerden oluşmaz; faaliyetinden doğan hak ve yükümlülüklerin taşıyıcısı kendisidir. Ancak, resmi bir kuruluş veya bir devlet kurumu veya bir devlet organının üyesi de değildir.

Böyle bir hukuki yapının oluşturulması elbette yaygın ve geleneksel bir şey değildir; ancak yine de kanunda zaten öngörülen bir şeydir; ancak günümüz koşulları, modern türden karşılık gelen kurumları gerektirmektedir. Bu tür bir şeyin kurulmasının esas işlevi de burada yatmaktadır: belirli bir şekilde, çağın gereklerine uyum sağlamak için geleneksel olanın sınırlarının ötesine geçilmesi.

İşletmelerin işleyişinin nasıl yürüdüğünü en iyi şekilde bir örnekle açıklamak mümkündür: İnşaat bankası, inşaat bankası parası onayı talebinin değerlendirilmesi için yerine getirilmesi gereken temel hususları ve ön koşulları önceden bildirir.
Başvuru sahibi, gerekli belgelerle birlikte talebini yapı bankasına iletir ve olumlu durumlarda konuta ihtiyaç duyanlarla (ev sahipleri) sözleşme yapar.

Bu sözleşmede öncelikle yapı-banka yönetmeliği ve uygulama yönetmeliklerinde öngörülen her şey, yani inşaat parasının yalnızca binanın inşası için kullanılması zorunluluğu, ipotek durumu ve geri ödeme yükümlülükleri yer alacaktır. Ancak, ayrıca, diğer tüm yasal koşullar da bu sözleşmede yer alacaktır. Özellikle, konuta ihtiyaç duyan kişinin, ipotek kararında da belirtildiği gibi, taşınmazı tekrar satma hakkının bulunmadığının tespiti gerekmektedir. Mirasın intikali ve ödemede temerrüt halinin şartları, bir veya daha fazla geri ödeme taksiti ile birlikte düzenlenecektir.

(Ayrıntılar konunun mahiyetinden kaynaklanmaktadır.)

Tüm teslimat firmaları ve tüm çalışanlara yalnızca inşaat bankasının kendi ürettiği inşaat banknotlarıyla ödeme yapıldığından, inşaat banknotları her koşulda ilk kez yalnızca ödemelerdeki eşdeğerin mülke tahakkuk ettiği ölçüde tedavüle girer. İşçilerden ve tedarikçilerden inşaat banknotları halka ulaşır; mevcut teminatlar karşılığında ve özellikle devletin inşaat banknotları için teminat üstlenmesi ve devlet hazinelerinin inşaat banknotlarını ödeme olarak kabul etmesi nedeniyle, halk inşaat banknotlarını diğer paralar gibi kabul edecektir. Dolayısıyla, inşaat bankasına olan borcunu yıllık %2'sini inşaat banknotları olarak nasıl geri ödeyeceği ev sahibine kalmıştır. Başka bir deyişle, bina sahibi ve inşaat bankasının ipotek borçlusu, tedavüldeki meblağlardan her yıl %2 oranında inşaat banknotu üretmek zorundadır. Pratikte, ipotek borçlularının, geri ödeme vadesi dolmadan önce yerel parayla birlikte tedavülde olan inşaat banknotlarını tahsil etmeleri ve böylece ödemelerini gerçekleştirmeleri söz konusu olacaktır.

Machine Translated by Google

Yükümlülük. İnşaat banknotlarının edinilebileceği en uygun yer, her an faaliyette olan inşaat sahalarıdır.

Bir fikir edinmek için, Münih'te bir yıl içinde 10 milyonluk inşaat banknotları çıkarıldığını varsayarsak, bu banknotlardan her yıl 200.000 altın markın inşaat bankasına döneceğini; dolayısıyla en fazla 50 yıl sonra 10 milyonun tamamının inşaat bankasına geri döneceğini ve bu parayla inşa edilen evlerin en fazla 50 yıl sonra geri ödeneceğini ve sahiplerinin borçsuz mülkü haline geleceğini varsayalım. Tüm ödeme, faiz için tek bir kuruş bile ödenmeden gerçekleşmiş olur; ödeme, devlet garantisiyle bağlı inşaat bankasının kurulması gibi basit bir araçla daha da kolaylaşır.

Toplumsal eylem, devletin evlerin değerini tamamen yoktan var etmesi, tüm bu binanın inşasıyla binlerce işçi ve işadamına gelir sağlaması gerçeğinden ibarettir. Eğer meselenin binlerce bireysel ev olduğu varsayılırsa, binlerce topraksız insan da toprak sahibine dönüşmüş olur.

Çeşitli itirazlar ve çekinceler ileri sürülebilir; bunların en önemlileri şunlar olabilir:

1. Enflasyon itirazı. Bu itiraz, alakasız olduğu kadar dar görüşlüdür de; daha önceki bölümlerde açıklandığı gibi, enflasyon ancak teminatsız paranın ihraç edildiği durumlarda ortaya çıkabilir. Burada maddi teminat, inşaat banknotlarına karşıdır; bu nedenle, önemli miktarda inşaat banknotunun dolaşıma girmesi bile önemsizdir.

2. Bu konunun yeni ve denenmemiş olduğu itirazı. Bu itiraz uygulanamaz ve konu belki de Almanya için yenidir. Başka yerlerde, maddi varlıklarla teminat altına alınmış bu tür faizsiz borç senetlerine alışkınız. Bunun tipik bir örneği, yüz yıl önce yürürlüğe giren ve hâlâ geçerliliğini koruyan İngiliz tahvilidir. Tahvil, sahibine belirli bir merkezi depoda saklanan belirli miktarda ham demir üzerinde hak tanıyan bir emirdir. Bu tahviller para birimi olarak kullanılır; tahvilin satın alma gücü, yalnızca ham demir fiyatının dünya piyasasında maruz kaldığı dalgalanmalardan etkilenir.

Örneğin Almanya'da bu tür varantlar olsaydı, bunlar Alman para birimlerinden ve dalgalanmalarından tamamen bağımsız olurdu. Bu varantların değeri ham demir fiyatına bağlıydı ve bu fiyatların değeri de otomatik olarak para birimine göre düzenleniyordu.

Bu teminatta, maddi bir varlıkla teminat altına alınmış faizsiz borç senedi ve borç emrinin popüler niteliğinin önemli bir örneğini buluyoruz.

Yeni yapıların önemli ve ulusal ekonomik öneme sahip inşalarının gerçekleştirilmesi gerektiği ölçüde, tüm kolonilerin seri olarak inşa edilmesi zorunludur.

Sadece ev arayan kişinin kendisi ev sahibi olmak istemesi durumunda, müstakil evler veya hatta teras evler inşa edilmeye çalışılması hatalı bir bakış açısı olacaktır.
Giderilmesi gereken zarar, konut sıkıntısıdır; bu nedenle, esas olarak konutla ilgili bir mesele değil, öncelikle konut fırsatlarının yaratılmasıyla ilgilidir. Bu ihtiyaç, kiralık dairelerin ticari inşaatının teşvik edilmesiyle de giderilecektir. Dolayısıyla, eski tarz bir kiralık ev sahibinin yeni bir kiralık ev inşa etmek için inşaat bonoları almasını hiçbir şey engelleyemez. Tam da bu kişiler söz konusu olduğunda, tüm binanın yalnızca %10'undan daha yüksek bir peşinat peşin olarak talep edilebilir.

Machine Translated by Google

Değer; bu kişilerin çoğu, inşaat bankasından faizsiz olarak karşılık gelen bir miktar veya kalan kısmı hibe olarak almaları halinde, kendi imkânlarından hatırı sayılır miktarda parayı konut inşaatına harcamaya hazır ve nazırdır. İnşaat bankası parasının faizsiz yapısı, büyük şehirler için son derece önemli olan inşaat piyasasının canlanmasının bu yönünün dikkate alınmasını mümkün kılmaktadır.

Ancak bu sosyal yapı ve ekonomi bankası, daha sonra konut yapılarının finansmanının ötesine geçerek, ulusal ekonomik açıdan önemli işletmelere, sanayiye, belediye hizmetlerine, tarımsal iyileştirmelere vb. faizsiz krediler vermeye başlayacak, hatta geri ödeme süresi daha kısa olsa bile.

Machine Translated by Google

Vergisiz Devlet

Nasyonal Sosyalist devletin temel hedefi: Vergisiz devlet. Günümüz koşullarında bu kulağa çılgın bir ütopya gibi gelse de, çoğu kişiye gerçek olamayacak kadar iyi bir vaat gibi görünse de, en azından halk üzerindeki muazzam vergi baskısının ortadan kaldırılması gerektiği sürece, bu hedefe tamamen ulaşılabileceğini biliyoruz.

Önceki bölümlerde, günümüzde neredeyse tüm vergilerin sadece faiz ödemeleriyle yok edildiğinin kanıtlarını tüm açıklığıyla sunduk. Yediğimiz her ekmek için vergi ödüyoruz, her sıcak yemek için fazladan vergi ödüyoruz, her alışveriş için katma değer vergisi ödüyoruz.
Ancak bu şekilde vergiye giren her şey, tek başına tazminat borçlarının vergisini ödemeye kesinlikle yeterli değil.

Vergisiz bir devletin şüphesiz bir ütopya olduğu gibi temel bir hedefi göz ardı etmek, her zaman bir zevksizlik ve eleştirel anlayış eksikliğini ortaya koyar. Günümüz finans politikalarının geniş ve dolambaçlı yollarında bizimle birlikte yürüyen ve Ariadne ipini -devletin faiz yükümlülüğünü- kaybetmemiş biri için, bu Minotaur labirentinden çıkış yolunu bulmak da kolay olmalı.

Kendini aşağılanmaların üstüne çıkaran ve anlatılan faiz yükümlülüğü-vergi-enflasyon ilişkilerini yüce bir bakış açısıyla inceleyen, batı kültür çevresindeki bütün milletlerin faiz yükümlülüğünü her şeye egemen olan olgu olarak kabul eden, çalışma ile servet arasındaki sağlıklı ve makul koşulların tamamen tersine döndüğü bir çağda yaşadığımızı kabul eden, özellikle devletin mali egemenliği gereği borçlanma yoluna tamamen bağlı olmadığı, aksine kendi hakkıyla bütün büyük kamusal devlet görevlerini yaratıcı bir şekilde finanse edebileceği şeklindeki baskıcı mantıktan artık kaçınamayan biri için, devlet mali yönetiminin, devletin vatandaşlarından mümkün olduğu kadar çok vergi almayı ilk görevi olarak görmediği, aksine her türlü külfetli vergi baskısını ortadan kaldırmayı ve ulusal ekonomiyi gübrelemeyi hedeflediği bir devlet talep etmek, mali politik Yeni Dünya'ya doğru atılan son adımdır.

Vergisiz bir devletin hiç de bir ütopya olmadığını, ancak devletin faiz yükünden kurtulması durumunda her düzenli devlet bütçesinde böyle bir olasılığın bulunduğunu gösteren sayısal kanıtlar sunabilecek durumdayız. Devletin bunu, hesap sorulmadan da yapabileceği, devletlerin iflas yoluyla üzerlerindeki faiz ve borç yükünden kurtulduğu onlarca vakayı içeren devlet iflasları tarihiyle kanıtlanmıştır.

Burada, Devletin iflası: Çözüm adlı küçük polemik eserimde sunduğum kesin kanıta bir kez daha ayrıntılı olarak girmek bizi çok uzağa götürecektir. Bu çözüm, yani kamu borçlarından elde edilen faiz ödemelerinin, tahvillerin faizsiz banka varlıklarına eş zamanlı dönüştürülmesiyle ayarlanması, hiçbir şekilde iflas gibi utanç verici bir isme layık değildir; fakat devletin ve halkın faize bağlı borçlarından bu şekilde kurtuluşu, aslında devletin ve ekonominin dayanılmaz zincirlerden kurtuluşu anlamına gelir.

Ancak bu faiz ödemelerinde yapılacak bir düzenleme, savaştan önce bile, tüm devlet idaresinin devlet giderlerinin karşılanmasını mümkün kılacaktı. Örnek olarak 1911 tarihli Bavyera devlet bütçesini sundum. O dönemde, Bavyera devletinin ticari devlet işletmelerinden (demiryolları, posta ve telgraf) elde ettiği gelir 120 milyon altın mark, devlet ormancılığından elde edilen gelir ise 40 milyon altın marktı. Toplam

Machine Translated by Google

Adaletin sağlanması için tüm devlet idaresinin giderleri (tüm personeli ve maddi masraflarıyla tüm ilçe mahkemeleri, tüm il mahkemeleri, bölge mahkemeleri ve Münih, Nürnberg vb.'deki en yüksek hukuk mahkemeleri) 27 milyona ulaşmıştır. Bavyera eyaletinin büyük ve özenle geliştirilmiş iç idaresinin tamamı için - yani çok sayıda ilçe mahkemesi, il hükümetleri, Münih polis departmanı, jandarma ve ayrıca sağlık otoriteleri, il aşı hastanesi, gıda ve yarı lüks gıda araştırma kurumları, sanatoryumlar ve akıl hastaneleri, idari mahkeme, il istatistik dairesi, metroloji otoriteleri, sigorta odaları vb. gibi çok sayıda diğer kurum ve makam için - devlet bütçesinden ödenmiştir. Eğitim, okul ve kilise için, özellikle bütün ortaokullar, liseler, hazırlık okulları, Latin okulları, ortaöğretim okulları, ortaokullar, yüksek meslek okulları, öğretmen yetiştirme kurumları, bütün devlet inşaat okulları ve uzmanlık okulları, ticaret ve müzik okulları, tarım ve ilçe çiftçiliği okulları, Weihenstephan80 için ve biyolojik araştırma –, 1911'de 40 milyon enstitüsü, bütün kadın eğitim kurumları ve sonra, her şeyden önce, sayısız koleksiyonları ve enstitüleri olan üniversiteler, teknik üniversite, diğer sanat üniversiteleri, ticaret üniversiteleri, müzik akademisi, sonra Maximilianeum81 için, ayrıca bilim ve sanat için merkezi enstitüler, bilimler akademisi, devletin bilimsel koleksiyonları, Bavyera müzeleri, devlet kütüphanesi, devlet tiyatrosu, vb. için, Kültür Bakanlığı'nın binlerce görevlisiyle, koleksiyonlarında ve müzelerinde muazzam sanat hazineleriyle bu muazzam faaliyet alanı için, ki bunların hepsi gerçekten de binalara, yönetime ve bakıma ihtiyaç duyar, 1911'de toplam 51 milyon dağıtıldı. Halktan para koparmakla kalmayan Maliye Bakanlığı'nın faaliyet alanı içinde, yüzlerce ormancının görev yaptığı orman idaresinin faaliyetleri, ayrıca madenlerin, eritme tesislerinin, tuz fabrikalarının, tüm merkez ve bağlı gümrük dairelerinin, merkez darphanesinin, devlet borç idaresinin ve devlet bankasının, ayrıca arazi ölçme dairelerinin ve taşra arazi ölçme dairesinin, ayrıca devlet kaplıca idarelerinin, mahkeme bira fabrikasının, Münih'in vb. idaresi yer almaktadır. Bu da oldukça büyük işletmenin 15 milyonluk bir masrafı olmuştur. Ulaştırma Bakanlığı'nın giderleri kendi işletme gelirlerinden karşılanırken, eski memurların emekli maaşları yaklaşık 36 milyon gibi çok yüksek bir meblağı talep etmiştir.

Dolayısıyla adalet idaresi, binalar dâhil iç idare -ki bunları yukarıda özellikle belirtmedim- ve maliye idaresi, eğitim ve kalkınma, emeklilik olmak üzere toplam 27+40+51+13+36=167 milyon talep ediliyor.

Devlet işletmeleri, posta ve demiryolları, madenler ve ormanların devlet hazinesine devrettiği yaklaşık 160 milyonluk fazlalar, vergi hariç, devasa devlet idari aygıtının tamamını karşılamaya neredeyse yetecekti!

Bavyera halkından alınan toplam vergiler, yani 60 milyonluk doğrudan vergiler ve 53 milyonluk dolaylı vergiler ile 31 milyonluk ücretler, yani toplam 134 milyon, sermayeye borç verme faiz ödemeleri için kullanılmasaydı, vergisiz devlet gerçek olurdu.

---

[80] Weihenstephan, Yukarı Bavyera'da bulunan 11. yüzyıldan kalma bir manastır olup 1803 yılında ormancılık okulu ve devlet bira fabrikasına dönüştürülmüştür.

81 Münih'teki Maximilianeum, Bavyera Kralı II. Maximilian tarafından bir öğrenci vakfının merkezi olarak tasarlandı. 1949'dan beri Bavyera eyalet parlamentosuna ev sahipliği yapmaktadır.

Machine Translated by Google

84,6 milyon (!) talep etti ve Bavyera da Reich'ın borcunun faiz ödemesi için Reich'a 50 milyon teslim etmek zorunda kaldı.

Devlet hayatımızın büyük ve küçük alanlarına dair kısa bir genel bakış sundum. Bu, özellikle önemli görünüyor çünkü Nasyonal Sosyalizm, eski devletin ne kadar olağanüstü ve örnek bir iş başardığını, hiçbir reform veya iyileştirme gerektirmeyen, asla sonuçlandırılamayacak meselelerle ilgisi olmadığı sürece ne kadar çok şey başardığını da göz önünde bulunduruyor.
Her devlet organizması için bile, kemikleşmek istemiyorsa yerinde sayamayacağı doğrudur. Birçok alanda daha taze ve daha özgür bir ruh zarar vermez ve yer yer kapsamlı reformlar uygundur. İdari aygıtımızın birçok kolunda en azından yeni bir ruh, özellikle de memurun görevleri ve hizmet ettiği kişilerle ilgili kesin sorumluluk ruhu devreye girmelidir.

Sadece bir alan tamamen yanlış yollara zorlandı: Devlet mali yönetimi.
Az önce anlatılanlar gibi durumlar mümkünse, bu gerçekten de burada köklü bir değişimin yapılması gerektiğinin bir işaretidir. Ancak bu, savaştan önceki devlet için zaten geçerlidir; o zamanlar devlet, özel sermayenin faiz hizmetine bağlıydı.
Devletin o dönemde zaten mevcut olan borç sermayesine bağımlılığını, farklı gelir kaynaklarına uygulanan vergi dağılımının incelenmesinden daha çarpıcı bir şekilde ortaya koyan hiçbir şey yoktur. Şimdiye kadar gözlemlerimizi dayandırdığımız 1911 bütçesine göre, arazi mülkiyeti 12,6 milyon, konut mülkiyeti 12,1 milyon, ticari işletmeler 17 milyon olarak değerlendirilmişti. Ancak diğer yandan, toplam 253 (!) milyon altın marklık emeklilik geliri olan sermaye emeklilikleri sadece 10 milyondu. Dolayısıyla bu, emek harcamadan yaşayabilen ve çalışan nüfusun sırtından çalışabilenlere karşı son derece hoşgörülü bir muameledir.

Sayısız küçük emeklilik gelirleri – burada 70-700 milyon marklık emeklilik grubunu düşünüyoruz – gerçekten de sayısal olarak sermaye emeklilik vergisi yükümlülüklerinin baskın kütlesini, yani yaklaşık 150.000'i temsil ediyor, ancak ne sermaye faizlerinden elde edilen gelir ne de yaklaşık 0,7 milyonluk vergi ödemeleri devlet bütçesinde bir rol oynayacaktır – ancak bu rakamları bizim için bu kadar önemli kılan şey, büyük kredi sermayesinin, bu yüz binlerce küçük faiz alıcısında, emek ve çalışma gerektirmeyen faiz gelirine karşı her türlü saldırıya karşı güçlü bir koruma kalkanı yaratmış olmasıdır.

Bu küçük faiz alıcılarını, birikimlerinin faize ilişkin kalıcı bir hak iddiasını belirli bir ölçüde garanti altına alması gerektiğine ikna etmek doğal olarak kolaydır; çünkü ömür boyu emek vermiş ve birikimleri için gerçekten çalışmış bu kişilerin, devlet ve çalışanların koşullarındaki emeklilik alıcılarına benzerliği ortadadır. Ancak bu tutumu emeklilik fikrinden ayıran temel fark, emeklilik talebinin kişiye bağlı olması ve ölümle sona ermesi, faiz talebinin ise maddi bir talep olması ve kişiden bağımsız olarak, kişisel olmayan bir şekilde, "ebedi bir yasal hak" olarak paranın salt mülkiyetine bağlı olmasıdır.

Bu bağlantıları genel yaşlılık emeklilikleri tartışmasında daha ayrıntılı olarak ele alacağız, çünkü bu gözlemler bize haksız ebedi menfaatten, her ulusal yoldaşın haklı talebi olan kaygısız bir yaşlılığa geçişi bulmamızı sağlayacaktır.

Eski devletin borç sermayesine yönelik olağanüstü hoşgörülü muamelesi konusunda ele aldığımız meselede, bu küçük faiz alıcıları hesaba katılmıyor, sadece sermaye emekliliklerinin aslan payını yutan ve daha sonra devletin büyük mali bağışçıları olarak tekrar ortaya çıkanlar hesaba katılıyor.

Machine Translated by Google

Öyleyse, çıkar odaklı kapitalist devlet mali yönetimi gibi ulusal ekonomik saçmalıklar bir kenara bırakılmalı ve tüm vergilerden muaf, özgür Nasyonal Sosyalist çalışma ve performans devletine geçilmelidir.

Devlet, faiz yükümlülüklerinin ağır yükünden kurtulduğunda, neler başarabileceği görülecektir. Hidroelektrik enerji ve ülkenin doğal kaynaklarının işletilmesi gibi geniş kapsamlı yeni gelir kaynakları da eklendiğinde, vergisiz devlet artık bir ütopya değil, neşeli bir gerçeklik haline gelecektir.

Yine de Nasyonal Sosyalist devletin bir vergi politikasından bahsetmek istiyorsak, bunun nedeni, bu tür vergi kaynaklarından, aslında devlet çözümünü bekleyen birçok görev için kaynak akabilmesidir; ancak devlet bütçesinde hiçbir zaman kaynak kalmamıştır. Burada, ulusal sağlık, zührevi hastalıklarla mücadele, alkol bağımlılığı, bedensel sporların teşviki, sanat ve bilimin daha da önemli teşviki, doğum izni, çocuk bakımı, bahçe şehirlerinin inşası ve her şeyden önce Alman halkının savaş yaralılarına, savaş dullarına ve yetimlerine olan onur borcunun ödenmesi gibi geniş alanları düşünüyoruz.

Nasyonal Sosyalist devlet sisteminin vergi politikası alanında yol gösterici ilkeler olarak şunlar alınmalıdır:

1. İç borçlanmalara ilişkin faiz ödemeleri için vergilendirme yapılmaz.
2. Vergiler, ancak devlet harcamalarının, yönetim, adalet, askeri, polis, sağlık ve eğitim gibi üretken olmayan amaçlar için karşılanması amacıyla alınabilir; ancak ticari devlet işletmelerinin, demiryollarının, posta, telgrafın, devlet ormanlarının ve devlet madenlerinin fazlalıkları ile büyük devlet şehirlerarası üslerinden sağlanan elektrik enerjisi, bu harcamaları karşılamaya yetmiyorsa vergi alınabilir.
3. Özel ihtiyaçların karşılanması veya özel acil durumlar için, özellikle savaş durumunda, doğrudan ve dolaylı vergiler yalnızca caiz değil, aynı zamanda emredilmiştir.
4. Doğrudan vergiler herhangi bir biçimde mülke konulabilir, ancak burada kapsamlı bir derecelendirme planlanmalıdır. Gelir, uygun bir ölçüde vergiden muaf tutulmalıdır. Bu durumda, vergi mükellefinin çocuklu bir ailesi veya başka bakım görevleri olup olmadığı şimdiye kadar olduğundan daha kapsamlı bir şekilde değerlendirilmelidir.
5. Devlet memurları temel olarak vergilerden muaf tutulacaktır. Evli çiftler için çocuk sahibi olma hakkı ödeneklerin garanti altına alınması gerekmektedir.
6. Dolaylı vergiler normal zamanlarda yalnızca lüks ürünler için geçerlidir. Devlet, yalnızca cazip lüks, yeme-içmede savurganlık ve oburluk ve modanın aşırılıklarının yarattığı sıkıntılara hizmet eden ürünlerin üretiminde fiyatları kontrol altına alıp artıracak şekilde hareket etmek için mükemmel bir araca sahiptir. Tütün, alkol, şarap gibi salt yarı lüks mallar bile, sağlık amaçlarına hizmet etmedikleri sürece dolaylı vergilere tabi olacaktır. Öte yandan, bugün halkı tümüyle sömüren tüm dolaylı vergilerden temelden kaçınılmalıdır. Burada, yalnızca fiyat artırıcı bir şekilde işleyen tüm anlamsız dolaylı vergileri, şeker, tuz, kibrit, lamba, limonata vergilerini, ayrıca üretimi radikal bir şekilde daha pahalı hale getiren kömür vergilerini, kişisel ve eşya taşımacılığı vergilerini ve her şeyden önce emtia satış vergilerini kastediyoruz.

7. Savaş ve devrim kârlarının toplanması, adaletli bir görev olarak yerine getirilmelidir. Böyle bir görev için, doğal olarak, öncelikle mevcut servetin öncekiyle karşılaştırılabileceği makul bir hesaplama temeli oluşturulmalıdır. Açıkçası, burada da, savaşın özel bir patlama anlamına geldiği üretken çalışmadan elde edilen servet ile üretimden elde edilen servet arasında bir ayrım yapılmalıdır. Bu, haklı ve haklı olmaktan öte bir şey değildir.

Machine Translated by Google

Bu kadar önemli savaş kârlarından bir kısmının topluma aktarılması yerinde olur.
Öte yandan aracı ticaret ve spekülasyondan doğan servet söz konusu olduğunda çok daha keskin bir değerlendirme yapmak gerekir.

8. Damga vergileri ve harçlar, hatta servet unsurlarının serbestçe tasarruf hakkını kısıtlayan vergiler bile, bu tasarruf genel refaha aykırı olmadığı sürece, mümkün olduğunca sınırlandırılmalıdır. Miras ve hibe vergileri de buna dahildir.

Vergi maliyesi politikasının esas olarak "vergisiz devlet" nihai hedefine yönelmesi gerekir; zira devletin görevi, temelde yanlış olan bir devlet borçlanma ekonomisini sürdürmek için vatandaşlarından para sızdırmak değil, halkın genel refahını yükseltmektir.

Devlet, büyük miktardaki borç sermayesinin faizini toplamak için değil, devlet vatandaşlarının can ve mal güvenliğini korumak ve ülkenin doğal kaynaklarını topluma hizmet edebilir kılmak için vardır. Üretken olmayan devlet görevleri için gereken kaynaklar, daha önce de belirtildiği gibi, öncelikle ticari devlet işletmelerinin fazlalıklarından, ikinci olarak lüks vergilerinden, üçüncü olarak salt iş yaparak elde edilebileceklerin ötesindeki servet ve gelirden ve ancak o zaman mülk sahibi orta sınıftan ve kullanımı hayati önem taşımayan yarı lüks mallar üzerindeki dolaylı vergilerden karşılanmalıdır. Ve ancak tüm ulusun yaşamının tehdit altında olduğu savaş zamanlarında, devlet, toplumun bile –hizmet egemenliği aracılığıyla herkesten askerlik hizmeti talep edebildiği gibi– ve yine özellikle mülk sahibi sınıflara atıfta bulunarak, savaşın yürütülmesine dolaylı ve dolaysız vergiler şeklinde mali katkı sağlamasını talep edebilir.

Sonuç olarak, "ticari devlet işletmeleri" meselesi hakkında daha fazla şey söyleyebiliriz. Şimdi, devlet işletmelerinin "kârlı" olmadığı gerçeğine işaret etmek daha doğru olacaktır. Kârlılığın temel sorununu daha önce uzun uzadıya tartışmıştık.

Demiryollarını vb. "ticari bir şekilde" yönetme, "ekonomik olmayan devlet işletmesinden kurtarma" veya "karma bir ekonomik yapıya kavuşturma" çabalarında, büyük borç sermayesinin, ulusun bu önemli zenginlik bileşenini bile kendi yararına kullanma yönündeki kötü gizlenmiş arzusu gizlidir. Devlet, bu zenginlik bileşenlerini bile devrederse, tamamen borç sermayesine devredilmiş olur ve borç sermayesinin faiz tahsildarı olarak hareket etme izni dışında, egemen olduğu veya düzenleyici bir şekilde faaliyet gösterebileceği ve görevlerini yerine getirmek için önemli gelirler elde edebileceği bir alanı kalmaz.

Machine Translated by Google

Devletin mali siyasi özgürleşmesi

Öncelikle, şu anda yaşadığımız koşulların gelecekte yaşanmasını imkânsız kılmak için hangi önlemlerin alınması gerektiğini açıkladık. Bu görevler gerçekten de yaratıcı hizmetler gerektiriyor, ancak mevcut yasal koşulların bozulmasına veya değiştirilmesine gerek kalmadan da başarılabilirler. Devletimizin iç ve dış alacaklılarına olan mevcut faize bağlı borç zincirlerinin kırılması ise farklı bir durumdur.

Burada alınacak önlemler kendi başlarına son derece basittir, ancak bunların uygulanması birçok zorluğa yol açacaktır. İç borçlanmalardan kaynaklanan ebedi faiz yükümlülüğünün çaresi, bu faiz ödemesinin yasal olarak kaldırılmasıdır. Öte yandan, büyük borç sermayesi, küçük emeklilerin çıkarlarını savunarak büyük bir yaygara koparacak ve "dokunulmaz haklarını ayaklar altına alan", "son güven kırıntısını da elinden alacak bir hukuk ihlali yapan" bir devlete karşı en korkunç tehditleri savuracaktır. Büyük sermaye, "temel ekonomik yasalara karşı işlenen bu muazzam suçu" önlemek için doğal olarak tüm gücünü kullanacaktır. Elbette! - uluslararası bir gücün aniden iktidar iddiasından vazgeçmesini beklemek mümkün değildir.

Bu savaşta önemli olan sadece demir gibi sinirleri korumak ve kendine izin vermemektir. Yüksek finans çevrelerinin desteklediği basın işçilerinin ulumalarından korkmayın.

Yahudi bu savaşı en inatçı bir azimle yürütecektir, çünkü bu bir "onur" meselesidir, tıpkı yaşlı Rothschild'in dediği gibi: "Param benim onurumdur, paramı alan onurumu da benden almış olur."

Şimdi kesinlikle devlet tahvili sahiplerinin paraları alınmamalı, ancak ulusal topluma karşı çok büyük bir haksızlık haline gelen yasal talepler ortadan kaldırılmalıdır.

Ancak devletin bakış açısından ve bu "devlet alacaklılarının yasal taleplerini" karşılamak için çalışmaları yoluyla muazzam meblağlar toplamak zorunda kalan halkın bakış açısından, söz konusu olan "yasal talepler" değil, tüm zamanların en büyük adaletsizliğidir: Devlet desteğine sahip küçük bir grup büyük kapitalist lehine emekçi halkın sürekli soyulması. " Faiz köleliğinin kaldırılmasını" bir olgu haline getiren bir devlet hiçbir şekilde adaletsizlik yapmaz, aksine bizzat kendisinin de kuklası olduğu oldukça güçlü bir adaletsizliğin kefaretini öder.

Elbette bu, mevcut devletin tümüyle yeniden örgütlenmesi anlamına geliyor; bütüne hizmet etmek mi istiyor, yoksa şimdi olduğu gibi uluslararası finansın icra memuru mu olmak istiyor, buna karar vermesi gerekiyor. Bu konuda hiçbir taviz söz konusu değil. Bu noktada ancak kararlı bir baskı, hedefe ve çözüme ulaştırabilir.

Nasyonal Sosyalist devlet gerçekten de bu güçlü kararın bilincindedir; faizci kapitalist ekonominin yerine tam olarak ne kuracağımızı bilmeseydik, böylesine belirleyici bir adım atmak son derece zor olurdu. Ancak bunu bildiğimiz için, dünya tarihinin bu en büyük savaşına zaferle gireceğimizden emin olarak giriyoruz. Faiz egemenliğinin yalnızca yalanlar ve aldatmacalar üzerine kurulu olduğunu biliyoruz ve bunu bildiğimiz ve açıkça kabul ettiğimiz için, böylesi bir yalan ve aldatmaca örümcek ağının , ne kadar zahmetli olursa olsun, tek bir çekişte parçalanabileceğini de biliyoruz.

Bizi meşgul edecek tek bir soru daha var, sonuncusu: Yabancı ülkeler böylesine köklü bir reforma ve özellikle yabancı faiz alacaklılarına daha fazla faiz ödemesinin reddedilmesine ne diyecekler?

Machine Translated by Google

Evet, yabancı ülkeler buna ne diyecek? Bu soru, hem Alman sıkıntımız hem de en geniş çevrelerin kozmopolit tavrı açısından başlı başına son derece önemli.
Genel olarak "yabancı milletler" nedir? Fransızlar, İngilizler, Amerikalılar mı? İsveçliler, Hollandalılar ve Norveçliler mi? Ruslar mı, Çinliler mi? Yoksa Kızılderililer, Fuegians82 veya Kongolu zenciler mi? Aslında, tüm bu insanlar bize göre "yabancı milletlere" mensuptur. Şimdi, tüm bu "yabancıların" büyük çoğunluğu hiçbir şey söylemeyecek, en az sayıda Çinli, en az sayıda Rus ve Fransız ise genel olarak ne hakkında olduğunu bilecek. Son olarak, savaş düşmanlarımızın hükümetleri ve doğal olarak -gerçekten ilgilenenler olarak- "bu konuda bir şeyler söyleyecek" olan Yahudi uluslararası bankacılar var. Ancak uluslararası finansın buna ne diyeceğini cevaplamak çok kolay. Elindeki tüm imkânlarla, böyle bir prosedürü kültürlü insanlığa karşı eşi benzeri görülmemiş bir suç olarak nitelendirecek, kendi sadık basını aracılığıyla, her türlü yalan ve çarpıtmayla, sözde medeni dünyayı, üstlenilen yükümlülüklerin eşi benzeri görülmemiş bir şekilde ihlal edilmesine karşı kışkırtacak, Avrupa'nın tamamen çöküşünden bahsedecek ve Avrupa medeniyetinin özellikle uygun taşıyıcısı olan Fransa'yı, Almanya'ya karşı açık bir savaşa kışkırtmaya çalışacaktır. Yabancı ulusların, yani Yahudi yüksek finansının, büyük Yahudiliğin mutlak gücüne karşı böyle bir suikast girişimine karşı söyleyeceği her şey.

Dolayısıyla hem sorunun kendisinden hem de cevabından kendimizi kurtarabiliriz. Zira, kurtuluş savaşının yöneldiği gücün, savaşmadan boyun eğmeyeceği gün gibi ortadadır; zira burada söz konusu olan, yabancı çıkarları ve hakları çoğunlukla Almanların haklarından daha kutsal sayılan Almanlar değil, en belirgin özelliği vahşi bir iktidar arzusu olan insanlardır.

Tüm bu nihai tarihsel sorularda, düşmanın şimdi ne yapacağına dair spekülatif gözlemlerde bulunmak kesinlikle boşunadır, çünkü düşmanın hemen bir kurtuluşa veya isyana izin vermeyeceği aşikârdır. Rakibin elinde hangi güç araçlarının olduğunu değerlendirmek ve kişinin hangi güçlere sahip olduğunu bilmek ise bambaşka bir şeydir. Dahası, kişi ne yapması gerektiğini ve ne yapacağını tam olarak biliyorsa, düşmanın saldırıyı nasıl savuşturacağını gözlemlemeli ve ancak o zaman karşı önlemleri alabilir. Hiçbir askeri plan, ilk saldırının ötesindeki harekâtı belirleyemez, ancak enerjik bir hareket tarzı için genel kılavuz çizgileri verebilir. Burada da durum aynıdır.

Bizim durumumuzda muhalifleri yakalamak zordur çünkü mesele kişisel olmayan ve ulus üstü bir güçtür. Bu nedenle, kampanya planında öncelikle hangi güçlerin ve çıkarların muhalif olarak değerlendirilmeyeceği dikkate alınmalıdır. Bu, hiçbir tehlikenin olmadığı bir yönde güçlerin gereksiz yere kullanılmaması açısından önemlidir.

"Dış ülkeler buna ne der?" sorusunun ardında, böyle bir durumda dışarıdan kredi, gıda veya diğer hammaddeleri alamayacağımız kaygısı yatıyor.
Peki burada durum nedir?

Biz ulusal bir ekonomi olarak uzun vadede ithalatımızı ancak ihracatımızla, yani malları mallarla değiştirerek ödeyebiliriz; ama kağıt parayla veya "kredilerle" değil.
Tüm bunlar, yabancı ülkeler gerçek kredi verdiği, yani farklı yabancı tedarikçilerin Alman ithalatçıların ilgili malları tam değerli parayla ödeyeceğine inandığı sürece bir süre işe yarar. Ancak bu, ancak ithalatçıların Alman mallarının ihracatçıları olarak yabancı para toplamaları durumunda mümkündür. Pamuk veya yağ alamayacağımız korkusu,

82 Güney Amerika'nın en güney ucundaki takımadalar olan Tierra del Fuego'nun sakinleri.

Machine Translated by Google

Bakır mı, yem mi, uluslararası faiz ödemelerinin reddedilmesi nedeniyle, temelde birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan soruları bir araya getiriyor. Tamamen Yahudi büyük banka gücü bile, uzun vadede hammadde üreten ülkelerdeki fazlaların Alman fabrikalarına ve işyerlerine bir şekilde ulaşmasını engelleyemez ve aynı şekilde Alman mamul mallarının da dünya pazarlarına ulaşmasını engelleyemez. Farklı ulusal ekonomiler arasındaki bu karşılıklı mal alışverişi, arz ve talebin zorlayıcı yasalarına göre gerçekleşir. Elbette, zorlama altında ve geçici olarak, savaşta ve ardından Ruhr bölgesinde83 yaşadığımız gibi burada da kısıtlamalar ve kesintiler meydana gelebilir. Ancak bunların hepsi, yabancı ülkelere benzer şekilde zarar veren zorlayıcı önlemlerdir.

Dolayısıyla, toptan ticaretin mutlak gerekli ithalat ihtiyacını karşılamada başarılı olacağını kesin olarak varsayabiliriz. Bu ithalatın bize ulaşabileceği tarafsız ülkeler her zaman olacaktır.

Dahası, ulusal görevlerinin bilincinde olan ve bu sayede ihracat kalemlerinde daha verimli hale gelen bir ulusal ekonomi, eski güveni yeniden kazanacağına çok daha fazla güvenebilir. İthalat ve ihracatta geçici aracı krediler, ticaret evlerinin kendi kişisel kredilerine dayanmaktadır.

Şimdi bu sorunun başka bir boyutu daha var: Reich veya federal eyaletlerin savaş tahvillerine ve diğer faiz getiren tahvillerine yapılan ulusal faiz ödemelerinin askıya alınması nedeniyle siyasi zorunlu önlemlerden korkulması. Bu bile son derece düşük bir ihtimal, çünkü burada söz konusu olan Alman devlet tahvillerinin bireysel özel alacaklılarının faiz talepleri ve bu alacaklılar için neredeyse hiçbir siyasi eylemde bulunulamaz. Nitekim, devlet iflasları tarihinde bir devletin faiz ödemesini askıya almasının ardından askeri bir müdahalenin gerçekleştiğine dair bir örnek de görülmemiştir. Bu durumda Fransızların derhal misillemede bulunacağı yönündeki karşıt görüş, mantıksal olarak hiçbir şekilde kabul edilemez; aksi takdirde, düşmanlar o dönemde Alman markının değer kaybına karşı askeri müdahalede bulunmak zorunda kalırdı. Para biriminin değer kaybetmesi, Alman tahvillerinin yabancı alacaklılarını nihayetinde her şeyden mahrum bıraktı. Şimdi, bizim önlemlerimiz bu iç Alman devlet borçlarının iptalini değil, yalnızca faizlerin iptalini ve tahvillerin banka varlıklarına dönüştürülmesini öngörüyor. Öte yandan, nakit ödemenin yabancı alacaklılara derhal teklif edilmesi de mümkündür.

Böyle bir durumda, yani Bay X. Illinois veya Chicago'lu, bankacısından Alman hükümetinin savaş tahvillerini nakit olarak geri ödediği ve bu tutarın hesabına yatırıldığı bilgisini aldığında, nasıl olur da çok öfkelenir ve hükümetini Almanya'ya karşı harekete geçirir?

Milliyetçi bir Alman hükümeti, tüm faiz getiren tahvillerden faizin silineceğini ve aynı zamanda bu tahvillerin devlet bankalarında veya posta çeki hesaplarında faizsiz varlıklara dönüştürüleceğini ilan ederse, hiçbir taraftan ciddi bir direnç beklenemez.
Bizim için önemli olan, aldığımız tedbirlerle toplumun zarar görmemesidir; kapitalist taraftan bir direnişin üstlenilmesi, özgürleştirici eylemi engelleyemez. Bu tedbirde, tam da burada ruhların ayrışacağını ve bu hükümette kendini hissedecek olanların oluşturduğu kapalı falanksın bir kurtuluş ve kurtuluşu ölçtüğünü göreceğiz.

---

[83] 1922'nin sonlarında, Almanların Müttefiklere savaş tazminatı olarak ödedikleri kereste ve kömür ödemelerinde ciddi bir temerrüde düştükleri anlaşılınca, Fransız ve Belçikalılar, Fransız Başbakanı Raymond Poincare'nin yönetimi altında Ocak 1923'te Ruhr sanayi bölgesini işgal ettiler. Almanların bu işgale tepkisi çoğunlukla pasif bir direniş oldu ve bu da dünyanın sempatisini kazandı ve Dawes Paktı'ndaki tazminat şartlarının "yumuşamasına" yol açtı.
Nisan 1924 (yukarıdaki s. 94'e bakınız) aynı zamanda Müttefik işgal birliklerinin Ruhr'dan çekilmesini de talep ediyordu.

Machine Translated by Google

İşin muazzam bir baskıdan kurtulması çok yakında tüm işçileri kapsayacak. Sadece banka ve borsa çevreleri ve kendi çıkarlarına hapsolmuş küçük emekliler çevresi, onların rakibi olmaya devam edecek.

Çalışan bir kimsenin, bankalardan geçici varlıklarından faiz alması onun için özel bir çıkar sağlamaz; kredilere çok yüksek faizler ödemekten ise hiç hoşlanmaz; parasını işletme sermayesi olarak kullanarak çalışmak ve kazanmak ister. Bu nedenle, tüm iş adamları, fabrika sahipleri ve esnaf, faizli kapitalist sistemin sürdürülmesiyle pek ilgilenmeyecektir. – Devlet çıkarlarının – en açık şekilde gösterdiğimiz gibi – yalnızca doğrudan veya dolaylı vergiler yoluyla, üretken işçilerin çalışma gelirinden elde edildiğini aklında tutan herkes için bu apaçık ortadadır.

Bu bilgiyi aklında net bir şekilde tutan kişi hiçbir zaman sarsılmaz, çünkü bu aslında yalnızca temel bir ilkedir: Devlet, ancak bir şekilde vatandaşlarından geri alması gereken şeyi verebilir.

Devletin faiz ödemeleri için gereken faizler her koşulda üretken işçilerden alınmalıdır. Hiçbir işçi, özellikle de elinde faiz getiren tahvil bulunmayan kol işçisi bu ilkeden muaf değildir. Bu durum onu en çok etkiler, çünkü doğrudan ve özellikle dolaylı vergiler de onu en çok etkiler. Diğer tüm çevrelerden önce, doğrudan gelir vergisi yoluyla gelir indirimi yoluyla vergiye tabi tutulan kişi, işçiyi bu konularda zaten bilgili kılmıştır; aynı şey tüm ücretli ve maaşlı çalışanlar için de geçerlidir. Elbette, bu çevreler çok daha radikal dolaylı vergilerin çok daha az farkındadırlar - ancak bunları çoğunlukla "Enflasyon" bölümünde anlatıldığı gibi enflasyonda hissederler. Dolaylı vergi, en toplumsal olmayan vergidir. Emeği, salt borç sermayesi lehine yükler. Kimse bundan çekilemez ve bu nedenle en az geliri olanı en ağır şekilde ezer. Öte yandan dolaylı vergiler -kömür, tuz, kibrit, şeker, bira ve içki vergileri, kişisel ulaşım vergileri vb.- büyük sermaye sahibini zerre kadar rahatsız etmiyor.

Dolayısıyla işçi çevresinden böyle bir özgürleştirici eyleme karşı çıkan biri var.
Bu, ancak bu bağlantıların bilinmemesi ve anlaşılmamasından kaynaklanabilir.

Bu bölümde ele almamız gereken son ve en zor konu, uluslararası faiz yükümlülüklerinin kaldırılması sorunudur; yani savaş borçları için daha fazla faiz ödemesinin reddedilmesi.

Bu soru, Alman tarihi sorusuyla en sıkı bağlantılı olanıdır, aslında genel olarak Alman sorusudur, çünkü şunu sorar: Alman milleti özgürlük mü yoksa kölelik mi ister?

Bu tür nihai sorularda, yalnızca kararlı bir iradenin zaferi belirleyip başarabileceğini biliyoruz; bu nedenle bu sorunun cevabı finansal politik gözlemlerin çok ötesine geçer. Ancak özgürlüğü için çabalamak zorunda olan bir ulusun, köleliğinin her şeyden önce finansal politik bir kölelik olduğunu, burada siyaset ve ekonominin birbirine en yakın ilişki içinde olduğunu bilmesi önemlidir. Ancak mevcut durumun yeni yanı, mali gücün politik bakış açılarıyla yönetildiği ve askeri gücün politik bakış açılarının ancak ikinci planda kaldığıdır.

Mammonistik çağdan gerçekten de yeni bir çağ olarak bahsedebiliriz. Tanrı Mammon bu dünyanın tahtına oturdu. İmparator ve kral onun önünde eğiliyor. Parlamentolar ve hükümetler onun itaatkâr hizmetkârları. Ücretlilerin gelişme çabaları gibi büyük hareketleri kontrol altına alabildi. Uluslararası sermaye de aynı şekilde...

Machine Translated by Google

Dünyanın amaçlarına hizmet eden basın organlarını da elinde bulunduran bir ülke – aynı zamanda kültürel zenginliğin yöneticisi ve her türlü ulusal yerli sanat ve edebiyatın tahrificisi konumuna gelmiştir.

Bu Mammonist istila ve dünyanın egemenliğinin en önde gelen taşıyıcıları olarak Yahudileri tanıdık ve böylece bilgi çemberimiz bir kez daha tüm soruların sorusuyla , Yahudi sorunuyla kapandı.

Faiz sorununun çözümü, Yahudi sorununun çözümüdür. Açıklamalarımıza göre faiz sorununun çözümü, Yahudi dünya egemenliğinin kırılmasıdır, çünkü dünya Yahudiliğinin gücünü, yani finansal gücünü yok eder.

Ancak faiz sorununun çözümü, yapıcı bir anlamda, aynı zamanda,
Zaman aynı zamanda toplumsal sorunun çözümü.

Savaş borçlarına ilişkin tüm faiz ve vergi ödemelerinin reddedilmesi, uluslararası finansı veya Fransa'yı, tüm Almanya'nın mali yönetimini ele geçirmesi sorunuyla karşı karşıya bırakacaktır. Reich'ın şu anda düşmana faiz ödemesi olarak kullanılan tüm vergileri kaldırılırsa, bu her şeyden önce içeride çılgın vergi baskısından kurtulma, yani çok büyük bir toplumsal ve politik eylem anlamına gelecek ve düşman, Almanya'da kendi mali yönetimini geliştirmeye çalışmak zorunda kalacaktır.

Fakat eğer Alman halkı, her vergi ve emeklilik dairesinde oturan Fransız veya Yahudi vergi tahsildarını ve bu yabancı zalimler tarafından çiftçilerin ahırlarından en iyi ineklerin alındığını görseydi – o zaman öfke ve kızgınlık belki de kısa sürede o kadar güçlenirdi ki, bir gece kanlı bir süpürgeyle yabancı hayaletleri süpürür ve Almanya'yı özgürleştirirdi.

Genel olarak, bir askeri gücün, kendi çıkarları için böyle bir girişimde bulunup bulunmayacağı Dolayısıyla mali gücü hala çok şüpheli.

Kurtuluş irademizin geleceği, ilk bakışta göründüğü kadar olumsuz değil; tam tersine. Almanya'nın "savaş kahramanlarını" teslim etmeyi oybirliğiyle reddettiği ilk seferde, bu "hayır"la hayalet sona erdi.

Uluslararası finans şimdi kesinlikle başka yöntemler, özellikle de boykot ve uluslararası piyasanın tamamen boğulması yöntemini arayacaktır. İkincisinde başarılı olamayacağı da kesindir ve Alman mallarının boykotu, Almanya'yı başlangıçta sadece ekonomik faaliyetlerinde ve bir süreliğine de yalnızca kendi iç pazarına yönlendirecektir. Dolayısıyla, burada da, özellikle konut inşaatı alanında cömert bir tanıtım yoluyla, kritik zamanların üstesinden gelmek ve bunları halkın refahı için kullanmak, dünyaya yeni yollar belirlenene kadar, yetenekli bir iç politikanın görevi olacaktır.

Dünyaya açılan bu yeni yollar, diğer uluslar arasında bile Yahudi egemenliğinin kırılmasıyla gerçekleşecektir. Zira bireysel ulusların da sağlıklı bir ulusal ekonomiye giden yolu, ancak içlerindeki Yahudi-Mamonist zehirden kurtulmalarıyla mümkün olacaktır. O zaman, uluslar arasında sağlıklı bir uluslararası ticaretin ve ekonomik alışverişin doğal yolları kendiliğinden açılacak ve Yahudi baskısından kurtulan insanlık, eşi benzeri görülmemiş bir refah çağı yaşayacaktır. Ve her şeyden önce, dünyanın kalbi Almanya!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Sürüm 1.0

Hicri 130 yılında, Sudetenland Verlag tarafından Hıristiyan
Takvimi'nin Kali Yuga Ekim 2018'inde yayınlanmıştır.

SUDETENLAND
VERLAG

Editörlüğünü Einar Birkemann yaptı.

Kitabın ön kapağı Italo tarafından yapılmıştır.